Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL
ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

LIBREX

TRATAMENT SPECIAL: ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
M. VESCO, DAVINE & LEXI, B. NEWMAN
TRATAMENT SPECIAL ÎMBIÂNZIREA SCORPIEI /
Davine M. Vesco & Lexi B.
Newman. - Bucureşti: Librex Publishing, 2016
ISBN: 978-606-94311-5-3

821.135.1-31

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, Bucureşti
redacţie: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© 2016 Davine M. Vesco & Lexi B. Newman
Toate drepturile rezervate

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform *Legii dreptului de autor*

Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL: ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

VOLUMUL II DIN TRILOGIA TRATAMENT SPECIAL

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

ANNA

CAPITOLUL 1

E penibil ceea ce fac! Şi revoltător că am ajuns în postura de a intra în viaţa unui om cu forţa, dar se spune des că scopul scuză mijloacele.

Ca în cazul meu, evident. Mi-e atât de teamă de singurătate, încât sunt capabilă să mă înjosesc în faţa celui care m-a abandonat pentru a doua oară. Căci da, se pare că eu şi Davis ne cunoaştem de mult timp.

Chiar înainte să o ia pe Maddy şi să părăsească Florida, Davis m-a pus în temă cu toată povestea şi pot spune că încă mai rumeg informaţiile. Sunt atât de multe, încât nu mi-a ajuns o săptămână să le pun cap la cap. O săptămână în care am stat de una singură în casa părinţilor mei şi mi-am ros unghiile de ciudă.

Şi totuşi, cu toate că s-a exprimat clar că nu mă mai vrea prin preajma familiei sale, mă aflu chiar acum în faţa uşii familiei Davis şi sunt pe cale să o dărâm de furie. Mă simt nedreptăţită. Nu e corect să laşi un om să intre în viaţa ta şi apoi să-l dai pur şi simplu afară, nu?

Sunt în cumpănă, în ciuda hotărârii cu care am venit în Charleston. Eram pregătită să calc în picioare pe oricine îmi stătea în cale, dar acum mi-a pierit tot curajul. Nu e drept nici ce vreau să fac eu. Nu pot bate în uşa asta şi să cer să mă primească.

Sau pot?

Nu mai aştept să îmi găsesc răspunsul în minte şi bat de trei ori, cât de tare sunt în stare. Nodurile degetelor încep să-mi zvâcnească dureros, însă nu mă opresc. Mai bat o

dată şi o să bat de câte ori e nevoie, până îmi deschide cineva. De preferabil, Corbul. Am de gând să-l iau la şuturi de la prima vedere.

Mai bat de trei ori şi vocea lui uşor răguşită urlă la mine de pe partea cealaltă.

— Vin acum!

Ar face bine, pentru că sunt pe cale să explodez şi mi-e teamă că uşa nu va rămâne întreagă. Mânerul se învârte şi Corbul stă drept în faţa mea, cu ochii măriţi de uimire. Clar, nu se aştepta la asta. Nici eu nu mă aşteptam să simt o asemenea furie îndreptată toată spre el şi dorinţa nebunească de a-i muta mutra la spate.

— Ce faci aici?

Şi îl pocnesc. Tare, cu experienţă aş putea spune, pentru că palma plănuită se transformă în pumn pe parcursul distanţei dintre braţul meu şi faţa lui. Îl pocnesc direct în gură şi se dă doi paşi în spate, luat prin surprindere de acţiunea şi tăria cu care l-am lovit.

Abia apoi văd daunele pe care le-am cauzat cu croşeul meu de dreapta. Degetele care i-au trecut peste buze sunt acoperite cu sânge şi simt cum mi se strânge stomacul de greaţă.

— Bună, şi eu mă bucur să te revăd, îi spun deloc prietenoasă. Mă mai ţii minte, nu?

Mă apropii periculos de el şi-şi revine rapid în fire. Uită de buza spartă şi mă priveşte iritat de intrarea mea spectaculoasă.

— Să ţi improspătez memoria?

Şi îi mai dau o palmă când se aşteaptă mai puţin. Nu se mai dă înapoi.

— Sunt Anna Fast, am fost prieteni cândva. Chiar tu mi-ai spus asta. Îţi aminteşti?

Davis nici nu apucă să-mi răspundă, că îl plesnesc din nou. Obrazul lui capătă o nuanţă frumoasă de roşu

datorită celor două palme și probabil o să devină mov de la următoarele pe care le va încasa.

— Sunt cea căreia i-ai spus să stea departe de familia ta, adaug printre dinți.

Încă o palmă. Davis se dă un pas în spate și se uită impasibil la mine.

— Și cea care o să-ți spargă dinții, dacă e nevoie, ca să te facă să înțelegi că nu mă poți da afară din viața ta atât de ușor.

Următoarea palmă pe care i-o dau are un impact mai mare, căci fața lui se întoarce spre stânga și zgomotul e mai răsunător.

Sandra și Will ies din bucătărie și se opresc la doi metri de mine, urmărindu-mă uluiți cum le bat copilul. Maddy coboară grăbită scările și, dintr-odată, aerul din living devine mai greu de respirat. Mai lipsește Shannon, dar am încredere că o să apară curând și ea.

— Ce s-a întâmplat, Jay? Ai rămas fără glas?

Altă palmă. Davis ia distanță, dar mă țin după el. Încă nu am terminat.

— Haide, fă-mă nebună! Dă-mă afară! Pocnește-mă înapoi, cum mi-ai promis-o în primele zile la Academie! Sau curajul și autoritatea ți-au rămas sub preșul Academiei J. F. Kennedy?

O altă palmă îl face să ocolească fotoliul și să se oprească în dreptul canapelei. Mă poziționez din nou în fața lui, lăsându-mă să ard sub privirea-i aproape turbată.

Nu trebuie să fiu o inteligentă ca să-mi dau seama că Jay urăște să fie lovit în plină figură, dar cu toate astea dă dovadă de un autocontrol supraomenesc. Până acum trebuia să zac pe podea, la picioarele lui, în cea mai jalnică formă.

— Haide, spune ceva! îl provoc. Apără-te, ferește-te, contraatacă! Unde îți sunt anii de instrucție? Unde sunt

mişcările alea de ninja prin care dădeai cu mine de pământ? Unde sunt urletele alea care îmi făceau pielea de găină? Ăh?!

Îşi încleştează maxilarul şi continuă să mă ardă cu privirea, dar nu se sinchiseşte să îmi zică ceva, iar asta mă calcă pe nervii deja întinşi la maxim.

— Mhm, acum înţeleg de ce eşti atât de cuminte, spun tot eu. Acum sunt Anna, nu? Prietena aia a ta pe care se zvoneşte că o iubeşti. Nu mai sunt Gloria, fata aia pe care o luai drept o păpuşă de cârpă cu care ştergeai praful prin campus, nu?

— Hei, lasă-l în pace!

Maddy vine cu viteză spre mine şi mă răsucesc spre ea, privind-o cât de urât pot. Se opreşte brusc la jumătatea drumului şi tot curajul îi piere pe loc.

— Măcar am încercat, bolboroseşte şi se uită spre Jay.

O aud vag pe Sandra chicotind. Pe ea pare să o distreze imaginea cu Jay bătut de o fată care îi ajunge până la coaste.

Când mă întorc spre el, mă asigur că mai încasează o palmă zdravănă din partea mea.

De data asta reacţionează şi, mârâind animalic, îmi prinde capul între mâini şi-mi ordonă cu ton autoritar:

— Încetează!

Încep să mă zbat pueril în mâinile care îmi strâng capul, dar până nu-l calc cu bocancul pe piciorul lui desculţ, nu mă eliberează. Şi profit de avantajul care mi se oferă ca să-i mai dau un croşeu bine calculat în obrazul roşu.

Se eschivează şi se dă înapoi până se loveşte cu spatele genunchilor de marginea canapelei, apoi cade pe ea, înjurând.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac!

Un cor de râsete din partea celorlalţi îmi atrage atenţia şi mă uit uşor ruşinată spre ei. Se pare că nu m-am înşelat,

Shannon a luat parte la circ și zâmbește mișelește, chiar dacă poziția ei cu brațele strânse la piept, o face să pară în defensivă.

— De fapt, are tot dreptul din lume să-ți spună ce să faci, zice Maddy, încă râzând. Ai uitat că e instructorul tău? Chiar dacă nu suntem la Academie, ești în continuare sub tutela lui. Și apropo, bunica a filmat bătaia aceasta.

Îmi măresc ochii și mă uit spre Sandra, care are camera în mâini. Se face că plouă.

— Filmulețul ăsta o să intre în istoria familiei Davis. O să-l vadă și copiii voștri, și nepoții. O să-l vadă vreo cinci generații de acum încolo.

Copii? Nepoți?

— Doar nu ai impresia că eu și el vom mai avea vreo legătură vreodată, icnesc spre mama Davis, făcând semn cu mâna între mine și Corb.

— Mamă, tată, să o scoată naibii cineva afară pe nebuna asta! se revoltă Davis de pe canapea, mângâindu-și obrazul vătămat. Dacă mă ridic de aici, o calc în picioare.

Amenințarea lui serioasă îmi ridică părul de pe ceafă, deși nu cred că ar fi în stare să facă asta. Poveștile lui Maddy și explicațiile pe fugă ale lui Jay m-au ajutat să înțeleg că, în felul lui complet ciudat, mă iubește.

Sau cel puțin, sper să o facă, altfel mă așteaptă o bătaie pe cinste.

— Nu plec, mă încăpățânez. Dacă mă dai afară pe ușă, intru pe geam și tot nu scapi așa ușor de mine. Odată ce m-ai primit în viața ta, n-ai decât să mă păstrezi.

— Am crezut că am fost destul de clar când ți-am spus că nu te vreau prin preajma mea sau a familiei mele. Ți-e greu să accepți asta sau pur și simplu, așa faci tu? Îți place să te bagi cu forța în viața oamenilor?

Îmi strâng buzele. E prima oară când mă agăț atât de mult de cineva care nu mă dorește. Sentimentul de „acasă” pe care mi-l oferă familia Davis nu mă lasă să plec sau să-i

las pe ei să plece. De mult timp nu am mai simțit că mi-am găsit locul.

— Eram deja în viața ta, argumentez eu. Tu mi-ai spus că ai fost primul care m-a ținut în brațe când m-am născut și tot tu mi-ai ales numele. Am crescut lângă tine doi ani și ai stat lângă mine un an, când am fost în comă, deci eram în viața ta de la bun început! Nu mă poți da afară.

— Ba uite că pot. Nu te vreau aici.

— N-ai decât să te obișnuiești, pentru că eu nu plec nicăieri. Și cred că Sandra e de aceeași părere cu mine.

O privesc pe mama Davis, iar aceasta îmi zâmbește cu subînțeles.

— Mereu vei fi binevenită aici, Anna, îmi spune. Și nu-ți face griji, Jay o să se împace cu asta.

Corbul pufnește, ca și cum nu ar fi de acord cu ea. Nici nu cred că este. La cum mă privește, m-ar scoate personal pe ușă, dar îi e lene.

— Nu mai pufăi acolo și pune-ți niște gheață pe obrazul ăla! îl apostrofează ea. Și ai face bine să eliberezi niște sertare din camera ta, ca să-i faci loc Annei.

— Nu, nu, nu! „Camera ta" înseamnă strict camera *mea* și Anna nu are ce căuta acolo. Să doarmă pe canapea! Să doarmă cu Maddy sau cu Shannon. N-ai decât să o culci cu tine în pat, dar în camera mea nu pune piciorul!

Îi urmăresc distantă întreaga revoltă, cu brațele strânse la piept. Atâta scandal pentru nimic. Nici n-am spus că am de gând să rămân în casa lor.

— Sandra, o să stau la un motel. Să-și păstreze camera.

— Nu mai stai în Charleston! sare el cu gura. Te duci acasă și vei rămâne acolo.

Simt cum încep să mă enervez și mai rău.

— Nu ai niciun drept să-mi spui ce să fac! Este fix treaba mea ce fac, cu cine și unde!

— De ce nu recunoști că te-ai întors pentru Jeremy sau

Cole? Pentru că e cert că îţi place să-ţi pierzi timpul cu golanii. Nu eşti decât o târ...

— Jayden! tună Will, intervenind pentru prima oară în discuţie. Nu-ţi permit să vorbeşti astfel cu ea!

— De ce nu? Eu cel puţin spun adevărul. Nu a venit aici de dragul mamei sau al meu. A venit să-şi întâlnească partenerii de pat.

Mâinile încep să-mi tremure, palmele să-mi transpire şi simt dorinţa nebună să-l iau la bătaie iar. Niciodată nu a meritat-o mai mult decât o merită acum.

— Mi-e milă că tot ce au reuşit părinţii tăi să facă, a fost să te conceapă pe tine. Mai bine se abţineau.

Lovitură sub centură. Furia mea creşte odată cu fiecare cuvânt rostit de el şi deja mă visez dându-i altă serie de pumni. Dar ştiu că totul ţine de planul lui; îmi spune toate lucrurile astea ca să mă convingă să plec şi e pe cale să-i reuşească.

— Jay! se răsteşte şi Sandra. Ce înseamnă asta? Te comporţi ca un om needucat.

— Poate că sunt.

În timp ce ei se ceartă, eu ajung la o concluzie. Din toate lucrurile pe care mi le putea spune ca început, el a ales subiectul „Jeremy şi Cole". E revoltat de gândul că m-am întors pentru ei, nu pentru el.

Un zâmbet uriaş mi se întinde pe faţă şi o spun ca pe o constatare:

— Eşti gelos.

Atât Sandra, cât şi Davis se opresc din contrazis şi mă privesc curioşi.

— Mereu mi-ai scos ochii pentru ce s-a întâmplat cu Jeremy şi pentru prietenia mea cu Cole şi am pus-o pe seama datoriei tale faţă de slujba pe care o exerciţi, dar acum nu mai ai niciun motiv să te iei de mine, doar dacă nu cumva eşti într-adevăr gelos. Şi da, eşti gelos pe orice

băiat care se apropie de mine. Ai fost de la bun început, chiar și când interacționam cu colegii mei. Ai fost gelos pe Edward, pe Nate, iar povestea cu Jeremy te-a făcut să reacționezi exact cum reacționează un bărbat când își vede iubita în compania altuia. Toată treaba asta duce într-un singur punct.

— Tu crezi că sunt îndrăgostit de tine? mă întreabă oarecum retoric, pentru că s-a prins unde vreau să ajung. Ești cam încrezută, nu ți se pare?

— Nu. Asta e singura explicație logică pentru comportamentul tău. Dacă nu te deranja, nu te oboseai să mă învinuiești sau să îmi scoți ochii cu asta. Și nu o arunca pe aia, cum că erai instructorul și supraveghetorul meu, pentru că deja e expirată. Numai în cazul meu te-ai comportat ca un crizat. Celorlalți nu le-ai dat atâta atenție și nu contează că eu eram singura fată. Și ei erau și încă sunt responsabilitatea ta.

Davis râde sarcastic, luându-mă peste picior. Ironizează toată explicația mea logică, se comportă de parcă am spus cea mai mare tâmpenie din lume.

— Îmi pare rău că îți distrug siguranța, dar te înșeli amarnic. Țin la tine, pentru că mi-ai fost dragă cândva, dar nu simt niciun fel de atracție sau dragoste pentru tine și nici nu cred că voi simți vreodată. Știm amândoi ce fel de persoană ești.

Cu toate că pare extrem de convingător, nu mă mai păcălește. Totul are sens acum și sunt foarte sigură pe teoria asta.

— Cum spui tu, bombăn, rostogolindu-mi ochii, deloc impresionată de teatrul pe care îl joacă.

— Nu sunt îndrăgostit de tine! zbiară enervat. Tot ce am vrut de la tine vreodată a fost să te fac să spui adevărul. Atâta tot. Acum că a ieșit la iveală, nu vreau să mai am de-a face cu tine. E greu de înțeles?

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap din nou, dar mă

abţin. În momentul de faţă, el e copilul din poveste. Mi-l şi imaginez dând din mâini şi din picioare, ca un răsfăţat căruia nu-i convine ceva.

Mai exact, în momentul de faţă, el e cel care nu vrea să spună adevărul.

Îmi ridic bărbia mândră şi mă duc în dreptul Sandrei cu paşi mici, ştiind prea bine că înfumuratul îmi urmăreşte orice mişcare. Ajunsă în dreptul ei, îi zâmbesc şi întind mâna să o cuprind de brâu.

— Îmi pare bine să te revăd, viitoare mamă soacră.

Buzele i se lărgesc într-un zâmbet complice şi îmi spune:

— Şi mie, viitoare noră.

Îi întorc zâmbetul, dar nu apuc să mai fac altceva. Maddy mă smulge de pe loc şi mă prinde în braţele sale, aproape sufocându-mă.

— Mătuşică! Apropo, sper să nu devii o scorpie pe măsură ce unchiul o să-ţi mănânce tot mai mult din palmă. Adică, suntem cu toţii conştienţi că o să-l pui grav cu botul pe labe.

Hlizindu-se ca o şcolăriţă, se răsuceşte cu faţa spre subiect şi aşteptăm răbufnirea lui.

— O să vedem noi cine pe cine pune cu botul pe labe, imediat ce intru în voi şi vă fac praf, nemernicelor! Chiar dacă nu mai suntem la Academie, nu înseamnă că vă las să vă faceţi de cap.

— E clar, nu mai există nicio îndoială, mormăi pentru mine. E dus cu pluta, săracul. Hitler, cred că ai nevoie urgent de o consiliere la bibilică. Nu funcţionează în sensul acelor de ceasornic.

Cu o alură periculoasă, Davis face un pas în faţă şi mă sfredeleşte ameninţător.

— Nu uita pe al cui teritoriu te afli acum. Nu mi-e greu să-ţi înfig câteva şuturi în fundul ăla arogant.

E rândul Sandrei să facă un pas periculos în față, punându-se între noi. Sigur o să iasă cu bătaie. Și mai mult ca sigur, în mai puțin de treizeci de secunde or să strângă smocuri blonde de pe podea.

— Nu vorbi așa cu viitoarea mamă blondă a copiilor tăi! Tu nu-ți dai seama chiar deloc, ce minunăție ar ieși din voi? Blond cu ochii negri sau brunet cu ochii albaștri. Unde ați mai văzut voi așa ceva?

— Peste tot, răspunde Corbul sec. Și nu te mai gândi la copii, nu e cazul. Niciodată nu voi ajunge în punctul în care voi avea copii. Nu cu Anna sau *Gloria* sau cine mama dracu' e! Te-ai mai gândit în săptămâna asta să îți faci o nouă identitate, ca să mai prostești câțiva oameni?

Davis chiar este frustrat. A fost o greșeală, am făcut-o de teamă și nu e corect să mă atace cu asta.

Ușor iritată de felul în care vede el lucrurile, mă îndepărtez de Maddy și fac și eu un pas spre el, ocolind-o pe Sandra – care încă stă ca un zid în fața noastră. Probabil se teme că vom începe un război.

— Jay, toată lumea știe ce te deranjează pe tine, de fapt, și nu e vorba despre faptul că m-am dat drept Gloria, ci pentru că...

— Stop! mă oprește el, ridicând o mână. Sincer, chiar nu mă interesează de ce ai făcut-o sau ce impresie ai tu. Un singur lucru știu. Pe Anna am iubit-o. Pe Gloria o urăsc. Știm amândoi care dintre ele ești.

Mda, Gloria. Ținând cont că m-am ascuns în spatele ei timp de mai bine de două luni, aproape că am început să mă mint și pe mine. În unele momente, chiar făceam confuzie. Nu știam care dintre identități vorbește sau acționează, dar știu sigur că în cazul lui Davis mereu am fost Anna. Mereu am fost *eu*. Davis nu are cum să mă atace prin asta. Nu are cum să mă mai rănească acum, când știu că o iubește pe ea.

— De ce nu dai cărțile pe față? îl întreb, simțind cum

încep să-mi pierd răbdarea. M-ai iubit ca un frate când am fost mică, însă lucrurile s-au schimbat acum. Mult. Mă iubeşti aşa cum te iubesc şi eu.

Un ienet scurt din partea lui Maddy mă anunţă că vorbele mele i-au şocat pe toţi cei aflaţi în încăpere. Sandra se întoarce spre mine şi îmi mimează un „mulţumesc" înainte să se retragă şi să-i fugărească pe spectatori, pe motiv să ne acorde intimitate.

Rămaşi singuri, mă pot concentra mai bine pe ce am de făcut. L-am prins pe Davis cu garda jos, chiar dacă nu e prima oară când îmi recunosc sentimentele în faţa lui. Mirarea care-i străbate chipul nu-şi prea are rostul.

— Ai ceva tupeu, mormăie într-un final, după un minut lung de linişte sinistră. Vii în casa mea neinvitată, dai buzna peste mine, mă loveşti în repetate rânduri, îi intri mamei pe sub piele, iar acum... asta. Crezi că rezolvi ceva dacă urli în gura mare că mă iubeşti?

Întrebarea lui mă ia pe nepregătite şi ridic ca fraiera din umeri.

— Am petrecut împreună două luni, suficient să mă cunoşti şi să ştii că eu am nevoie de fapte, nu vorbe. Aş putea spune şi eu că te iubesc, dar asta nu înseamnă că e şi adevărat, nu?

Tot nu spun nimic. Nu ştiu cum i-aş putea răspunde la asta. Are dreptate, însă nu am habar cum aş putea să-i demonstrez.

— Până la urmă, de ce ai venit? întreabă tot el, când vede că nu am de gând să spun ceva.

— Pentru tine, îi răspund şi mă uit fix în ochii lui.

— Eu nu văd asta. Mi-ai dat de înţeles că ai venit aici să mă baţi şi să mă calci pe coadă.

Că veni vorba de bătaie, mă duc în dreptul lui şi îi studiez cu mare atenţie buza spartă, cu puţin sânge uscat şi obrazul puţin umflat. Nuanţa de roşu a început să se risipească.

— Dacă mă lași, îți pot demonstra, îi spun și îmi îndrept iar atenția spre ochii săi.

Clatină din cap și face un pas în spate.

— Nu ai ce să-mi demonstrezi, Anna. Din câte am observat, ție-ți pasă doar de tine, atât. Și, cum ți-am spus și în Florida, ți-am dat o groază de șanse să-mi spui adevărul, dar te-ai făcut că plouă. E rândul meu să mă fac că ninge.

Și cu asta, îmi piere graiul. Nu doar Sandra și Maddy au talentul să-ți închidă gura, se pare că și el. Oftez și îmi las capul în jos, evitând să-l mai privesc direct. Ochii aceia negri mă înnebunesc de cap și nu am siguranța că o să mă mai comport normal. Bine, oricât de normal m-aș comporta și acum. De când am pus piciorul iar în casa asta, am intrat cu un acr de nebună.

Inspir adânc și fac doi pași mărunți până ajung să stau față în față cu el. La fel ca în ziua vandalismului, îmi înfășor brațele în jurul taliei sale și îl strâng tare. Același sentiment de gol îl am și acum. Nu mă respinge, dar nici nu mă îmbrățișează înapoi. Nu am de gând să-l eliberez prea repede din strânsoare, așa că îl strâng cât de tare pot, sperând să capăt măcar o atingere din partea lui.

Mă retrag tristă și mârâi enervată. Mă desprind de el doar ca să-l prind de mână și să-l trag mai aproape de canapeaua pe care mă urc în picioare. E singura metodă prin care pot elimina considerabil din diferența iritantă de înălțime.

Îl poziționez pe Davis cu fața spre mine și mă prind de umerii lui, ca să-mi mențin echilibrul. Știu că e copilăresc și arăt ca o idioată acum. Noroc că suntem doar noi și singurul care poate râde acum e chiar țâfnosul de lângă mine – ceea ce și face. Colțurile gurii i se ridică mișelește, privindu-mă cu aroganță. Chiar acum i-aș face cunoștință din nou cu vestitul meu croșeu.

Și acum aștept să mă sărute.

Aștept.

Mai aştept puţin.

Idiotul doar rânjeşte la mine.

— Te pot ajuta cu ceva, drăguţă? mă întreabă. Îmi cam pierd vremea.

— Păi, acum e momentul ca tu să te laşi dus de val şi să mă săruţi. Haide, sunt pregătită. Oricând. Poţi să-i dai drumul.

Davis mă priveşte în ochi, clipind rar. Încă are rânjetul ăla sâcâitor pe buze şi tot nu face vreo mişcare.

— Cum spuneam, mormăie, îmi pierd vremea.

— Nu ai mai pierde-o dacă ai face ceva palpitant, îi zic enervată.

— Nu văd nimic palpitant în a te săruta pe tine, mi-o trântește și îl ard cu privirea.

Dobitocul! Încă mă întreb când o să fie capabil să facă ce vrea, nu ceea ce trebuie. Hă! Şi mai spune de mine că am două identităţi. Dar cu cele două feţe ale lui cum rămâne? Căci pot băga mâna în foc că adevăratul Jay nu e aşa, ci îl ascunde pe undeva pe sub masca asta impenetrabilă.

— Mai bine sărut un peşte, adaugă amuzat.

— Întreci măsura, Corbule, îl avertizez. Hai să o facem naibii odată şi să terminăm cu bâlciul. Ştii cum e vorba aia: un sărut e un pas spre împăcare.

Îşi scarpină ceafa, încruntat.

— Nu ţin minte să fi existat vreodată o vorbă ca asta.

— Acum există, ridic eu din sprâncene. Aşa că, dă-i odată drumul înainte să mă ia somnul.

Davis continuă să mă privească de parcă a început să-mi crească păr pe faţă. Eu înţeleg că l-am luat pe nepregătite cu soluţia mea pro-prietenie, dar ar fi cazul să acţioneze înainte să-mi ies din fire de-a binelea. Niciodată nu am fost răbdătoare.

— Somn uşor, mi-o trânteşte.

Se desprinde de mine şi aproape cad de pe canapea.

Mă sprijin de spetează să nu mă răstorn și îl urmăresc cu privirea cum își agață geaca din cuier și părăsește casa, chicotind.

Jay Davis e un nemernic!

Seara mă prinde în bucătărie, alături de Sandra. Maddy a plecat să se întâlnească cu Alex, iar eu normal că trebuie să o acopăr. Nu le-a zis unde se duce, m-a lăsat pe mine să mă descurc cu asta.

— De ce ești așa îmbufnată?

Sandra se întoarce spre mine și îmi las obrazul să se sprijine de blatul mesei.

— Pentru că Jayden este un înfumurat și nu îi place să-i asculte și pe alții, bolborosesc eu. Toată ziua a fugit de mine. Mereu a găsit câte un pretext ca să mă lase cu ochii în soare.

Se șterge pe mâini cu un prosop și se așază și ea pe scaun, chiar în fața mea.

— Scumpo, nu trebuie să te superi. Așa este el de când îl știu. Chiar dacă vrea să pară dur și indiferent, nu e chiar așa. Îmi cunosc fiul și știu foarte bine că se comportă așa doar pentru că este rănit.

Mă uit confuză la ea.

— De ce ar fi rănit?

— Pentru că l-ai mințit atâta timp.

Pufnesc. Explicația ei nu are logică.

— Sandra, două luni mi-au fost suficiente să-mi cunosc colegii. Nu sunt singura care l-a mințit de au înghețat apele.

Mama Davis își ferește o șuviță răzleață după ureche și zâmbește.

— De ceilalți nu i-a păsat. Adică, de la bun început tu nu ai fost considerată doar o simplă elevă. Trebuie să înțelegi că te cunoaște de mică și pot spune că a făcut

o oarecare pasiune pentru tine în trecut. Probabil nu i-a trecut nici acum. E normal să se simtă trădat.

Clatin din cap. Deși Sandra încearcă din răsputeri să mă facă să mă simt bine, tot sunt conștientă de vinovăția mea. O săptămână întreagă am încercat să caut un motiv pentru care aș putea arunca vina pe altcineva, dar mi-am făcut-o cu propria-mi mână și ar cam trebui să mă împac cu asta.

— Dă-i timp, o să se obișnuiască cu situația, adaugă.

Îmi sprijin coatele de masă și mă uit cu o expresie exasperată la ea.

— Sandra, a avut la dispoziție o săptămână. L-am lăsat să își pună ordine în gânduri, am încercat să îl înțeleg, însă e în zadar. Încep să cred că am venit degeaba aici. Nu am ce să fac. Am vrut să-i explic totul, dar nici nu am apucat să deschid gura. Și dacă am zis ceva, au fost numai porcării. Nu pot gândi bine când mă simt strânsă cu ușa.

Sandra oftează și, clătinându-și capul, se ridică de la masă, se duce spre dulap și scoate două pahare. Le umple cu vin fiert, apoi le pune în fața mea.

— Nu beau, îi spun încruntată.

Mai bine zis, nu beau pentru că îmi este rușine de tine. Altfel ar fi dispărut tot din ambele pahare în mai puțin de un minut. La cum mă simt acum, aș bea o cisternă.

Pufnește scurt.

— Nu e pentru tine, mă lămurește chicotind. Du astea lui Will și lui Jay. Sunt în garaj.

Știu, acolo se refugiază Jay când vrea să scape de mine.

— Dar...

— Niciun „dar”, mi-o taie din scurt. Du-le astea și gata. Nu or să te omoare. Faci o faptă bună.

Încercând să o impresionez, îmi iau fața de copil inocent și împing buza de jos în afară. Asta are un oarecare efect asupra lui Jay, așa că sper să aibă și asupra ei. Doar sunt rude, nu?

Sandra își mărește ușor ochii, apoi se încruntă, dându-mi de înțeles că o înmoaie, dar își activează imediat scutul împotriva „blondelor cu față de cățeluș plouat".

— Oh, nu, păpușă, spune și își strânge buzele. Nu mă prostești cu fața aia. Am prea mulți ani de experiență în spate, ca să reușească să mă mai prostească o față aparent nevinovată.

Îmi las umerii să cadă, învinsă. Chiar nu e de glumit cu Sandra Davis.

— Așa că du-te acolo și vâră-le vinul sub nas, iar ei o să-ți mulțumească politicos.

Mă simt ca o proastă când îi aud cuvintele.

— Dar, dacă nu o să ajungă vinul întreg? Să nu mai vorbesc despre pahare. La cât de împiedicată sunt, cu siguranță tot ce va rămâne din ele, vor fi cioburi și e păcat de ele. Chiar sunt frumoase.

Mângâi cu vârful degetelor gura paharului, vrând să-mi mențin punctul de vedere.

— Nu-ți face griji. Mai am la fel și am încredere în tine.

Îmi zâmbește larg și oftez aproape insesizabil. Are încredere în mine? Adică, cum poate avea încredere în cineva care s-a dat drept altă persoană atâta timp?

— Ăsta este un gând încurajator, mormăi și mă ridic de pe scaun. Ok, dar nu răspund pentru daunele materiale sau mai știu eu ce.

Sandra dă din cap, aprobându-mă, și îi imit și eu gestul cu o înclinare scurtă a capului. Înșfac ambele pahare și folosesc ușa care duce spre aleea de lângă garaj.

Simt cum frigul îmi taie pielea și mă înfior puternic.

La dracu'! Trebuia să îmi iau geaca!

Mă blestem în minte de câteva ori și mă uit în jos, atentă să nu calc strâmb sau să mă împiedic de propriile picioare. Zâmbesc ușor când sunt la jumătatea drumului și nu am făcut vreo gafă. Poate picioarele mele stângi s-au reglat și nu mai am de ce să îmi fie teamă.

Bravo, Anna! Așa te vreau!

Îmi dau seama că am gândit prea repede, când vârful bocancului lovește un strat gros de gheață și mă dezechilibrez. Mă las pe spate, cu gândul să nu vărs vinul sau să sparg paharele – așa cum am intuit încă dinainte să ies din bucătărie – și cad în fund cu paharele încă în mâini, dar cu conținutul pe mine.

Mă uit chiorâș la tricoul care obișnuia să fie alb, dar care acum are o nuanță de vișiniu și mârâi ca un animal turbat. Îi mulțumesc în gând Sandrei că nu mi-a dat vinul când frigea de-a binelea. Adică, ar trebui totuși să fiu recunoscătoare că m-a mai încălzit la nivelul sânilor.

Las un pahar pe jos și, sprijindu-mi mâna liberă de pământ, mă ridic, înjurând în bărbic. Acum ce naiba fac?! Dacă mă duc înapoi în casă... Mai bine mă duc la Jay.

Îmi aranjez tricoul mai bine pe mine și după ce ridic paharul de pe jos, mă îndrept țâfnoasă spre garaj. Deschid ușa și primul pe care îl observ este Will. Lucrează de zor la motorul mașinii, așa că nu mă observă și zâmbesc. Trec de el și mă uit după Jay.

Unde mama dracului s-a ascuns nenorocitul ăla?

Mă învârt în jurul cozii de vreo două ori, până să-l zăresc stând în fund pe un ziar, cu ochii în telefon. Mă afișez înaintea lui și, cum nu mă observă, îl bat ușor pe umăr. Își ridică ochii spre mine și mă privește plictisit.

— Da, ce e? mă întreabă sec.

Îi ignor întrebarea și îi pun paharele goale în poală.

— Ți-am adus vinul. Lingi sau storc?

Îi fac semn spre tricoul meu pătat. Davis pufnește.

— Nu-mi spune! Veneai aici și, cumva, te-ai împiedicat pe o suprafață plană, de un obiect invizibil și ai luat o trântă sănătoasă, așa cum numai tu știi. Am dreptate?

— Mai bine nu aveai. Eu am atenționat-o pe Sandra în privința picioarelor care mă urăsc, dar...

Ridic din umeri, fără să mai fie nevoie să-mi continui fraza. Se subînțelege stângăcia mea și chiar nu e nevoie să mai pronunț cu voce tare ce mi s-a întâmplat, dându-i lui Davis un motiv de hlizeală.

Buzele lui tresar, dar își reprimă zâmbetul.

— Sincer, la o înclinație spre rele și întâmplări dureroase ca a ta, nu-mi pot da seama cum ai supraviețuit până acum. Gloria...

Se oprește din vorbit când își dă seama de gafă. Își freacă fața cu ambele palme, oftând. Știu, e amețitor să te învârți printre atâtea identități.

— Să înțeleg că în momentul ăsta mă urăști? întreb.

— Adică?

— Nu tu ai spus că o urăști pe Gloria?

Davis dă nepăsător din cap. Toată abureala asta, cum că e complet dezinteresat de prezența mea, e deranjantă și începe să mă calce pe nervi, dar cum a spus și Sandra, are nevoie de timp.

Timp.

Timp.

Timp.

Fix ceea ce nu am. Timpul și răbdarea îmi lipsesc cu desăvârșire. Nu degeaba stau atât de prost cu nervii. Iar să îl oblig să vorbească cu mine despre „noi" nu e o idee prea strălucită. Fuge de discuția asta ca dracu' de tămâie.

— Deci?

— Ce naiba vrei de la mine, blondo? se rățoiește. Anna, Gloria, dracu' vă mai deosebește!

— Jayden, clonțul mic și ai grijă la limbaj!

Mă întorc spre Will, care își flutură de două ori degetul în aer, înainte să părăsească nervos garajul. De ce toți sunt nervoși când sunt eu în preajmă? Ah, da! Pentru că sunt Gloria. Anna! La dracu'!

Rămasă singură cu el, stânjeneala își spune cuvântul și

îmi trec instinctiv degetul peste buza inferioară. Mişcarea nu-i scapă şi, chiar dacă nu a fost un gest senzual, ochii îi lucesc o dată, apoi redevin reci. Pune paharele lângă el şi aşteaptă. Ce aşteaptă, nici eu nu ştiu.

Pe loc îmi pierd toate gândurile şi rămân cu mintea goală. Din toate prostiile pe care voiam să i le spun când am venit în Virginia, nu mai am nimic.

Să-l întreb ce face? Asta ar fi o idioţenie. E destul de evident ce face. Stă şi mă priveşte în felul acela al lui care îmi zbârleşte părul de pe ceafă.

Să vorbim despre vreme? Asta e mai mult decât patetic. Ar simţi că sunt cu garda jos şi ar râde de mine. Până şi vremea e evidentă. E frig, aşa cum ar trebui să fie în decembrie.

Să-l întreb de vandalism? Sunt tâmpită deja. Numai să deschid subiectul şi şi-ar aduce aminte că locul meu ar trebui să fie acasă, în Florida, nu aici.

Atunci despre ce să-l întreb? Trebuie să spun neapărat ceva.

— Ce mai faci?

Şi izbucneşte în râs. Normal, asta era oarecum inevitabil. El ar râde la orice spun eu acum.

— Serios? Ai o grămadă de lucruri de explicat şi asta e tot ce poţi să spui? Ce mai fac. Bine fac, Anna. Aş face şi mai bine dacă nu ai fi aici. Prin „aici" mă refer la aici, pe planeta oamenilor normali.

Am o grămadă de lucruri de explicat, dar tu nu mă laşi să vorbesc, antipaticule!

— Normalitatea nu e ceva cu care m-aş mândri, îi replic şi zâmbesc sceptică. Îmi place să fiu anormală şi îţi place şi ţie, doar că eşti prea orgolios să recunoşti.

Davis mă analizează atent un minut extrem de lung, apoi spune:

— Nu sunt genul care nu şi-ar recunoaşte sentimentele atunci când ar exista unele. În cazul tău, au existat. Acum

mult, mult timp, dar ai avut tu grijă să le faci să dispară și îți mulțumesc. Deveneau sâcâitoare.

Că m-a iubit nu mai era un secret pentru nimeni, însă nu asta e ceea ce mă interesează. De fapt, nici nu știu ce mă interesează. Tot ce vreau e să fim ca înainte, cel puțin.

— În trecut nu știam de existența ta. Credeam că am fost destul de clară. Crezi că m-am prefăcut că nu te cunosc când am intrat la Academie?

Buzele lui fac o grimasă în semn de dezgust.

— Nu mă mai interesează. M-a interesat cândva de tine, dar mi-a trecut când am realizat că nu meriți nici cea mai mică fărâmă de atenție.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, stânjenită. Nu-mi stă în fire să mă rog de cineva să mă accepte; nici de capul lui Vio nu m-am ținut atât, deși era cea mai bună prietenă a mea. Oricine pleca de lângă mine, rămânea plecat și nu aveam intenția să-l chem înapoi. Ca în cazul lui Austin, de altfel. Însă în cazul lui Jay, lucrurile stau diferit și nu-mi dau seama cum un *străin* poate să devină mai important decât mândria mea.

— Ți-aș fi spus adevărul, dacă îmi spuneai tu primul cine ești și nu mai ajungeam aici. Nu e vina mea că ai fost egoist și ai ținut totul pentru tine.

Mă privește furios și am tendința să mă dau un pas în spate, însă la cât de înghețate îmi sunt picioarele, nu mă clintesc. E posibil să iau iar o trântă și nu mai am nevoie.

— Anna *mea* nu ar fi mințit, indiferent de circumstanțe. Părinții tăi te-au educat așa cum trebuia. În special, mama ta nu agreea minciuna și nu ar fi mândră de tine acum.

Davis știe unde să lovească. Și totuși, mintea mea a rămas doar la primele două cuvinte rostite de el. E a doua oară când specifică clar că sunt a lui, dar le învârte în așa fel încât să-mi dea de înțeles că vorbește la trecut. În prezent nu mai sunt *Anna lui*.

Şi totuşi, ştiu că mama nu ar fi mândră de mine deloc şi fără să mi-o spună el.

— Putem să o luăm de la început? întreb la un moment dat, după ce am rătăcit printre gânduri o perioadă.

— Da, dacă aş fi un copil de grădiniţă. Anna, nu avem cinci ani, ca să ne batem, să ne împăcăm după cinci minute şi să continuăm să ne jucăm împreună.

Chicotesc şi întind mâna spre el, spunând amuzată:

— Bună. Sunt Anna Fast şi am cinci ani. Vrei să ne jucăm împreună? Am multe jucării.

— Îmi închipui, râde şi el. Dar am şi eu jucăriile mele, deci, nu vreau să fim prieteni.

De ce am impresia că vorbim despre altceva şi că totul are o conotaţie sexuală?

— Dar eu vreau, aşa că... Bănuiesc că tu eşti Jay Davis şi ai tot cinci ani. Îmi arăţi şi mie jucăriile tale?

— Nu-mi plac fetiţele băgăreţe, îmi face el jocul. Şi nici cele mincinoase. Mama m-a învăţat să stau departe de astfel de persoane.

A şutat direct în orgoliu.

— Am maşinuţe, îl ispitesc eu, ridicând din sprâncene.

— Lasă joaca, Anna. Ia-ți paharele și du-te și schimbă-ți tricoul ăla. E pătat.

Muream proastă.

Davis se ridică în picioare și îmi pune în mâini paharele. După ce se scutură, se îndreaptă spre ușă. Mă uit încruntată în urma lui.

— Vii?

Se opreşte în loc şi se răsuceşte cu jumătate de corp spre mine.

— Şobolanii au program. Pe la ora asta ies din ascunziş.

Icnesc scurt.

— Şobo...?

— ... lani. Hai să mergem.

Își întinde mâna spre mine și picioarele își fac singure de cap. Mă trezesc lângă el, cu degetele încleștate de ale lui. Aproape roșesc. Privesc în sus spre el și colțurile buzelor sale tresar insesizabil. Se străduiește să-și reprime zâmbetul de îngâmfat.

Intrăm în casă și Sandra se oprește din mers, uitându-se lung la tricou. Înainte să apuce să spună ceva, Davis se smulge de lângă mine, reluându-și expresia îmbufnată.

— V-ați împăcat?

Corbul își ridică bărbia și se uită pe pereți. Deci, nu are de gând să răspundă. *Și mai zice de mine că mă comport ca un copil.*

— Eu...

Acesta mă arde cu privirea și își strânge buzele, dându-mi de înțeles că vrea să tac naibii din gură, așa că doar ridic din umeri. Cred că suntem la un pas să ne reîmprietenim. Adică, ne-am ținut de mână. E un pas spre fericire, nu? Cred.

Atenția ne este atrasă de ușa care se izbește de perete, și o Maddy binedispusă și îmbujorată intră fluierând în casă.

— Ne pregătim de priveghi? întreabă ea în loc de salut. Doamne, tensiunea asta o poți tăia cu drujba, adaugă.

Își aruncă geanta lângă perete și vine la mine, apoi își duce un braț pe umerii mei. Se uită cu un zâmbet lat spre Corb.

— E chipeșă, nu? Dacă aș fi în locul tău, nu aș lăsa-o să îmi scape printre degete. Blonde pe aici nu prea găsești. Uită-te numai ce fund de milioane are.

Icnesc puternic când mă pocnește dureros de tare peste fese, dorind să-și susțină afirmația. În preajma ei ar trebui să port chiloți de tablă. Cu siguranță nu ar mai rânji așa.

— Crezi că eu n-am văzut? întreabă retoric, cu glas ridicat.

Toate ne uităm strâmb la el, apoi nepoata Davis se întoarce la mine, continuând să mă pipăie. Îmi arcuiesc o sprânceană, sceptică.

— Mamma mia, fato! Ai renunţat la mâncarea de iepuri?

Încuviinţez.

— Se vede. Deci, Hitler... îţi place fundul fetei mele?

Maddy îşi ridică în repetate rânduri sprâncenele.

— Ce? Sunt bărbat, iar fundul ei atrage privirea.

— Nu numai a ta. Eu te sfătuiesc să ai grijă, unchiuleţule.

Jay îşi mijeşte ochii spre ea şi înţeleg că s-a prins de ceva. Nimeni nu ştia că a luat-o la sănătoasa fără să anunţe pe cineva.

— Dar unde ai umblat? Singură? mârâie spre ea.

— Jayden, o să fiu sinceră cu tine.

Înghit în sec. Dacă chiar are de gând să fie sinceră, ei bine... nu va ieşi prea bine din asta.

— Nu pot să-ţi spun.

Îmi dau ochii peste cap. Prima regulă din familia asta de nebuni este clară. Niciun Davis nu are voie să mintă.

— Madeline, o luăm de la capăt? mârâie Corbul, apropiindu-se de ea. Ai uitat ce ai păţit când mi-ai spus acelaşi lucru în ziua vandalismului? Acest „nu pot să-ţi spun" îţi aduce numai necazuri.

— Vrei să mint? Spune-mi şi o să te mint.

— Vreau adevărul.

— Nu pot să ţi-l spun. Mai bine las-o aşa.

Davis se enervează. Îmi dau seama de asta când începe să-şi strângă pumnii pe lângă corp. Frica din ochii lui Maddy mă face să oftez. Mă simt nevoită să mă arunc în gura lupului ca să o salvez. El e deja nervos pe mine.

— Oh, Doamne, dar ţie chiar îţi place să controlezi vieţile tuturor! pufnesc. Nu te-ai plictisit de atâta control? Dacă eşti mânios tot timpul şi ai mereu un set de reguli după tine, nu o să te mai bucuri de viaţă.

— Tu să taci! mă apostrofează. Din câte ţin minte, nu faci parte din familia asta ca să ai vreun drept să te bagi. E

strict problema mea cum îmi controlez propria viață sau pe ale celor din familia mea.

Într-adevăr, e problema lui, dar așa îmi place mie să mă bag în treburile altora.

— Ți-o spun ca pe un sfat, mormăi. Las-o mai moale, altfel nepoata ta o să ajungă să te urască.

Replica mea pare să-l pună pe gânduri și își mută privirea de la mine, pe Maddy. Odată în viața mea știu că am dreptate și o știe și el, dacă mă iau după felul temător cu care se uită la ea. Nu vrea să o distanțeze.

— Maddy, știi că îmi poți spune orice, adaugă mai calm. Indiferent despre ce e vorba, sunt destul de sigur că voi înțelege.

— Nu și asta, i-o retează șatena, continuând să stea în spatele meu. Nu pot avea încredere în tine, atât timp cât știu cum ești.

Îi aruncă unchiului său o privire pe care nu pot să o descifrez, apoi urcă grăbită scările. Încep să mă simt prost că aduc numai ceartă și probleme aici. Știu foarte bine cum erau ei și câtă liniște era aici, înainte să apar eu.

O tăcere ciudată pune stăpânire peste noi și ne privim unul pe altul. Sandra încă stă retrasă într-o parte.

— Anna are dreptate, zice ea într-un final. O să o pierzi pe Maddy dacă nu îi oferi puțină libertate.

— Prea multă libertate strică adolescentul. Ia-o ca exemplu chiar pe Anna.

Davis continuă să se uite fix în ochii mei. Deși ar trebui să mă simt ofensată de părerea lui, rămân pe poziții. Sunt pregătită să-l înfrunt în caz că are de gând să o dea tot înainte cu jignirile. Nu sunt aici pentru a fi păpușa pe care își descarcă el nervii și frustrările. Toată lumea știe că Davis e un frustrat de la natură. Cel puțin, eu sunt sigură sută la sută că e.

— Știi prea bine că ea nu a avut încotro, decât să crească

singură, îi replică Sandra. Ea nu a avut pe nimeni, așa cum are Maddy și s-a descurcat cum a putut. A crescut bine.

— Asta numești tu bine? se răstește el. Dezastrul ăsta spui tu că a crescut bine? Îmi plăcea mai mult de ea când abia învățase să meargă pe picioare și vomita peste tot. Îmi plăcea mai mult de ea când arunca laptele pe mine sau când înregistra vreo înjurătură și o repeta întreaga zi. Chiar îmi plăcea mai mult când intra în camera mea și spărgea tot ce prindea la mână. Acum e...

Face un semn teatral din mână, cuprinzându-mă, și buzele i se strâng în semn de dezgust. Îmi vine să-mi dau iar ochii peste cap.

— Oricum, mamă, trebuie să te hotărăști. Dacă Anna e în preajma lui Maddy, o să se producă inevitabilul și singura ta nepoată o să devină la fel de dezastruoasă cum e așa zisa ei prietenă.

— Și ce propui? întreabă Sandra țâfnoasă.

— Trimite-o acasă. Locul ei nu e aici.

Cu o ultimă privire aruncată spre mine, Davis pleacă iar, trântind ușa. Mă întreb cât o să mai fugă de mine. Nu e ca și când ar putea scăpa de legătura dintre noi.

ANNA

CAPITOLUL II

Privesc iar ceasul şi pufnesc. Bate spre ora douăsprezece noaptea, iar Davis încă nu a venit acasă. Gândul îmi fuge la discuţia pe care a avut-o cu Kevin şi mă întreb dacă nu cumva a fugit să se distreze cu roşcata cu picioarele până în gât, pe când eu fierb în suc propriu.

Maddy stă întinsă pe canapea, bolborosind numele lui Johnny Depp întruna. Cine s-ar fi gândit că e una din gloata de femei disperate după el?

— E delicios! E sexy! E...

— Foarte departe şi foarte indisponibil. Oricum, ai uitat cumva de Alex? Nu e drept ca iubitul tău să se gândească la tine şi tu să salivezi după altul. Nu e drept nici că eu nu am un iubit pe care să-l înşel măcar cu gândul. Dacă aş avea şi ar afla ce îmi trece prin cap acum, ar face infarct.

— Şi la ce te gândeşti, mă rog? râde ea.

— Foarte, dar foarte puţine haine. Cel puţin pe mine şi pe Johnny. Sunt pe podea toate, împrăştiate în casa lui de pe plajă.

Maddy râde şi mai tare, în timp ce eu oftez visătoare. Tare prost mai stau pe plan amoros!

— Dacă te încălzeşte cu ceva, îi pot spune lui Jay că te imaginezi cu altul făcând prostioare. Cred că ar face şi el infarct, ca un iubit adevărat. Sau mai bine nu. L-ar desfiinţa pe Johnny Depp şi mi-ar frânge inima.

Pe cine nu ar desfiinţa Davis? Să fim serioşi, tipul are doi metri şi o construcţie fizică de viking. O singură palmă

şi ne-ar dărâma pe amândouă. Sper totuşi să nu fie cazul.

— Nu vorbi de trădătorul ăla! mă înfurii eu. Cel mai probabil e înfipt în vreo roşcată cu craci lungi.

Nici nu mă chinuiesc să-mi ascund gelozia din glas. Maddy ştie exact prin ce trec.

— Roşcată, repetă ea. Da, sigur. Dacă pomeneşti de aceeaşi roşcată din cauza căreia ai plecat ultima oară din Virginia, ia-ţi gândul. Unchiul nu *parchează* în acelaşi *garaj* de două ori.

Asta e şi mai rău. Schimbă femeile ca pe şosete?

— Tipic bărbatului care e pe deplin conştient de faţa pe care o deţine. La ce figură are Davis, cred că e vorba despre două femei simultan.

Gândul ăsta mă înfioară.

— Nu prea cred, mormăie Maddy cu ochii închişi. Cu o blondă cu fundul mare sub acelaşi acoperiş, nicio roşcată nu-şi are şansa. Sigur e cu prietenii pe undeva.

Davis are prieteni? Hilar. Mă întreb cine naiba îi suportă toanele, în afară de Kevin.

— Cinci dolari că vine acasă cu parfum de femeie, pariez eu.

— S-a făcut. Eu zic că o să vină puţin pilit. Sincer, Gloria, mi-e oarecum imposibil să cred că nu ţi-ai dat seama de efectul pe care îl ai asupra lui.

— De ce continui să-mi spui Gloria? Am clarificat asta.

Maddy ridică scurt din sprâncene.

— Nu te-am cunoscut ca Anna şi noi două ne-am împrietenit cât timp te dădeai drept Gloria. Deci... sunt iremediabil legată sentimental de cealaltă identitate a ta. Pe lângă asta, eu sunt mai specială.

Şi aici apare modestia Davis. Bufnesc în râs şi îmi las capul pe spetează. Nu e râsul meu. Mă forţez să par ca şi cum m-aş simţi cu adevărat bine. Nu am de gând să distrug cheful altuia cu starea mea proastă.

— Tu ce ai de gând să faci cu Jay, Gloria? Cât vă mai alergați în jurul cozii și pretindeți că vă urâți, când se vede clar pe fețele voastre că sunteți îndrăgostiți peste cap unul de altul?

Oftez apăsat.

— Nu știu, Maddy, mormăi eu. Eu am încetat jocul ăla idiot, dar se pare că Jay vrea să mă facă să plătesc. Nu îl înțeleg. El se aștepta să-i recunosc că nu sunt eu, că nu sunt Gloria și că nu am vârsta pe care trebuie să o aibă orice elev în primul an de liceu. Dar cum naiba puteam să fac asta? Nu aveam încredere în el. Și nici el nu s-a obosit să-mi spună că mă cunoaște de când m-am născut. Ar fi fost altceva.

Maddy mă privește cu compătimire și îmi mușc obrazul pe interior. Nu îmi place să stârnesc mila cuiva.

— Totuși, de ce ai făcut-o? mă întreabă cu un ton care mă anunță că nu o să mă judece.

Îmi privesc piciorul drept și oftez.

— Am probleme de sănătate. Cu un picior beteag, Morris nici nu s-ar fi uitat în tot dosarul meu. Nu i-ar fi păsat că am intrat cu punctajul maxim, atâta timp cât nu sunt perfect sănătoasă din punct de vedere fizic. În plus, la vârsta asta, ar fi trebuit să termin liceul, nu să-l încep. Asta ar fi ridicat multe semne de întrebare.

— Asta nu explică de ce nu ți-ai păstrat numele, îmi spune ea. Crezi că Morris s-ar fi interesat de tine?

— Nu el, dar instructorul cu siguranță ar fi făcut-o. E treaba lui să știe totul despre tine. Și să fim serioși, nu am nimerit chiar cel mai îngăduitor instructor al Academiei.

Aceasta dă ușor din cap, pesemne că e de acord cu mine. Nu mă poate contrazice, atâta timp cât trăiește cu el în casă și știe prea bine cum e.

— Să spunem prin absurd, că Davis nu mă cunoștea deloc, continui eu. Aș fi scăpat basma curată, doar pentru

că sunt blondă? Pe naiba. M-ar fi azvârlit direct prin porţi.

— Apropo de porţi, râde ea. Am scăpat ca prin urechile acului de o datorie enormă. Jay le-a plătit, îţi vine să crezi?

Nu prea.

— Hmm. Dar de vandalism ce se mai aude? Probabil toată Academia ştie că noi două am făcut-o, chiar dacă nu e aşa. Nu m-am atins nici măcar de un fir de praf din biroul lui tâmpit.

Tăcerea ei îmi confirmă acelaşi lucru despre ea. Nu era necesar, totuşi. Ştiu unde a fost şi cu cine, dar nu poate să recunoască asta. Nu doar că Davis l-ar decapita pe Alex, ci mi-ar lua şi mie gâtul. Aşa, preventiv, în caz că am vreo legătură cu relaţia celor doi.

— Lasă, Gloria. Mai avem doar puţin de îndurat şi ne putem întoarce. Sunt mai pregătită ca niciodată să aflu cine mama naibii a vandalizat cu adevărat biroul unchiului şi să-l strâng de gât.

Mă uit lung la ea, neştiind cum să-i dau vestea fără să facă prea mare tam-tam. Adică, toţi o cunoaştem pe Madeline Davis şi ştim că, la o veste proastă, dramatizează mai mult decât e necesar.

— Maddy, încep eu, vorbind încet, Davis nu-mi dă voie să mă întorc. Mi-a promis că, imediat după terminarea suspendării, o să-mi facă transferul la un liceu din Atlantic Beach.

— Poftim?! sare ea, ridicându-se în capul oaselor.

Toată relaxarea ei s-a risipit în fracţiune de secundă. Exact cum mă aşteptam.

— Nu-mi vine să cred că Jay ar face asta pe la spatele meu! Mi-a spus că s-a răzgândit! Eşti sigură sau o să-i crăp capul degeaba?

Dau din cap dezorientată. Nu mai sunt sigură de nimic.

— O să am eu ac de cojocul lui dacă nu se ţine de cuvânt, mârâie ea, ridicându-se de data asta în picioare. Ah, nu-mi

vine să cred ce căpos e! E imposibil, îmi vine să-i dau un şut! Gloria, se întoarce spre mine. Trebuie neapărat să-i pui capac. Neapărat! Pune-l cu botul pe labe şi fă-l băiat de casă, altfel mi-e teamă că o să-l strâng de gât în somn.

Dau din cap iar. O fac pentru că mi-e frică să o refuz sau să o contrazic. Poate mă strânge de gât şi pe mine.

— Maddy, e târziu. Ora târzie îţi afectează gândirea, aşa că, du-te la somn.

Îşi ridică surprinsă sprâncenele. Nu se aştepta la asta.

— Vorbesc serios. Nu vreau probleme. Deci, la somn!

Îi fac semn cu capul spre scări şi, după câteva bombăneli, injurii la adresa mea, îmi urează noapte bună şi se duce în camera ei.

Mă întind şi eu pe canapea, cu gândul să trag şi eu pe dreapta. Îmi bag mâinile sub pernă şi închid ochii – pe care îi redeschid imediat ce aud uşa deschizându-se cu zgomot.

Sar de pe canapea atât de repede, încât simt cum îmi zvâcnesc creierii şi mă uit cruciş la Jay cum intră în casă cu o sticlă de băutură golită pe jumătate.

La naiba! A câştigat Maddy. Îi datorez cinci dolari.

— A-A-Anna! ţipă când mă observă şi face câţiva paşi împleticiţi spre mine. Am crezut că ai plecat.

Nu apuc să reacţionez, căci, cum ajunge în dreptul meu, lasă sticla pe podea şi mă ciupeşte de câteva ori de obraji, ignorându-mi mârâielile şi uimirea care se citeşte clar pe faţa mea. Niciodată nu aş fi crezut că o să am ocazia să-l văd pe Corb beat mangă.

— Chiar semeni cu o păpuşă Barbie. Doar că tu ai picioarele prea scurte.

Mă gândesc serios să-i trântesc un pumn în nas, dar gradul lui de beţie, plus puterea cu care l-aş putea lovi, egal un Jay leşinat. Nimic bun, când se presupune că tot eu trebuie să-l adun de pe podea.

— Jay, cât ai băut?

— Atât cât sunt de înalt. Mult, îmi recunoaște. Aș mai fi băut, pentru că nu era de ajuns, dar m-au dat afară. Eh, ce să facem... la toți ne este greu.

Oftează melancolic, apoi adaugă:

— Acum, sărută-mă!

Legănându-se grav pe călcâie, își închide ochii și își țuguiește buzele spre mine, așteptând. *O șansă bună*, mă gândesc, dar nu în circumstanțele pe care mi le-aș fi dorit. A doua zi m-ar putea reclama la poliție cum că l-am violat.

— Ah, am uitat că nu știi să săruți, rânjește el. Te sărut eu, nu-i p-p-problemă.

Când dă să mă înșface, fac doi pași în spate.

— Blondo, sunt beat-turtă. Nu pot alerga după tine acum. A-A-Abia stau pe picioare.

— Mhm, văd. Mă mir cum de nu ești deja în comă alcoolică, distilerie ambulantă. Ți-ar cânta popa la ureche, dacă ai mai pune strop de băutură în gura aia păcătoasă.

Cu limba își umezește ambele buze, uitându-se pe pereți. Oarecum e amuzant, dar și periculos. Nu știu cum reacționează Davis la băutură, pentru că e prima oară când îl văd în halul ăsta.

O singură întrebare îmi circulă prin minte. *Oare bea des?*

— Mai păcătoasă e a ta, bolboroseste el. Și o vreau. Acum, acum!

Un singur pas spre mine e suficient să mă facă să ocolesc canapeaua. Sunt sigură că nu ar avea curajul și echilibrul necesar ca să sară peste ea și să ajungă la mine.

— Doamne Dumnezeule! exclamă aparent șocat. Chiar ai fundul mare!

Gura mi se întredeschide de șoc.

— Nesimțitule!

— Era un compliment, blondino.

Mă uit urât la el și-i cer:

— Ia spune-mi pe nume. Cum mă cheamă, Davis?

Întrebarea mea îl pune în dificultate. Se apleacă și își adună sticla de jos, apoi ia câteva înghițituri sănătoase. Băutura îi înnoadă limba.

— Mă crezi prost?

Aprob din cap, strângându-mi buzele.

— Sunt doar beat, nu și uituc.

— Atunci, spune-mi cum mă cheamă.

— Arla.

Exact la ceea ce mă așteptam.

— Anna, îl corectez.

— Și eu ce am spus? Arla. Ce nume ciudat. Arla David și Jarden David, *culpul* perfect. Clu... culu...

— Nu suntem un cuplu, mârâi enervată.

Zâmbește strâmb.

— Ești căsnicia mea? întreabă surprins. Nevastă, cred că am pierdut v-v-verigheta.

Se chiorăște spre mâna lui, clipind des. E clară treaba. E beția viții lui.

— Jay, mai bine te duci să dormi. Ești... varză.

Se uită în jos la el și răspunde:

— Nu neg, ridică din umeri. Auzi, când mi-ai zis ultima oară că mă iubești, că nu-mi aduc aminte? Auzi iar? Nu stăm și noi jos, că îmi tremură bala-alea... Dar mai întâi, spune-mi că mă iubești.

— Ăhă, cum să nu. Stai să mă descalț.

— Ok, aștept.

Își prinde mâinile la spate, legănându-se în față și în spate. Nu-mi vine a crede în ce hal e!

Îmi dau ochii peste cap.

— Stai jos, Corbule.

— Hm?

Iritat, se răsucește atât de brusc, încât alunecă pe podea și cade direct în fund. Nu mă mai pot abține. Izbucnesc

în râs. Mă ţin cu greu de spetează canapelei, ca să nu mă prăbuşesc şi eu.

Dacă l-ar vedea Sandra, ar face trofeu din capul lui.

— Mami, m-am julit la degeţel. Pupi să treacă? râde tare, dându-mi de înţeles că are chef de joacă.

Îşi ridică degetul arătător spre mine şi mă uit sceptică la el. Nu are nici pe naiba!

— Davis, încetează să te mai comporţi ca un copil şi du-te la culcare! îi impun serioasă şi bat cu piciorul în podea.

— Ce sexy eşti când eşti nervoasă, îmi zice într-un mârâit şi îşi muşcă cu putere buza de jos. Cred că acum ştiu de ce te-am luat în căsnicia m-mea.

Dacă s-ar vedea Davis mâine în ce hal se prosteşte şi în ce hal i-a mâncat băutura minţile, cred că ar sparge televizorul. Şi m-ar bate şi pe mine că îi fac jocul. Dar e prea amuzant ca să-l ignor. Acum este rândul meu să mă amuz pe seama lui.

Plescăie din buze şi oftează, uitându-se cu o faţă de tâmpit prin jurul său.

— Ajută-mă să mă ridic, îmi cere.

Ochii negri îi scânteiază – sau poate este doar alcoolul în exces cel care îi sclipeşte în ochi – şi îi fac pe plac, lăsându-mă încă o dată fraierită de culoarea lor ciudată. Mă aplec puţin şi îl apuc de mână, chiar în momentul în care el îmi prinde fesele în palma lui şi strânge cu putere. Instictiv, îl pocnesc după cap.

— Deja mă calci pe nervi, Hitler! Hai sus, până nu te ridic cu macaraua.

Îl prind de braţ şi, cu un oarecare ajutor din partea lui, reuşesc să-l pun pe picioare. Mă strânge de umeri şi cu greu îl ghidez spre canapea. E cea mai apropiată şi, dacă judec după greutatea cu care mă apasă, e singura la care pot ajunge înainte să mă dărâme.

Îi dau drumul să cadă, fără să-l menajez în vreun fel. Imediat ce mă eliberez, simt cum spatele mi se înțepenește. Are peste o sută de kilograme și nu e deloc micuț. Ori continuă să crească, ori intru cu la apă, căci pe zi ce trece mi se pare tot mai înalt.

Fac o jumătate de pas în spate, dar brațele lui mă aduc înapoi, înfășurându-se strâns în jurul șoldurilor mele. Mă trage pe genunchi și mă răsucește în așa fel, încât mă ține ca pe copii mici.

Nu încerc să mă împotrivesc. Ar fi în zadar. Puterea cu care mă strânge la piept nu e deloc direct proporțională cu întreaga mea forță. Nici dacă aș canaliza-o pe toată în brațe nu aș reuși să-l fac să ia distanță.

— Mi-e dor de tine, mormăie atât de încet, încât am impresia că mi se pare.

— Sunt chiar aici, îngaim cu nasul strivit de pieptul lui.

— Tu ești Gloria. Mi-e dor de Anna.

Îmi dau ochii peste cap. Chiar și beat reușește să mă calce pe nervi, să mă diferențieze de parcă Anna și Gloria nu ar fi una și aceeași persoană.

— Sunt aici, mă repet.

— Nu, Anna nu e aici. Dacă ar fi fost, era mai bine.

Strâng din dinți. Și asta face parte din răzbunarea lui? Nici când e beat nu se poate abține.

— Anna e aici, dar te comporți ca și cum n-ar fi, mârâi enervată.

— Dacă Anna ar fi aici, aș face asta.

Mă îndepărtează doar puțin, cât să îmi lase fața la vedere. Sau mai bine zis buzele – pe care le zdrobește de gura lui. Își încolăcește mai strâns brațul în jurul gâtului meu, asigurându-se că nu mă pot retrage. Nici nu am de gând. E primul sărut adevărat la care participăm amândoi.

Îmi desparte buzele cu limba și o adâncește în gura mea. Cu celălalt braț îmi cuprinde spatele, când mă apleacă

ușor. Mă ține atât de lipită de el, încât îmi lasă impresia că ar vrea să devenim unul și același corp. Mă strivește, mă sărută, mă...

Îmi uit gândul când duce sărutul pe o scară mai înaltă. Îl face mai intens și deja mi se zbârlește părul de pe ceafă.

O singură afirmație îmi mai circulă prin mintea goală. Experiența lui mă face praf. Mă face să mă simt complet inutilă, pe lângă, groaznic de începătoare. Mi-e și rușine. Acum mi-aș da toți banii de buzunar să știu să sărut așa cum trebuie. Am impresia că îl voi îneca într-un final și o să fie josnic.

Tresar când palma-i fierbinte îmi prinde șoldul. Dacă nu se oprește acum, mi-e teamă că o să uit pe ce planetă trăiesc.

Când îmi adâncesc și eu limba în gura lui, Davis scoate un sunet indignat. Asta ce înseamnă? „Hmm, îmi place" sau „Hmm, lasă-mă pe mine să fac ceea ce trebuie"? Decid să mă potolesc, indiferent care ar fi răspunsul.

După un minut întreg în care ne sărutăm de parcă s-ar termina lumea, Davis se desprinde primul. Inspiră adânc, controlându-și la perfecție respirația, în timp ce a mea umple toată liniștea. Fără să-mi dea drumul din brațe, se întinde pe canapea, trăgându-mă lângă el. Dacă aș putea spune așa. Cu jumătate de corp încă îl încalec.

Stau cu capul pe pieptul lui, așteptând să vorbească. Eu nu știu ce aș putea spune. Am în cap o supă de cuvinte și nu reușesc să le pun cap la cap, ca să formez o propoziție coerentă. Să-l întreb din nou ce mai face?

Îmi ridic privirea spre fața lui și constat că a adormit. Era de așteptat. Probabil l-am plictisit cu sărutul meu patetic, i-am provocat somnolență. Penibil. Am de gând să o pun pe Maddy să mă învețe să sărut înainte să mai adorm pe cineva. Ea trebuie să știe, căci, în seara asta am fost singura care i-a observat buzele umflate. Sigur a trecut printr-o serie de mozoleli marca Alex.

— Canapeaua mea!

Urletul de viking al Sandrei mă face să tresar, dar nu am curajul necesar să deschid ochii. Am ajuns complet deasupra lui Jay, iar ea a văzut asta; toți au văzut asta. Mor de rușine.

— Jayden Davis, canapeaua mea! Scumpa mea canapea! Vai, Doamne!

Deschid doar un ochi și o văd fluturându-și o mână în față, ca să-și facă vânt. Chiar o să leșine sau dramatizează?

Davis se foiește sub mine, dar toți mușchii mei sunt atât de încordați, încât nu pot să mă mișc. Brațele lui se strâng și mai tare în jurul meu.

— Capul meu, îngaimă cu o voce plină de durere.

— Au făcut-o! Au făcut-o! Au făcut-o!

Când Maddy începe să cânte, gem frustrată. Nu știu ce are ea impresia că s-a întâmplat și nici nu vreau să aflu.

— Cine, ce a făcut?

Shannon. Grozav. Will pe unde umblă?

— Oh! Jay și Anna... Hmm. Era de așteptat, nu?

Și mai grozav. Se așteptau să o facem lată?

— Ce naiba?

Îmi fac curaj și ridic privirea spre Davis. Ochii lui mă urmăresc atenți și dacă mă iau după expresia chinuită a feței sale, regretă totul.

Minunat. Mai bine nu-și amintea nimic.

— Ai băut?!

Vocea înaltă a Sandrei ne face din nou atenți la spectatori. Mama Davis ridică de pe podea sticla pe care fiul ei a adus-o cu el seara trecută. Pare foarte dezamăgită.

— De când bea Jay? întreabă Shannon.

— Și a ce naiba miroase? A țigări?! Jayden Davis, fumezi?!

— Ocazional, răspunde Corbul răguşit. Acum, eliberaţi perimetrul. Mă doare capul şi cred că o să fac urât. Anna, dă-te jos de pe mine. Cântăreşti cinci tone.

Ironic. În comparaţie cu el, cântăresc cât un fulg. Îl plesnesc peste piept şi, mai mult decât iritată, mă ridic de pe el. Mă clatin la marginea canapelei de parcă cu am băut toată noaptea.

Maddy vine lângă mine şi îmi ciufuleşte părul cu un gest scurt.

— Îmi datorezi cinci dolari, îmi spune şi întinde palma în faţa mea.

— De ce? întreabă Shannon.

— Pentru că am câştigat un pariu. Deci, scoate banii, soro, înainte să te ţin cu capul în jos şi să te scutur până îţi cade tot mărunţişul din sutien şi buzunare.

— Nu are bani în sutien, o contrazice Davis, ţinându-şi ochii închişi.

O linişte absurdă ia în stăpânire livingul şi toate ne uităm la el. Nu ţin minte să mă fi controlat.

— Aţi făcut sex pe canapeaua mea?! izbucneşte Sandra îngrozită. Dumnezeule mare! O să vă jupoi de vii!

— Mamă, calmează-te, bombăne Shannon. Tu nu vezi că nu şi-au dat nici papucii jos?

— Aţi dormit încălţaţi pe canapeaua mea?! Mi-e rău.

— Asta nu înseamnă că nu s-au pipăit puţin, ridică Maddy din sprâncene. Ce spui, unchiule? E bună? O să te însori cu ea?

Pufnetul lui amuzat mă face să-l lovesc iar. Îi dau un pumn în braţ şi mă răsplăteşte cu o privire urâtă.

— Doar dacă ar fi ultima femeie liberă de pe planetă, o trânteşte el. Dar nu neg, ar merge de...

Îi mai dau un pumn înainte să spună vreo prostie. Mahmureala nu-i prinde bine.

— Mai loveşte-mă o dată şi o să regreţi că te-ai trezit în dimineaţa asta. Mai bine mi-ai face o cafea.

Hohotul de râs al lui Maddy mă irită mai rău.

— Deja se comportă ca un soț. Eu zic să băgați banii la saltea, că Hitler se însoară, i se adresează Sandrei și lui Will, care abia intră pe ușă și prinde ultimele cuvinte ale lui Jay.

— Maddy, mai termină cu glumele sinistre, o apostrofează Corbul. Mă faci să-mi fie și mai rău. Simt cum mă cuprinde greața.

Buzele lui fac o grimasă care-mi aduce o gaură în stomac. Nemernicul. E clar, îl prefer beat.

— Du-te naibii!

— Mhm. Cafea, Anna, înainte să te bat. Cu sare, dacă se poate.

Ca răspuns, îi arăt degetul mijlociu. N-are decât să moară.

— N-ai făcut asta.

Îi mai arăt o dată degetul din lumea bună, ca să se convingă că nu glumesc deloc, dar nu mai stau pe loc. Sar de pe canapea cu o secundă înainte să se arunce peste mine.

Mahmur, dar la fel de agresiv.

— Apropo, spune enervat. Parcă era vorba să te cari acasă. Ce te reține? Vrei să te conduc personal la aeroport și să-ți îndes fundul într-un avion cu destinația spre Polul Nord?

— Fundului meu nu-i place la Polul Nord. Stă bine aici, pe capul tău.

Rânjesc cu toți dinții, ca o pușlama. O să aibă zile negre cu mine, nu mă îndoiesc de asta.

— Mhm. Acum, mă duc sus, fac un duș și când mă întorc, tu să nu mai fii aici. Vorbesc serios. Dacă nu pleci, te scot forțat afară.

Sandra face doi pași spre el și îl arde cu privirea.

— Repetă, îi cere printre dinți. Din câte știu eu, e casa mea, nu a ta. Eu fac legile. Acum, du-te la duș, înainte să mă pun cu bătaia pe tine!

Îi face semn cu degetul spre scări, iar Jay pufnește.

— Uneori am impresia că vă întoarceți toți împotriva mea, bolborosește și o ia la pas spre scări.

Oftez.

— Și tu, se întoarce spre mine, să faci ce ți-am spus!

— Jayden! urlă Will.

Bombăne în bărbie și dispare la etaj. Rămân nemișcată, ronțăindu-mi buza. Sunt în impas. Ce se presupune că ar trebui să fac acum?

— Anna, nu-l asculta, îmi vorbește Sandra, așezându-și mâna pe umărul meu. Jay e supărat și, dacă pleci acum, când o să-i treacă o să regrete. Dă-i timp să se deștepte.

Din nou e vorba de timp. Clatin ușor din cap și îmi fac drum spre baia din colț. Am și eu nevoie de un duș rece.

— Aia e pentru oaspeți, mi-o taie ea.

— Atunci, mă duc în baia lui Maddy.

Mă întorc spre scări. Nepoata Davis dă hotărâtă din cap.

— Nu în baia mea. Accesul e strict interzis.

Îmi las greutatea de pe un picior pe altul, încercând să-mi aduc aminte ce băi mai sunt în casă. Fiecare dormitor are baia lui, dar toate sunt interzise. Nu mă văd făcând duș în dormitorul conjugal al Sandrei. E absurd și deplasat.

— Dați-mi o gălcată atunci! mă răstesc nervoasă. Fac baie afară!

— Nu fi copil, râde Sandra. Du-te în dormitorul tău și al lui Jay. Poate prinzi să intri prima.

Da, sigur. De parcă aș putea să calc în bârlogul corbului, fără să mi-o iau pe coajă. Pufăi și îmi târăsc corpul la etaj. Mă reped pe ușă și, cu pași mari, năvălesc în baie.

Mai bine n-o făceam. Mai bine făceam duș afară. Davis se învârtește iritat spre mine, purtând doar boxeri și ținând în mână o periuță de dinți.

— Ce naiba faci? mă întreabă nervos. Pleacă!

— Nu vreau!

Trântesc ușa în urma mea. Baia lui Davis e mică și faptul că e aproape dezbrăcat, nu mă ajută deloc să-mi mențin privirea pe chipul lui consternat. Mă forțez, totuși. Nu e o idee bună să mă zgâiesc la el.

Și oricum, cine naiba își periază dinții în lenjerie intimă?

— Ce s-a întâmplat, Corbule? Acum fug hainele tale în preajma mea?

— Ești nebună. Ieși!

— Ba să ieși tu! Vreau să fac duș, așa că... la revedere! Și dă-mi asta.

Îi smulg periuța din mână și torn pe ea o cantitate generoasă de pastă de dinți. Sub privirea lui șocată, încep perierea ca și cum nimic ciudat nu s-ar întâmpla. Ca și cum nu mă spăl cu periuța lui.

Îi fac jucăuș cu ochiul.

— Nu e igienic ce faci tu acum, mă anunță.

— Dar a fost igienic când ți-ai vârât limba în gura mea? i-o întorc, fără să mă gândesc de două ori.

Îmi clătesc gura și, după ce spăl periuța, mă întorc spre el, zâmbind.

— Încă n-am murit. Mai aștept douăzeci și patru de ore. Dacă mor până atunci, înseamnă că roșcata avea SIDA.

Gelozia mi se citește clar în voce, iar asta îl face să chicotească. Îl distrează durerea în care mă afund tot mai mult. E conștient de sentimentele mele și totuși, nu ezită să le folosească împotriva mea.

— Stai fără griji, îmi spune amuzat. Nu mă încurc cu oricine, iar roșcata aia... Mamă! Zeiță, nu alta!

— Stai, tu încerci să-mi faci inimă rea cumva? Pentru că, îmi pare rău să te anunț, dar nu simt nimic, blufez. Ai avut dreptate, se pare. Chiar sufăr de o dragoste adolescentină care o să treacă.

Ridic din umeri, menţinându-mi poziţia nemişcată, în timp ce el înceremeneşte pe loc. Gura i se întredeschide, muşchii i se încordează şi începe să-şi strângă pumnii. Profit de neatenţia lui şi trec pe lângă el, oprindu-mă lângă cabina de duş. Tot ce îmi dau jos în prezenţa sa, e bluza – pe care o arunc pe podea cu gândul să mă dezbrac de celelalte haine când o să închid uşa.

Dar nici nu apuc să intru. Davis mă prinde de betelia pantalonilor şi mă trage cu putere înapoi. Mă prind la timp de chiuvetă, înainte să mă răstorn.

— Ce crezi că faci, blondino? Baia mea, duşul meu. Stai la rând.

— Baia ta, duşul tău, rândul meu, rânjesc. Acum, ieşi afară!

Încerc din nou, dar fără reuşită. Un singur pas fac şi îmi taie calea, privindu-mă feroce.

— Cară-ţi fundul ăla obraznic afară din baia mea! Haide, repejor, înainte să-mi sară ţandăra.

— Aoleu, brută! îl iau peste picior. Mama ta nu te-a învăţat să laşi doamnele mai întâi? Unde e cavalerismul?

— Adânc îngropat. Sunt cavaler doar cu roşcatele cu sânii mari.

Îmi face şi el cu ochiul. Nemernicul foloseşte aceeaşi placă care mă râcâie pe creier. Dacă aş întâlni-o acum pe roşcata respectivă, s-ar mai alege doar cracii de ea.

— Mhm, ştii ce scrie mereu pe capacele băuturilor la promoţie? Mai încearcă.

— Ha! Ha! Ce glumă expirată. Anna, ieşi!

— Jayden, ieşi!

Indicăm amândoi uşa, dar niciunul nu se clinteşte. Ne sfidăm din priviri, ameninţându-ne tăcit.

— Ştii ce am constatat? întreabă el, aparent calm şi gânditor. Mă gândesc cam des la roşcata aia. Cred că o să o invit în oraş.

— Dar ştii ce am constatat eu? Mă aşteaptă o partidă bună la Academie. Cred că o să îl vizitez pe Jeremy zilele astea.

— Nu întinde coarda, Anna, mârâie.

— N-ar strica să mă delectez cu o partidă de sex sălbatic, continui, ignorându-l complet.

— Anna.

Îşi strânge iar pumnii, dovadă că se enervează.

— Îţi dai seama? Doar cu şi el şi patul din cabana lui. Hmm, delicios!

— Du-te naibii.

Trece de mine şi îl prind de braţ înainte să intre în cabina de duş. Mă prinde înapoi, folosindu-se de mâna liberă. Încearcă să mă împingă, dar mă ţin prea bine. Sau nu suficient de bine, căci mă răsuceşte cu uşurinţă, ţinându-mi ambele mâini la spate. Un singur brânci şi aş săruta podeaua.

— Parcă erai fată cuminte.

— Sunt.

— Şi vrei să te culci cu Jeremy?

— De ce nu?

— De ce da?

— De plăcere. Auzi întrebare proastă. Altceva? Nu vrei să mă întrebi şi ce mărime port la sutien?

— Ştiu deja. Cupa C.

Îmi ridic sprâncenele apreciativ.

— Nu-i rău pentru un obsedat. Să înţeleg că ai avut o întreagă aventură cu sutienele, nu?

— Pas.

— Cel puţin ştiu că nu eşti virgin, râd eu. Altfel nu ar mai fi plâns Dalia că nu o atingi. Patru luni, Davis? Săraca femeie! Nu e de mirare că avea halucinaţii în legătură cu tine şi cu mine. Credea că ţi-ai găsit o altă iapă pe care să o călăreşti, dar a omis faptul că nu facem parte din aceeaşi

specie. Totuşi, nu ştiu ce să spun despre iapa roşcată. Adică, nu pari a fi genul de bărbat infidel, dar aparenţele înşală mereu, nu? Eşti la fel de mizerabil ca restul.

Strânsoarea din jurul încheieturilor mele se măreşte şi scăncesc. Subiectul ales de mine îi displace.

— Să zicem că nu am întâlnit femeia care nu merită să o înşel sau pe care să o iubesc cu adevărat.

— Dar pe mine m-ai înşela? întreb curioasă.

Davis râde nervos.

— Noi doi nu vom avea vreodată o relaţie.

Mă smulg din mâinile lui şi îi zâmbesc forţat.

— Bun, atunci am cale liberă să mă duc la Jeremy. Auzi, crezi că îmi poţi împrumuta nişte prezervative şi o pereche de cătuşe? Am rămas fără. Dar promit că o să ţi le returnez.

Mârâitul lui gutural mă anunţă că am întins coarda prea tare. Mâna lui mi se adânceşte în păr şi mă zdruncină puţin. Gelozia lui e de-a dreptul dureroasă.

— Mai bine fii fetiţă cuminte în continuare şi termină cu jocurile astea.

— Şi dacă nu vreau?

Maxilarul lui zvâcneşte, înainte să-mi zâmbească uşor.

— Nu cred că vrei să afli.

— Mă ameninţaţi cumva, domnule Davis?

— Doamne fereşte! Doar te avertizez. Adică, eşti destul de mare încât să-ţi dai seama că bătaia nu e ruptă din rai, cum se spune, ci uneori chiar poate fi a naibii de dureroasă. Bănuiesc că nu vrei să treci printr-o asemenea experienţă.

Are dreptate, nu vreau, dar nici nu mă sperie. Nu e prima oară când mă ameninţă cu bătaia şi ştiu că e doar gura de el. Până acum trebuia să arăt ca o zebră.

— Mă plictiseşti îngrozitor, Davis.

— Mai vedem noi cât o să te mai plictisesc, când o să intri în mâinile mele cu adevărat. Abia o să mai stai pe

picioare după ce vor trece sărbătorile și ne vom întoarce la Academie.

Nu pot să ignor faptul că a vorbit la plural. Asta înseamnă că mă voi întoarce la Academie? Vorba lui Maddy, poate s-a răzgândit și are de gând să mă primească înapoi, doar ca să-mi rupă oasele. Două luni nu au fost suficiente să-i satisfacă plăcerea de a cotonogi o blondă inocentă așa ca mine.

— Du-te naibii!

— M-ai trimis deja acolo. Acum, intră în duș și taci!

*

Douăzeci decembrie. O zi oarecum insignifiantă, deși ar trebui să fie importantă. E ziua de naștere a fratelui meu.

De îndată ce deschid ochii, știu că e ziua în care o să mor cu telefonul la ureche. Da, am de gând să-l sun până se plictisește să mă mai ignore și îmi răspunde. E ziua în care o să se schimbe totul în bine sau în rău.

Până atunci, mai am cinci minute de liniște. Mă întorc spre Maddy și, cu o privire urâtă, îi arunc brațul de pe mine. Toată noaptea m-a sufocat. Nu am dormit mai deloc. Cred că îmi era mai bine pe canapea.

Când își pune și piciorul peste mine, reacționez din instinct și o plesnesc peste umăr. Aceasta mârâie, apoi își deschide ochii, urmând să mă privească răutăcioasă.

— Mai fă asta o dată și o să dormi pe preș, mă amenință.

— Bună dimineața și ție, îi zic ironică. Te-ai trezit cu fața la cearceaf?

— Mhm, mormăie și pufnesc.

— Ai dormit bine? Pernă moale? Pe partea stângă sau pe partea dreaptă?

Nu mă obosesc să îmi ascund enervarea din voce.

— Adu-ţi aminte că eşti în patul meu şi taci, altfel te trimit să dormi cu Hitler. Şi aşa văd că şi-a modificat programul din cauza ta. Nu mai doarme la Academie.

Asta am observat-o şi eu, dar am pus-o pe seama dorului de casă. Ar fi absurd din partea mea să-mi mai fac vreo speranţă.

— Maddy, pot să te rog ceva? o întreb enervată.

Aceasta îşi arcuieşte o sprânceană, îndemnându-mă să continui.

— Încetezi naibii să-mi mai faci speranţe? Jay nu a rămas acasă pentru că sunt eu aici şi punct. Nu-mi mai împuia capul cu prostii!

Sandra intră în dormitor şi îl traversează zâmbitoare, fără să ne bage în seamă. Se duce ţintă spre fereastră şi fereşte draperiile, lăsând lumina să spargă întunericul obscur.

— Trezirea, leneşelor! bate ea din palme. Chiar dacă nu mai sunteţi la Academie, nu înseamnă că aţi scăpat de instrucţie. Pe rând mergeţi la baie şi apoi ne găsim în bucătărie. Zece minute aveţi.

Indică spre ceasul ei de mână şi trânteşte uşa în urma ei. O privesc pe Maddy uimită.

— Ce a fost asta?

— Asta? mă întreabă înapoi. A fost Davis. Sandra Davis.

Pufnesc. Pur pariu că Sandra e mai tare decât însuşi James Bond. O să ne ia la şuturi dacă nu sărim din pat în momentul ăsta.

Intru prima în baie şi mă uit sceptică la suport. Îmi lipseşte periuţa de dinţi a Corbului, chiar dacă mi-am cumpărat şi eu una.

Îmi lipesc două palme mentale și pun pastă pe periuța *mea* de dinți. Ar trebui să încetez să mă mai gândesc la

Corb și la periuța lui. A mea e mai drăguță și... La naiba!

Mârâi enervată și îmi periez dinții cu mișcări rapide. Nu știu ce o să se întâmple azi, nu știu dacă o să mai am parte de vreo răfuială cu Jayden Davis, nu știu dacă Austin o să-mi răspundă la telefon și, nu în ultimul rând, nu știu dacă mai are vreun rost șederea mea aici.

Îmi clătesc gura și îmi fac curaj să îmi privesc reflexia în oglindă. Nici acum nu arăt prea bine. Am nevoie urgentă de o tunsoare. Părul îmi stă în toate direcțiile și nu mai are nicio formă.

Douăzeci de minute mai târziu, ies din baie deja îmbrăcată. Îi fac semn lui Maddy că are cale liberă.

— Credeam că ai căzut în toaletă, comentează și intră țâfnoasă în baie.

Nici nu mă așteptam la o altă reacție din partea ei. Am început să o cunosc mai bine decât mă știu pe mine.

Deschid ușa să ies, însă trecerea Corbului prin fața camerei lui Maddy – cu o mină serioasă și o postură dreaptă – mă oprește și rămân ca o idioată cu un picior pe hol și unul în cameră.

Lucrul care mă șochează cel mai tare, este faptul că astăzi și-a schimbat stilul vestimentar. Cu pantaloni trei-sferturi și un tricou alb, Jayden Davis defilează prin toată casa, făcându-mă să-mi doresc să-l răpesc și să-l închid într-o cameră cu mine, apoi să arunc sau să înghit cheia.

— Te mai holbezi mult sau cobori?

Se oprește înainte să pășească pe prima treaptă și se uită curios spre mine.

— Brusc mi-am adus aminte că am uitat ceva, răspund repede și într-o bâlbâială.

Acesta ridică din umeri și își continuă drumul relaxat, pe când eu sunt mai încordată ca un arc. Îmi pun palma pe piept, în dreptul inimii și inspir adânc. Bate ca o nebună!

— Anna, Madeline! Nu mă forțați să vin după voi!

Sandra strigă la noi și își bagă capul pe ușa de la bucătărie, dorind să se asigure că o auzim.

— Acum! urlă și Maddy din baie.

— Anna, nu mai sta acolo ca o statuie și coboară și tu. Madeline o să vină și ea.

Înghițind în sec, încuviințez. Îmi forțez picioarele să se miște din loc.

Nimic rău nu o să se întample azi. Fii curajoasă, Anna! E doar un apel, iar cu Corbul te-ai obișnuit deja. Sau nu.

Clatin din cap și mă hotărăsc să nu mai gândesc atât de mult. Astăzi o s-o fac pe proasta, o să-mi pun mintea în repaus. Orice injurie sau vorbă acră o să-mi iasă pe urechea cealaltă.

Intru în bucătărie cu o atitudine îngâmfată. Sandra îmi face semn din mână să mă așez pe scaunul de lângă fiul ei. O să încerc din răsputeri să îl ignor. Se joacă cu furculița în farfuria goală, iar sunetul acesteia mă zgârie pe creier. Încep să îmi rod obrazul pe interior, încercând să-mi abțin o remarcă tăioasă la adresa lui.

— Mamă, aș putea mânca și în grădină, îngropat în zăpadă.

Acum îl deranjează prezența mea. Bine, și până acum l-a deranjat, însă nu ezită să nu mă facă să mă simt ca un rahat.

— Iar eu cred că nu voi mai mânca deloc, spun, evitând să-l privesc pe dobitocul de lângă mine, care rânjește cu toți dinții.

— Ce s-a întâmplat, Rapunzel? Ți-am tăiat pofta?

Sandra îl pocnește după ceafă, înainte să-mi trântească în față o farfurie cu clătite. Într-adevăr, mi-a tăiat pofta. În altă circumstanță, aș fi salivat peste ele.

— De când cresc la ușa mea un nesimțit atât de mare? se întreabă mama Davis, întorcându-se la aragaz.

— De când ai primit o mincinoasă blondă în casă pe care, apropo, nu o pot înghiți nici dacă beau apă după ea.

Îmi las capul în jos, în așa fel încât părul să-mi acopere parțial fața. Simt cum lacrimile încep să-mi înțepe ochii, însă clipesc des, făcându-le să dispară. Momentan.

Sandra pufăie spre el, arătându-și nemulțumirea.

— Eu te sfătuiesc să ai grijă ce scoți pe gura aia. O să regreți fiecare cuvânt în parte.

— Niciodată n-am regretat ceva din ce am făcut sau spus, mamă. Știi că sunt dintr-o bucată și ăsta e crudul adevăr. Anna nu e binevenită aici.

Spune-mi ceva ce nu știu.

— Vreau să plece, continuă pe un ton hotărât. Ori pleacă ea, ori rămân la Academie până dispare. Mă tem că nu voi face niciun Crăciun cu voi.

— Mă pui cumva să aleg între tine și Anna?

De ce naiba vorbesc de parcă eu nu sunt aici? Chestia asta devine enervantă, la fel ca șantajul Corbului. Nu e corect ce face. Trișează.

— Se pare că asta fac.

— Atunci, și eu mă tem să-ți spun că nu ai decât să te duci la Academie și să te răcorești puțin, că ți s-au încins circuitele. Nu accept să-mi spui tu ce să fac și ce să nu.

— Ăhă. Deci, o preferi pe ea în locul fiului tău.

Până și eu tresar când mă ridic brusc de la masa. Conversația asta a luat o întorsătură periculoasă și nu vreau să se întâmple ceea ce bănuiesc. Nu vreau ca Davis să aibă un motiv în plus pentru care să mă urască.

— Ajunge! zic cu ton înalt. Nu vreau să mai fie discuții din cauza mea sau să vă destrămați voi ca familie. Mai bine e să plec.

— O decizie bună, mormăie el. Se pare că poți gândi.

— Terminați cu prostiile amândoi! Niciunul dintre voi nu pleacă și am încheiat discuția! Anna, stai jos și mănâncă.

De parcă aș mai putea înghiți ceva acum.

Mă așez fără să mai comentez. Davis și-a închis și el gura și fură una dintre clătitele mele, punând-o în farfuria lui. Le împing pe restul cu un gest ezitant.

— O să ți le îndes pe gât, mă amenință. Și așa te ia vântul, pune mâna și mănâncă.

Clipesc surprinsă. Schimbarea lui bruscă de dispoziție mă ia pe nepregătite. Acum îi pasă, acum nu-i pasă. Trebuie să se hotărască înainte să înnebunesc.

— Nu, mersi.

— Anna, mârâie.

— Nu-mi mai pronunța numele ca și cum ai vreo putere asupra mea. Nu suntem la Academie, ca să-ți execut ordinele.

Ochii lui îmi studiază amănunțit fața, apoi zâmbește slab cu un colț al gurii. Mă zăpăcește. Nu mai știu dacă mă place vreun pic, dacă mă iubește așa cum a spus sau doar mă ia peste picior. Nu mai știu nimic și cred că asta vrea. Să mă debusoleze complet.

— Poți să te decizi odată? mă rățoiesc la el. Mă iubești sau nu?

— Cine a spus că te iubesc?

— Toți știm asta, mai puțin Anna. Vrei să o induci în eroare.

Maddy intră zâmbăreață în bucătărie și, după ce mă pupă pe obraz, se așază pe scaunul de lângă mine.

— Iar te bagi unde nu-ți fierbe oala, o anunță Corbul.

— Iar tu ești ipocrit, i-o întoarce veselă. Susții că nu o suporți pe Anna pentru că a mințit, dar tu ce faci? Timp de două luni te-ai mințit de unul singur că nu te îndrăgostești de ea, iar acum încerci să o minți pe ea că nu o iubești. Unchiule, lucrul făcut rămâne făcut. Mai trebuie doar să recunoști. Lasă joaca la o parte și cere-i frumușel să fie iubita ta.

Davis bufnește tare, dând de înțeles că o consideră absurdă. Ceea ce și e. Maddy bate câmpii la greu.

— Maddy, serios acum, nu are rost. Nu te mai băga.

Clipește surprinsă.

— Mă uimești, Anna. Începi să gândești sau să te maturizezi. Sau ai o sclipire de-aia de câteva minute, intervine iar Davis.

Și continuă să mă ia peste picior. Mie nu mi se pare amuzant deloc. Chiar de prost gust. Și se mai consideră un bărbat moralist și toate cele. Se comportă ca un copil acum.

— Iar eu cred că tu ar trebui să îți mai ții părerile pentru tine, i se adresează nepoata. Continuați să vă înțepați unul pe altul de parcă aveți doișpe' ani și chiar devine enervant.

— A venit aici pentru tine, Jay. Nu trebuie să te comporți ca un măgar. Știi și tu că asta e doar de fațadă.

Shannon intră și ea în bucătărie și se așază pe scaunul din stânga lui Jay.

Nu știu ce mă uimește mai mult. Faptul că Maddy seamănă atât de mult cu mama ei încât fac aceleași gesturi sau vorbele pe care le-a spus. Parcă mă ura din tot sufletul ei, pentru că-i influențez copilul la prostii.

Cine mai înțelege neamul Davis?

— V-ați aliat toate împotriva mea, nu?

Jay se uită la cele trei femei care acum privesc în altă parte.

— Nu, Jay, noi spunem ce vedem, nu îți susținem minciunile, bombăne Sandra. E imposibil să nu-și dea cineva seama de ceea ce se întâmplă între voi. Vi se citește totul pe chipuri.

Grozav. Nu era suficient că știe toată lumea ceea ce simt, că acum mi se mai și vede pe față. Nu puteam să fiu și eu o persoană ca o carte... închisă?

— Ei bine, asta e pe cale să se schimbe, spun eu. Am de

gând ca de azi înainte să stau departe de... Mda.

— „Mda"?! sare Jay, enervat. Atât sunt eu?! Un „mda"?

— Mda.

— Retrage ce ai spus!

Mă amenință, fluturându-și un deget în direcția mea.

— De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, și asta e prea mult. Retrag jumătate de „mda".

În timp ce femeile Davis se prăpădesc de râs, Jay scoate fum pe nări. Nu la propriu, încă.

— Vorbesc foarte serios. Retrage!

— Aș retrage, dacă aș regreta vreo secundă că am spus asta. Dar nu regret. Ba chiar meriți mult mai puțin de jumătate de „mda". Poate jumătate din „m" de la începutul lui „mda". Nici măcar ăla. Când vine vorba de tine, nu se merită nici să deschid gura. Nu-mi dau seama de ce îmi bat capul. Ar fi trebuit să te las singur, cu gărgăunii tăi, și să mă relaxez pe plaja din Atlantic Beach acum, nu să alerg după fundul tău și să înghet de frig aici!

— Să dau drumul la căldură? întreabă Maddy inocentă.

Amândoi ne uităm urât la ea.

— Nu te băga! ne răstim la unison. Termină! ne întoarcem unul spre altul. Nu mai vorbi cu mine! Copil.

Pufnim în același timp. Chestia asta devine ciudată.

— Te urăsc, mormăim.

— Mă bucur, adaugă el. Înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

— Eu nu împart niciun drum cu tine!

— Și mai spuneți că nu sunteți făcuți unul pentru celălalt, bombăne Shannon.

Ce s-a întâmplat cu ea? E prea... drăguță. Și este de fix cinci minute în aceeași încăpere cu mine și nu m-a jignit.

— Cine e făcut unul pentru celălalt?

Will apare în aceeași postură și îmi dau ochii peste cap. Am înțeles de la bun început că familia Davis nu e

ca oricare familie, dar ce fac ei e straniu. Se imită unul pe celălalt.

— Jay și Anna, spune Sandra.

— Oh, da. Sunt foarte frumoși împreună, replică el.

— Nu suntem împreună! strigăm iar în același timp.

— Nu *încă*.

Maddy zâmbește mândră și apoi își mărește ochii. Sub atenta noastră privire, își scoate telefonul din buzunar și, după ce se scuză, iese din bucătărie.

— Cine te sună, Madeline? zbiară Corbul în urma ei și dă să se ridice de la masă, însă îl prind de încheietură.

Mâna lui parcă mă curentează și mi-o retrag pe a mea ca arsă. Îl văd înghițind în sec. Deci nu doar eu am simțit.

Ca să ignor privirile celorlalți, îmi bag nasul în farfurie și mă apuc de mâncat.

Sunt uimită și eu de câte înjurături cunosc. Nu aș fi crezut că știu o gamă atât de variată și de... colorată, dar situația cere să le spun pe toate.

Cum am prezis, Austin e indisponibil. E a cincea oară când încerc să-l sun și primesc același rezultat. Numărul nu mai e valabil, evident, dar asta nu mă oprește să nu-mi dau și sufletul, încercând. Ce soră aș fi eu dacă nu i-aș ura un „La mulți ani" și un „Du-te dracu'!"?

Două bătăi în ușă mă fac să înjur și mai colorat. E a cincea încercare și la cel de pe partea cealaltă.

— Anna, mă simt ca un idiot de primă mână, că trebuie să te verific din cinci în cinci minute, vorbește Davis. Ai gânduri sinucigașe, de te-ai încuiat în baie?

Cu siguranță asta am în gând.

— Mai degrabă, gânduri criminale. Dacă nu te îndepărtezi de ușă rapid, o să afli pe pielea ta. Lasă-mă în pace!

— Te las, dacă îmi spui ce naiba faci acolo.

— Păpuşi voodoo cu capul tău. Sunt în dubii. Unde preferi să înfig acul? În inima lor de Corb sau direct în ochi?

O bufnitură scurtă vine de pe coridor şi văd cum clanţa se lasă în jos. E pentru prima oară când încearcă să intre, până acum s-a rezumat doar la întrebări tâmpite.

— Anna, deschide-mi uşa... te rog.

Rugăminţile lui pline de speranţe nu mă clintesc din loc. Rămân sprijinită de chiuvetă, strângând între degete telefonul lui Maddy. Se presupune că l-am împrumutat. *Doar se presupune.*

— Mai durează puţin şi ies, mormăi. Foloseşte baia de la parter, dacă e o urgenţă. O să mai stau puţin pe aici.

— De ce? Te doare ceva?

De parcă îi pasă cu adevărat. Doar e enervant de curios, atâta tot.

— Jay, nu te mai aud. Intru în tunel. Pierd...sem... câh, câh.

— Anna, termină! Deschide-mi uşa asta blestemată, înainte să o sparg!

— Nu pot. Mă ţine o scamă.

— Anna!

Davis începe să se enerveze, e cert, iar asta îmi place la nebunie. E unul dintre puţinele mele talente, un lucru la care mă descurc de minune.

Ar fi păcat să renunţ acum, nu?

— Ori o deschizi, ori trec prin ea şi te strâng de gât! Tu vrei să-ţi iei zilele.

— Cum să mi le iau? Asta ar însemna să mă jefuiesc pe mine însămi, ceea ce e o mare porcărie.

— Atunci, de ce te-ai încuiat aici? Lasă-mă să intru.

Asta sună ca o replică spusă de un vampir care are nevoie de o invitaţie, ca să poată intra în casă. Bineînţeles, cei de la Hollywood au o imaginaţie tare bogată. Dracula

nu avea nevoie de o invitaţie. Dracula intra ca la el acasă, însă nu asta e ideea.

Davis insistă să apese clanţa frenetic, împingându-se adesecori în uşă.

— Nu intra! zbier. Fac duş.

— Nu aud apa, mi-o trânteşte.

— Fac duş fără apă. Fac economii, salvez planeta. Chiar vrei să mă vezi în pielea goală?

Îl aud chicotind.

— Te-am văzut, îţi aminteşti? A fost o experienţă... cam greu de uitat. O să rămân cu sechele.

Mă ia peste picior. Sunt sigură de asta. Nu se poate să fi fost chiar atât de traumatizant pentru el, cât a fost pentru mine. Davis e primul bărbat care m-a văzut dezbrăcată, ar trebui ca eu să fiu cea cu sechele.

— Nesimţitule!

— Nu m-ai mai trimis la dracu', asta e ceva.

Pufnesc şi mai încerc să apelez o dată. Duc telefonul la ureche şi îmi vine să îl sparg când primesc acelaşi răspuns, dar mă calmez, aducându-mi aminte că nu-mi aparţine şi nu am bani să-i cumpăr altul.

— Anna, deschide! O sparg şi nu glumesc.

— Prea bine. O să sun la servicii funerare. Măcar ei o să-mi răspundă.

Ceea ce şi fac. După un singur ton de apel, o voce sumbră îmi vorbeşte de la capătul celălalt.

— *Bună ziua. Aţi sunat la Servicii funerare, cu ce vă putem ajuta?*

— Am nevoie urgent de un coşciug. Să fie ieftin şi poate îmi faceţi şi o reducere.

O bufnitură înfundată mă face să tresar. Davis chiar nu glumeşte, încearcă să spargă uşa.

— În douăzeci şi patru de ore, maxim, să fie livrat, continui.

— *Cine e răposatul?*

— Dacă cedează ușa, eu. Am un metru și cincizeci și șase de centimetri, cincizeci de kilograme. Nu vă chinuiți să îl mai modelați, aduceți-l așa. Pernă nu-mi trebuie. Capacul să fie dintr-o bucată și cu încuietori bune.

— *Așteptați puțin.*

— Să-mi puneți și aer condiționat, să nu mă stric. Și un televizor cu plasmă, în caz că mă plictisesc pe lumea cealaltă.

— Anna!

Râd sec. Și ăsta mă pune să aștept.

— Nu e aici Anna!

— *Bună ziua. De la secția de poliție...*

Icnesc și închid rapid telefonul. Se pare că gluma mea a ajuns prea departe. Oare există vreo posibilitate să vină să mă caute cu Interpolul?

O bufnitură puternică, urmată de cea a ușii care și-a dat ultimul suflu pe podeaua băii, mă face să mă dau doi pași în spate și să mă uit înfricoșată la Davis, ai cărui ochi țintesc fulgere spre mine. Minunat, nu trebuie să plătesc un telefon, ci o ușă. Lucrurile devin din ce în ce mai bune.

Din doi pași ajunge în dreptul meu și îmi prinde fața în palmele făcute căuș, ridicându-mi bărbia spre el. N-are deloc o privire măgulitoare, ci mai degrabă arată ca și cum ar vrea din tot sufletul să mă pedepsească.

Totuși, pare puțin îngrijorat. Idiotul chiar a crezut că am de gând să mă sinucid. Ce naiba se întâmplă cu oamenii ăștia?

— Niciodată să nu-mi mai faci asta! Tu vrei să mor de inimă?

— Dă-i drumul. Vreau să văd cum mori de inimă. Mai întâi, stai să-mi aduc niște floricele.

— Anna, nu glumesc! mârâie frustrat.

— Nici eu.

Și chiar nu glumesc. Iau hotărârea pe loc să nu mă mai intereseze ceea ce ține de Davis. Nu merită.

Jay îmi eliberează fața și mă trage afară din baie, târându-mă după el până în dormitor. Da, în dormitorul lui - bârlogul Davis, un fel de peșteră a morții sau ceva de genul. Adevărul e că arată ca un dormitor normal, dar absurd de curat.

Mă îmbrâncește ușor, ca să iau loc pe pat. Mă fac comodă pe saltea, mă întind și îmi pun brațele sub cap, ca să-i arăt că puțin îmi pasă de ceea ce are de gând să-mi spună.

— Uite ce e, Anna. Cu toate că nu sunt de acord cu șederea ta aici, trebuie să respect decizia mamei și, din păcate, ea te vrea. Cum nu avem nicio șansă să scăpăm prea repede unul de celălalt, ce ar fi dacă am face lucrurile mai ușoare pentru amândoi și... nu știu, ne-am ocoli?

— Ar încăpea vorba de ocolit, dacă te-aș urmări. Și să nu uităm că tu ești cel care nu mai doarme la Academie de când sunt aici. Deci, cine urmărește pe cine?

Maxilarul lui zvâcnește și chicotesc. Știe că am dreptate.

— Nu am voie să mă întorc seara acasă la mine? mă întreabă aparent uimit.

— Nu am spus asta, dar înainte să vin eu aici și Sandra să mă oprească, dormeai în fiecare seară la Academie. Adică, mama ta a recunoscut atunci, la cafenea, că nu ai mai venit acasă de la Crăciunul trecut. Mi-e imposibil să nu cred că eu sunt motivul pentru care te-ai hotărât să vii mai des.

Nu mă contrazice, ci pare că l-am lăsat fără replică. Deschide și închide gura de mai multe ori, încercând din răsputeri să găsească ceva cu care să mă contrazică, fără să se dea după deget.

Cert e că nu are cum să mă contrazică fără să mintă.

— Ok, recunosc. Sunt aici din cauza ta, dar nu pentru

ceea ce crezi. Mă simt nevoit să o supraveghez pe Maddy, acum că roiești în jurul ei. Știm amândoi cât de proastă e influența ta.

— O spui de parcă aș învăța-o să fumeze, râd eu. Davis, nepoata ta e suficient de mare și de matură, încât să gândească de una singură. Ești orb de-a binelea, dacă nu ți-ai dat seama de asta până acum.

Corbul clatină frenetic din cap, oftând. Nu-i place să i se dea peste nas.

— Maddy nu a făcut niciodată nimic rău, până să apari tu.

Mai bine zis, nu ai aflat tu. Dacă stau mai bine să mă gândesc, Maddy face multe, dar știe să se ascundă.

— Asta e părerea ta, nu pot să ți-o schimb, dar încetează să mă mai învinuiești pe mine sau să mă mai jignești.

— Încetează să mai faci porcării și nu o să te mai jignesc. Nu ai făcut nimic bun de când ai venit la Academie. Dar asta se poate schimba.

Oftează din nou. Eu sunt ochi și urechi.

— Anna, îți pot oferi tot ce vrei, dacă ai înceta să te mai răzvrătești. Știm cu toții că ceea ce faci tu e un fel de revoltă pentru felul în care ai crescut, dar acum nu mai ești singură. Dacă te oprești, totul o să fie altfel.

Clipesc surprinsă. De când am trecut la recompense? Până acum voia să mă scoată din casă cu orice preț, iar în momentul de față negociază pentru cu totul altceva.

Davis e bipolar.

— Și ce ai putea să-mi oferi, mai exact? Vrei să mă mituiești cu bani sau cu mașini sau mai știu eu ce? Arăt ca o femeie materialistă?

— Nu asta am vrut să spun. Mă refeream la altceva. Mă gândeam să-ți înapoiez locul la Academie dacă o să începi și tu să te comporți ca o persoană care nu a scăpat de la ospiciu.

Ce? Tocmai a spus ... ?!

— Adică, acum mă comport ca o dementă? întreb luată prin surprindere de părerea lui. Asta vrei să spui?

Zâmbește cu un colț al gurii, fără să-mi răspundă. Ăsta e un „da" și a naibii să fiu de nu o să-i sparg capul cu ceva nesimțitului.

— Am și eu o întrebare pentru tine. Tu te consideri normal? Căci, dacă eu sunt nebună, nici tu nu ești prea departe.

— Anna...

— Scutește-mă! i-o retez. Mă lipsesc de oferta ta.

Flutur din mână, de parcă vreau să dau o muscă la o parte.

— E târziu, amice. Foarte târziu pentru făcut oferte. Acum, dacă nu te superi, mormăi și mă uit la ceasul de pe noptieră, am o întâlnire. Dacă aș întârzia, aș face impresie proastă și aș rămâne fără iubit de Crăciun. Ar fi cazul să mă grăbesc.

Mă ridic de pe pat și vreau să mă îndrept spre ușă, dar palma lui se propteşte în umărul meu, cu scopul de a mă opri. Mă uit sceptică la mâna lui.

Mă atinge, iar asta nu e bine. Când mă atinge, corpul meu o ia razna de fel. Îmi crește tensiunea, îmi urcă sângele în obraji, încep să transpir, chestii de-astea. Ceea ce se întâmplă și acum.

Îmi șterg palmele ude de blugi și îmi trec limba peste buze. Al naibii trup trădător!

— Tu chiar crezi că sunt idiot? mă întreabă serios. Pentru că numai un idiot te-ar lăsa să pleci ca să te vezi cu un alt bărbat.

— Cine a zis că e bărbat? râd eu. M-am hotărât să joc în tabăra adversă. Mă întâlnesc cu o femeie. Bună tipa. E și roșcată, cu cracii până în gât. Dar ai grijă, nu o împart! îl avertizez.

Corbul râde nervos.

— Știu că ești capabilă de toate prostiile din lume, mai puțin asta. Nu ți-ai alege ca partener de viață o femeie.

— Atunci, nu știi nimic despre mine.

— Ba da. Te cunosc din cap, până în picioare. Am avut timp destul ca să știu tot ce îți trece prin tărtăcuța aia.

Îmi strâng buzele și îl pocnesc. Șocul i se citește pe față. Cu siguranță nu are idee de ce am făcut-o.

— Pe asta n-ai prevăzut-o, deci nu mă cunoști, deci pa!

Mă rotesc pe călcâie să plec, însă mă prinde de câteva șuvițe de păr și rămân forțat pe loc.

— Nu mă face să te răstignesc de pat, ca să mă asigur că nu pui piciorul afară din casă.

Mă uit urât la el și țip:

— Atunci, lasă-mă să sparg o bancă! Măcar la pușcărie am mai multă libertate.

— Singurul lucru pe care ești în stare să-l spargi, e propriul cap, mi-o întoarce serios.

— Mai vedem.

Părăsesc camera și trântesc un picior în podea.

Nu trebuie să-l las să se joace cu mințile mele! De acum joacă după propriile-mi reguli! O să fiu exact ca Davis, doar că în variantă feminină și mult mai grațioasă.

Înaintez pe coridor, ca să ajung la dormitorul lui Maddy. Nu îmi ia prea mult, e doar la câțiva pași distanță de locul unde l-am lăsat pe Corb cu gura larg căscată.

Bat o singură dată în ușă, deși nu ar trebui. Maddy stă în centrul dormitorului, așezată pe un scaun, în timp ce Shannon se învârte pe lângă ea cu o foarfecă în mână.

— Lasă-mă să ghicesc, vrea să îți taie cordonul ombilical. Abia te-ai născut.

Închid ușa în urma mea și mă așez pe marginea saltelei, împreunându-mi mâinile în poală.

— Greșit, îmi răspunde șatena. Mama crede că părul meu e prea lung și are de gând să mă sluțească.

— Nu fi obraznică! o apostrofează Shannon. Nu e prima oară când te tund și, din câte am văzut în dățile trecute, nu a fost atât de rău încât să nu mai ieși din casă.

— Dar ai fost foarte aproape.

Shannon o pocnește peste ceafă.

— Mai spune asta o dată și o să mă asigur că nu o să mai fie „foarte" când voi termina cu tine!

— Nu ai îndrăzni! mijește Maddy ochii. Și cu mă pot juca noaptea cu foarfeca prin părul tău. În plus, am un iubit secret și nu pot să arăt ca naiba.

Shannon își mărește ochii șocată. Maddy recunoaște în fața mamei sale că are iubit secret, care acum nu mai e așa secret.

— Ai iubit și nu mi-ai spus?! icnește mama ei, aparent supărată. Cum poți să ascunzi așa ceva de mine? Doar cu ți-am dat viață și te-am purtat nouă luni în pântecul meu!

Și acum știu de unde are Madeline această latură artistică. A moștenit-o pe mama ei.

— Nimeni nu știa, ridică ea din umeri.

— Nu, zău? Blonda de pe pat nu știa nimic? i-o trântește ușor enervată și mă fac mai mică în locul meu.

Înghit o dată în sec și răspund:

— Nu... Madeline Davis, ai cumva un iubit și nu mi-ai spus? Ce fel de prietenă ești tu?!

Se pare că în camera asta se află doar persoane cu potențial. Începe să-mi placă să joc teatru. E amuzant.

— Oh, mai taci, Gloria! mârâie ea la mine. Tu nu ai fost sinceră cu mine de la început, nu-i așa?

Și uite așa a atins un punct oarecum sensibil și îmi pierd glasul. Nu știu cum aș răspunde la asta fără să mă bâlbâi. Minciuna nu e bună și are picioare scurte, am înțeles. Dar cât or să-mi mai scoată ochii pe chestia asta?

— Îmi pare rău că am încercat să-mi apăr fundul! sar eu. Oricum, parcă am lăsat asta în trecut. Să nu dezgropăm morții acum.

— Păi, nici nu aveam lopată. Şi cred că, să fim arestate pentru profanare de morminte, e singura acuzaţie care ne mai lipseşte pe listă. Trebuie să o bifăm.

Ştiu unde bate şi s-a prins şi Shannon, că ne priveşte acum cu ochii mijiţi. Vandalismul. Mda, n-am uitat de acuzaţie şi de pedeapsa pe care am luat-o, deşi nu am făcut nimic.

— Nu, vreau să am cazierul curat, pentru atunci când o să trebuiască să mă angajez. Ştii, idiotul şi nerecunoscătorul meu frate nu o să mă ţină în spate la nesfârşit. Nici măcar de ziua lui nu a putut să-mi răspundă la telefon. Mai mult de un „la mulţi ani" şi un „să te ia dracu'!", nu îi uram.

Mă controlez în buzunare şi scot telefonul nepoatei Davis. Îl flutur prin faţa ochilor ei şi face o faţă consternată.

— L-am căutat peste tot! ţipă supărată.

— Acum l-ai găsit, îi replic ţâfnoasă şi îi arunc telefonul în poală.

Nu risc să mă apropii acum de ea. Un Davis e imprevizibil şi nici nu mi-aş da seama ce m-ar trosni.

— Eşti gata, îi spune Shannon fiicei ei. Poţi să îţi chemi iubitul secret aici, ca să îl cunosc şi eu.

Asta nu ar fi o idee aşa bună.

— Hmm... nu pot.

— De ce?

Shannon îşi pune mâinile în şolduri.

— Nici bine nu ar intra pe uşă, că l-aţi şi omorî. Mai ales Hitler. Abia aşteaptă momentul când îşi poate manifesta artele marţiale mortale pe care le cunoaşte. Să fim serioşi! Niciodată nu o să pot aduce un iubit acasă.

— Ei bine, trebuie să mi-l prezinţi *mie*, nu lui Jay. Eu nu l-aş omorî... prea tare.

Pufnesc scurt. Maddy are dreptate, niciodată nu o să poată aduce un iubit acasă. Familiei Davis o să i se activeze mania pentru protecţie şi l-ar pune pe fugă. În cazul ăsta, pe Alex l-ar mai prinde doar la graniţa cu Canada.

— Ok, atunci, spune-i iubitului tău că o să vreau să-l cunosc neapărat, mai devreme sau mai târziu. Nu scapă de mine. Nici de Jay.

Shannon dă să plece, dar mă ridic și îi tai calea, trecându-mi mâinile prin păr.

— Crezi că ai putea să mă sluțești și pe mine?

— Da, dar am nevoie de drujbă. La cât de mult păr ai în cap, fetițo, foarfeca e inofensivă.

— Te rog? clipesc inocent. Doar tunde-mă. Scurt. Nu contează de câte ori ai mai tuns pe cineva până acum, chiar dacă e un gând înfricoșător. Sunt sigură că știi să tai drept, măcar.

— Hmm...

Mă analizează gânditoare, privindu-mi cu interes pădurea tropicală din capul meu. Adevărul e că niciodată nu a stat cum trebuia și o tunsoare n-ar strica deloc. Cred. Sper. Tot ce vreau e să nu bocesc imediat după.

— Cred că pot rezolva ceva. Ia loc.

Maddy se ridică și mă așez eu pe scaunul frizerului. De fapt, e un scaun normal, dar transmite aceleași emoții. Nu m-am mai tuns de foarte mult timp și asta mă sperie.

Shannon se poziționează în spatele meu și își trece degetele prin părul blond și foarte încâlcit. Când înfige pieptănul în el, țip ascuțit.

— Nu știu cum ai putut să te piepteni până acum. E foarte, foarte, *foarte*... mult păr aici. Un haos! L-ai moștenit de la mama ta. De fapt, ai moștenit-o la toate.

Nu sunt mirată că a cunoscut-o pe mama. Davis mi-a explicat unele lucruri, înainte să se care din Florida. Bineînțeles, le-a explicat prin urlete și alte moduri posibile prin care îți poți manifesta furia.

Tipic Davis.

— Nu o să te tund ca pe băieți. Până la umeri e bine?

— Perfect! Bagă foarfeca și taie tot, înainte să mă pun

pe plâns. Încă încerc să mă conving că asta vreau, dar nu-mi prea merge. Ar fi cazul să te grăbești.

Oftez și strâng din buze când aud sunetul scos de foarfecă. Câteva șuvițe blonde cad pe podea și atât. Nu mai e loc de dat înapoi. Asta dacă nu cumva vreau să arăt ca Marilyn Manson.

— Haide, Gloria! mă încurajează Maddy. Ești o fată puternică. Poți să o faci.

Da, sigur pot. Abia mă abțin să nu fug, urlând. Nu sunt o fată puternică, mai că plâng ca un copil mic.

Când ușa se deschide fără niciun avertisment, încremenim toate. Ochii lui Davis aproape ies din orbite. Se află într-o stare avansată de șoc, mai avansată decât a mea, ceea ce înseamnă mult.

— Nu! Nu! Nu, n-ai făcut-o! Shannon, lasă foarfeca jos!

— E cam târziu.

Sora Davis împinge cu piciorul șuvițele de pe jos, ca să le ascundă de ochii lui ageri. E cam târziu și pentru asta. Le-a ochit deja.

— Ce dracu' ați făcut, nebunelor?! Anna! Ce a fost în capul tău?! Ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine, nu?

Dacă știam că asta e o răzbunare, o făceam mai demult. Davis mă ajută acum să mă conving că e o alegere corectă. Să mă răzbun pe el e un nou hobby.

— Ce deștept ești, Corbule! râd eu. Dar dacă îți place părul meu atât de mult, am să-ți fac un cadou. Așteaptă ca Shannon să termine, îl poți aduna și ți-l poți pune ție. O să arăți... fenomenal!

— Gura, nebuno! Trebuia să mă întrebi pe mine prima oară!

Îmi salt uimită sprâncenele.

— Nu voiam să-ți umplu capul cu chestii inutile. Mai ales că tu ești un om tare ocupat, îi zic ironică. În plus,

nu ştiam că noi doi avem o legătură atât de strânsă, încât să-ţi cer acordul. Nu eşti tatăl meu, nu eşti iubit, frate sau măcar un amărât de prieten! Nu mai eşti nici instructorul meu, aşa că...

— Nu contează! mă contrazice. Trebuie să-mi spui orice vrei să faci, pentru că aşa vreau eu! E un ordin.

Strâng din dinţi atât de tare încât mă dor gingiile şi aproape îi sar la gât, dar mâna lui Shannon se propteşte în umărul meu şi mă ţintuieşte locului.

— Dacă te mai mişti mult, n-o să mai rămână nimic din părul tău.

Îmi flutur mâna, dându-i de înţeles că nu asta mă preocupă acum.

— Tu nu îmi ordoni mie nimic! Este fix problema mea ce fac şi ce decizii iau. Acum, ieşi de aici, înainte să sar iar pe geam.

Davis îşi mijeşte ochii, privindu-mă ameninţător. Sau cel puţin, aşa vrea el să arate.

— Ştii că sunt în stare, adaug pe un ton mârâit, privindu-l la fel.

— Ştiu că eşti suficient de nebună, dar de data asta sunt pregătit. Nu te mai prind, ci te las să te faci afiş pe asfalt. Poate aşa te înveţi minte să nu te mai joci cu mine.

Casc fals în pumn, arătându-i cât de mult mă plictiseşte. Nimic din Davis cel înspăimântător nu se mai vede la orizont. Ori s-a îmblânzit, ori m-am obişnuit eu cu firea lui. Una din două.

— Ai terminat? întreb ironică. Aş vrea să mă tund şi tu mă reţii. În plus, mai ai puţin şi mă faci să adorm de plictiseală.

— Tot nu încetaţi să vă înţepaţi şi să alergaţi în jurul cozii? întreabă Maddy, băgându-se în discuţie. Tu, Gloria, mârâie şi se uită urât la mine, ai spus că ai încetat cu jocul ăsta tâmpit, dar acum eşti mai rău ca el!

Ridic din umeri. Nu e vina mea, e doar vina lui că am ajuns de unde am plecat. Nu încetează să mă provoace și încep să cred că îi place tot jocul ăsta.

Poate că ar trebui să mă opresc. Da, cu siguranță ar trebui, pentru că eu voi fi cea șifonată.

— Ok, uite ce vom face. De azi înainte, noi doi, spun și fac semn cu mâna de la mine la Jay, ne vom ignora complet. Ca și cum nu ne cunoaștem deloc.

— Da, sigur, pufnește ea. Vă atrageți ca doi magneți și nu o să reușiți să vă ocoliți sau să stați departe unul de altul.

— Pe naiba nu! exclamă Davis. Din câte știu, nu ne leagă nimic. Pot la fel de bine să trăiesc și fără ea. Poate chiar mai bine decât am făcut-o până acum.

— Mi-ai citit gândurile, mă strâmb eu. La fel de bine pot trăi și eu fără el și aroganța lui enervantă. Omule, mai du-te și te spovedește. Comportamentul tău dă în schizofrenie.

Shannon bufnește în spatele meu. E umflată de râs, dar încearcă să se abțină. Probabil nu vrea să atragă asupra ei furia fratelui său.

— Atunci, ne-am înțeles, mormăie el. Noi doi nu mai avem ce vorbi.

— Doamne ferește, nu mai spune *noi doi*. Nu există așa ceva.

— Mă bucur că ești conștientă de asta.

Davis dă din cap mulțumit, apoi părăsește dormitorul.

Clipesc surprinsă spre Maddy – care își dă palme singură.

— Nu vă înțeleg, bombăne. Eu am spus chestiile alea ca să vă apropii, nu ca să strârnesc jocul ăsta tâmpit! Ce e în neregulă cu voi?

— Dragostea tâmpește omul, răspunde Shannon și mai taie câteva șuvițe.

Cât timp m-am confruntat cu Corbul, sora Davis și-a făcut treaba. După alte trei ajustări, noua mea coafură e gata. Părul care altădată îmi ajungea până la șolduri, mi se ondulează frumos la linia umerilor.

Mult mai bine. Îmi simt capul mai ușor și mă obișnuiesc rapid cu starea ciudată de la început.

Scrâșnesc din dinți și încerc să îmi dezlipesc privirea de la Davis. Se uită la mine în cel mai urât mod și încerc să o fac la fel. E oficial! Ne strangulăm din priviri.

— Jayden, vorbește Will fără să își ia ochii din ziar. Schimbă-ți expresia, te rog. Arăți de parcă vrei să omori pe cineva.

Habar nu are cât adevăr există în părerea lui.

— Lasă-i, bunicule, intervine Maddy, uitându-se și ea într-o revistă de modă. Acum se joacă „Încerc să te ignor, deși te iubesc. Fac asta pentru că sunt șmecher.".

— Taci, Madeline, le distrugi concentrarea, râde mama ei. Abia au ajuns la partea cu „Te dezbrac din priviri, pentru că pot și pentru că vreau.".

Amândouă râd. Eu abia clipesc.

— Dacă s-ar face un film cu relația voastră ca subiect, ar câștiga câteva premii Oscar, zice și Sandra cu ochii în televizor.

— Nu avem o relație! strigăm la unison. Doamne, nu mai face asta! Ce ciudat, izbucnim.

Chiar e ciudat! Vorbim în același timp ca niște gemeni la fel de ciudați. Ne uităm urât unul la altul și ne reluăm activitatea de dinainte de distragere.

— Iar încep, mormăie Maddy.

— Or să obosească, o completează Sandra.

— Încă nu-mi vine să cred că e fiul meu, bolborosește Will.

— Mi s-a rupt o unghie.

O privim toţi pe Shannon. Are o expresie inocentă şi clipeşte des.

— Chiar mi s-a rupt, nu vă uitaţi aşa!

— Ok, ajunge!

Sandra se ridică în picioare, lăsând telecomanda pe braţul canapelei. Privirea ei se îndreaptă fix spre mine, apoi se mută rapid pe Jay. Amândoi ne strâmbăm la ea.

Ne coace ceva, simt asta.

— Am o listă de cumpărături interminabilă şi, ca să le achiziţionez pe toate, am nevoie de doi inşi.

— Pas, zicem la unison.

Din nou. Cred că ar fi cazul să mergem amândoi la un control.

— Nu accept niciun refuz, se enervează ea.

— Shannon și Madeline sunt libere ca pasărea, de ce nu le trimiți pe ele? întreabă Davis îmbufnat.

Nici mie nu mi se pare o idee prea bună să plecăm undeva amândoi, mai ales singuri. Maşina ar exploda, cu siguranţă. Asta dacă nu o să ne omorâm între noi.

— Ele sunt fete, sare mama Davis cu gura.

— Și eu sunt fată, argumentez.

— Nu, tu eşti viitoarea mea noră. Aşa că nu mă dezamăgi înainte de nuntă.

Gura mi se deschide odată cu cea a lui Jay. Nuntă?!

— Vorbeşti prostii, îi zice Jay.

Râsul celor două coţofene de lângă noi, mă irită și mă tentează să le arunc câte un picior în fund.

— Jayden, te pocnesc, îl ameninţă ea.

Simt cum sunt pe cale să izbucnesc în râs. Aş plăti ca să văd cum îl bate, dar nu cu palmele, ci cu băţul, aşa cum mi-a zis Maddy odată.

— Deci, am hotărât, spun. Nu mergem.

— Pe naiba nu mergeţi! Vă bat şi tot vă duceţi, dar asta ar însemna să luaţi o bătaie degeaba. Eu aş spune să

vă grăbiţi înainte să-mi ies din fire şi să vă încui într-o cameră. O să vă ţin acolo până vă revine mintea la cap şi acceptaţi că vă iubiţi.

— Eu nu am ce să accept.

— Cum spuneţi voi, dar îmi expiră răbdarea.

Oftez şi mă fac mai comodă pe canapea, la fel ca el. Ne încruntăm, urmărind-o pe Sandra cum îşi face drum spre şemineu şi ridică vătraiul.

Când îl flutură ameninţător spre noi, sărim în picioare în acelaşi timp şi ne înghesuim pe cadrul uşii. Davis aproape mă zdrobeşte de perete în încercarea lui patetică de a ieşi înainte să o ia pe coajă.

— Aţi uitat lista, nerozilor!

Ne oprim amândoi din zbatere şi ne privim cu ochii mari. Apoi privim spre Sandra – care flutură lista de cumpărături, complet amuzată de situaţie.

— Tu te duci, spunem la unison. Ah, la dracu'! Încetează!

Îmi rod obrazul pe interior; deja mă sperie chestia asta.

— Nu am toată ziua la dispoziţie, mişcaţi-vă înainte să vin eu şi să vă pun s-o mâncaţi.

Face un singur pas spre noi şi Jay e cel care se hotărăşte să cedeze. Ţâşnesc pe uşă imediat ce am cale liberă, chicotind în surdină. Davis blesteamă în urma mea şi apasă pe telecomanda maşinii, ca să descuie portierele.

— Shannon avea dreptate, mormăie. Chiar eşti un copil. Ce naiba am văzut la tine? Nu faci nici cât un sfert de femeie.

— Caracterul copilăros face parte din farmecul meu. Fii sincer şi recunoaşte că ai căzut pradă frumuseţii mele răpitoare.

Cu o mână pe portieră, îmi feresc cu cealaltă părul din faţă şi clipesc des. Am văzut în filme că aşa se flirtează.

— Ţi-a intrat ceva în ochi? mă întreabă el, sprijinindu-se de maşină.

Cum spuneam, am văzut în filme. Nu a spus nimeni că schema merge și în realitate.

— Da, urâțenia ta. E foarte ascuțită.

— Simpatico! rânjește nervos.

— Hidosule!

— Blondă idioată, mârâie. Ah, scuză-mă, e pleonasm. Acum intră, înainte să te dau cu capul de portieră.

Îmi las gura să se deschidă de șoc. Nu e prima oară când mă amenință că mă dă cu capul de ceva; mi s-ar părea amuzant dacă nu aș ști că el nu glumește.

— Nu trebuie să-ți scoți colții. Intru acum, nu trebuie să mă implori. Oricum mă dor picioarele. Milogule!

Mă așez îmbufnată pe scaun și trag centura de siguranță, apoi îmi strâng brațele la piept.

E un idiot cu diplomă, iar eu nu știu cât mai durează fuga asta dintre noi. Mă uit urât spre el când își aprinde țigara și butonează încruntat telefonul.

— O să mori din cauza unor țigări, mormăi mai mult pentru mine. Asta dacă nu te omor eu înainte, dobitoc înfumurat.

Duce țigara la gură și trage cu poftă, înainte să urce pe scaunul șoferului fără să se sinchisească să arunce bățul cancerigen și provocator de fum înecăcios.

Mai trage din ea imediat ce închide portiera și îmi suflă tot fumul în față. Tușesc puternic, simțind cum mă ustură gâtul, iar ochii încep să-mi lăcrimeze.

— Dispari cu cancerul ăla de aici, reușesc să spun într-un final, cu voce sugrumată.

Un zâmbet malefic îi curbează colțurile gurii.

— Ah, nu îți place fumul de țigară? mă ia peste picior.

Îmi strâng buzele, în încercarea de a opri următoarea rundă de tuse. Doar clatin din cap și continui să mă abțin. Simt cum mă încălzesc toată și mă înroșesc în obraji. Nu am niciun dubiu că e un ticălos care vrea să moară cu orice

preț de cancer pulmonar, dar ar fi cazul să mă menajeze puțin. În urmă cu cinci ani era să mor o dată. Nu vreau să mai încerc experiența asta.

— Stinge-o! îi ordon.

— Roagă-mă!

— Să te ia dracu'! îi urez.

— M-ai trimis deja acolo și nu-mi place.

— Nu-mi pasă! îl informez. Aruncă țigara și hai să terminăm odată cu bâlciul. Am treburi importante de făcut astăzi.

Rânjind pe sub mustăți, mai trage un fum și suflă tot spre mine. Intenționat, bineînțeles. Vrea să mor asfixiată.

— Cum ar fi? mă întreabă. Să te întâlnești cu prietenii tăi imaginari, virgino?

Nu-mi vine să cred că m-a numit așa!

— Acum sunt virgină? Nu mai sunt târfă?

— Teoretic, ridică din umeri. Adică, asta dai tu de înțeles. Nu o să fiu sută la sută sigur de asta până nu încerc.

Încerc.

Să încerce.

Ce naiba s-a întâmplat? Până acum nu știa cum să scape de mine, iar în momentul de față îmi recunoaște – indirect – că vrea să *mă* încerce.

Dar ce sunt eu? Vreo haină?

— Ți se pare că m-am tâmpit cumva, de ai impresia că te voi lăsa vreodată să mă încerci?

— Nu cred că vrei să-ți răspund sincer la asta.

— Ba chiar vreau.

Mă întorc cu tot corpul spre el, ca să-i demonstrez că sunt ochi și urechi. Sunt pregătită să-i surprind și cea mai mică inflexiune din voce; orice ar trăda că minte.

Ah, da! Și am de gând să-i sparg capul, indiferent de răspuns.

— Păi, cum să-ți explic? Eu sunt bărbat. Tu ești femeie.

Mă rog, ești *aproape* o femeie. Dacă stau să mă gândesc, ești doar o jumătate de femeie.

— Deviezi de la subiect, îl atenționez. Concentrează-te!

— Dacă nu deviez, o să mă pocnești.

— Nu că ar fi prima oară. Acum zi, până nu îmi pierd răbdarea. Și așa mă mănâncă palmele.

Ridică din umeri și, după ce trage ultimul fum, deschide geamul și aruncă chiștocul.

— Tic-tac, Corbule. Sandra o să ne observe și o să ne ia la șuturi dacă nu vorbești mai repede și nu plecăm naibii de pe loc.

— Sunt prea multe de spus, scumpo. Mai bine îți arăt.

Să-mi arate ce?

Imediat îmi primesc și răspunsul, când Davis se apleacă spre scaunul meu și mă învăluie într-un nor cu miros de fum de țigară și aftershave, în momentul în care vrea să mă sărute. Dar mă înșel. Doar își apropie buzele de urechea mea și îmi șoptește:

— Ai vrea tu. Te las să mori de curiozitate.

Se retrage chicotind. Mi-a făcut-o! Dobitoc!

Nu încetez să mă flatez de una singură, în timp ce mă privesc în geamul frigiderului cu răcoritoare. Noua tunsoare chiar mă face să mă simt puțin mai matură; arăt *aproape* ca o femeie.

Dacă mă iau după privirea bărbatului ce îmi analizează și el reflexia, e de aceeași părere. Asta dacă nu cumva e pedofil.

— Te pot ajuta?

Mârâitul lui Davis mă face să-mi dau ochii peste cap, dar totuși reușește să provoace și altceva, în afară de iritarea mea. Pune bărbatul pe fugă și, când mă întorc cu fața spre Corb, celălalt nu mai e.

— Te-ar prinde bine postul de sperietoare de ciori, îi

spun. Marketul ăsta obişnuia să fie plin, probabil. Acum, suntem numai noi.

Davis studiază cu interes împrejurimile. La raionul cu lactate, nici musca nu mai e prezentă.

— Tipul ăla se uita la fundul tău, schimbă el subiectul.

— Aşa, şi ce nu-ţi convine?

— Anna, ce n-ai înţeles din „tipul ăla se uita la fundul tău"?

— Păi, nu înţeleg nemulţumirea ta. De când te ţine ocupat fundul meu?

— De când se holbează obsedaţii la el! Tu chiar nu înţelegi?

Îşi aruncă braţele în aer, exasperat de comportamentul meu delăsător. Sinceră să fiu, nu e singurul bărbat care s-ar uita la fundul meu. Oricum rămân doar cu privitul.

— Dacă aş fi considerat că fundul meu e în pericol, aş fi angajat un bodyguard. În niciun caz nu aş fi pus o paiaţă înspăimântătoare ca tine, să mi-l păzească. Sperii potenţialii mei iubiţi.

Se uită într-un fel ciudat la mine – fel pe care nu-l pot descifra – şi spune:

— N-ai voie, nici nevoie de iubiţi. Nu cât sunt eu aici.

Da, sigur. Nu-mi aduc aminte să-l fi rugat eu să vină cu mine ca să aibă de ce să fie aici.

— Uau, dar Sandra te-a înzestrat cu foarte multă modestie. Mă mir cum de nu ţi-a explodat încă egoul.

— Blondo, tu bagă în coş ce scrie pe lista ta şi tacă-ţi gura.

— Nu sunt la dispoziţia ta, domnule. O să fac asta când am chef.

Îşi încleştează maxilarul şi mă bucur în sinea mea că încă îl enervez şi nu a devenit imun la mine.

— Eşti mai sexy mută. Mi-a plăcut de tine luna aia când nu ai scos o vorbă.

E rândul meu să strâng din dinți până mă dor gingiile. Numai din cauza lui am căzut atunci în depresie pentru a doua oară.

— Atunci nu mai vorbesc, îi răspund într-un mârâit. Și o să fiu femeia fatală. O să trebuiască să iei și tu o pastilă de inimă, cretinule! O să-ți dau palpitații.

— Anna ... glumeam. Să nu te pună dracu' să nu mai vorbești. Îmi place gura ta mare.

Încăpățânată de fel, nu-i răspund în modul clasic, ci îi arăt direct degetul mijlociu. E un început bun, zic eu.

— Anna!

Intenționat, mă uit pe pereți.

— Haide, fetițo, nu am chef de jocuri tâmpite. Să luăm odată ce trebuie și să ne întoarcem acasă.

Nu spun nimic, iar el își rostogolește ochii.

Ne întindem după aceeași cutie de lapte, în exact același timp. Eu prind cutia, el îmi prinde mâna și un curent ciudat trece prin noi, făcându-mă să iau distanță. Trebuie neapărat să îmi controlez emoțiile. Nu îi mai pot permite să mă vadă ca pe o persoană ușor abordabilă.

Davis îmi studiază fața, încruntat. A observat felul brutal în care m-am smucit de lângă el și, cu siguranță, nu i-a plăcut.

— Lasă încăpățânarea că nu ajungem nicăieri, îmi zice enervat.

Poate tu nu, eu da.

Doar ridic din umeri și mă uit pe raft după un pachet de gumă. Bineînțeles că nu găsesc, suntem la raionul cu lactate. Eventual să se fi inventat între timp o gumă cu gust de brânză.

Mă strâmb la gândul ăsta.

— Știi ceva?! se răsteşte dintr-odată. Hotărăște-te acum ce vrei! Ori vrei să fii așa cum trebuie, ori nu! Să terminăm naibii cu toată prosteala asta de grădiniță, că nu mai e

amuzant, și nici să alerg toată viața după tine nu vreau. Vrei să fie bine sau nu?

Cu toate că răbufnirea lui mă lasă cu gura deschisă, reușește să-mi aduc suficientă forță să clatin din cap.

Nu, nu vreau. Ar fi prea ușor; aș ceda prea repede. Tot ce vreau e ca Davis să-mi arate că merită; să-mi câștige respectul.

— Bine! continuă pe același ton răstit. Atunci, rămâi singură și nefericită. Încep să cred că-ți place asta.

Nu îmi place, sunt obișnuită. E o diferență de la cer la pământ între cele două și, dacă ar fi fost vreo clipă în locul meu, ar fi înțeles că mi-e teamă de schimbare. Și mă bucur că nu a fost. El i-a avut pe toți lângă el și a avut pe umărul cui să plângă. Când mi-a fost rău, și cea mai bună prietenă, pe care am considerat-o ca o soră, a fugit și m-a lăsat singură, deși se bătea cu pumnii în piept că nu o să mă lase niciodată.

Trebuia să mă aștept la asta. Și fratele meu m-a lăsat.

— Acum, că am clarificat cum stau lucrurile, ia-ți bagajul și dispari naibii, adaugă. Nu suport oamenii nehotărâți și nu vreau să te mai văd.

Mai clar de atât nici că nu putea fi. Nu e ca și cum ar fi prima oară când îmi spune că vrea să plec, dar e prima oară când îl cred pe cuvânt. Adică, din tot sufletul.

Acum sunt în cumpănă. Nu știu dacă Maddy merită îndeajuns de mult încât să mă sacrific pe mine însămi și să rămân pentru ea. Îmi cunosc limitele și aș putea prea bine să clachez.

Și totuși, am auzit atât de des această dorință a lui cum că vrea să nu mă mai aibă prin preajmă, încât mă face să mă întreb tot mai des: dar unde mama naibii e locul meu?

Da. La naiba.

Nu am nicio reacție când îmi smulge partea mea de listă, apucă fiecare produs în parte și-l trântește în coș. Acum se

grăbește. Vrea să o șterg cât mai repede din Charleston. Și tot acum realizez că e mai bine să plec și că într-adevăr nu ajungem nicăieri. E mai bine separați.

Mă simt ca într-un film prost și nu îmi place deloc.

— Așteaptă-mă la mașină, îmi ordonă fără să se uite la mine.

Nu îi mai joc în strună, așa că doar dau din cap, în semn că nu am de gând să fac ce vrea el.

Își strânge pumnul pe lângă corp și dispare printre celelalte rafturi. Mă uit ca un copil certat și pedepsit de părinți, în urma lui și îmi vine să mă plesnesc singură.

Am ajuns mai rău ca la început. Numai eu puteam să pățesc asta. Pufnesc și îmi sprijin fruntea de marginea unui raft, lăsându-mi brațele să se legene pe lângă mine. Cum ajung acasă, adică la Davis acasă, o să îmi fac rezervare unui bilet spre Florida. Da, asta o să fac. O să încetez să mă mai umilesc de una singură, în încercarea mea patetică de a-mi face niște prieteni. Nu sunt făcută pentru o asemenea performanță și e oarecum absurd. Oricine are prieteni.

Dar eu nu sunt oricine.

Mă dezechilibrez când cineva se izbește în mine, însă mă prind cu mâinile de marginile punctului meu de sprijin și rămân întreagă pe picioarele mele.

— Dar nu poți să-ți ceri scuze că ai stat în drumul meu?

Mă uit ironică la femeia în vârstă care s-a lovit de mine și mă învinuiește pe nedrept.

— Copiii din ziua de azi, bodogănește.

Asta îmi aduce aminte de vecina mea băgăreață. Mi-e cam dor de ea.

— Anna!

Revin cu mintea în market și îmi măresc ochii spre Davis – care mă așteaptă la capătul raionului. Deși, inițial îmi trece prin cap să joc contra lui și să o apuc pe calea opusă, mă apropii cu pași mici și pornesc înainte, spre casierie.

Nu a fugit cu maşina, ci a venit după mine; asta ar trebui să însemne ceva. S-a răzgândit şi nu mai vrea să plec? Asta ar însemna să fie a „n" oară când face asta.

Pleacă. Rămâi. Şi spunea că nu suportă oamenii nehotărâţi. Mi-e foarte greu să-mi dau seama ce vrea, dar ştiu sigur că nu aşa îmi va câştiga încrederea şi respectul. În ritmul ăsta, cel mai probabil o să mai staţionăm vreo câţiva ani, asta dacă nu ne vom omorî reciproc până atunci.

— Poţi să deschizi portbagajul?

Întrebarea lui are şi un răspuns. Pot, dar nu vreau.

Totuşi, îl deschid şi rămân deoparte până aruncă neglijent pungile cu cumpărături. Încă e supărat, dar eu sunt şi mai supărată că nu ştiu ce voi face când vom ajunge acasă.

O idee ar fi să mă ascund în dormitorul lui Maddy şi să ies doar noaptea, ca liliecii, când Davis nu bântuie prin casă cu feţişoara lui simpatică pe care am ajuns să o îndrăgesc prea mult ca să fie bine pentru sănătatea mea mentală. Dar asta ar însemna să fiu laşa laşilor şi o ciudată. Mai ciudată decât sunt deja.

— Ai de gând să intri în maşină înainte să faci ţurţuri sau după?

Următoarea lui întrebare aproape că mă scoate din sărite. Nu poate să mă întrebe frumos dacă am de gând să intru? Pentru că acum aş vrea al naibii de rău să rămân afară, decât să împart acelaşi spaţiu cu el.

Nu-i răspund, ci mă arunc direct pe scaunul meu. Cum uit să-mi mai pun centura, Davis e nevoit să-mi invadeze spaţiul personal cu prezenţa lui îngâmfată şi să o tragă chiar el.

— Am rămas fără premii, dar o să-ţi desenez unul când ajungem acasă, îi replic.

— Fă-ţi viaţa mai uşoară şi ignoră-mă, mi-o întoarce serios. Cred că am încheiat orice discuţie în magazin.

Da, ultima discuţie în care mi-a spus că vrea să mă car sau ceva de genul. Nimic nou sub soare.

— Ştii, îţi pierzi vremea crezând că eu sunt cea nehotărâtă de aici, îl informez. Ar trebui să-ţi pui ordine în idei şi să ajungi la o concluzie pe care să o şi crezi cu adevărat. Chiar vrei să plec sau vorbeşti aiurea?

— Nu mai contează ce vreau eu. Important e că m-am hotărât în privinţa unui lucru. Nu mai merită să-mi pierd timpul ţinându-mă după tine, ci ar cam trebui să-mi văd de viaţa mea.

Evident, acesta este un apropo pe care mi-aş fi dorit să nu-l pricep. Pe lângă mine, mai sunt şi alte opţiuni. E ca şi cum ar avea o gloată de femei din care ar putea alege în caz că eu nu-l vreau.

Şi sincer, după asta nu-l mai vreau deloc.

— Da, am o droaie de masculi de unde pot să aleg, la fel cum şi tu ai zeci de târfe de unde să te serveşti. Ups, mi-a scăpat.

Îmi duc palma la gură şi mă prefac şocată de prostia pe care am zis-o intenţionat.

— Dar să ştii că nu toate sunt târfe, mai sunt unele cărora chiar o să le dau o şansă.

— Să înţeleg că ţi-ai ales deja femeia cu care urmează să mă înlocuieşti? întreb cu voce sugrumată, deşi încerc să-mi ascund gelozia.

Sunt aproape sigură că zice asta doar ca să mă şicaneze, însă stropul acela de îndoială nu-mi dă pace. Poate la fel de uşor să vorbească serios. Davis e un bărbat frumos şi nu mi-ar fi mare mirarea dacă, într-adevăr, ar exista nişte femei care îl aşteaptă.

— S-ar numi „înlocuit" dacă tu ai fi avut vreun loc în viaţa mea. Sincer să fiu, ţi l-am oferit de mult timp, însă tu ai ţinut să te joci ca un copil mic şi să o dai înainte cu încăpăţânarea asta a ta. Dar, în sfârşit, m-am hotărât. Nici

dacă te-ai întoarce din drum chiar acum și mi-ai spune că îți pare sincer rău, nu ți-aș mai acorda o șansă. Ai fost singura femeie căreia i-am oferit atât de multe.

Pare foarte serios cu treaba asta și nu pot să o tratez altfel. Gândul că mi-am anulat șansele cu bună știință e unul chinuitor, dar cu care, cel mai probabil, o să mă obișnuiesc.

Așa cum m-am obișnuit cu multe altele. Oh, Doamne! Chiar îmi place să-mi fac viața complicată.

— Acum ce? întreb debusolată. Atât a fost cu „Bună, sunt Jay și am crescut doi ani împreună, cu ți-am ales numele și bla bla"? Ștergem trecutul cu buretele și ne prefacem că nu ne-am cunoscut niciodată?

— Tu ai ales asta.

— Ba nu. Doar pentru că m-am comportat urât cu tine așa cum ai făcut-o și tu de un milion de ori, nu înseamnă că trebuie să se termine în modul ăsta.

— Ba da, Anna. Asta înseamnă. Imediat ce vom ajunge acasă, vom discuta tot ce mai e de discutat și mă voi elibera, în sfârșit, de tine. Îmi ajung cei optsprezece ani în care m-ai bântuit.

Chiar dacă habar nu am de ce pune problema astfel, rămân tăcută, evitând să-i răspund pe măsură. Ideea e că aș complica lucrurile și mai mult decât sunt și nu m-aș ajuta deloc să opresc această cădere liberă pe care o suferim.

Totul s-a întors cu susul în jos, mai exact. Din elev-instructor, ne-am transformat în „Jay Prietenul și Anna" și acum nimic.

Halal hotărâri mai iau și eu.

Ajungem acasă în scurt timp și ducem toate cumpărăturile în bucătărie, aici unde Sandra așteaptă nerăbdătoare să le controleze. Are o copie a listei și, cel mai probabil, vrea să se asigure că am achiziționat tot ce a cerut. De fapt, am cumpărat mai multe alimente decât ne-a notat.

Apucă încântată o pungă şi răstoarnă conţinutul pe blat. Ochii mei se opresc pe un singur obiect, în timp ce Sandra mă priveşte întrebătoare. Posibil să-i treacă prin cap ideea că eu voi fi protagonista cu care Davis va folosi acel pachet de prezervative.

Cădere liberă pe naiba! Abia acum simt că alunec în gol în craterul imens ce apare în mine.

Există doar o explicaţie logică pentru apariţia pachetului între cumpărăturile care chiar au existat pe listă. Davis urmează să se distreze în următoarele zile cu cine ştie ce femeie. Altfel, nu aş vedea de ce ar cumpăra aşa ceva.

— Ăsta îmi aparţine.

Jay revendică pachetul şi îl ascunde în buzunarul din spate al pantalonilor. Îl urmăresc cu ochii mari şi mă priveşte înapoi, dar pe chipul lui nu trece niciun fel de emoţie sau părere de rău că am fost martoră la catastrofa asta.

E clar. Urmează să fiu o bombă emoţională pe două picioare stângi.

— Ce te uiţi? mă întreabă răutăcios.

Sandra icneşte. Nici ei nu-i vine să creadă, se pare.

— Ce naiba s-a întâmplat cu voi? Când aţi plecat, eraţi mult mai bine decât sunteţi acum.

— Nu te priveşte treaba asta, i-o taie el. Şi tu, nu mai fii atât de şocată, adaugă spre mine. Cum am spus, voi da şanse unor alte femei.

Nici nu mă îndoiam de asta. Davis e suficient de sănătos la cap încât să nu-şi cumpere un pachet întreg de prezervative, doar pentru a le privi cum se dezintegrează.

Un nou şi imens val de furie pune stăpânire pe mine şi mă răsucesc atât de brusc pe călcâie, încât ameţesc. Ţinta mea e livingul şi, mai exact, marginea şemineului în care mocneşte focul. Aici stă şi prinde praf singura poză cu mine şi Davis, în care arătăm *aproape* îndrăgostiţi.

Rectific. Aici a stat singura poză, căci o prind, o scot din ramă și mă asigur că reaprind focul cu ea.

Jay și Sandra sar în același timp. Mama Davis e la o mișcare distanță să o scoată din foc; în schimb Corbul mă prinde de braț și mă trage înapoi. Mă trag și eu, ca să scap de atingerea lui. Sunt atât de furioasă că îmi vine să-i sparg capul pe bune.

— Ești tâmpită? Te-ai tâmpit de tot?! zbiară la mine.

Nu mă sinchisesc să fac vreo mișcare. Ar fi fatală.

— Când ai de gând să încetezi cu toate porcăriile pe care le tot faci? Nu mai ai pauză?

Mă rezum doar la a clătina din cap.

— Și te mai întrebi de ce mă comport așa cu tine, pufnește el. Locul tău nu e niciunde.

— Jayden! sare Sandra cu gura și îl apucă de braț. Calmează-te.

Se smulge la fel de violent ca mine din strânsoarea mamei sale și mă tranșează din priviri.

— Nu! Lasă-mă și tu în pace! țipă și la ea.

Mă aștept în orice moment ca Sandra să-l pocnească. Așa cum a tot spus.

— M-am săturat de toate copilăriile ei! continuă pe același ton răstit și mă întreb dacă nu o să răgușească la un moment dat.

Simt cum lacrimile îmi umplu ochii, iar buza de jos îmi tremură. Deși observă asta, privirea lui nu se înduioșează deloc și nu mă mir. Numai de porcării sunt în stare. De ceva bun, niciodată.

— Am spus să te calmezi! țipă Sandra la el. Nici tu nu ești mai breaz ca ea. Vă comportați amândoi ca niște copii idioți. Și nu doar ea trebuie să înceteze. Și tu trebuie să încetezi. La naiba! Ai douăzeci și patru de ani, nu zece!

— Întocmai. Nu am zece ani ca să mă prostească și, după fiecare tâmpenie, să-mi ceară scuze, iar eu să o iert.

M-am săturat până peste cap să-i cânt în strună şi să o menajez doar pentru că e fata Annei şi a lui Matt. Şi ce dacă e fata lor?! Nu-mi pasă! Nu ai decât să o menajezi tu, pentru că au fost prietenii tăi, nu ai mei!

— Nu mai vorbi prostii!

Jonglez de la unul la altul, încercând să înţeleg ce se întâmplă. Din momentul în care Davis mi-a spus totul în Florida, ştiu că părinţii mei şi ai lui se cunosc de foarte mult timp, chiar dinainte să mă nasc. Tata şi Will au fost colegi la aceeaşi Academie la care m-am înscris eu. La fel şi Austin, care, deşi e cu doi ani mai mare decât Jay, au fost colegi.

Trecutul nu poate fi schimbat. Trecutul nu schimbă nici prezentul. Între familia Fast şi Davis există o legătură pe care eu şi Jay nu o înţelegem. Nu putem scăpa de ea spre ciuda încăpăţânării noastre sau al războiului între orgolii.

Noi practic ne luptăm cu morile de vânt.

— Trebuia de la bun început să iau atitudine şi să termin cu toată situaţia asta, bombăne Davis. Era mult mai uşor să o iau de păr şi să o scot afară.

— Jayden! îl atenţionează Sandra printr-un mârâit.

— Nu e corect, mamă! Nu e corect ce se întâmplă. Ce a fost atunci când aveam şase ani, nu mai e şi acum. De ce cad toate pe mine? De ce trebuie să am eu grijă de ea?

Ei, drăcie! Îmi ridic mâna în dreptul capului şi o flutur în felul acela în care anunţi pe cineva că e dus cu duşumeaua. Nu există îndoială, Jay e dus de mult. Mai dus ca mine, probabil.

— Dar cine te-a pus să ai grijă de mine? intervin eu, mult mai calmă decât el.

Situaţia începe să mă distreze.

— Tu să taci!

— Şi dacă nu vreau?! O să disperi şi mai tare şi, ca un sclerozat, dai fuguţa la vreo muiere în braţe şi o faci

fericită. Veşti proaste, amice. Tot aici te întorci şi o să-ţi stau pe creieri.

Roşu de furie, Davis îşi rostogoleşte ochii şi pufneşte, de parcă am spus vreo glumă proastă. Ei bine, am vorbit serios. Ar face bine să nu se joace cu mine, altfel tare mi-e teamă că o să-i găuresc prezervativele cu un ac.

Doamne fereşte! Fix o droaie de mini-Jay mai lipseşte din peisaj.

— Şi dacă dau fuga la o femeie, care e problema ta? se răţoieşte el. Eşti geloasă sau ce?

— De nu mai pot.

Îmi duc teatral mâna în dreptul inimii şi oftez melancolic.

— Tocmai acum o să fac un infarct din cauza gelozici.

Jay face doi paşi spre mine, scăpând de strânsoarea Sandrei. Ce? O să mă lovească?

— Recunoaşte! Mori de ciudă că îmi petrec noaptea cu o altă femeie.

— Mhm. Mi se rupe sufletul.

— Ştiu.

— Da, da. Mi se rupe...

Îşi mijeşte ochii. În sfârşit a înţeles că fix sufletul nu mi se rupe, ci cu totul altceva.

— Anna, scumpo, vorbeşte Sandra pe un ton moale. Îţi sugerez să nu mai tragi diavolul de coadă.

— Ăsta, diavol? izbucnesc eu în râs. Sandra, diavolul nu-şi cumpără prezervative, ca să le arunce în fundul sertarului pentru zilele cu soare şi cu două dimineţi. La ce atitudine are tipul ăsta, singurul lucru la care o să tragă, o să fie gaura de la caşcaval.

Când Davis mă agaţă de braţ, ştiu că trebuie să o tai înainte să mi-o iau pe coajă. Sandra avea dreptate; nu e o idee strălucită să enervezi un individ care e şi aşa frustrat de la natură.

Îmi trag piciorul în spate și îl șutesc direct în tibie. Ia de aici, dacă te pui cu Anna Fast!

Davis mârâie și îmi dă drumul, chircindu-se de durere. Poate că e cazul să intru în echipa de fotbal, extremă dreaptă, că le am cu datul șuturilor.

— Când o să pun mâna pe tine...

— *Dacă* o să pui vreodată.

Ca o eroină ce sunt, mă ascund pe partea cealaltă a canapelei. Singurul lucru care ar putea să mi-l facă momentan, e să mă înjure.

— Recunoaște tu, Jayden, spun eu. Tot cu bătutul din gură ai rămas. Ești o găină fricoasă. Nu toți câinii care latră, mușcă.

— Mai vedem noi, când o să intri în mâinile mele. Nu uita, Anna, stăm sub același acoperiș. Ar trebui să dormi iepurește și să-ți pui zăvoare.

— Ce? întreb inocentă, ciulindu-mi urechile. Ai spus cumva „cot-codac"?

Mârâitul lui îmi aduce un zâmbet pe buze. E atât de ușor să-l enervezi pe Jay Davis, încât devine o plăcere pentru mine.

— Joacă-te, blondino, joacă-te. Nu o să mai fie așa distractiv când o să afli pe pielea ta de ce sunt în stare.

Sandra bufnește în râs și tresar. Pentru câteva momente, chiar am uitat te prezența ei.

— Cu cât vă înțepați mai mult, cu atât îmi dau seama mai bine că sunteți îndrăgostiți nebunește unul de altul.

— Eu, îndrăgostită de oligofrenul ăsta? mă prefac șocată. Scuză-mă, Sandra, dar am pretenții mai mari de la vreun posibil partener de viață și nebunii cu siguranță nu se încadrează în cerințe.

— Vorbea o altă nebună, mormăie Davis pentru el, rostogolindu-și ochii. *Iubito*, nici dacă mi-ai da bani, nu aș fi cu tine. Prefer gaura de la cașcaval.

Auci!

— Ce ziceam, bolborosesc cu ciudă. Sandra, îmi pare rău să te anunț, dar fiul tău e un retardat mintal.

— Mamă, îmi pare rău să te anunț, dar nu voi fi niciodată cu o țicnită ca ea. Mai bine mor singur.

— Dumnezeu să te ierte. Promit să-ți sap locul de veci în spatele casei. Ai vreo preferință în privința coșciugului?

— Da, să fie de două persoane, că te iau cu mine, belea mică.

Case în pumn, demonstrându-i încă o dată cât de tare mă plictisește.

— Nu îți stă bine făcând glume, mai bine ai trânti capul de un bolovan, îi spun supărată și îmi încrucișez brațele la piept.

Contrazicerea noastră mă seacă de energie și mă lasă fără replici.

— Zgârii? mă întreabă, purtând un mic zâmbet pe buze – zâmbet pe care i l-aș șterge cu un mare pumn.

Mă înfoi la el, gata să sar la bătaie, însă rămân cu buza umflată când acesta se rotește pe călcâie și, fără menajamente, își înșfacă geaca din cuier și părăsește casa. Am și uitat de câte ori a făcut asta, dar pare că nu se plictisește să plece mereu după o așa zisă ceartă. Cum am zis, e o găină fricoasă.

Dar tot nu pot să cred că a făcut asta! Este un nesimțit, e un...

— Nu te îmbufna, Anna, îmi vorbește Sandra, apropiindu-se de mine, totodată întrerupându-mi șirul gândurilor. E mai bine că a plecat. Dacă ați fi continuat să vă certați nu ajungeați nicăieri.

Și totuși, o singură întrebare îmi circulă prin minte. O fi vorbit serios? Chiar s-ar duce la alta? Îmi las capul în jos, privindu-mi vârful papucilor. Ce l-ar împiedica? E clar ca ziua că noi suntem un fel de Tom și Jerry; nu ne vom înțelege niciodată.

Cu siguranță nu voi fi eu motivul care îl va împiedica să se arunce în brațele unei alte femei.

— Nu contează, mârâi proaspăt enervată. Tot un nemernic e. Îmi pierd timpul aici.

ANNA

CAPITOLUL III

Nu mă învăţ minte niciodată! Îmi place al naibii de mult să trag lupul de coadă, când şi aşa e nervos pe mine din naştere.

Regulile lui Davis au fost clare. Maddy nu trebuie să părăsească culcuşul după ora opt, mai ales că sunt cu prin preajmă. Şi totuşi, iată-ne! Umblăm ca bezmeticele pe stradă şi e aproape nouă seara.

— E cert, spun eu. Vreau să-mi văd devreme crucea. Pun pariu că o are Corbul pregătită deja, alături de un loc de veci.

Maddy pufneşte şi îşi dă ochii peste cap, de parcă am zis cea mai mare tâmpenie. E o diferenţă între noi. Ea nu se teme de Jay; eu da.

— Stai liniştită, Gloria. Te apăr eu, în caz de vreo furtună.

Mă bate pe spate încurajator, dar nu mă ajută. Imediat ce va afla Davis că am ieşit din casă la ora asta, o să mă jupoaie şi o să-şi facă din pelea mea manta de ploaie.

— Furtună? chicotesc eu. O să fie ditamai uraganul! Stai numai să ajungă acasă şi să-ţi observe lipsa. Nu o să mai stau în fund o lună! Şi oricum, pe unde naiba umblă? E nouă şi nu te-a sunat. Asta înseamnă că umblă teleleu, ca noi.

Nici nu mă străduiesc să-mi ascund gelozia din voce. Al naibii el, dacă e cu vreo femeie, o să-i crăp capul! Da,

asta o să fac, deşi n-am niciun drept. O să vadă el furie marca Fast.

— Îţi faci gânduri degeaba, vorbeşte Maddy, ocolind la mustaţă o femeie grăbită. Jay e deştept, probabil stă ascuns pe undeva doar pentru că ştie că o să te gândeşti la asta. Fii sigură că se prăpădeşte de râs acum.

Iar eu mă prăpădesc de nervi. Unde e corectitudinea? Că nu o văd. Nu e corect ca eu să umblu aiurea şi să-mi fac griji că e cu vreo femeie cu cracii lungi, iar el să se distreze.

Înghit în sec. Dar m-a mâncat rău în fund să vin aici, nu glumă!

— Cred că am terminat tot ce aveam de făcut în Charleston, mormăi cu când intrăm pe uşile cafenelei. Mâine mă întorc acasă.

Şi să fiu a dracului dacă nu o fac! Ochii îmi cad pe masa din colţul celălalt şi capăt un motiv în plus pentru care să mă car din Virginia.

Davis, alături de o femeie frumoasă, pare să se distreze copios la o cafea. Care erau şansele să mi se adeverească gândurile, dar şi să nimeresc în locul unde se află şi el?

Soarta e o jigodie, fără îndoială.

Trepidez de nervi; îmi strâng pumnii pe lângă corp şi nu ştiu ce vreau mai tare. Să bufnesc în plâns sau să am un acces furie? Le-aş face pe amândouă, poate aşa nu aş mai simţi nodul sufocant din gât şi craterul din stomac.

Maddy mă agaţă de braţ şi mă reface atentă la ea.

— Nu-i băga în seamă, mă sfătuieşte. Suntem aici să ne simţim bine. Nu-l lăsa să ne strice seara.

Da, că asta ar fi ceva evitabil. Odată ce privirea Corbului se fixează pe noi, s-a dus naibii seara noastră distractivă.

— Uite cum facem, continuă Maddy, vorbind în urechea mea. Luăm loc la o masă şi ne prefacem că nu se întâmplă nimic. Jay nu e aici.

Ăhă, că eu sunt oarbă! E imposibil să nu văd doi metri de prostie, stând chiar acolo, în colț, hlizindu-se lângă o gazelă dezumflată pe care o s-o las fără păr.

Dar Maddy are dreptate, nu trebuie să-l las să-mi strice seara. Îmi îndrept postura și îmi iau aer arogant, când pornesc spre o masă liberă. Mă trântesc în scaun nu prea elegant, stând chiar cu spatele la el. Dacă voi continua să-i văd moaca, nu o să mă distrez deloc.

O tipă drăguță vine să ne ia comanda, așa că spun tare și răspicat, atrăgând atenția asupra mea:

— O lămâie, să-mi taie din greață. Simt cum urmează să vomit. Am crezut că nu permiteți accesul cu animalele.

Chelnerița mă privește chiorâș.

— Cine a intrat cu animalul?

Mă întorc în scaun și arăt cu degetul direct spre Jay.

— Individul ăla și-a adus cu el maimuța.

O aud pe Maddy râzând zgomotos, în timp ce chelnerița tot nu cuplează ce vreau să spun. Se uită spre Davis curioasă. Sunt sigură că în capul ei sună întrebarea: unde naiba e blestemata de maimuță?

— Uită-te mai bine. N-ai cum să n-o vezi, spun tot eu. Nu observi ce cap de pitbull are? Dar pe tipul ăla sexy îl vezi?

Când chelnerița dă din cap afirmativ, plescăi nemulțumită din buze. Normal! Pe el în vede și pun pariu că îi curg și balele.

— Ei bine, maimuța stă chiar lângă el.

Aceasta cască gura și îmi dau seama că abia acum a priceput, apoi face o grimasă.

— Domnișoară, îmi spune ea. Dacă acea persoană vă deranjează, eu propun să vă duceți acolo și să vă rezolvați problemele. Doriți să comandați ceva?

Mă uit cruciș la ea. Ce repede mai schimbă subiectul, iar eu sunt pe cale să turbez. Nu putea să-mi joace și ea în strună, doar așa, să mă simt și eu mai bine?

— Mă rog, pufnesc şi flutur din mână. Vreau cea mai lungă şi mai amară cafea din tot universul. Nu de alta, dar probabil aşa îmi voi mai tăia din greaţă. Maddy, tu ce vrei?

Mă întorc cu o alură inocentă spre prietena mea nătăfleaţă, care râde cu gura până la urechi.

— Dă-i şi cu lămâie, soro, că Jay tocmai se îndreaptă spre noi şi mi-e că o să vomiţi pe aici.

Abia termină de vorbit, că Davis o îndepărtează pe chelneriţă doar ca să-şi poată trânti palmele de masă. Deja mă ia cu ameţeală. Atârnă deasupra mea, făcându-mi gaură în cap cu privirea.

— Ca să vezi peste cine dau eu aici, la nouă seara.

— Ca să vezi, plescăi şi eu. Jay, ce bine îmi pare să te revăd, nici nu te-am văzut în celălalt colţ al cafenelei, lângă specimenul ăla! Ce mai faci? Toate bune?

În loc de răspuns, îmi întoarce pur şi simplu spatele şi se uită direct la Maddy. Drăguţă întâmpinare, ce să zic. E ca şi când mi-ar fi dat un şut în fund, vrând să ţintească inima.

— Şi, ca să vezi, această ameţită nu a ezitat să nu-şi ia şi alaiul după ea. Ce faci aici, Madeline Davis?

— Citeşte o carte, răspund tot eu. Adică, ce ai putea face într-o cafenea, la nouă seara, decât să citeşti o carte? E la mintea cocoşului.

Davis se răsuceşte atât de brusc, că am impresia că s-a învârtit podeaua cu el.

— Dacă nu taci, îţi închid eu gura altfel!

Înghit în sec şi îmi închid singură gura cu fermoarul imaginar. Corbul nu are chef de glume în seara asta şi nu e sănătos să întind coarda. Vreau să mor cu toţi dinţii în gură.

— Madeline Aylin Davis, te-am întrebat ceva, insistă el şi îmi dau ochii peste cap.

— Doar Maddy, mulţumesc de prezentare, replică ea.

Nu e necesar să-mi rostești tot numele, ca să știu că am dat de belea.

— Chiar așa, Antonio. Mai calmează-te.

Maddy bufnește în râs. Davis nu e amuzat deloc de gafă. Ba chiar arată ca și cum e la un pas distanță să mă strangulezc.

Am pus-o!

— Cum mi-ai spus?

— Ce? Nu te cheamă și Anthony? întreb, abținându-mi zâmbetul. Nu ar trebui să fii așa șocat, până la urmă îți știi și tu familia, deci...

Las fraza în aer; nu are rost să o mai continui, căci el deja și-a dat seama unde bat.

Își dă ochii peste cap și pufnește.

— Am zis să taci, ciocănitoareo! Nu te doare gura aia de la atâta vorbă?

Decid să îl ignor și mă așez mai bine pe scaun. E un așa enervant...

Corbul se răsucește iar, urmând să mă trateze cu spatele. O șansă am și profit de ea din plin. Mă ridic încet de la masă, încercând să nu fac zgomot, apoi mă îndrept cu pași apăsați spre maimuța cu care a venit. Mă întreb ce a reținut-o să nu-și ia tălpășița până acum.

Cu cât mă apropii mai mult de ea, mi se pare din ce în ce mai hidoasă. Una mai frumoasă ca mine nu-și putea găsi? Totuși, Davis nu e un bărbat atât de urât încât să nu-și poată găsi o femeie care aduce mai mult a... om.

Ajunsă în fața ei, mă așez chiar pe scaunul pe care a stat el și îmi sprijin coatele de masă. Mă privește nedumerită pentru o clipă, apoi mă întreabă:

— Te pot ajuta cu ceva?

Mironosița, pufnesc în gând.

— Nu, întrebarea corectă e: te pot ajuta eu cu ceva? Ai venit la cafenea cu bărbatul meu. Sper că ai un motiv

plauzibil pentru care ai făcut asta, altfel te aşteaptă o bătaie pe cinste.

Mă uit urât la ea, ca să-i demonstrez că sunt serioasă. Poate că nu stau eu prea bine la capitolul bătaie, dar vreo două tot o să-i trag.

Tipa bufneşte în râs şi clipesc surprinsă. Serios? Eu o ameninţ cu moartea şi ea râde? E clar, nu-i sănătoasă. Cel mai probabil e sadică. Oricum ar fi, nu are toate *ţiglele pe casă*.

— Cred că...

— Tu ştii că suntem căsătoriţi? blufez eu. Şi mai ştii că sunt însărcinată?

Gura ei se întredeschide de uimire. Ia de aici, maimuţică!

— De când? mă întreabă încruntată.

Bună întrebare.

— De atunci şi până acum. Ce contează de când? Ai ieşit cu soţul meu! Ar trebui să mori de ruşine! Ce fel de femeie eşti tu, de ieşi cu bărbaţii însuraţi? Nu ai pic de respect faţă de tine însăţi?

Individa inspiră adânc şi aruncă o privire pe fereastră, înainte să îşi pună coatele pe masă şi să se aplece uşor spre mine.

— Poate că ar trebui să mă asculţi şi să nu mai faci scandal.

— Ba tu să mă asculţi! strig eu. Vrei să laşi un copil fără tată! Să-ţi fie ruşine! Ce? Nu mai erau alţi bărbaţi? L-ai găsit tocmai pe al meu?!

— Stai puţin...

Ochii ei îmi analizează în detaliu faţa şi mă fâstâcesc incomodă. Ce naiba face acum, îmi caută ridurile?

— Tu nu cumva eşti...

— O viitoare mâţă cu fundul roşu!

Îmi ridic privirea spre Davis şi îi zâmbesc inocent, deşi încep să-mi tremure balamalele. Arată nervos şi dispus să

mă bată non-stop. Tocmai i-am stricat întâlnirea, normal că o să mă bată. O să dorm pe burtă o lună întreagă.

— Jay, întrerupi o discuţie importantă ca de la femeie, la femeie, îl informez eu, făcând pe viteaza. Revii mai târziu?

Primesc răspunsul printr-un mârâit. Nu, nu e dispus să revină mai târziu. Pe când pe mine mă strangulează telepatic, maimuţei îi rânjeşte drăgăstos. Nesimţitul!

— Jessica, îmi cer scuze pentru neplăcerile create de împieliţata asta mică. E cam proastă de gură.

— Hei!

Davis mă loveşte uşor cu pumnul în braţ, ţinându-şi privirea pe Jessica.

— Hei, din nou! Cum poţi să mă loveşti când ştii că sunt însărcinată? Dacă pierd copilul?

— Jayden.

Tonul siropos cu care îi pronunţă fufa numele mă scoate din sărite. Nu-mi vine să cred că sunt pe cale să atac o parteneră de-a lui Davis, deşi nu am niciun drept. Ce să atac? O s-o las lată pe căţea.

— Ea e cumva...

— Soţia lui! Ţi-aş arăta verigheta, dar am uitat-o... pe undeva.

— Anna, încetează, mârâie el la mine, zdruncinându-mă.

— Ba nu încetez deloc! strig tare, ridicându-mă în picioare.

E clar, o să fac circ în seara asta. Toate privirile sunt deja pe mine.

— Tu ştiai că e bărbat însurat, cu copii acasă?! Tu ştiai că astăzi a lipsit toată ziua şi a pierdut momentul când fiul nostru a făcut primii paşi?

Îmi şterg o lacrimă imaginară, smiorcăindu-mă.

— Şi celeilalte fiice a noastre... i-au ieşit doi dinţi tot astăzi. Tatăl ei nu a fost prezent, că e prea ocupat să scoată

coţofenele în oraş, în loc să petreacă timp cu noi. Tu ştii măcar că eşti a cincea cu care l-am prins înşelându-mă, asta numai în ultimele două zile?! Doamne, ce chin!

În timp ce Jessica mă ascultă uluită, având lacrimi în colţul ochilor, Davis mai are puţin şi poneşte de nervi. Sunt convinsă că, în sinea lui, abia se abţine să nu mă plesnească aici şi acum.

— Jayden, n-am ştiut că eşti însurat, vorbeşte ea, uitându-se la el uimită.

— Mda, nici eu, răspunde acesta încet, mai mult pentru el. Anna, adaugă el mai tare, prinzându-mă de încheietură, nu mai bine continuăm noi discuţia asta acasă?

— Nu, că tu iar mă baţi.

Davis face o grimasă urâtă. Şi-a dat seama şi el în ce situaţie îl pun; un bărbat cu o droaie de copii acasă şi care îşi bate nevasta, nu face niciodată impresie bună.

— Promit că nu te bat... prea tare.

Sunt sigură că Jessica nu a auzit şi ultima parte a propoziţiei, a spus-o prea încet ca să o poată auzi altcineva în afară de mine.

— Chiar promiţi?

Clipesc des spre el, privindu-l cu ochi mari şi rugători.

— Ştii că te iubesc, nu? întreb iar. O să trec peste infidelitatea ta, dacă şi tu îmi promiţi acum că nu o să mai ieşi cu o altă femeie în viaţa ta. Promite-mi tare, să audă şi ea.

O indic pe Jessica cu degetul, ca să-şi dea seama la cine mă refer. Ştiu că mă aşteaptă o bătaie soră cu moartea pentru tot circul ăsta, dar nu mă pot abţine. Idiotul chiar a ieşit cu o altă femeie! Merită cu vârf şi îndesat tot ce îi fac.

— Anna, ajunge, mormăie printre dinţi, mărind strânsoarea din jurul încheieturii.

— Jură-mi iubire până la moarte! Haide, jură-mi, altfel sar pe ea.

Oftând exasperat, își dă ochii peste cap și fix jurăminte nu-mi face. Mă smucește spre el, astfel încât să mă întoarcă cu fața, apoi mă aruncă pe un umăr ca pe un sac cu cartofi.

— O să regreți că ai scos capul afară din casă.

Apoi se răsucește pe călcâie și pornește spre ieșire, lăsând-o pe Jessica singură la masă și cu toate privirile ațintite asupra ei. Cea care nu o să mai scoată capul afară din casă o să fie ea.

Ieșim curând din cafenea și ne îndreptăm spre mașina lui. Presupun că Maddy se află deja acolo.

— Nu te plictisești niciodată de tine? îl întreb cu voce sugrumată.

Tot sângele mi s-a urcat în cap. Dacă mă mai leagănă mult, o să vomit pe geaca lui.

— Dar gura ta nu tace niciodată? mă întreabă înapoi. Nu de alta, dar mă gândesc serios să ți-o cos. M-am săturat de ea.

— Minciuni! pufnesc. Adori gura mea. O visezi și noaptea. Ți-ai da salariul pe o lună să o poți săruta măcar o dată.

— Mi-aș da salariul pe o lună ca să taci măcar cinci minute, bombăne el și mă strâmb, profitând de faptul că nu mă vede. Serios, fetițo, mă omori cu zile!

— Plăcerea mea, rânjesc.

Mă pune jos abia când ajungem în dreptul portierei din dreapta. Sunt nevoită să mă agăț de el, ca să nu cad de pe picioare. Tot sângele ia traiectorie inversă și văd steluțe verzi.

— Urcă, împieliațato!

Plescăi zgomotos din buze și mă arunc pe scaun. De îndată ce mă fac comodă, Davis îmi trage centura de siguranță, fără să evite să-mi arunce o privire criminală. Îmi ridic o sprânceană, sceptică. Nu mă impresionează doar cu atât, trebuie să se străduiască mult mai mult.

Urcă și el și, complet mut, pornește motorul, apoi se uită la Maddy prin oglinda retrovizoare. Nepoata Davis stă ca o sfântă pe bancheta din spate, ținându-și mâinile în poală. Hă! Crede că scapă de bătaie. Pe naiba! O să ne-o luăm amândouă ca în Vestul Sălbatic.

— Unchiulețule, ești supărat?

— Supărat? întreb retoric, râzând. Tipul ăsta s-a născut gata turbat. Supărarea ar fi o stare de veselie pentru el.

— Gura, blondă nebună! mă apostrofează Corbul, lovindu-mă peste braț. Jar o să mănânci dacă mai deschizi pliscul ăla până acasă.

— Nu, mulțumesc. Nu-mi place jarul. Poate un burger?

Zâmbesc inocentă spre el, dar nici eu nu-l impresionez. Tot fața aia de Hulk o are.

— Haide, continuă, mă provoacă el. Bate din gură ca mașina de cusut și mai vedem noi cum o să dormi la noapte.

— Neîntoarsă și cu ochii închiși, cum doarme orice om. Să nu-mi zici că tu dormi așa cum doarme un cal!

Nici nu clipesc, că mă și înșfacă de păr. Icnesc mai mult de surprindere, decât de durere. La asta chiar nu mă așteptam! De când Davis e o persoană imprevizibilă?

— Chiar încep să mă satur de tine, Anna, mă informează. Ține-ți gura aia închisă, altfel încep să te bat de pe acum.

Bruta! Încerc să-mi scot părul dintre degetele lui, dar mă ține prea strâns. În ritmul ăsta o să mă lase cheală.

— Ai priceput?

— Gata, șefu', tac. Să mă trăznească vântul dacă mai scot vreo vorbă. Îngeraș mă fac!

Dacă mi-ar vedea degetele încrucișate la spate, ar fi vai de fundul meu. Știe și el că nu pot sta locului; nici nu știu de ce mai încearcă. Oare nu a obosit?

— Așa să te faci.

— Jur! Acum, îmi dai drumul? Mă doare.

Îmi eliberează părul și mă trag înapoi în scaunul meu, masându-mi scalpul.

— Nu știu de ce, dar îmi place să vă privesc. Îmi faceți seara mai frumoasă, spune Maddy. Acum, Jay, că te-ai calmat, pot să cobor? Nu vreau să sufăr vreun tratament asemănător. Chiar țin la părul meu. Și nu e orice păr, e aproape moștenit de la tine.

Davis nu-i răspunde, așa că o fac eu.

— Las-o baltă, neam de nebuni, nu scapi de ciufuleală. Nu ar fi corect să o iau doar eu. Puțin o să-i pese că părul tău e păr Davis. O să zacă fix lângă al meu, pe podea.

Și am vaga impresie că fix asta o să se întâmple. Un sfert de oră mai târziu, Davis ne ține în rând, ca la spânzurătoare. Unde e Sandra când ai nevoie de ea? În tot livingul suntem doar noi și corbul poate să-și înceapă discursul.

— Madeline, ce-am vorbit eu cu tine? De câte ori ți-am spus să nu ieși din casă după ora opt?

— Ești sigură că nu ai opt ani? o întreb pe ea, cu riscul ca Jay să mă arunce pe acoperiș. Pentru că la opt ani intram la ora aia în casă.

Nu apuc să aud și răspunsul. Bărbia mi-e strivită de degetele lui lungi și reci.

— Nu te grăbi, blondino, că ajung și la tine. Ai răbdare.

Îmi dă drumul imediat, apoi se întoarce la Maddy.

— Știi, am crezut că libertatea pe care ți-am oferit-o o să fie de ajuns.

— Care libertate?

Gura mea chiar nu tace deloc! Dacă nu mi-o coase el, o să mi-o cos eu.

— Ți-am zis să taci naibii! se răstește la mine, privindu-mă urât.

— Gata, tac!

Turbatul familiei expiră zgomotos pe nas, înainte să se întoarcă, din nou, la nepoata lui.

— Chiar vrei să iau măsuri drastice? o întreabă. Pot oricând să îţi tai şi libertatea pe care o ai şi să te ţin la regim.

— Dar ce, libertatea asta e un fel de mâncare care îngraşă?

Tot cu am vorbit, normal.

— Adică, cei de la închisoare ar trebui să fie toţi ca scoşi din reviste.

— Maddy, dispari.

Când Davis o expediază pe Maddy, îmi dau seama că am pus-o zdravăn. Corbul, roşu la faţă de furie, se apropie cu paşi mici de mine, în timp ce eu dau ca un rac înapoi. Dacă nu se deschide pământul şi mă înghite chiar acum, o să-mi rupă picioarele.

— Dar tare îţi mai place să vorbeşti fără rost, văd, rânjeşte el. Haide, vorbeşte! Spune-mi ce te doare.

— Fundul, în scurt timp, înghit în sec. Jay, iubitule, nu putem negocia? O să-ţi spăl rufele o săptămână, dacă mă ignori în seara asta. Nu o săptămână, o lună! Jur să-ţi spăl şi şosetele! Fac şi cumpărături. Pot să îngrijesc şi copiii! Vezi? Sunt bună la orice, nu e păcat să mă omori? Să fim serioşi acum, cine mai poate să tundă şi asfaltul, în afară de mine?

Mă lovesc cu spatele genunchilor în marginea canapelei şi îmi dau seama că atât mi-a fost drumul. Pot să încep să-mi scriu testamentul.

Davis ajunge să-mi sufle în creştetul capului. Mi-e şi frică să-mi ridic privirea la el, poate mă pocneşte.

— Nu credeam că gelozia ta poate ajunge atât de departe, îmi spune el pe un ton aparent calm.

— Poftim? întreb nesigură.

Nu mă bate? Şi despre ce naiba vorbeşte?

— Mi-ai distrus întâlnirea.

Ah! Despre asta.

— Păi, inițial, ți-am salvat pielea. Am văzut-o și nu v-ați fi potrivit. E prea urâtă.

— Și tu ești mai frumoasă?

Ei, drace! Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit răutăcioasă la el. Spre deosebire de mine, pare amuzat. Când naiba s-au inversat rolurile?

— De un milion de ori, îi replic tăios. Serios, tipule, uită-te la mine, apoi uită-te la ea! Ce vezi?

— O femeie și o puștoaică dusă.

Normal că trebuia să mi-o trântească!

— Acum, gândind la rece, de ce o voiai pe ea și nu pe mine? Eu ce am?

— O gură mare care îmi dă dureri de cap. Uită-te și tu la tine. Măsori un metru și o speranță, dar vorbești cât zece oameni.

Scrâșnesc din dinți și eu sunt cea care se dă la el acum. Aproape îi scot ochii când flutur un deget amenințător spre el, făcând pași.

Clar, rolurile s-au inversat. Davis se dă în spate prudent.

— Mai ia-te o dată de înălțimea mea și o să afli pe pielea ta ce poate să facă o fată de un metru!

— Chiar sunt curios ce poți face. La cât de mică și de slabă ești, nu văd ce ai putea face. Numai fundul e de tine.

— Asta o să o iau ca pe un compliment. Nu de alta, dar ai o dantură prea frumoasă ca să-i provoc daune cu croșeul meu vestit.

Davis bufnește în râs; în schimb, eu mârâi de nervi.

— De ce naiba râzi ca o sfeclă?! mă rățoiesc la el, gata să-l lovesc.

— Scuză-mă, iubito, dar ești amuzantă. Cu croșeul ăla nu omori nici măcar o muscă. Cel mult o să o amețești puțin.

— Vrei să-ți demonstrez pe moaca ta că te înșeli?

Râde și mai tare.

— Mi-ai demonstrat, ai uitat? Când ai năvălit ca o năluca peste mine şi m-ai lovit. Nici măcar o vânătaie nu mi-ai făcut. Eşti inofensivă.

Îmi atinge vârful nasului cu degetul, luându-mă peste picior. Adevărul e că, pe undeva, are puţină dreptate. Nu i-am cauzat vreo leziune importantă pe termen lung (am adăugat asta pt că i-a spart buza – aşadar i-a provocat leziune), aşa cum aveam de gând. Abia dacă l-am înroşit.

Halal croşeu vestit mai am şi eu!

— În schimb, adaugă el, eu îţi pot provoca mult mai multe daune. Ai grijă cum te învârţi!

— Numai gura e de tine, Corbule. E a mia oară când mă ameninţi şi tot ce ai făcut a fost să-mi dai o palmă peste fund. Ce fătălău!

Pledoaria mea se opreşte brusc, când se repede spre mine şi mă înşfacă de cap. Mi-l ţine strâns între palme şi mă ridică, astfel încât, pentru câteva clipe nu mai ating podeaua de sub picioare.

Mereu am ştiut că Davis e un bărbat puternic, dar ce face el acum mă înjoseşte. Mai bine se lua de statura mea! Profit de moment şi îmi înfăşor strâns picioarele în jurul lui, obligându-l să-mi dea drumul, ca să mă prindă de şolduri.

Acum ne putem privi direct în ochi.

— Ce spuneam, eşti o mâţă care nu e în stare nici măcar să zgârie cum trebuie, dar o face pe viteaza şi îmi distruge întâlnirea.

— N-ai nevoie de ea.

— Dar de ce am nevoie?

Îşi ridică delicat o sprânceană, aşteptând să-i răspund.

— De mine. Fii bărbat şi recunoaşte că eu sunt ceea ce îţi doreşti.

Nu-mi dă replica imediat, deşi mă aşteptam să o facă. În schimb, oftează şi se apropie de canapea, apoi mă

potrivește în poala lui când se așază.

— Nu cred că își are rostul, mormăie el.

Mă agăț și de gâtul lui și îl trag spre mine.

— Ba eu cred că își are.

Anticiparea e dulce. Chiar dacă Davis neagă din cap, nu se împotrivește. Mă lasă să-l aduc spre mine, ca să-l sărut. Buzele lui sunt atât de aproape, că am un déjà vu. Îmi amintesc la perfecție gustul lor, de parcă m-a sărutat în urmă cu o clipă. Ușor mentolat de la pasta de dinți pe care o folosește și care își menține prospețimea pentru o perioadă îndelungată.

Soneria ușii ne întrerupe înainte de punctul culminant, răsunând ca o sentință la moarte. Oricine ar fi în spatele ei, o să moară din pricina mea, căci o să-l strâng de gât pe nemernic. Într-un moment mai prost nu putea să cadă.

Davis mă pune blând pe canapea, apoi se ridică. Sunt ușor frustrată de faptul că ne-a întrerupt când era mai important. Nu putea să îl ignore?! Aștept momentul ăsta de o veșnicie și a fost năruit de o blestemată de sonerie. Mâine am de gând să o scot cu șurubelnița și să o fac să nu mai cânte în viața ei!

Mă ridic și eu de pe canapea, ca să-l văd pe inculpat. Davis o să trebuiască să cheme descarcerările, că nici dracu' nu o să mă mai descleșteze de pe gâtul lui.

Ajung lângă Davis chiar în momentul în care acesta deschide larg ușa. În fața noastră se află un bărbat blond, cu ochii verzi sau albaștri; nu îmi pot da seama. Ceea ce observ în ultimul moment este buchetul de flori pe care îl ține în mâini.

Privesc înapoi spre Jay și observ că are maxilarul încleștat pentru o clipă, apoi zâmbește strâmb.

— Bună seara, spune tipul.

Eu tot nu înțeleg cine e. Sigur a venit pentru o femeie Davis. Pentru Sandra e imposibil. Probabil pentru

Shannon? Dar, totuși... Nu pare să fie mai în vârstă decât Corbul de lângă mine.

Jay îl analizează o clipă scurtă, apoi pufnește. Ce este în neregulă?

— Am venit ca să...

— Vai! exclamă Corbul dintr-odată cu vocea ușor pițigăiată și mă uit chiorâș la el. Mi-ai adus flori?

Stai, ce? Deci, se cunosc. Ciudat.

I le smulge din mâini și le privește clipind rar.

— Pentru mine? întreabă retoric. De unde știai că îmi plac trandafirii albi?

Eu sunt mai confuză ca niciodată. Nu știu ce să spun. Pur și simplu am rămas împietrită și cu gura ușor întredeschisă.

Când Jay miroase florile, își strânge pleoapele, apoi strănută puternic, iar acestea zboară din mâinile sale și se opresc undeva prin spatele lui.

Cei doi se sfidează din priviri și am impresia că vorbesc prin limbajul muților – limbaj pe care eu nu îl înțeleg nici dacă mă amenințți cu moartea.

— Ce Doamne iartă-mă se întâmplă aici? întreb după un minut întreg în care am așteptat ca cineva să spargă liniștea. Flori? Te curtează bărbații, Jay? îl iau peste picior, enervată.

Amândoi își pironesc ochii pe mine și am instictul de a mă da înapoi. Privirile lor nu sunt deloc măgulitoare. Poate chiar am spus prostia vieții mele, dar nu e nici prima, nici ultima.

— El doar a încurcat adresa. Domnișoara Kristen stă la două case mai în dreapta.

Necunoscutul oftează și clatină din cap.

— De fapt, eu...

— Ah, voiai să te duci la Keya? Două case spre stânga, atunci.

Îmi dau seama că îl întrerupe intenționat, iar eu sunt mai curioasă ca niciodată să aflu scopul vizitei. Nu cred deloc că a greșit adresa.

Jayden se rotește pe călcâie și se apleacă să ridice florile acum rupte, apoi revine. I le trântește tipului în brațe și îi zâmbește din nou.

— Două la stânga sau două la dreapta. Alegerea ta, îi mai spune înainte să îi trântească ușa în nas.

Se întoarce cu fața spre mine și îmi zâmbește doar cu un colț al gurii. Dacă mă iau după felul în care îi strălucesc ochii, probabil se gândește la ceea ce voiam să facem înainte să fim întrerupți. Mie mi-a zburat gândul.

— Cine era ăla?

— Cine?

— Cum cine? Ăla de la ușă, care ți-a adus flori. Cine e?

— Cine e cine?

— Cum cine e cine? Cine era cine... Of! Nu mă mai zăpăci și răspunde-mi!

Bat cu piciorul în podea, ca să-i arăt că sunt îndeajuns de frustrată și nu e cazul să mă mai ia peste picior. Davis îmi ascunde ceva și nu-mi place.

— Nimeni, Anna. A greșit adresa.

— Mie mi se părea că știe exact unde se află, iar tu i-ai închis ușa în nas, ca să nu vorbească. Cine e?

Zâmbetul lui dispare și redevine serios. Asta îmi spune multe lucruri; nu vrea ca eu să știu cine era tipul ăla. Acum, întrebarea cheie e: de ce?

— E târziu. Mai bine ne punem să dormim.

— Jay, cine era ăla? insist.

— Ți-am spus deja. Nimeni. Hai, la somn!

Mă prinde de șolduri și mă aruncă iar pe umăr, înaintând apoi spre scări. Nici nu mă împotrivesc; gândul îmi rămâne la tipul cu florile. E prea tânăr ca să vină pentru Shannon și, cu siguranță, nu a fost aici pentru Maddy.

Și totuși, îmi amintește de cineva.

ANNA

CAPITOLUL IV

Rahat! M-am săturat deja să fiu o întârziată şi chiar nu e momentul să reîncep şcoala în felul ăsta. Davis o să se sature şi el la un moment dat să mă tot primească şi să mă tot pedepsească.

Da, e o minune că s-a răzgândit în privinţa transferului şi m-a acceptat înapoi la Academie. Nu ştiu căror sfinţi să le mulţumesc pentru această şansă, însă asta nu înseamnă că am scăpat de acuzaţii. În ochii tuturor sunt cea care a vandalizat biroul lui Davis. O delicventă. Dacă nu încep să arunce cu roşii în mine, mă pot considera o persoană a naibii de norocoasă.

Acum fug ca o nebună scăpată de la sanatoriu, ca să ajung la primul antrenament de după sărbători. Am avut o vacanță lungă şi muşchii mei simt asta. Şi un melc alcargă mai repede ca mine.

Sărbătorile de iarnă au fost... cum pot să fie când le petreci cu familia Davis. Ciudate şi amuzante. Eu şi Sandra am gătit, cică. Mă rog, faptul că a gătit ea şi eu am făcut mizerie, e un lucru care nu merită amintit. Credeam că sunt o bucătăreasă mai îndemânatică, dar stângăcia nu merge mână în mână cu gătitul. În niciun caz!

Bucătăria a scăpat cu viaţă, din fericire, şi toţi am mâncat ceva comestibil. Davis chiar a stat lângă mine la masa de Crăciun. A fost...

— Gloria Montgomery!

Am pus-o! Davis mă observă venind şi asta nu ar trebui să se întâmple. Adică, normal ar fi să ajung eu înaintea lui, nu invers.

— O adormită, ca de obicei.

— 'Neaţa, şefu'! Scuzaţi-mi întârzierea. Nu-mi găseam o şosetă.

Zâmbesc strâmb şi mă aliniez. Davis continuă să mă privească urât, aşa cum numai el ştie.

— Minunat mod să începi un an nou, Montgomery, spune el. Şi eu care aveam speranţe că o să ne înţelegem.

— Nu asta e problema, domnule Davis. Noi o să ne înţelegem perfect, doar eu cu ceasul nu ne împăcăm.

Îşi dă discret ochii peste cap, apoi îşi împreunează mâinile la spate şi ia poziţie dreaptă, înainte să ne vorbească:

— Ok, sper că v-aţi recreeat în vacanţă, căci lucrurile or să redevină serioase. Pentru început, vreau să faceţi nişte exerciţii de înviorare, ca să vă dezmorţiţi oasele. Executarea!

Fiecare se împrăştie pe unde vrea, doar eu şi Edward nu ştim pe ce cale să o apucăm. Ne uităm chiorâş unul la altul, ridicăm din umeri şi îi întoarcem spatele lui Davis. Glasul lui dres mă opreşte, însă.

— Montgomery, te grăbeşti undeva?

— M-aş grăbi spre o insulă pustie, unde e numai soare, domnule.

Îmi face semn cu degetul să mă apropii de el. Oftez şi execut; nu e ca şi cum aş putea fugi. Adică, teoretic pot, practic m-ar prinde din doi paşi şi m-ar zdruncina de mi-ar ieşi creierii pe gură.

Mă opresc la un pas mic în faţa lui şi îmi las capul pe spate. Tot nu m-am obişnuit cu diferenţa asta ridicolă de înălţime. Parcă mă uit la Statuia Libertăţii, dar fără libertate.

— Dacă ştiai că ai probleme cu somnul şi cu organizarea, de ce nu te-ai trezit cu zece minute mai devreme, ca să ajungi la timp? mă întreabă aparent calm. Deja m-am săturat să ajung aici şi să nu te văd în rând, ci alergând ca bezmetica.

— Ce înseamnă un an nou fără să porneşti cu stângul? rânjesc eu. Credeam că te-ai obişnuit cu faptul că îmi ies mereu lucrurile pe dos.

— Oh, dar m-am obişnuit! exclamă cu ochii mari. M-am obişnuit cu faptul că întârzii, la fel cum m-am obişnuit să-ţi dau pedepse.

Asta nu sună bine. Iar capăt o pedeapsă?! Nu am căpătat una la începutul anului şcolar? Oh, ba da, am căpătat şi mi-a fost de ajuns.

— Domnule Davis, o să vă spun o singură dată şi clar, ca să înţelegeţi. Nu putem negocia?

Bufneşte scurt, apoi îşi maschează zâmbetul într-o tuse falsă. Nu dă bine ca instructorul să se hlizească la mine.

— Mi-e teamă că nu putem, îmi răspunde, privind peste capul meu, dar voi încerca să fiu blând cu tine.

De ce îmi sună cu dublu sens?

— Timp de o săptămână, în fiecare dimineaţă o să mă aştepti cu cafeaua. Asta înseamnă să te trezeşti cu o jumătate de oră mai devreme şi să fii prezentă la uşa mea, înainte să sune goarnele. Apoi, te vei duce la cursuri, dar în fiecare pauză te vei prezenta la biroul meu, ca să te asiguri că nu am nevoie de tine.

— Oh!

— Stai, că n-am terminat. După antrenamentul de la prânz şi masă, o să-mi aranjezi dosarele. Toată după-amiaza o să ţi-o petreci făcându-mi ordine în birou.

— Floare la ureche, mârâi iritată. Altceva? Să mă duc pe jos până în oraş, ca să-ţi cumpăr gogoşi? Sau mai ştiu eu ce, să număr firele de praf de pe podea sau să spionez

păianjenii? Nu? Nimic? Tu vrei să mor de plictiseală cumva?

— Lasă ironia, Anna, mormăie încet, aplecându-se ușor spre mine. Asta chiar e floare la ureche. Seamănă mai mult cu o distracție, decât cu o pedeapsă.

Ca să vezi cine s-a gândit să-mi ofere un *tratament special*!

— Mie nu-mi sună ca o pedeapsă conform regulamentului.

— Cine a spus că îți voi da una conform regulamentului?

— Pentru că așa ar fi normal. Nu ar trebui să mă menajezi pentru că... ne cunoaștem.

Davis își strânge buzele, nemulțumit. Fix așa nu ne putem numi, nu suntem doar niște cunoștințe. E ceva mai mult. Relația mea cu el s-a schimbat, oarecum, după tentativa de sărut. Încercăm din răsputeri să stăm în aceeași încăpere fără să ne certăm.

— Nu te menajez, îmi spune prompt. O să afli pe pielea ta că menajarea și tratamentul pe care ți-l ofer nu au legătură. Până atunci, doar execută ce îți ordon.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Orice mi-ar spune, tot am vaga impresie că, după tot ce s-a întâmplat între noi de la suspendare încoace, începe să mă trateze altfel față de colegii mei.

Nu știu dacă e cazul să mă bucur sau nu și nici nu știu ce fel de menajare e asta. Nu e ca și cum nu m-ar pune la încercări grele.

— Ai înțeles?

Dau din cap, iar el chicotește.

— Nu așa se răspunde, dar fie. Tai-o de aici!

Hă! Și mai spune că nu-mi oferă un tratament special. Trebuia să mă aleg cu un șut în fund în locul zâmbetului pe care îl primesc.

TRATAMENT SPECIAL: ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

Ora de trigonometrie nu poate fi mai plictisitoare! Asta o dovedeşte şi faptul că sunt mai preocupată să îi trimit lui Edward bileţele, decât de ea.

Subiectul de discuţie pe care l-am ales mă interesează prea tare. De ceva timp nu m-am mai gândit la vandalizare şi trebuie să ajung cu ştirile la zi.

Am fost date în „gât" de cineva care nu stă prea bine cu vederea. Cică ar fi vorba despre trei persoane. Ştii ceva de asta?

Metoda de expediere a bileţelului constă în următoarele: îl cicălesc pe colegul de lângă mine până îl ia şi îl trimite mai departe, apoi îi zâmbesc şi îi promit că nu-l mai deranjez. Bineînţeles, până la următorul. E singura mea cale să trimit bileţelul în celălalt colţ al sălii.

Profesorul de trigonometrie nici nu mă bagă în seamă. E prea ocupat de ora şi de exerciţiile lui pe care nici Einstein nu le-ar înţelege, ca să-l mai preocupe şi faptul că mă doare în cot de ceea ce predă.

Până la urmă, sunt Anna Fast. Când m-a interesat pe mine şcoala? Oricum, nu-mi pun prea multe speranţe că voi absolvi.

Nu ştiu nimic despre asta. Davis nu a dat explicaţii nimănui, în afară de Morris. Ar trebui să-l întrebi pe el, dar nu-ţi recomand. Davis nu răspunde la nicio întrebare legată de vandalizare, ba chiar îşi iese puţin din fire.

Puţin? Un singur lucru e clar la Davis, el nu-şi iese *puţin* din fire. Se dezlănţuie iadul când e nervos.

Rup o altă bucată de hârtie, o netezesc cu podul palmei, apoi scriu:

Mă mir. Aș fi crezut că o să se plângă oricui îl întreabă. Și totuși, e ciudat cum nu s-a auzit despre asta. În Academia asta circulă bârfele mai ceva ca în presă. Crezi că Davis îi protejează pe cei trei?

Ăsta ar fi un lucru bun și rău, în același timp. Bun că îi protejează, altfel tare mi-e teamă că o să mor cu ei de gât, și rău pentru că ascunde de mine ceva foarte important în povestea asta. Trebuie să aflu neapărat cine i-a vandalizat biroul, ca să știu din cauza cui am fost eu suspendată atât timp. Ah, să nu uit! Și să și mor cu el de gât!

Primesc un mârâit din partea colegului pe care îl tot întrerup, dar nu mă refuză. Îmi smulge biletul din mână și îl pasează mai departe. La ce expresie are, mă aștept oricând să mă pârască.

Nu văd de ce i-ar proteja. Nu e ca și cum tu și Maddy sunteți niște ninja periculoși. Doar o să bateți din gură, în caz de ceva.

Ăsta habar nu are ce vorbește.

Oricum, subiectul e afumat deja, iar voi v-ați întors la Academie. Nu e mai bine să lăsați totul uitării?

E clar. Edward habar nu are cum e să fii în pielea mea. Nu a mai fost pedepsit de când ne-a prins Davis în camera videoproiectoare, urmărind filmul cu Terminator.

Ce vremuri...

Mhm, cum spui tu. O să las totul uitării abia atunci când pun mâna pe nemernic și îl jumulesc ca pe găini, apoi pun mâna și pe cei trei muschetari. Ce circ o să fac atunci, nu a văzut Academia în viața ei! Aflu eu cine e adevăratul vinovat.

Îi trimit biletul, fără să mă mai aştept la vreun răspuns. Cum am prezis, Edward nu a fost bun de nimic. Oare să-l întreb pe Cole? Am vaga impresie că el ştie puţin mai multe decât restul.

În curând sună de pauză şi mă grăbesc să ies din sală. Trebuie să o fac pe dădaca şi să-l verific pe Jay, dar, chiar dacă planul meu e să mă duc direct la el, se schimbă când îl zăresc printre elevi pe Cole.

Nebunaticul meu amic e cu un cap mai mare decât ceilalţi şi se apropie de mine zâmbind.

— Ia uite cine a revenit! Ce mai faci, blondino? Am auzit că ţi-ai luat-o pe coajă înainte să dispari de la Academie.

— Cine a spus asta? Ştii prea bine că sunt prea drăguţă, simpatică şi inocentă ca să mi-o iau pe coajă.

Îmi feresc părul pe spate, arogantă şi îl fac să râdă.

— Ai dreptate, confirmă el. Cine ar lovi un copilaş drăguţ ca tine?

Întinde mâna spre mine şi profit de moment ca să-l pocnesc peste degete. Nemernicul!

— Ai grijă ce vorbeşti, căci s-ar putea să te trezeşti cu limba înnodată. Sunt o domnişoară.

— Te vezi prea mare la cinşpe' ani? continuă să se amuze pe seama mea.

Dacă ai şti...

— Şi oricum, după spusele lui Jeremy, nu mai eşti domnişoară de ceva timp. Şi...

Îl privesc încruntată, aşteptând să continue, căci, dacă mă iau după felul în care se fâstâceşte, sigur ştie ceva în plus.

— Şi ce?

— Mai bine nu-ţi spun, că te înfurii.

— O să mă înfurii şi mai rău, dacă nu-mi spui. Ce e?

— Păi...

Fac un pas spre el, amenințătoare. Nu e cazul să ezite.

— Nu știu cine a scos vorbe cum că ți-o tragi cu Davis.

Pot să simt cum îmi cade fața de uluire și se lipește de podea. Ce naiba a spus?! Ei, poate că sunt puțin plecată de acasă și o mare durere în fund pentru societate, și poate că este ceva între mine și Davis, dar asta e total neașteptat. Sunt destul de sigură că relația mea cu el e privată.

— Mda, știu că nu e adevărat, dar asta se aude încă dinainte de Crăciun. Ba chiar astăzi am auzit cum că tu și Davis ați petrecut sărbătorile împreună, ceea ce mi se pare puțin cam deplasat.

Nu știu care chestie să o analizez mai întâi. Faptul că e mai deplasat să-mi petrec sărbătorile cu Davis, decât să mă culc cu el, sau ceea ce se vorbește în Academie? Am înțeles de la bun început că sunt un fel de vedetă căreia i se scot vorbe non-stop, dar asta le întrece pe toate.

Prima oară Jeremy, acum Davis. Până o să termin anul, voi avea un întreg harem de bărbați.

— Adică, nu spun că nu e adevărată chestia cu sărbătorile, adaugă Cole. Poate că le-ai petrecut cu Maddy, care ți-e prietenă. Pff, nici nu știu ce să spun.

— Bănuiesc că tot Jeremy a venit cu povestea asta, mârâi iritată.

Ridică din umeri și îl cred pe cuvânt că nu știe. Altfel mi-ar fi spus.

— Pot băga mâna în foc că tot el a fost. O să-i sparg căpățâna aia care, și așa, o ține ca să nu-i plouă în gât. În fine...

Inspir adânc, ca să mă calmez. Nu e o idee bună să mă duc în biroul lui Davis gata nervoasă. Am nevoie de energie ca să-i înghit mofturile.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— E de datoria mea, ca amic, să-ți spun, nu?

Zâmbesc strâmb și îmi înfășor brațele în jurul lui, ca

să-i ofer o îmbrățișare de mulțumire de care mă bucur din plin. Chiar mi-a fost dor de el.

— Ok, spun eu, luând distanță, acum trebuie să plec. Dacă nu hrănesc crocodilul, o să mă caute prin tot campusul și o să-mi iau bătaie ca în ringul de box.

— Davis? atât mă întreabă și încuviințez. Ai dreptate, mai bine te-ai duce. Tipul e sărit de pe fix și mi-e prea drag fundul tău, ca să-l las să sufere.

Ignor comentariul despre fundul meu, căci nu se cade ca un prieten să țintească subiectul. Îmi iau la revedere cu un gest obscen, apoi înaintez spre biroul gorilei ca să o fac pe asistenta personală. Sper din tot sufletul să nu-mi inventeze și vreo uniformă sau să se obișnuiască cu tratamentul ăsta. O să-l trimit la dracu' imediat ce îmi termin săptămâna de pedeapsă.

Bat de două ori în ușa din lemn și apăs clanța, dar nenorocita nu se mișcă. Nu-mi vine să cred!

— Hai la mine, că eu plec, mă maimuțăresc. O să-i crăp capul într-o zi, atât de tare de o să i se împrăștie creierul afumat.

Mă învârtesc pe călcâie și bat pasul pe loc câteva clipe. Habar nu am pe ce cale să o apuc; habar nu am pe unde umblă viitorul om fără moștenitori.

— Ce faci aici?

Când mă răsucesc spre Maddy, văd steluțe verzi dansând step în fața ochilor. Clipesc des și fac o grimasă spre nepoata Davis, înainte să-i răspund:

— Păzesc ușa lui Davis, să nu o fure careva. Am auzit că umblă un hoț de uși prin zonă.

— Mhm.

Maddy dă ușor din cap, privindu-mă de parcă mi-a pus deja diagnosticul: schizofrenie.

— O să-i spun unchiului să-ți dea o medalie de erou al ușilor. Și să sune la spitalul de nebuni, să trimită pe cineva

cu cămașa de forță. Doar așa, preventiv, în caz că începi să faci și spume.

Cât de discret. Aproape am uitat că cei din familia Davis sunt dureros de sinceri.

— Mulțumesc pentru susținere, soro! Ar trebui să-mi mulțumești tu mie că tocmai salvez viața ușii unchiului tău.

Maddy dă din cap din nou. Își așază o mână pe umărul meu și oftează dramatic.

— Ești o adevărată eroină, dar trebuie să-ți spulber speranțele. Ușile nu au viață. Știu că poate fi o veste traumatizantă, dar nici Moș Crăciun nu există.

O plesnesc peste mână, ferind-o de pe mine.

— Distrugătoare de copii ce ești! Niciodată să nu mai spui că Moș Crăciun nu există! Am terminat. L-ai văzut pe Davis? Am să-i livrez un șut în fundul lui sexy.

Chicotește și flutură din mână, indicându-mi mai multe direcții.

— E pe aici pe undeva. Cam... pe acolo, mda.

— Nu vorbesc chineză, Maddy. Trebuie să fii mai explicită. Hai, mai încearcă o dată, rar și clar. Unde e unchiul tău ilegal de sexy și enervant?

— Pe aici, îmi spune scurt și clar. Eu știu doar unde e Alex.

Pufnesc. Normal că știe unde e. Nu m-aș mira dacă l-ar urmări din umbră sau dacă i-ar fi înfipt vreun GPS pe undeva.

— Mă bucur, să-l stăpânești sănătoasă. Acum, îmi răspunzi la întrebare sau trebuie să-l chem pe Sherlock Holmes ca să elucideze misterul dispariției lui Davis?

Plescăind din buze, Maddy îmi indică acum spre o singură direcție – sala de sport. Nici nu-i mulțumesc; a tras de timp și am pierdut deja trei sferturi din pauză.

Fac cale întoarsă și mă îndrept acum spre sală ca un

pachet de nervi. Nu-mi face deloc plăcere să slujesc pe cineva; pareă vremea sclavilor a fost acum mult, mult timp.

Maxilarul îmi ajunge undeva pe la glezne când intru. Nici nu ştiu cui să-i mulţumesc pentru o asemenea priveliişte. Un Davis fără tricou, lovind cu furie sacul de box, e ca un fel de ploaie de comete. Rară şi de neratat.

Fiecare lovitură pe care o execută îi face spatele să se încordeze, iar pe mine să-mi umezesc buzele. Dacă ştiam ce mă aşteaptă, aş fi luat o sticlă cu apă după mine, căci mi se face gura pungă. Parcă nu era aşa de cald. Ai dracu' hormoni! Mă transform rapid într-o adolescentă plină de ei. Îi simt cum mişună aiurea prin corpul meu şi se opresc într-un singur loc.

M-am dat dracu'! Nu e primul tip pe care îl văd la bustul gol; am crescut în Atlantic Beach, locul unde toţi tipii umblă aproape nud.

Îmi dreg glasul, ca să scap de nodul din gât, şi îi atrag atenţia fără să vreau. Tot ce mai pot să fac e să rânjesc ca o idioată.

— Închide uşa aia, îmi replică pe un ton aspru. Faci curent.

Puţin îmi pasă. Să mă lovească şi tramvaiul, că nu sunt capabilă să mă mişc. Picioarele mele sunt ca gelatina.

— Nu te mai holba şi închide uşa aia odată!

Ei, când o spune pe tonul ăsta răstit şi deloc prietenos, nu mai stau la discuţii. Fac un pas înainte şi închid uşa în urma mea cu cea mai mare grijă să nu o trântesc.

— Deci, unde e?

— Cine? întreb înapoi.

— Nu cine. Ce. Unde e cafeaua mea?

Grea întrebare.

— Cred că e la cantină, spun şi ridic din umeri.

Bolboroseşte ceva în barbă şi se apleacă spre prosopul de pe banca de lângă perete. Icnetul pe care îl scot umple

întreaga sală și își ridică privirea asupra mea, întrebător.

Ce naiba e aia?! Aș băga mâna în foc că e un tatuaj enorm pe partea laterală a trunchiului său, dar mi-e teamă să nu mă înșele privirea și să mă ard. Îmi fac curaj și înaintez doi pași, ajungând mai aproape de el. Nu, nu mă înșel. Are ditamai tatuajul și pare recent. Nu știu ce mă șochează mai mult. La începutul anului mi-a făcut scandal pentru tatuajul meu, iar acum el e cel rebel. De când e Davis rebel?! Nu are sens! Și al doilea lucru care mă face să vreau să leșin – ori de bucurie, ori de șoc – este semnificația tatuajului. Adică, e clar motiv de bucurie. Cred. Nu orice tip îți tatuează numele pe o parte a corpului, într-un exemplar măreț, dacă acesta nu te consideră o persoană importantă din viața lui.

Iar eu, se pare, sunt importantă pentru el, căci îmi poartă numele pe corpul lui.

— Mamă! Erai beat când l-ai făcut?

— Ce să fac? se încruntă el.

— Puiul de dragon. L-ai născut singur? mârâi. Tatuajul, Jay! Despre tatuaj vorbesc. Spune-mi că erai beat, că altfel nu mai înțeleg nimic și mă simt frustrată. L-ai făcut la beție, nu-i așa? Pușlama mică! Te-ai îmbătat muci și ai zis „Hai să-mi trântesc și eu un tatuaj ironic, ca să râd de Anna.”. Așa că, dă-i drumul! Râzi.

În loc să râdă, își dă ochii peste cap și își șterge fața cu prosopul, apoi spune:

— Sincer, pe zi ce trece, impresia că ai greșit Academia se întărește. Probabil voiai să nimerești la Academia de film. Ești o artistă înnăscută.

Cu confirmarea lui, și eu încep să cred că m-am molipsit de la Maddy cu toată drama asta.

— Nu e amuzant, Corbule. De ce ți-ai făcut tatuajul ăla? Voiai să râzi de mine?

— Ești paranoică, mă informează aparent impasibil.

TRATAMENT SPECIAL: ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

— Ei bine, mă răstesc, enervată la culme, n-aş mai fi, dacă nu te-ai contrazice singur. De ce ţi-ai tatuat numele meu, dacă mereu ai susţinut că sunt un spin în coastele tale?

Îmi întoarce brusc spatele şi mă lasă cu gura căscată. Nesimţitul! Întotdeauna a făcut asta. Când a venit vorba despre sentimentele lui pentru mine, a dat bir cu fugiţii. Dar de data asta nu mai scapă. O să-l leg cu lanţuri de sacul ăla de box şi o să-i scot cuvintele cu cleştele. La propriu.

Tocmai a dezlănţuit iadul. Mă duc ţintă spre el şi îl trag de braţ, ca să se uite la mine.

— Nu-mi arăta fundul, nemernicule, şi răspunde-mi!

— Nu am ce să-ţi spun, Anna, şi acum chiar te comporţi ca o nebună. Potoleşte-te.

Al doilea Davis care mă consideră o nebună, pe ziua asta. O duc bine.

— Nu mă face să-ţi dau un pumn în faţă!

Chicoteşte scurt; din câte ştiu, n-am spus o glumă.

— Râzi ca o curcă beată. Poate că sunt eu nebună, dar şi tu te comporţi ca un copil. Nu eşti în stare să recunoşti ceva în faţa mea, aşa că te hlizeşti ca o şcolăriţă.

— De unde ştii că nu sunt?

Răspunsul meu vine cu un pumn în piept. Îmi retrag mâna, scheunând. Dracu' m-a pus să fac asta. Acum ştiu şi eu cum e să loveşti ca prostul într-o piatră.

— Repetă mişcarea şi poate facem o vizită la clinică. Nici măcar nu ştii să ţii pumnul ăla cum trebuie.

— Bine că mi-ai spus, data viitoare folosesc direct piciorul. Şi o să-i spun şi Sandrei să nu-ţi mai dea să mănânci asfalt.

Tăcerea lui mă face să-mi ridic privirea din pământ. Felul în care se uită la mine e nou şi nu ştiu cum să-l interpretez, dar mă strânjeneşte. Îl văd înghiţind în sec de mai multe ori şi arată ca şi cum se ceartă cu el însuşi.

Expir încet printre buzele întredeschise. Liniștea lui mă face să mă întreb dacă nu cumva am întrecut măsura, dacă nu cumva se gândește să mă exmatriculeze. Oare regretă că m-a primit la Academie?

Inima mea ratează o bătaie când se apleacă și își izbește buzele de ale mele, prinzându-mi cu mâinile reci și ude de transpirație, șoldurile. Din reflex mă prind de umerii lui; impactul dintre buzele noastre e atât de mare încât există posibilitatea să cad din picioare. Îmi provoacă instant halucinații. Toate săruturile pe care le-am trăit până acum nu-mi făceau inima să tresalte, nu-mi făceau sângele să fiarbă în vene sau tensiunea să-mi crească. Nu făceau nici să apară artificii în jurul meu. Simt pasiunea mocnind; o simt prin toți porii. Simt presiune, simt căldură, simt electricitate și cum mintea mea se golește de orice gând fugitiv.

Îl aud cum inspiră când deschide gura larg, ca să adâncească sărutul. Mâinile lui se mută de pe șoldurile mele, pe sacul de box de care mă lipește, ca să-l țină pe loc. Reflexele mele capătă personalitate și brațul îmi pleacă singur de lângă corp. Îmi urc degetele pe pielea lui transpirată, în sus pe coaste, apoi o mut pe spate și îl trag mai aproape.

Când își îndepărtează gura, simt o durere la nivel fizic. Sunt la un pas distanță să plâng. Palmele lui se desprind de sac și mă prind coaste, ridicându-mă cu ușurință de la pământ. Tot instinctiv, îl cuprind cu picioarele și cu brațele, agățându-mă de el ca o liană. Odată ce elimină orice diferență de înălțime, își reia sărutul, se învârtește și mă lipește brutal de perete. Icnesc când spatele meu face contact cu suprafața rece și dură, însă, în circumstanțe ca asta, durerea e o binecuvântare.

Mâna lui alunecă pe întreaga lungime a coapsei dezgolite de fusta hidoasă a uniformei, în timp ce, cu

degetul mare de la cealaltă mână, îmi mângâie porţiunea din spatele urechii. Mă topesc de-a dreptul în braţele lui.

Îmi dă drumul brusc şi întrerupe sărutul, făcând doi paşi stângaci în spate. Pare încurcat şi alarmat, dar eu sunt prea euforică să-mi mai dau seama de ceva. Un sărut mai frumos ca ăsta nu am trăit niciodată. Aproape că mă clatin pe picioare de fericire şi simt că sunt pe cale să-mi iau zborul. Îmi sprijin pentru o clipă fruntea de pieptul lui, încercând să-mi stăpânesc tremurul.

Totul se întâmplă într-o clipită. Nici nu apuc să cobor de pe norişorul meu pufos, că aud zgomote venind dinspre uşă. Eu înlemnesc, dar Davis acţionează şi pentru mine. Mă prinde dur de braţ şi mă smuceşte spre el, trăgându-mă în vestiar.

Dau să spun ceva, însă îmi acoperă gura cu mâna şi îmi face semn să tac. Eu încerc să înţeleg de ce ne ascundem. Aud paşi venind de pe partea cealaltă a uşii întredeschise; sunt cel puţin două persoane acolo şi una dintre ele e Shannon. O recunosc după voce imediat ce începe să vorbească.

— *E liber aici, putem discuta în linişte. Deci, spune-mi care e treaba. Cum s-a ajuns la aşa ceva?*

Sprâncenele lui Davis se unesc şi încă îmi ţine palma peste gură. Nu e ca şi cum aş mai spune ceva. Ultima propoziţie rostită de Shannon m-a făcut complet atentă şi curioasă.

— *E... complicat.*

Oh, nu! Cred că încep să înţeleg prezenţa lui Shannon şi a lui Alex, şi întâlnirea asta a lor nu o să iasă bine. Nu atâta timp cât Davis o să audă totul. Îmi ridic privirea spre el, dar el nu se uită la mine. Am impresia că e mai curios ca mine să afle „care e treaba".

— *Oricât de complicat ar fi, vreau să aflu totul. Sincer, aş fi preferat să aud asta din gura ta, nu din gura fiicei mele. Să-mi arăţi cât de bărbat eşti şi să înfrunţi situaţia.*

Rahat. Discuția o ia pe o pantă alunecoasă și totul o să se transforme într-un circ. Mă simt nevoită să creez o diversiune și să atrag atenția Corbului asupra mea.

Îl trag de braț ca să se aplece; mi-aș fi dorit să am picioarele mai lungi. Îmi eliberează gura și ne sărutăm, fără să se împotrivească vreo clipă. Diversiunea ar putea funcționa, căci Davis pare să lase totul la o parte.

În schimb, urechile mele încă sunt ciulite la conversația din sală.

— *Am vrut să-ți spun,* vorbește Alex. *Însă știm amândoi cum e Maddy. Vrea să le facă ea pe toate. Nu mi-a dat ocazia să acționez și să-ți spun eu totul, înainte să o facă ea și să ajungi să mă consideri un laș.*

Shannon râde tare și oarecum ironic.

— *O să vedem cât de laș ești când o să trebuiască să-i recunoști fratelui meu asta. Știi, el nu e atât de indulgent cu ceea ce e legat de Maddy. E singura lui nepoată și pot spune că a crescut-o de mică. Cred că înțelegi ce legătură strânsă există între ei.*

Mi-l imaginez pe Alex dând din cap. Cât de ciudată poate să fie toată treaba asta. Eu sunt complet atentă la ce se vorbește, în timp ce Davis mă lipește din nou de perete. E complet prins în sărut și pot jura că nu e deloc atent la ce se întâmplă în afara vestiarului.

— *O să vorbesc cu el și o să-i spun totul.*

— *Iar feței tale o să-i trebuiască niște retușuri după ce termină cu tine,* adaugă Shannon, amuzată. *Îmi cunosc fratele și știu că o să te bată măr când o să îi spui că ai o relație cu Maddy.*

Bomba a fost aruncată și diversiunea mea dă greș. Abia apuc să-mi deschid ochii, că Davis e și afară din vestiar și se îndreaptă periculos spre Alex.

Dacă nu o să iasă o ditamai bătaia, o să mă călugăresc și știm cu toții că locul meu nu e la mănăstire.

— O să mătur cu tine pe jos, netrebnicule!

Apariţia noastră pare să-i ia pe cei doi pe nepregătite. Alex face un pas în spate şi are ochii aproape ieşiţi din orbite, în timp ce pe Shannon am lăsat-o cu gura căscată. Asta da încurcătură!

Mă reped spre ei în momentul în care Davis îl îmbrânceşte pe Alex atât de tare, încât am impresia că o să-l răstoarne. Dar nu, Alex se ţine bine pe viitoarele lui picioare rupte.

— Cu nepoata mea?!

Shannon îşi înăbuşeşte un chicotit şi mă uit urât la ea. Cum poate să o amuze situaţia? Fundul lui Alex urmează să fie tăbăcit şi nu o va încânta pe Maddy deloc.

Fac un pas spre ei, ca să-i împiedic să se mai împingă ca la grădiniţă, dar sora Davis mă opreşte.

— Nu te băga.

— Şi să-i las să se omoare ca nişte animale primitive?

Mă vâr între ei, dar Davis mă dă la o parte, de parcă ar da o muscă. Prima încercare: eşuată. Asta îi aduce un pumn lui Alex; unul sănătos, pe care să-l ţină minte o viaţă întreagă. Acesta ripostează cu o altă îmbrâncitură de copii mici. Ghinionistul e deştept. Ştie că nu e indicat să-l lovească înapoi.

Mă bag între ei din nou. Încerc să-l ţin pe Davis la distanţă de Alex, dar nu-mi prea reuşeşte. Pur şi simplu mă strivesc cu corpurile lor, în timp ce se provoacă unul pe celălalt. Într-un final, Davis mă fereşte din cale pentru a doua oară, smucindu-mă într-o parte. Mişcarea bruscă îmi cauzează o mică migrenă; simt ca şi cum creierii mi s-au mutat din loc.

— Anna, or să te lovească, mârâie Shannon, trăgându-mă înapoi.

Parcă sunt o păpuşă din cârpă pe care o manevrează cum vor.

Încep să cred că Shannon citeşte în stele, căci atmosfera se schimbă imediat ce încasez o palmă zdravănă din partea lui Davis, când încerc să-i despart a treia oară. Ochii mei se fac cât două cepe după clipa de amorţire. O usturime îngrozitoare îmi arde obrazul şi tăcerea celor din jur nu face nimic altceva decât să sporească momentul.

Pot spune că mi-am căutat-o cu lumânarea, dar acţiunea Corbului m-a luat pe nepregătite. Aş fi preferat o altă îmbrâncitură; m-ar fi scutit de momentul ăsta jenant şi de durere. Să pun totul pe seama faptului că m-a confundat cu moaca lui Alex? E cea mai mare prostie; idiotul m-a lovit dinadins, ca să nu mai încerc să opresc bătaia lor de cretini fără creier.

— Serios?! tună vocea mea, ridicându-mi privirea asupra Corbului, care are palma peste gură şi ochii măriţi de şoc. Tu tocmai mi-ai dat o palmă?

— Oh.

Toţi ne întoarcem spre Maddy, care intră în sală abia după ce se încheie spectacolul.

— Proastă sincronizare! Nu puteai să vii şi tu cu un minut mai repede, ca să nu mai fiu lovită?!

Mă scutur ca un câine ud de mâna pe care Davis şi-o aşază pe umărul meu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să mă atingă.

— Fă paşi, mârâi spre el.

— Tu trebuia să faci paşi şi să nu te mai bagi unde nu trebuie! se răsteşte.

Incredibil! Tot el e cel supărat.

— Gura, Hitler, înainte să-ţi smulg limba aia şi să ţi-o îndes într-un loc foarte întunecat. Jur că, dacă o mai deschizi sau dacă mă mai atingi vreodată, o să mă joc cu maşina de tuns în părul tău, când dormi.

Ne sfidăm din priviri, uitând complet de evenimentele petrecute înainte de dezastrul ăsta. Cât de repede s-au

schimbat lucrurile. Cu cinci minute în urmă mă săruta şi acum am imprintată pe obraz palma lui. Nu mi-am imaginat niciodată că va veni momentul când mă va lovi, intenţionat sau din greşeală.

— Anna, nu am vrut, se scuză el, privindu-mă cu expresie serioasă. Am acţionat la nervi.

— Să-ţi bag nervii ăia în fund! Eu m-am cărat. Bateţi-vă în continuare, ca nişte chiori, că sunteţi buni la asta.

Maddy încearcă să mă oprească, dar mă feresc de atingerea ei şi pornesc furioasă spre uşă. Şi eu care am venit aici să-l întreb dacă vrea cafea!

Nici pe la cursuri nu mai dau. Ies din clădirea principală şi mă îndrept ţintă spre cabana mea, ca să-mi pun ceva rece pe obraz. Încă simt o usturime cicălitoare. Numai eu puteam să fiu sărutată şi pocnită în aceeaşi pauză! Încep să cred că sunt sortită eşecului, altfel nu înţeleg de ce se tot ţine karma rea de mine. M-am născut să fiu ghinionistă şi ăsta e un gând îngrijorător. S-ar putea să nu apuc să mor de bătrâneţe, ci de toate bolile care încep cu litera „s”.

Primul lucru pe care îl fac când ajung în cabană, este să mă uit în oglindă. Da, palma lui e imprintată, îi pot vedea urma degetelor. Asta e grozav. O să se mai adauge o bârfă la palmares, cum că, pe lângă că mi-o trag cu Davis, mă mai şi bate.

Nu că nu ar fi adevărată ultima parte.

Îmi arunc cu apă pe faţă şi ies din baie fără să mă şterg. Mă opresc locului şi ochii mei se măresc considerabil când o găsesc pe Dalia în pragul camerei. Stă relaxată, sprijinită de cadrul uşii cu un zâmbet ironic pe buze. Nu ştiu de ce am impresia că lanţul nenorocirilor nu o să se oprească aici.

— Drăguţă cabană, mormăie ea, inspectând cu privirea. Aţi decorat-o ca nişte adolescente tipice, însă, sincer, credeam că Madeline Davis are gusturi mai bune.

Mişto mod de a începe o confruntare. Mă atacă direct, nu pierde vremea cu introduceri.

— Ce ştii tu despre Maddy? o întep eu. Din câte ţin minte, eşti doar căţeaua cu care şi-o trăgea unchiul ei din când în când.

Auci. Deloc subtilă, cum mi-am propus să fiu. Trebuie neapărat să mai lucrez la asta.

— Scumpo, am avut o relaţie de cinci ani. Singura căţea care şi-o trage ca înecata, din tot campusul, eşti tu.

Chiar era necesar să-mi amintească de cei cinci ani?

— Să punem accent pe cuvintele „am avut", rânjesc eu. Şi, din câte ştiu, trecutul nu se pune.

Flutură apatică din mână şi intră în cameră ca la ea acasă. Cu cea mai mare plăcere o să o scot în şuturi. Nu vreau să îmi infecteze lucrurile cu cine ştie ce sindrom necunoscut, dar mortal. La cum arată, e moartă de ceva timp.

— Cărui fapt i se datorează vizita ta deloc binevenită? întreb şi mă urc în vârful patului. Ca să ştii şi tu, adăpostul pentru animale orfane şi urâte nu e aici.

Dalia râde forţat şi, aşa cum m-am aşteptat, îmi lansează răspunsul cel mai dureros:

— Stai puţin, să ne înţelegem. Spuneai că părinţii tăi au murit? Ce chestie. Vorbea adevărata orfană.

Dacă cineva nu aterizează în momentul ăsta aici ca să-i salveze fundul extra-plat, o să o învăţ să meargă în mâini, căci o să-i rup ambele picioare.

— Poate că sunt orfană, dar spre deosebire de tine, nu arăt ca o mortăciune. Câte sticluţe de parfum consumi pe zi ca să maschezi mirosul de cadavru?

Îşi dă ochii peste cap. Cu siguranţă nu e mai bună ca mine la replici acide. Nu s-a pus cu cine trebuie, o să plece plângând.

— Să discutăm despre adevăratul motiv pentru care am

venit în umila ta cabană, schimbă ea subiectul. Probabil ai auzit şi tu subiectul tabu care circulă prin Academie.

— Care dintre ele? Ăla cum că profesorul de matematică vrea să demisioneze sau celălalt, care te are pe tine în prim plan, sub un armăsar?

— Cred că protagonista din al doilea subiect menţionat eşti tu, iar armăsarul e Davis. Aici voiam să ajung!

Bate din palme ca o retardată şi începe să se învârtă prin cameră.

— Vezi tu, nu-mi prea place bârfa asta, mă informează ea. Adică, nu mă înţelege greşit, poţi să ţi-o tragi cu cine vrei, dar nu cu fostul meu iubit. Bănuiesc că percepi diferenţa de vârstă, în primul rând, apoi celelalte diferenţe. Nu eşti chiar atât de proastă cum se presupune.

— Stai liniştită, nu te întrec. Titlul de Regina Prostiei e doar al tău.

— Schimbi subiectul, constată. Şi ce drăcie e aia?

Îşi mijeşte ochii şi se apropie de mine, ca să se holbeze mai bine. Parcă suntem în Scufiţa Roşie.

— Ai fost lovită, nu-i aşa? râde ea. Presupun că îţi plac jocurile mai... dure.

— Presupui prost, mă strâmb eu. Acum, tu schimbi subiectul.

Înclină capul într-o parte, trage aer în piept şi revine:

— Ca să fiu directă, stai departe de bărbatul meu! Eu şi Jayden plănuim o împăcare şi nu o să las o mucoasă ca tine să-mi distrugă planurile. Mai sunt o droaie de bărbaţi pe planeta asta, pe care să-i călăreşti.

— La fel, mai sunt o droaie de femei pe planeta asta, de ce s-ar întoarce Davis la tine? Nu e necrofil. În plus, călăresc pe cine vreau eu şi nu o să las un cadavru ca tine să mă împiedice.

Dalia nu suportă deloc comparaţia; arată ca şi cum se străduieşte din greu să nu-mi sară la gât ori de câte ori o fac.

— Ești conștientă că încalci Articolul 1 din Codul Regulilor? mă întreabă, privindu-mă suspicioasă. Fetiță, în orice instituție te-ai duce, regula asta e sfântă. E imposibil să nu o știi.

Mă uit lung la unghii; discuția asta începe să mă plictisească.

— Așa, și?

— Și dacă directorul Morris află de asta, Davis o să-și piardă slujba, iar tu o să fii exmatriculată. Asta în afară de faptul că Jayden poate să facă ani grei de închisoare, că ești minoră.

Cineva a rămas în urmă cu știrile!

— Spune-i-o lui, nu mie. Sunt convinsă că o să fie plăcut surprins să audă ce porcării scoți pe gură. Dacă nu o să-ți scoată dinții, te poți considera o moartă norocoasă. Și, în plus, ar trebui să ai un altfel de limbaj, mai academic, spun și eu. Nu ca o mahalagioacă de primă mână.

— Nu cred că e treaba ta felul în care vorbesc eu, îmi zice nervoasă, strângându-și pumnii.

Nu suportă adevărul. Cred și eu, e dureros.

— Nu pot vorbi altfel cu o persoană ca tine. Încă de când ai intrat în Academie, ai venit cu un aer de târfă.

Mă ridic în picioare și o privesc tăios. Nu cred că e ea în măsură să mă judece. Dacă mai scoate o prostie mai mare ca ea pe gură, o să o dau cu capul de ceva.

— Cu siguranță Jayden te-a primit înapoi în Academie, datorită serviciilor pe care le prestezi.

Fac un pas amenințător spre ea, dar nu pare intimidată de mine. Ba chiar se amuză copios.

— Cum e să plătești în natură?

Până aici! Palma mi se strânge în pumn și îmi pleacă singură de lângă corp. Dalia face doi pași împleticiți în spate, după ce pumnul meu face cunoștință cu chipul ei hidos și crăpat.

— Gloria!

Mereu apare în cele mai proaste momente. Mă întorc ironică spre Davis; ochii lui aproape ies din orbite. Ce? Eu nu am voie să lovesc pe cineva?

— Te pot ajuta, armăsarule? Trebuie să mă ocup neapărat de troglodita asta, iar tu mă reţii.

Ienesc dramatic când mă prinde de un braţ şi mă trage mai departe de Dalia, fiindu-i, probabil, teamă să nu o dezmembrez de tot.

— Jay.

Nu-mi vine să cred! Dalia izbucneşte la comandă în plâns şi se lipeşte de cealaltă parte a lui Davis, strângându-l în braţe. Serios? Îi plânge pe umăr? Parcă morţii nu aveau emoţii.

— A-Ai văzut? Cum se poate una ca asta? Nu o controlează nimeni?

Mă uit urât la el. Stă nemişcat, lăsând-o să se gudure pe lângă el. Nu e corect. Pe mine m-a sărutat în sală!

— O să-i spun lui Morris! ţipă ea spre mine. Eşti prea sălbatică să mai poţi sta aici. Jayden, m-a atacat fără motiv!

Maxilarul meu se loveşte de podea, din nou. Fără motiv? Tipa asta mai cere un croşeu, altfel nu-mi pot da seama cum poate să mintă în halul ăsta. Da, am lovit-o şi nu-mi pare rău deloc, dar am fost motivată!

— Mincinoaso! strig şi eu. Ai venit aici ca să mă provoci.

— Jayden, continuă ea, privindu-l cu speranţă, am venit doar ca să-i urez bun venit şi a sărit la mine.

Davis pare indecis. Încep să cred că lacrimile ei de crocodil îl impresionează. Poate că ar trebui să mă pun şi eu pe plâns mai des. În ritmul ăsta, în două-trei luni o să mă venereze.

Gata, o desfiinţez! Chiar dacă eu şi Jay nu suntem împreună, nu suport să-l văd atins de alta. Deja îmi

sumetec mânecile sacoului, ca să pornesc ciufuleala. O să șterg praful cu ea; și așa cabana asta arată dezastruos.

Dar pumnul meu are propria direcție. În loc să o lovească pe ea, îl lovește pe el în braț. Mi-e ciudă că stă acolo, neclintit, lăsând-o pe Chucky să-i murdărească bluza cu tona ei de machiaj.

Davis pricepe semnalul. Se desprinde de Dalia și face un pas în spate, ca să se asigure că nu-l mai atinge.

— Jayden, trebuie să mă crezi! exclamă disperată. Trebuie reclamată. Nu e normal să sară la oameni fără motiv. Cine știe ce o să mai facă? E periculoasă.

— Ba nu-i adevărat! Ai venit aici să mă jignești, să mă provoci, ca eu să reacționez și să te lovesc, ca să ai motiv să te plângi lui Davis. Ești o cretină, dacă ai impresia că o să-ți dea crezare.

Amândouă așteptăm reacția lui Jay – care întârzie. Nu-mi vine să cred că stă pe gânduri! Asta înseamnă două lucruri. Nu are încredere deplină în mine, dar are un strop de încredere în Dalia.

— Ce pierdere de timp, mârâi dezamăgită.

— Mie-mi zici? pufnește Dalia. Davis și-a pierdut timpul cu tine, când putea să te refuze și să te transfere în altă grupă de la bun început.

— Ajunge!

Ca să vezi, Corbul și-a regăsit glasul, dar cam târziu. Prin tăcerea lui mi-a dovedit că are o fărâmă de îndoială pentru mine, iar asta mă dezamăgește și îmi ridică semne de întrebare, în același timp. De ce m-a mai sărutat dacă nu are încredere în mine? Se plictisea?

— Știm cu toții că niciuna dintre voi nu e vreo sfântă, continuă el pe un ton certăreț. Însă treaba asta s-a ajuns prea departe. Gloria, să lovești un profesor? Ce s-a petrecut în capul tău?

— M-a jignit!

— Nu e o scuză. Nu trebuia să acţionezi astfel. Acum vom avea probleme amândoi.

Amândoi?

— Iar tu, Dalia, nu mă fraiereşti aşa uşor. Niciodată nu ai suportat-o pe Gloria. De ce te-ai pomenit tocmai acum să vii şi să-i urezi bun venit?

Davis pune punctul pe i. Dalia nu m-a suportat, aşa că minciuna ei nu prea funcţionează.

— Şi? Ce a fost în trecut, a rămas acolo. Am vrut să o luăm de la început, însă cretina m-a lovit! Ai văzut cu ochii tăi asta şi tot pe mine mă judeci? Ea n-are dovezi că am venit să o provoc.

Nemernica ştie ce argumente să folosească în apărarea ei. Jay a fost martor că am pocnit-o. Atât. Conversaţia de dinainte rămâne ştiută doar de mine şi de ea.

— Nu suntem la tribunal, să aducem dovezi, se enervează Davis, strângându-şi pumnii. Aici trebuie să mergem pe încredere şi, sincer să fiu, n-am încredere în niciuna.

— Drăguţ, mormăi ironică.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă trântesc înapoi în pat, simţind că îmi pierd vremea cu discuţia asta.

— Cum poţi să spui că nu ai încredere în mine? se revoltă Dalia, privindu-l şocată. Am fost împreună cinci ani!

— Degeaba, dacă doar i-ai şifonat aşternuturile, comentez eu. Recunoaşte, Dalia, eşti pe deplin conştientă că între voi nu a fost vorba de sentimente. Cel puţin nu din partea lui Davis.

— Nu vorbi în numele meu! mă apostrofează el, fluturându-şi un deget. Şi, din câte ţin minte, nu trebuie să dau explicaţii niciuneia dintre voi. Tu eşti fosta, îi spune Daliei, iar tu eşti eleva mea, se întoarce la mine. Atât.

Grozav mod de a mă anunţa că sunt doar o elevă. Şi totuşi, mă întreb dacă Davis îşi sărută toţi elevii.

— Bun, acum că am clarificat ce înseamnă fiecare pentru Davis, vă rog să vă căraţi fundurile din cabana mea! Deja m-am săturat de personalităţile tale multiple şi de faţa crăpată a lui Chucky. Haide, pedalaţi!

Fac semn din mână spre uşă, ca să înţeleagă aluzia, dacă nu am fost suficient de clară. Dalia se întoarce pe călcâie pufăind, dar Davis mai rămâne o clipă, ca să se uite sfidător la mine.

Apoi pleacă şi el.

Jumătate de oră mai târziu, cât timp am moţăit, Davis e singurul care se întoarce, dar nu pentru a-şi cere scuze, cum mă aşteptam, ci de a mă anunţa că sunt chemată în biroul lui Morris şi că treaba urmează să se împută.

Imediat ce trec pragul şi o văd pe Dalia stând pe scaun, îmi dau seama că m-a dat în gât. Bănuiesc că o să am probleme mari pentru faptul că am avut tupeul să o lovesc.

— Domnişoară Montgomery, ia un loc.

Directorul Morris îmi face semn să mă aşez, dar rămân în picioare. Trebuie să-mi iau măsuri de precauţie, în caz că o să fie nevoie să fug. Stau aproape de uşă, însă ca să ajung la ea, trebuie să trec mai întâi de Davis – care e ca o umbră în spatele meu.

— Ştiţi de ce v-am chemat aici, domnişoară? întreabă tot el şi îşi împreunează mâinile pe birou.

Dacă ar fi să sar peste birou şi apoi pe geam, mă voi răni tare? Morris pare foarte supărat. De fapt, nu pare, chiar e, dar nu e supărat – e furios şi, dacă ar putea, m-ar strânge de gât cu puterea minţii.

Mă rezum doar la a încuviinţa din cap. Nu am curajul să deschid gura. Nu atâta timp cât este o şansă de sută la sută să spun una dintre porcăriile mele nelimitate.

— Domnişoara Dalia mi-a spus o poveste pe care nu credeam să o aud vreodată. Un elev să lovească un

profesor? Nici pomeneală, însă tu mi-ai dovedit din nou că puţin îţi pasă de rang, de reguli şi de consecinţe. În acest caz, consecinţele trebuie să le suportăm cu toţii.

Ăsta e modul lui de a-mi spune că am dat de naiba? Da, cred că e. Faptul că am scăpat o clipă de sub control o să-mi aducă o droaie de necazuri. Nimic nou sub soare.

— Nu înţeleg de ce o să trebuiască să le suportaţi voi. Eu sunt cea care a greşit.

Simt privirea lui Davis direct în creştetul capului, cum vrea să-mi facă o gaură. Prezenţa lui nu face nimic altceva, decât să încingă atmosfera. Nu suport gândul că stă acolo ca o paiaţă şi nu spune nimic.

— Domnişoară Montgomery, rosteşte Morris tare, făcându-mă să tresar, mă simt nevoit să las treaba asta pe mâinile altcuiva. Nu sunt în măsură să iau o hotărâre în privinţa ta când situaţia e atât de gravă.

— Şi asta ce mai înseamnă? replic arogantă. Chemaţi plutonul de tragere, să mă găurească? Bănuiesc că nu o să mă spânzuraţi, pur şi simplu, în curtea din faţă.

Ironia mea îl activează pe Davis şi acesta mă plesneşte direct peste fund. Mă întorc nervoasă şi surprinsă spre el, dar îmi închide gura când îi văd dojeneala din privire.

— Nimeni nu omoară pe nimeni, domnişoară, îmi răspunde Morris, uşor amuzat de felul în care Davis mi-a atras atenţia la limbaj. Nu plutonul de tragere o să te judece.

— Dar cine? Papa de la Roma?

De data asta, Corbul e mai discret. Nu mă pocneşte, ci mă ciupeşte de fesă şi fac forţat un pas înainte.

— Chiar sunt nerăbdător să văd cât de mare o să-ţi fie gura când o să vină Consiliul Superior aici, îmi spune încet, aproape de ureche.

— Consi-cum? Şi ăştia cine mai sunt?

— Cei care or să vadă că nu eşti bună de nimic şi or să te dea definitiv afară din Academie! sare Dalia cu gura,

ştergându-şi o lacrimă imaginară. Nu eşti decât o idioată!

— Nu vorbi aşa cu ea!

Ca să vezi, cavalerul vremurilor pierdute s-a gândit să-mi sară în apărare, de parcă mai am nevoie de ajutorul lui acum.

— Vă rog mult să vă calmaţi, intervine Morris, înainte să înceapă spectacolul din nou. Suntem într-o instituţie respectată, totuşi. Dacă cei din Consiliu vor vedea o asemenea desfăşurare, vor închide Academia. Nu se poate aşa ceva!

Tac din gură doar pentru că l-am enervat pe Morris şi s-ar putea să mă aleg cu un şut. Excluzându-i pe ceilalţi doi prezenţi în birou, am un oarecare respect pentru director.

— Domnişoară Montgomery, trebuie să înţelegi că situaţia e mult mai gravă decât pare. Soarta ta în această Academie stă în mâinile celor trei membri ai Consiliului şi, dacă nu ai argumente bune în apărarea ta, mă tem că te vor exmatricula, fără să ai dreptul să te mai înscrii la vreun liceu.

Tot cheful de aruncat cu ironii în stânga şi în dreapta, îmi piere subit şi înghit în sec. Nu am ştiut ce pot face cei din Consiliu; că au atâta putere aici.

— Aşa că, dacă nu vrei să-mi spui mie povestea, va trebui să i-o spui lui Davis şi să te pregăteşti pentru tot ce are să urmeze.

Sunt în cumpănă. Lui Davis i-am spus povestea, dar i-am spus-o degeaba. Lipsa lui de încredere nu mă va ajuta cu nimic, ci doar o să încurce treburile, căci, acum nu doar în faţa lui trebuie să mă apăr.

— Ştiţi ce? Chiar dacă o să spun povestea acum sau o voi spune direct în faţa Consiliului, niciunul dintre voi nu o să mă creadă. Nici măcar Davis nu mă crede, care se presupune că e instructorul şi supraveghetorul meu şi ar trebui să ştie totul despre mine. Dacă m-ar cunoaşte vreun

pic, ar ştii că nu sunt capabilă să o lovesc pe Dalia fără un motiv bine întemeiat, aşa cum nu sunt capabilă nici să vandalizez ceva. Să fim serioşi. Ştiu doar să bat din gură şi să mai fac câte o prostie inofensivă, nu sunt periculoasă pentru societate. Altfel, aş fi fost închisă la nebuni de mult timp.

O tăcere suspectă se lasă peste cei aflaţi în încăpere; sunt conştienţi că am dreptate sau cel puţin asta îmi place să cred.

— Deocamdată nu s-a aflat cine e adevăratul vinovat pentru vandalizarea biroului lui Davis, aşa că nu pot fi sigur că nu tu ai fost, mormăie Morris, privindu-mă printre gene. Şi nici în cazul Daliei nu mă pot pronunţa, pentru că nu am fost martor. E cuvântul ei împotriva cuvântului tău.

Şi am pierdut din prima. Mi-e greu să recunosc că Dalia are mai multă influenţă asupra lor, pentru că e un angajat model, dar aşa e. Spre deosebire de mine, ea nu a decăzut în ochii nimănui.

— Atunci, de ce nu mă exmatriculaţi chiar dumneavoastră? ţip eu, proaspăt scoasă din minţi. E clar că o credeţi pe ea. De ce v-aţi mai obosit să mă aduceţi până aici?

— Gloria, ai grijă cum vorbeşti, mârâie Corbul, aproape lipit de spatele meu. Domnul Morris nu are nicio vină că nu ai putut să te abţii atunci când trebuia.

Mă învârtesc pe călcâie şi mă uit urât în ochii lui. Deja nu-l mai suport. E atât de nehotărât şi are atât de multe feţe, încât m-am săturat să i le tot descopăr.

— Mai bine ai tăcea dracului din gură, că şi aşa eşti aici degeaba! Am înţeles de la bun început că nu mă crezi, dar nu înţeleg care e scopul prezenţei tale. E clar că nu eşti aici să-mi iei apărarea, chiar dacă sunt eleva ta, de care se presupune că trebuie să ai grijă!

— Domnişoară Montgomery, nu accept un asemenea

comportament!

Când vocea lui Morris tună, iar acesta își mai și trântește pumnii în birou, îmi dau seama că totul o să se transforme într-o luptă. Însă m-am plictisit să tot las de la mine, de teamă să nu pierd în fața lor. M-am săturat să fiu considerată vinovată pentru orice. Poate că nu sunt un elev model și nici cea mai cuminte persoană din lume, dar asta nu înseamnă că nu am mândrie și suficient sânge în vene cât să încep să mă lupt pentru imaginea mea.

— Nici eu nu accept să fiu învinovățită pentru ceva ce nu am făcut, dar totuși, se întâmplă mereu. Jigodia asta, arăt spre Dalia, a pus totul la cale, numai ca să am zilele numărate în instituție. Nu mă înghite din mai multe motive.

— Cum ar fi?

Îl simt pe Davis încordându-se în spatele meu, în timp ce Dalia nici nu mai clipește. Acum e momentul să spun tot ce mă deranjează. Puțin îmi mai pasă că Morris o să poată face niște legături cam periculoase.

— De când am intrat în Academia asta și am fost transferată în grupa lui Davis, Dalia a avut impresia că mă țin după iubitul ei, deși era tocmai invers. Dar asta e datoria lui! Trebuie să mă instruiască și să mă supravegheze non-stop, pentru că asta este procedura. Ce vină am eu că domnișoara de aici e paranoică?

Arăt cu degetul spre Dalia și aceasta pufnește.

— Ce vină am eu că m-ați transferat în grupa lui Davis, și nu în altă grupă? continui eu. De la bun început a avut probleme cu mine, probleme personale. Tot ce făceam i se părea suspect și nu o dată s-a întâmplat să mă pândească prin curte sau să mă abordeze sever pentru cine știe ce tâmpenie. Am scris numele lui Davis pe toată coperta caietului. Ei, și? Am omorât pe cineva cu asta? Dacă scriam numele lui Obama, venea Michelle și mă lua de urechi?

Morris își maschează un zâmbet, trecându-și palma peste gură.

— Altă dată, s-a întâmplat să fiu în biroul lui Davis, când această paragladină a dat buzna și i-a făcut scandal, pe motiv că instructorul ar fi îndrăgostit de mine. Bineînțeles, era paranoică din nou. Dacă Davis nu a mai avut curaj să i-o tragă, sigur e îndrăgostit lulea de eleva lui, nu?

Dalia se înroșește, iar Davis se fâstâcește în spatele meu, rușinat și el. E o chestie intimă pe care nu trebuia să i-o împărtășesc lui Morris, dar care mi-a scăpat.

Din păcate.

Sau fericire.

— De unde știi tu toată povestea asta? sare Chucky în ofensivă, ridicându-se în picioare. Din câte țin minte, nu erai prezentă.

— Oh, ba da, eram. Nu m-ai văzut tu, pentru că eram ascunsă bine sub birou.

Asta sună rău, pentru că are un alt doilea înțeles cu conotație sexuală.

— Ce?!

Gura ei se curbează de groază și arată ca și cum urmează să leșine. Ups!

— Stai liniștită, nu e ceea ce crezi. M-am ascuns acolo, tocmai să te ocolesc. Dacă mă vedeai lângă Davis, săreai la bătaie și se întâmpla același lucru care se întâmplă acum. O făceai pe victima.

— Spui că povestea din perspectiva ei nu e corectă? mă întreabă Morris, brusc curios.

— Asta spun.

Oftez obosită. N-am vorbit atât de mult niciodată și nici măcar nu am terminat. Mă întind spre scaunul pe care Dalia a stat și îl trag spre mine. Nu mă interesează dacă mai voia să stea.

— Atunci, tare aș vrea să aud povestea și din perspectiva ta.

— Mi-aş bate gura degeaba, mormăi şi mă aşez. Orice aş spune, ajungem la acelaşi rezultat. Da, i-am dat un pumn Daliei, dar nu pentru că a avut tupeul să îmi intre în cabană fără să ceară acordul sau pentru că a avut curajul să mă jignească şi să pomenească de familia mea. Am pocnit-o din altă cauză. Domnule Morris, poate că nu sunt bogată şi poate că locul meu nu e aici, dar nu voi permite nimănui să-mi spună că mi-am căpătat locul făcând avansuri, fie el profesor sau un simplu elev. Nu aş fi în stare să mă înjosesc atât de mult doar ca să fiu primită.

Morris îşi freacă bărbia, privind spre Dalia. La cum se uită la ea, îmi dă dreptate.

— Asta e o acuzaţie gravă, vorbeşte Davis, după o lungă tăcere. Dalia, din toate prostiile din lume, cum ai putut să o spui tocmai pe asta?

— Să fim serioşi, sare ea în apărare. De când a venit aici, nu a făcut nimic altceva decât să sară pe bărbaţi. Ştim cu toţii ce s-a auzit despre ea şi Jeremy. De unde să ştiu eu că nu s-a întâmplat la fel şi cu tine?

— Dar nu e treaba ta! zbiară el, făcându-mă să tresar. Din câte ţin minte, ne-am despărţit. Nu te mai priveşte viaţa mea personală de ceva timp, aşa că stai departe. Şi de mine, şi de Gloria.

Mă mir că m-a pomenit, fapt pentru care Chucky aproape face crize. Faţa ei se învineţeşte şi întregu-i corp începe să tremure de nervi. Mă întreb cum naiba nu au observat cei de aici că tipa e cam sărită de pe fix.

— Mereu e vorba de Gloria! ţipă Dalia înapoi.

— Normal că e vorba de ea! E eleva mea şi mă simt obligat să o ţin la distanţă de nebunii ca tine.

— Dar de tine cine mă apără? întreb eu, perfect calmă. Dacă tu mă aperi de ea, mi-ar trebui un al doilea supraveghetor, care să mă păzească de tine.

Davis îmi aruncă o privire gen „tu taci acolo, că mă

ocup de tine mai târziu", iar eu ridic din umeri, impasibilă. Doar am spus ce gândesc. Chiar aş avea nevoie de cineva care să mă apere de el, căci Dalia şi Davis parcă sunt traşi la indigo. Amândoi au ieşiri dubioase.

Conversaţia asta se transformă în gălăgie pentru urechi şi Morris pare să fie de acord cu mine. În timp ce ei se ceartă în spatele meu, directorul închide şi deschide gura, căutând momentul potrivit în care să vorbească.

— Până aici! urlă el, ridicându-se de la birou. Amândoi sunteţi suspendaţi timp de trei zile.

Rolurile s-au inversat. Pot spune că mă simt mai bine acum, nu ştiu exact de ce, dar amândoi mi-au făcut draci cu carul şi merită cu vârf şi îndesat ceea ce li se întâmplă.

— În astea trei zile puteţi să faceţi ce vreţi, mai puţin să vă apropiaţi unul de celălalt. Nu se poate aşa ceva!

— Cum adică să nu ne apropiem unul de celălalt? pune Jay întrebarea, încruntat.

— Adică, trebuie să stai cât mai departe posibil de domnişoara Montgomery şi de colega ta.

— Dar...

— Niciun „dar"! Nu mai discut. Cu frumosul nu se mai poate, parcă toţi aţi luat-o razna astăzi! Chiar trebuie să chem Consiliul şi pentru voi doi?

Ah, deci n-am terminat povestea cu Consiliul. O zi de discuţii risipită.

— Nu vă mai impacientaţi, domnule Morris, bolborosesc eu. Vă face rău la inimă să vă enervaţi aşa, *degeaba*.

Intenţionat îmi las capul pe spate şi le zâmbesc celor două statui, ca să înţeleagă că la ei mă refeream prin „degeaba".

— Gura, moţato! mă apostrofează Morris, ştergându-mi zâmbetul de pe buze.

Cum mi-a spus?!

— E valabil și pentru tine. Nu ai voie să te apropii de ei, nici dacă o să cadă un asteroid peste cabana ta.

— Doamne ferește! Păi și dacă în acest timp în care Davis e suspendat și nu are voie să mă supravegheze, o să mă atace vreun malac? Cine mă mai salvează, dacă dumneavoastră îmi suspendați eroul?

Directorul mă expediază cu un semn din mână.

— Nu o să te atace nimeni.

— N-aveți de unde să știți. Eu zic că mai bine ar fi să-l culc pe Davis cu mine în pat.

Ienetul Dalici e muzică pentru orgoliul meu. Ia de aici, maimuța cu numărul doi! Să nu creadă Davis vreo clipă că am uitat de maimuța numărul unu de la cafenea. O să mi-o plătească și pentru aia.

— Lasă glumele, domnișoară Montgomery. Nu suntem la un spectacol de comedie aici. Mai bine te-ai pregăti pentru întâlnirea cu Consiliul, pentru că nu o să fie deloc una scurtă și ușoară.

Nici nu credeam altceva.

ANNA

CAPITOLUL V

Mă trântesc pe saltea, umflându-mi obrajii cu aer. A naibii Maddy, s-a găsit tocmai acum să mă dojenească, de parcă sunt un copil mic şi neascultător, iar ea e mama mea.

— Cum ai putut să te bagi în asemenea probleme? Am ştiut de la bun început că nu ai toate ţiglele pe casă, dar să o pocneşti pe Dalia? Uau, de asta nu te credeam în stare.

Stai, ea mă ceartă sau mă admiră? Că nu-mi dau seama. Mă ceartă pe un ton care mai mult bate spre „sunt mândră de tine". Cine înţelege familia Davis?

— Sincer, mă aşteptam mai degrabă să o baţi măr, adaugă şi ridică din umeri cu aer nevinovat. Eh, trebuie să mă mulţumesc şi cu pumnul ăla, presupun.

— Despre ce naiba tot vorbeşti, Maddy? oftez. Nu pricep ce vrei să faci. Tu mă cerţi sau mă lauzi?

Aceasta cade o clipă pe gânduri, apoi spune nesigură:

— Nu prea ştiu. Cred că amândouă.

— Păi nu prea merg împreună.

Bufneşte scurt şi înaintează spre patul ei, luând loc.

— Când o face un Davis, merge orice. Totuşi, ce a spus Morris în legătură cu asta? Bănuiesc că nu o să lase lucrurile aşa, chiar dacă tu eşti...

Se opreşte din vorbit, mărindu-şi ochii.

— Dacă eu sunt ce?

— O să vină ploaia.

Mamă, dar ce repede mai schimbă subiectul. Nu e ca

și cum nu mi-aș fi dat seama și singură de asta. Adică, nu tună și fulgeră degeaba, nu?

— O să cheme Consiliul nu știu cum, mormăi eu, înfiorându-mă. Spune-mi, te rog, că sunt niște tipi drăguți.

— Sunt niște tipi drăguți, Gloria. Și tocmai am mințit. Ok, poate că nu am mințit în totalitate. Cred. Sunt drăguți, mai ales A... Andrew.

— A-Andrew? Cine mai e și ăsta?

Mă întind pe patul meu, întorcându-mă pe o parte, ca să o pot vedea. Nu știu ce a pățit Maddy astăzi, dar se întrerupe mereu la mijlocul propoziției. Asta mă cam scoate din sărite, căci îmi lasă impresia că ar știi ceva în plus față de mine.

— Unul dintre membri. În total sunt trei și, sincer, am auzit povești cum că ar fi cam înspăimântători, nu că aș vrea cumva să te sperii.

Nu, nu că ar vrea... Dar o face. Și se contrazice singură.

— Ok, nu știu cine ți-a înnodat limba, dar ar fi cazul să vorbești pe limba mea. Nu înțeleg păsărească.

Își rostogolește ironică ochii, apoi își îndreaptă privirea spre fereastră. A început să plouă, ceea ce înseamnă că o să-mi petrec restul după-amiezii în cabană. Ce distractiv!

— Am auzit că Jay și Dalia au fost suspendați pentru trei zile.

— Dar multe mai auzi, comentez sarcastică. Însuși Davis ți-a spus?

Clatină din cap, melancolică.

— Încă e supărat pe mine pentru treaba cu Alex, dar cel puțin nu mi-a interzis să mă văd cu el.

— Nu a avut timp. Era prea ocupat să mă pălmuiască, apoi să o lase pe Dalia să-l călărească în fața mea. Ce dracu', sunt doar o elevă, nu?

Nici nu mă chinuiesc să-mi ascund nervozitatea și dezamăgirea din voce. Poate să vină toată armata peste

mine, să mă judece, căci eu tot la asta mă gândesc.

— Gloria, ştii bine că nu eşti doar o elevă pentru el. Jay te iubeşte, în felul lui ciudat.

— Mhm, am mai auzit asta. Nu cumva mă iubea şi când m-a dat afară din Academie?

Maddy doar flutură din cap, pesemne că sunt imposibilă. Însă ea nu ştie că nu mă mai pot baza pe nimic, fără să am dovezi, iar Davis stă prost la acest capitol.

— Las-o baltă, Maddy. Oricum, nu cred că mai contează. Suspendarea lui constă şi în faptul că nu are voie să se apropie de mine. Imaginează-ţi numai! Trei zile de petrecut în rai.

Nepoata Davis izbucneşte în râs la comandă, în timp ce eu o privesc chiorâş. Dacă voiam să mă fac bufon, mă duceam la circ!

— Da, sigur! Asta nu o să vă împiedice cu nimic să daţi nas în nas. Sunteţi ca doi magneţi. Faceţi ce faceţi şi puf! V-aţi lipit.

Îmi duc mâna la tâmplă şi o flutur. E complet nebună. Numai ea vede legătura inexistentă dintre mine şi unchiul ei frustrat.

— Să vezi ce-ţi lipesc eu una peste ochi, dacă mai vorbeşti aiureli. Tot o ţii sus şi tare că Davis mă iubeşte, dar niciodată nu primesc şi dovezi. Încep să cred că vouă vă place doar să bateţi din gură ca maşinile de cusut.

— Oh, deci, vrei dovezi? Mă pot duce la Jay, să-i transmit părerea ta despre sentimentele lui.

— Mai bine transmite-i un „du-te dracu', fără bilet de întoarcere".

— Treaba ta. Mă duc.

Se ridică de pe pat şi înaintează spre uşă, privindu-mă amuzată. Nu am de gând să o opresc, chiar dacă pare să nu-şi dea seama că plouă cu găleata.

— Mă duc, mă anunţă iar.

— Drum bun.

— Şi o să-i transmit ce mi-ai spus. Nu o să fie prea bucuros de urare.

Ridic din umeri. Asta e ultima mea grijă.

— Gloria, mă duc, să ştii.

— Dar du-te odată, că mă plictiseşti!

— Nu ştiu de ce presimt că o să regreţi mesajul. Ultima şansă. Gloria, mă duc. Vrei să-i spui ceva mai dulce?

— Mai dulce ca „du-te dracu'!" nu pupă. Hai, pa.

Pufneşte şi părăseşte cabana, bodogănind. În timp ce ea se avântă prin ploaie absolut degeaba, cu o să moţăi puţin. Sunt cu un strop mai inteligentă decât ea, dar face diferenţa. N-are decât să o facă pe porumbelul mesager, când afară e furtună.

Ochesc telecomanda pe marginea cea mai îndepărtată a noptierei. Acum se presupune că trebuie să mă întind după ea? Oare merită? Dacă mă întind degeaba, când la televizor nu e nimic bun de vizionat? Sau mai rău, dacă nu merge televiziunea prin cablu din cauza vremii? Aş depune un efort pentru nimic.

Nu, nu se merită. Rămân neclintită, lungită pe tot patul şi îmi închid ochii. Sunt o norocoasă dacă o să adorm când tună în halul ăsta. Poate ar trebui să joc şi la loterie.

Îmi pun tot felul de întrebări fără rost până când Maddy ajunge înapoi. Când o privesc, bufnesc puternic în râs.

— Ce s-a întâmplat, păpuşă? Te-a scuipat o lamă?

Iritată, îşi şterge faţa udă cu mâneca la fel de udă, apoi spune răspicat:

— Jay îţi transmite să-ţi dai două palme.

— De ce? El a rămas fără?

— Şi a mai spus, citez: „Să nu cumva să ieşi din cabană pe vremea asta, că nici măcar Sfântul Petru nu o să te mai scoată din mâinile mele."

— Cam tupeist pentru cineva care transmite astfel de

mesaje amenințătoare printr-o altă persoană. De ce nu vine personal? Sunt sigură că Morris nu e cu ochii pe el.

Maddy ridică din umeri, pufăind o dată la două secunde.

— De unde să știu eu?

— Păi, du-te și întreabă-l.

Mârâitul ei animalic nu face nimic altceva decât să mă amuze, dar oricât de hotărâtă ar fi să rămână, părăsește încăperea din nou.

Râzând, mă ridic în capul oaselor, apoi din pat. Chiar dacă plouă neîncetat, nu o să rămân în cabană atâtea ore. Și nu, nu are nicio legătură cu faptul că Davis mi-a interzis să ies și mie îmi place să nu fac ce-mi spune.

Maddy mă prinde cotrobăind prin partea ei de șifonier. De hainele mele m-am plictisit. Aceasta își șterge fruntea din nou, ca să oprească picăturile de apă să i se prelingă pe față. E udă până la piele, nu mă îndoiesc.

— A spus că e prea riscant să vină până aici. Îl poate vedea oricine. Dar mai bine să vă întâlniți în bibliotecă.

În bibliotecă? Nici măcar nu sunt sigură că mai știu unde e. Nu am vizitat-o prea des.

— Tipul ăsta nu e distractiv deloc! Nu putea să mă invite și el... nu știu, într-un cimitir? Era mult mai spectaculos. Mai bine te-ai duce să-i spui să găsească alt loc de întâlnire.

— Dar mai bine te-ai duce tu, ce zici? îmi replică țâfnoasă. Sau, și mai bine, ți-ai lua dracului un telefon!

Îmi bat cu degetul bărbia, pesemne că gândesc.

— Nu-i prea rea ideea. Mă întreb unde să-l ascund.

— Ce să ascunzi?

— Cum ce? Pe bunică-mea. Am omorât-o și nu știu unde să-i ascund cadavrul. Crezi că încape în dulap?

Nu-mi răspunde, dar își dă ochii peste cap.

Mă hotărăsc într-un final să îi împrumut un hanorac, chiar dacă nu-i cer voie la propriu. Tot ca împrumut se pune, căci e prea hidos să-l păstrez. Cine mai poartă

carouri în secolul ăsta?

Biblioteca. Da, sigur o s-o găsesc cu pe undeva. Am mai fost acolo, dar nu pot spune că am o memorie prietenoasă.

— Ești sigură că o să ajungi întreagă până la clădirea principală? mă întreabă, ieșind din cameră.

Arunc o privire fugară spre geam. Cu puțin noroc, nu alunec și nu o să am capul la câțiva metri de corp.

— Asta pot să ți-o spun doar la momentul potrivit.

— Bine! urlă din baie.

Mă scutur de un fior când realizez că trebuie să ies în ploaie. După asta cu singurantă o să mă pască o răceală ca la carte. Sau o altă pneumonie, iar Corbul va scoate iar un stetoscop de nicăieri, dar atunci chiar o să mă spânzure cu el.

Oftez enervată. Iar gândesc prea mult și prost. Ar trebui să nu mă mai gândesc la nimic.

Stând în fața ușii, îmi calculez în minte drumul pe care trebuie să îl parcurg până în clădirea principală și timpul. Dacă alerg e posibil să nu mă ud așa rău, dar e posibil să mă împrăștii. Îmi sprijin greutatea de pe un picior pe altul și îmi iau inima în dinți; deschid ușa și vântul deja îmi suflă cu putere în față.

Forțez picioarele să se miște mai repede, dar ale naibii să fie ele, nu vor să prindă mai mulți kilometri la oră. Jumătate din păr este deja ud, iar câteva șuvițe mi se lipesc de obraji. Super! Minunat. Ce pot să zic? De ce nu putea fii Academia J. F. Kennedy situată în Miami? Așa scăpam de o problemă, dar nu.

Din fericire ajung în clădire fără vreo problemă, ar trebui să notez într-un calendar: Anna Victoria Fast a ajuns la performanța de a nu cădea pe drum drept, pe furtună. Merită un premiu!

Mă încrunt, mă enervez, mă opresc. Nenorocita! Nu i-am mai văzut mutra de ceva timp. Anabelle defilează

pe coridor ca pe podium și își poartă zâmbetul arogant pe buze. Asta nu o să iasă prea bine dacă nu mă ignoră.

Exact cum m-am așteptat, aceasta se oprește înaintea mea și după ce își ferește părul după umăr, îmi replică:

— Uite cine s-a întors printre noi, mă ia ea peste picior și îmi strâng pumnii.

Calmează-te, Anna! Ai deja destule probleme. Nu vrei să te mai încarci cu încă una.

— Dar cum? se preface ea șocată. Credeam că, după ce ai vandalizat biroul frumușelului de Davis, adică, pardon, al instructorului tău, cei care *te placem* cu adevărat, vom fi nevoiți să te vizităm la pușcărie.

De parcă asta s-ar întâmpla vreodată! Poate că am lăsat impresii proaste în urma mea, dar asta nu înseamnă că nu mă duce capul deloc.

— Îmi pare rău să-ți distrug speranțele, păpușă porno, dar nu o să ai niciodată ocazia să mă vezi la închisoare. Știi de ce? De fapt, nu ai de unde să știi. Tu nu o să primești așa ceva.

— Ce anume? mă întreabă curioasă, privindu-mă cu ochii mari.

Trebuie să am grijă cum o spun, altfel risc să-i provoc un infarct de ciudă. Dar totuși, nu mă pot abține și mă apropii de ea, ca să i-o rostesc în față.

— Un tratament special, idioato. Hai, mă reții din treabă.

Îi trimit un sărut din vârful degetelor, apoi pornesc pe coridor cu mai multă încredere. Pe una am aranjat-o, mai rămân... câteva sute. Sunt mulți, dar știu deja de unde să încep. Dalia nu o să aibă o viață ușoară cât timp mai stau prin preajmă.

Intru în bibliotecă și o cercetez cu privirea. Dau peste câțiva elevi silitori care mă ignoră din prima clipă. Băieți deștepți, Davis nu. Nu a fost prea inspirat să mă cheme aici.

Mă prefac interesată de o carte a cărui titlu nici nu-l citesc. O smulg de pe raft și mă așez la prima masă liberă. Pe colțul ei găsesc o pereche de ochelari; probabil i-a uitat cineva și nu e prin preajmă ca să-i cer cu împrumut. Oricum îi iau și mi-i pun pe nas, orbindu-mă de tot. Astea da lentile de borcan! Nici titlul nu îl pot desluși, deși e scris cu litere mari.

Și încep studiul. Adevărul e că mă gândesc la cu totul alt]ceva, dar măcar să las impresia. Nu o să mă bănuiască nimeni că am venit aici să mă întâlnesc cu instructorul meu suspendat.

— Pss!

Îmi ridic privirea din carte și nu văd nimic. Adică, absolut nimic. Totul e în ceață și începe să mă doară capul.

— Anna.

— Shh!

— Vino aici.

Dacă Davis numește asta șoaptă, trebuie să îi cumpăr un dicționar de ziua lui – care habar nu am pe ce dată e. Mă ridic de pe scaun și merg spre voce, pășind nesigură.

— Davis?

Abia când mă izbesc de un raft îmi aduc aminte să-mi dau ochelarii jos. Clipesc des ca să-mi reglez vederea și bibliotecara mi-i smulge din mână, privindu-mă urât.

— Mulțumesc de împrumut.

Îi arunc un zâmbet ștrengar, apoi mă car înainte să mă scoată afară. Corbul se ascunde după câteva rafturi cu cărți despre păsări, stând acolo de parcă chiar nu e vizibil deloc. Ironic. Cine naiba nu poate să vadă un om de doi metri? Bibliotecara, cu ochelarii ei de scafandru.

— Sper să ai un motiv bun pentru care m-ai scos afară pe ploaia asta, îi replic arțăgoasă. M-am și lovit din cauza ta.

— Cine te-a pus să-ți pui ochelari de cal? Oricum, se pare că nu putem vorbi aici. E prea multă lume.

— Nu zău, Einstein!

Mă sprijin de peretele opus, împreunându-mi brațele la piept. Ne-am întâlnit de cinci secunde și deja o face pe deșteptul.

— Știi unde e parcul de distracții în Charleston?

— Dacă îl construiam eu, știam. De ce?

Davis mârâie enervat și își strânge pumnii pe lângă corp, amintindu-mi de faptul că se disperă repede.

— Las-o baltă. La nouă să fii în fața porților. Te iau eu.

— Mergem în Bora Bora?

Bat din palme ca un copil mic, enervându-l și mai tare.

— Ai vrea tu, mi-o taie sec. Singurul loc unde o să mergi o să fie cabana ta, dacă mă mai enervezi și la nouă nu ești în fața porților.

Bufnesc în râs imediat ce îl salut militărește. Eu mă amuz, el nu. Trebuie să fac ceva în privința lui. Se comportă ca un om bătrân care mai are câteva zile de trăit.

— Dacă spui tu, șefu', o să fiu acolo.

— Nu-mi mai spune așa.

— Desigur, domnu' șefu'. O cafea, ceva, dacă tot ați bătut drumul până aici?

Nu mă pot abține să nu îl iau peste picior. Se enervează atât de repede, încât mi se servește singur pe tavă.

— O secundă ai să dispari, asta înainte să mă răzgândesc și să nu-ți mai spun nimic din ce vreau să-ți spun.

Și asta o spune cu atâta mister în glas, încât o să mor până la nouă.

— Bine, șefu'. Dacă așa ordonați.

Îi fac jucăuș cu ochiul înainte să plec.

Trântesc portiera în urma mea și îl privesc pe Davis nerăbdătoare. Sper din tot sufletul să înceapă de pe acum să-mi spună ce are de spus, altfel tare mi-e teamă că nu o

să mai apuc. Inima mea bate de parcă vrea să o ia la goană.

O fi de bine? O fi de rău? Numai la asta mă gândesc. Orice are de mărturisit, am un presentiment că seara asta o să schimbe totul.

— Parcă zicea Morris că nu ai voie să te apropii de mine în astea trei zile de suspendare.

Îmi trag centura de siguranță și mă uit cu colțul ochiului la portar. Nu pune nicio întrebare, iar asta e puțin ciudat. De obicei te bombardează cu întrebări când vrei să părăsești campusul. Cred că Davis e de vină. Are o oarecare influență aici.

— Ordinul lui nu zice nimic despre apropierea în afara campusului, îmi răspunde Corbul, atent la drum. Ce vreau eu să-ți zic e prea important și nu ne putem ascunde în bibliotecă.

— De ce? O să fiu nevoită să-ți dau în cap și ți-e teamă că o să ne desconspirăm?

Chicotește ușor, vizibil mult mai relaxat decât a fost până acum. Am mai observat asta. De fapt, o observ de fiecare dată când Davis părăsește Academia. Se relaxează în așa fel încât îți lasă impresia că își abandonează armura la granița cu campusul și restul lumii.

— Să sperăm că nu vei fi nevoită să faci asta. Ce vreau să-ți spun nu e de rău. Acum depinde de reacția ta. Ești foarte imprevizibilă.

— Promit să încerc să-mi abțin pornirile criminale în seara asta. Nu de alta, dar mi-ești prea drag să-ți pocesc fețișoara dulce într-o seară atât de minunată.

Cel puțin ploaia s-a oprit, pentru moment. Cerul e încă amenințător și mai tună din când în când. Ne paște o altă rundă, fără îndoială.

— Nu ar trebui să ningă? pufnesc. E ianuarie, mijlocul iernii.

— Clima are tendința să o ia razna câteodată.

Asta explică multe. A nins toamna şi plouă iarna. Ador Charleston la fel de mult cum ador papucii cu un număr mai mic.

— Mi-aş fi dorit ca Morris să construiască Academia asta pe o insulă, bolborosesc cu ciudă. Aşa, uniformele noastre ar fi constat în bikini şi atât.

Ridic din sprâncele, dar Davis doar îşi dă ochii peste cap, ironizându-mă. Îmi aduce aminte de Maddy când face asta, doar că cea din urmă e mult mai sociabilă.

— Cine ar vrea să vadă o armată de băieţi în bikini? mă întreabă el, strâmbând din nas în semn de dezgust.

— Treceaţi cu vederea pentru micuţul procentaj al populaţiei feminine.

— De ce mă bagi în aceeaşi oală cu restul?

Bună întrebare. *Pentru că nu mi-ai dat de ales. Eşti la fel de nesimţit ca restul.*

— Pentru că pot. Demonstrează-mi că ai alte înclinaţii şi nu o să te mai bag. Până la proba contrarie, stai bine acolo unde eşti.

Forţez un zâmbet şi primesc înapoi un plescăit nemulţumit.

— Până la finalul serii, o să te fac să-ţi înghiţi cuvintele, mă averizează.

— Abia aştept.

Nu înţeleg din prima de ce, din toate locurile în care mă putea duce, a ales tocmai un parc de distracţii. Mă las condusă printre tarabele cu jocuri, făcând slalom prin mulţimea de oameni distraţi, ţinându-ne de mână. Da, de mână! Nu ştiu ce să cred despre asta, dar sunt deja în defensivă.

Un tip pufos ţine în mână o puşcă cu ventuze şi încearcă să tragă la ţintă, în timp ce o adolescentă sureşcitată aruncă cu săgeţi în baloane pentru a câştiga un ursuleţ de pluş.

— Nu cred că mai ţii minte locul ăsta, mormăie Davis

strângându-mă de mână. Adică, aveai doar un an și jumătate când am venit aici și ne-am plimbat cu trenulețul.

— Noi doi? întreb uimită.

— Păi, te căram după mine peste tot. Într-o seară te-am adus aici și, după o tură cu trenulețul, ai început să plângi că mai vrei. Abia te-am împăcat cu vată de zahăr.

— La un an și jumătate, mi-ai dat să mănânc vată de zahăr?

— Oho, râde el. Ce bătaie era să-mi iau de la mama atunci pentru durerile de burtă pe care le aveai după ce ai înghițit o vată întreagă de zahăr. Două zile n-ai mai mâncat nimic.

Straniu. Așa mi se pare să aud astfel de povești din gura lui.

— Văd că știi tot ce s-a întâmplat când eram mică.

— Normal. Eram toată ziua pe capul tău. De când veneam de la școală, până noaptea târziu. Abia mă dezlipeau de tine.

— Ciudat.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Nu pari genul care se lipește de cineva.

— O să mă prefac că nu am auzit asta. Haide să încercăm aici!

Davis mă trage spre o tarabă din stânga. Ținește gura capului de clovn cu un pistol cu apă, până când balonul de deasupra se umple și pocnește. Floare la ureche pentru cineva de teapa lui. Plătește cinci dolari omului de acolo și acesta îi dă un pistol plin.

— Dacă nu îmi câștigi un pește de pluș, trăiești degeaba.

Își arcuiește o sprânceană, sceptic.

— Cu cine ai impresia că vorbești? Și din toți maimuțoii ăștia, un pește de pluș vrei?

— Ori pește, ori nimic.

Acesta ridică din umeri, se întoarce spre bărbatul de dincolo de tejghea şi îl întreabă:

— Domnule, aveţi peşti pe aici?

După ce dă din cap afirmativ, Davis ţinteşte cu jetul de apă direct în gura clovnului. Şmechereşte, ţine pistolul cu o singură mână şi aşteaptă plictisit ca balonul să se umple. Când o face, porneşte pur şi simplu şi corbul lasă aşa zisa arma pe tejghea, luând în schimb peştele de pluş.

— Mulţumită? întreabă.

— Nu prea. E albastru. Eu voiam galben.

Mârâind, mă înşfacă de umeri şi mă conduce spre trenuleţ. Omul responsabil cu biletele, ne taie calea şi ne spune prompt:

— E doar pentru copii.

— Doar o tură, cere Davis. Plătesc dublu.

— Omule, nici dacă ai cumpăra trenuleţul, nu încapi în el. Tu nu te vezi ce mare eşti?

Chicotesc, iar el îşi rostogoleşte ochii.

— Triplu şi nu te interesează cât de mare sunt. E vorba doar de o tură, nu e ca şi cum l-aş lua în spate şi aş pleca cu el.

— La cum arăţi, te văd în stare.

Deşi e cam guraliv, omul ne lasă să trecem şi ne înghesuim amândoi într-un vagon minuscul. La intrare, dăm amândoi cu capul de plafon şi ne aşezăm faţă în faţă, pe cele două banchete.

— Cam ţâfnos tipul, spun, punând peştele lângă mine.

— Dar are dreptate, abia încap.

— Bănuiesc că îţi era mai uşor când aveai şapte ani şi jumătate. Te întindeai pe toată bancheta.

Trenuleţul porneşte cu o smucitură blândă, în primul tur. Linia ferată e construită de jur împrejurul parcului şi întregul circuit durează în jur de cincisprezece minute – timp în care poţi şi să dormi.

În vagonul din față, trei copii fac o gălăgie infernală. I-am văzut urcând, însă acum nu-i mai văd. Davis îmi blochează cu totul priveliștea.

— De ce m-ai adus aici? îl întreb brusc.

Corbul se lasă spre mine, punându-și coatele pe genunchi. E atât de înalt și trenulețul atât de scund încât nici nu-și poate îndrepta spatele.

— Pentru că îmi place aici, îmi replică amuzat.

Nu ezit și îl lovesc cu piciorul în tibie, ca să-i arăt că nu am chef de glume. Mai am puțin și pocnesc de curiozitate.

— Nu ești cea mai răbdătoare persoană, nu-i așa?

— Te-ai apucat de citit în stele? Morris nu te mai plătește suficient de bine, așa că te-ai gândit să faci niște bani *cinstiți*?

— Glumeațo!

Observ din treacăt cum își șterge palmele de pantaloni. Transpiră? Asta poate să aibă două explicații. Ori are febră, ori are emoții.

— Care-i treaba, Davis?

— Pentru început, nu poți să renunți la asta și să-mi spui Jay?

— Pot, dar nu vreau. Doar așa îmi amintesc că ești un Davis și trebuie să mă feresc de tine.

Mârâind nemulțumit, își apleacă capul pentru câteva clipe. Cu toate că nu sunt răbdătoare, încerc să nu-l presez. Pare că are ceva important să-mi spună.

— Sincer, nu voiam să ajung la asta, începe el să vorbească. Dar, pe zi ce trece, îmi este tot mai greu să te ocolesc. Mai întâi, vreau să te întreb ceva și, te rog, să fii sinceră.

Îmi pun și eu o întrebare. Cât de sinceră poate să fie o mincinoasă?

— Mă iubești?

Ei bine, ăsta e ultimul lucru la care mă așteptam. Nici nu

ştiu cum să răspund. Amândouă răspunsuri monosilabice aduc cu ele o schimbare şi tocmai ce am început să mă obişnuiesc cu situaţia.

Iniţial, nu aş răspunde, dar când Davis îşi ridică privirea asupra mea, nu-mi dă de ales. Deschid gura şi, în loc de răspuns, îi strănut direct în faţă.

O mie de puncte, Anna.

— Ăsta e un „da" sau un „nu"? mă întreabă nesigur.

— De fapt, sunt cu, întrebându-te acelaşi lucru.

Râde uşor spre enervarea mea.

— Suprinzător, se pare că am o oarecare înclinaţie spre lucruri periculoase, îmi spune amuzat.

— Ăsta e un „da" sau un „nu"? îl imit.

— E un „mi-e greu să stau departe de tine". Sunt conştient că nu e momentul potrivit pentru asta, mai ales după toată treaba cu Dalia şi cu ce o să urmeze, dar m-am săturat să mă prefac că nu se întâmplă nimic. Te iubesc, Anna.

Îmi prinde mâna în mâna sa şi un zâmbet idiot mi se întinde pe buze la comandă.

— Mult ţi-a mai luat!

Se întinde ca să-şi sprijine fruntea de umărul meu şi chicoteşte din nou. Aş fi crezut că o să fiu mai surprinsă, dar nu sunt. În sinea mea, mereu am ştiut că mă iubeşte. Aveam nevoie doar de confirmare şi am primit-o.

— Prima oară a trebuit să mă conving pe mine însumi că am tendinţe sinucigaşe şi că nu pot face nimic în privinţa asta.

— Oho, uşurel, cowboy. Nu sunt îmbrăcată cu robă neagră şi nu am nici coasă.

— Asta nu înseamnă că o să faci lucrurile mai uşoare. Eşti creată special să-mi faci zile fripte.

Îşi ridică privirea asupra mea ca să mă studieze. Cu vârful degetelor atinge unul dintre cerceii mei vechi, pe

care nu i-am dat niciodată jos din urechi. Diamantele dispar mereu.

— I-ai păstrat.

— Poftim?

— Cerceii. Mama ta mi-a spus odată la telefon că nu-ți plac bijuteriile scumpe, că se pierd ușor. Credeam că o să-i dai jos imediat ce te vei *trezi*.

— Ai vorbit cu mama?

Nu îmi dau seama ce mă șochează mai mult. Faptul că și-a făcut curaj să își recunoască sentimentele, povestea cu cerceii sau că Davis și mama au ținut legătura? Adevărul e că niciodată n-am știut de unde am perechea asta de cercei: familia mea știa că nu port bijuterii prețioase.

— Mama ta ținea legătura cu mama, deci da, mai vorbeam și eu din când în când cu ea. Îmi povestea despre lucrurile care nu-ți plac și mofturile tipice.

—Mofturi? iceesc. Te rog, Anna Fast nu are mofturi. Are pretenții.

— E tot aia, râde el.

— O să mă prefac că nu ai spus asta. Știi de ce? Pentru că ești prea fermecător astă-seară.

Își înclină capul și mă urmărește cu o sprânceană arcuită.

— Sunt fermecător?

— Ai fost până când m-ai întrebat dacă ești fermecător. Acum ești doar plin de tine.

În seara asta, Davis râde mai mult decât a râs anul trecut. Adică, în tot anul! Cine ar fi crezut că un om înfumurat poate să se și distreze?

— Deci, sunt curios ce vom face mai departe, mormăie el, redevenind serios. Lucrurile sunt complicate. Nu putem să ne arătăm în public, ești conștientă de asta?

Dau din cap afirmativ. La altceva nu mă așteptam. Atâta timp cât amândoi ne învârtim în jurul Academiei, o relație între noi e interzisă.

— Ăsta e motivul pentru care m-ai ocolit? îl întreb, privindu-mi mâinile. Dacă e ăsta, puteai să-mi spui de la bun început și să eviți înjurăturile pe care le-ai primit.

— Nu cred că scăpam neînjurat, indiferent de cum stăteau lucrurile.

Are dreptate, nu scăpa. Îmi place să-l înjur, cu sau fără motiv.

— Putem încerca, totuși, vine el cu ideea. Putem avea o relație și fără să afle cineva.

Davis vrea să avem o relație. Unde e calendarul să notez asta? Nu afli în fiecare zi că tipul arțăgos, sexy, dar enervant vrea să aibă o relație secretă cu tine.

— Adică, să nu afle nimeni nimeni?

— Nimeni. Bine, în afară de familia mea. Nu e ca și cum poți ascunde ceva de ei.

— Dar Dalia?

Ochii lui se ridică spre ai mei și se încruntă.

— Ce-i cu ea?

— Păi, e clar că tipa e nebună după tine și nu cred că vrei să fac crize de gelozie ocazional, doar că nu pricepe ca că s-a terminat între voi. Mai bine îi spui.

Cuta dintre sprâncenele lui mă irită. Ce îl uimește atât de tare că vreau asta? Aș lua orice măsură de siguranță că nebuna va sta departe de el, altfel s-ar putea să nu taxeze doar un pumn.

— Glumești, nu?

Nu, se pare că tu glumești.

— Sunt foarte serioasă chiar. Mai bine îi spui de noi.

— Și va da fuga să spună tuturor. Ar face orice din cauza geloziei, Anna. Nu te poți juca cu asta. Dacă află cineva de noi, o să avem probleme mari.

— Exagerezi, i-o tai sec. Poate că ar spune tuturor, dar nu e ceva nou. Deja se zvonește în toată Academia că ne-o tragem pe la colțuri. În caz că se va uita cineva în gura ei, putem să mințim.

Ridic din umeri; problemă rezolvată. Încep să mă pricep la mințit.

— Nici nu mă gândesc. Dalia e ultima persoană căreia i-aș spune așa ceva.

Reacția lui îmi lasă un gust amar în gură și simt cum mă enervez. Putea să aibă oricare altă reacție. Toată fericirea mea s-a dus pe apa sâmbetei; mă simt de parcă îi e rușine să-și recunoască sentimentele pentru mine în fața cuiva.

— Să înțeleg că ți-e rușine?

Îmi strâng brațele la piept și mă uit urât la el. Sper că are o explicație bună, că sunt pe cale să fac prăpăd.

— Tu te auzi ce spui? Dacă îmi era rușine cu tine, nu ne mai aflam aici, discutând despre asta. Să știi că nu îmi place să-mi complic viața așa, degeaba.

— Atunci? De ce nu vrei să-i spui? Ne-ar scuti de viitoarele certuri când Dalia nu o să-și poată ține mâinile acasă.

— Nu mă interesează Dalia și ce crede ea. I-aș spune dacă nu aș cunoaște-o suficient de bine, încât să știu că în secunda doi nu va spune tuturor. Abia așteaptă să pună mâna pe o informație ca asta, să te dea afară din Academie. În plus, e vorba și despre imaginea și slujba mea. Toți cei din campus știu că ai cinșpe' ani.

Asta are logică, dar nu înseamnă că mi-a trecut supărarea. Cu indexul îmi ridică bărbia și îmi întoarce fața spre el, ca să mă privească.

— Nu mai fii supărată.

Ochii îi cad pe gura mea și acum mă sărută fără vreo reținere, deși trenulețul s-a oprit la capătul liniei. Mișcarea din jurul nostru ne întrerupe, însă. Omul cu biletele ne privește sceptic, iar eu zâmbesc inocent.

— Data viitoare, închiriați o cameră de hotel pentru giugiuleli, nu o faceți în fața copiilor.

— Sunt copiii tăi? întreabă Davis ofticat și acesta

clatină din cap. Așa credeam și eu, așa că aștept plângeri din partea părinților. Și data viitoare, fă turul mai lung.

Ies prima din vagon, apoi el și mă prinde de mână. Ne îndreptăm spre ieșire când Anabelle ne iese în față. Instinctiv îmi trag mâna din a lui, încercând să ascund faptul că se întâmplă ceva între mine și instructorul meu. Și până la urmă, ce naiba caută aici?

Mă prinde înapoi, imediat ce Anabelle dispare din raza noastră vizuală, și își strecoară degetele printre ale mele.

— Jay, o să avem necazuri.

— Mie-mi spui? Dar măcar să o facem să merite.

Încuviințez din cap debusolată și mă las condusă spre ieșirea din parc, însă ochii mei văd ceva ce îl va face pe Davis să turbeze. Ținându-se de mână ca și noi, Maddy și Alex intră în parc râzând și mă încordez fără să vreau. Corbul mă privește nedumerit, apoi se uită chiar în direcția lor și înțepenește pe loc. Toată fericirea de adineauri se transformă în furie pură și nici nu știu cum ajungem lângă cei doi.

— Jay, bâiguie șatena panicată. Ce bine îmi pare să te văd. Ce? Și tu ai venit să vezi rațele care plutesc pe lac? Ce frumos și ce coincidență, nu mă așteptam. Hai, Alex!

— Rațe în ianuarie, Madeline Davis?! tună acesta.

— Rațe care nu emigrează? o face pe inocenta. Jay, cedează, te rog nu face scandal. M-am îndrăgostit de el și el de mine și nu putem sta departe unul de celălalt, așa că, te implor, nu te transforma aici și nu-l pocni pentru că, jur că e băiat bun!

— Și foarte mare și profesor, adăugă Davis printr-un mârâit și îl ațintește pe Alex cu privirea.

Mă agăț și mă țin strâns de brațul lui, când vrea să facă un pas spre el ca să-l pocnească cu adevărat.

— Iubitule, lasă-i în pace. Sunt îndrăgostiți.

— Da, de nepoata mea de cinșpe' ani! răcnește. Tu

nu vezi că e un copil? îl întreabă pe şaten. Cum poţi să te apropii de ea?

— Şi tu eşti în aceeaşi situaţie ca mine, replică el şi mă priveşte cu subînţeles.

Davis îşi apleacă faţa spre mine şi mă studiază atent. Ştie că Alex are dreptate, cum şi eu şi restul ştiu. Ne aflăm în aceeaşi situaţie ca şi ei, doar că între mine şi Maddy e diferenţa de trei ani. Anii de diferenţa dintre mine şi Jay sunt egali cu cei dintre ei.

— Te rog, îi spun încet. Dă-le o şansă.

Încleştându-şi maxilarul, îl mai priveşte o dată pe Alex şi cedează.

— Bine, dar să nu vii la mine când o să-ţi frângă inima, îi spune lui Maddy, apoi mă smuceşte după el.

Urc pe scaunul pasagerului şi Davis îmi trage centura de siguranţă, încă încruntat. E supărat din cauza relaţiei lui Maddy cu Alex, cu toate că tot în seara asta s-a decis soarta relaţiei noastre. Oftez, îmi dau ochii peste cap şi îi depun un sărut scurt pe obraz.

— Acum ce facem? întreb. Dacă apărem la ora asta la Academie, o să bată la ochi.

— Mergem acasă. O să-l sun pe Morris să-l anunţ că te-am răpit, ca să nu trimită echipa de salvare prin pădure degeaba. Are tendinţa de a se speria foarte uşor.

Pufnesc.

— Cine vorbea...

— Gura, moţato! Ar trebui să-mi mulţumeşti. O să dormi până târziu.

*

Davis nu o să fie prea fericit când o să vadă dezastrul pe care l-am făcut. Îi aud paşii îndreptându-se spre uşa băii, iar eu mă chinuiesc să mă ridic de pe podeaua udă.

Plouă. În casă. Chiuveta spartă în două şi prăbuşită, pereţii uzi şi băltoaca în care mă tăvălesc sunt doar rezultatul capodoperei mele. Mai bine nu îmi periam dinţii în dimineaţa asta.

— Anna!

Davis dă buzna în baie, lipind uşa de perete. Ochii săi se măresc de spaimă. Îl cred. Doar eu puteam să sparg ţeava de alimentare cu apă, după ce m-am căţărat pe chiuvetă să revendic pasta de dinţi din dulapul suspendat.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Îmi dau părul ud după ureche şi zâmbesc strâmb.

— Scuze. O s-o plătesc. Cred. Sper. Deocamdată sunt falită.

Şi în necazuri. Când o să vadă Sandra ce am făcut, o să-mi ia gâtul. Mi-o şi imaginez făcând crize în timp ce urlă „Chiuveta mea!".

Jay iese din transă şi se repede spre robinetul de urgenţă, ataşat pe ţeava de alimentare. Îl răsuceşte şi ploaia încetează, iar eu presimt că o să mor de ruşine.

— Cum ai reuşit? Ai un metru şi jumătate, pentru numele lui Dumnezeu!

— Fix asta e problema! Dacă aveam mai mult, ajungeam la blestematul ăla de dulap şi luam pasta de dinţi, fără să sparg ceva. Nu am ştiut că chiuveta nu e în stare să îmi menţină greutatea.

Flutur din mână cu ciudă. Abia cântăresc cincizeci de kilograme, dar am graţia unui elefant cu trei picioare. În ritmul ăsta, Davis o să mă dea afară din casă înainte să măresc paguba. Asta în caz că nu mă dă Sandra prima.

— Chiar îmi pare rău, spun când văd că tot ce face e să se uite ușor amuzat la mine. O să încerc să o repar sau ceva. O s-o lipesc cu scotch.

— Nu! exclamă. Nu, adică, nu are rost, o dregc. O să fac eu ceva în privința asta.

Acum îi e frică de mine. De fapt, de ce aș mai putea face. Sunt un dezastru pe două picioare blege. Îmi trec limba peste buza inferioară, apoi spun inocent:

— 'Neața, iubitule. Ai dormit bine?

În continuare amuzat, se apleacă asupra mea și îmi oferă o mână de ajutor, să mă ridic de pe podea. Imediat ce mă repune pe picioare, îmi ferește părul din fața și mă privește ironic.

— Aș dormi și mai bine dacă aș ști că iubita mea nu se joacă cu firele unei bombe. Pariez că fiecare zi a ta e plină de aventuri.

— Cam așa ceva.

Ora micului dejun ne prinde înghesuindu-ne în baia de la parter. Ne batem pe locul din fața chiuvetei când Sandra bate în ușa larg deschisă, ca să ne atragă atenția.

— S-a întâmplat ceva cu chiuveta voastră? ne întreabă oarecum ironică, având o sprânceană ridicată.

— Un mic accident, rânjește Davis.

Încuviințez din cap în timp ce îmi periez dinții cu o expresie nevinovată. Pariez că Sandra știe totul. Am aflat de dimineață că dormitorul lui Davis e chiar lângă al părinților și pereții sunt subțiri. Acum vrea doar să ne necăjească.

— Jayden, nu-ți plătesc eu chiuveta.

— Nu-i nevoie. O schimb mai târziu. Și țeava de alimentare la fel.

— Aia ce a mai pățit?

Mă înroșesc ca un beculeț când acesta zâmbește complice.

— Un alt mic accident.

— Cam dese accidentele astea, chicotește ea. Aveți grijă să nu-mi rupeți și canapeaua, a costat o avere!

Încă râzând, pleacă din pragul ușii iar eu mă uit urât la Corb. Sandra a înțeles cu totul altceva, dar nici Davis nu s-a chinuit prea tare să explice în termeni clari cum s-au întâmplat toate.

— Puteai să spui că a căzut singură! îl cert. Cum mai dau ochii cu mama ta acum?

— Iubito, n-are nimeni treaba cu tine. Oricum, o să explodeze de fericire când o să le zicem că am trecut de perioada în care voiam să ne strângem de gât.

Mormăi ceva neînțeles nici de mine și părăsesc perimetrul. Deși mor de rușine, îmi fac curajul și mă îndrept spre bucătărie cu viteza melcului constipat, încercând să trag cât mai mult de timp. Ușa e deschisă și am impresia că asta e un invitație indirectă. În afară de mine și Jayden, nimeni nu mai e acasă. Unde e Maddy când ai nevoie de ea, să-ți salveze fundul cu vorbăria?

Rămân în prag și zâmbesc strâmb la Sandra, care așteaptă să prind tupeu și să intru.

— Jay nu m-a anunțat că o să veniți acasă, mormăie. Și totuși, am presentimentul că îmi ascundeți ceva important.

Ce perspicace e Sandra Davis!

— Nu mai sta acolo ca o statuie.

La comandă fac un pas în față și aproape mă împrăștii. Nu cred că aveam nevoie de o îmbrâncitură din partea Corbului; până la anul îmi făceam curaj să intru.

— Vrei să tragi curent?

Nesimțitul îmi aruncă de la distanță întrebarea, asigurându-se că nu am cum să-l pocnesc. Înaintează umflat în pene ca un cocoș și apucă un măr din coșul pentru fructe, apoi aruncă bomba.

— Suntem împreună.

Și dispare ca măgarul în ceață pe ușa din spate. Gata, îi sparg capul! A dat bir cu fugiții și m-a lăsat singură, să îndur manifestarea Sandrei.

Explodează direct în plâns. Pentru câteva clipe de agonie, credeam că e supărată foc, însă când mă strânge în brațe înțeleg. A uitat deja povestea cu chiuveta.

— Ce mă bucur pentru voi!

O las să se manifeste, în timp ce mă gândesc la multe modalități de tortură. Nesimțitul de Davis doar a aruncat bomba și a luat-o la sănătoasa, lăsându-mi pe cap o femeie nebună.

— Presimțeam că aici se va ajunge încă de când v-am văzut la cafenea, spune, sărutându-mi obrajii. Felicitări, draga mea!

— Mulțumesc.

Mă felicită de parcă am câștigat o medalie sau la loterie. Aș vrea eu.

— Asta îmi aduce atât de tare aminte de felul în care s-au cunoscut părinții tăi, se smiorcăie în continuare, dându-mi drumul și luând loc pe scaun.

Mă uit la ea curioasă.

— Știi povestea lor?

— Ce prietenă aș fi fost dacă nu aș ști? Matthew și Anna s-au cunoscut în Florida. Mama ta lucra acolo, era chelneriță. La început nu s-au suportat deloc. Ea îi scuipa în cafea și el mereu pleca fără să plătească.

Râd odată cu ea. Nu așa mi-am imaginat-o pe mama în adolescență. Era prea blândă și prea calmă ca să facă rău cuiva, intenționat.

— La un moment dat, mama ta l-a sechestrat pe Matt în camera frigorifică, pe motiv că, dacă nu plătește tot ce a consumat până atunci, o să-l lase acolo. Atunci, tatăl tău s-a îndrăgostit de răutatea ei și, în loc de plată, a cerut-o în căsătorie. Bineînțeles că, la cât de nebună era Anna,

a acceptat din prima. Nu o interesa că nu se cunoşteau aproape deloc.

Sandra oftează şi îşi şterge lacrimile de pe obraji cu prosopul de bucătărie, apoi continuă:

— Un an mai târziu, s-au întors în Charleston, iar Anna era deja gravidă în opt luni cu Austin. Atunci, Matt ne-a prezentat-o, fiind prieten cu Will al meu. Fix şase ani şi jumătate era diferenţa între ei, cum e între tine şi Jay.

— Jay mă cunoaşte de când m-am născut, zic eu.

— Da. A aşteptat în sala de lângă maternitate, când Anna te-a născut. El a fost primul care te-a ţinut în braţe, deşi habar nu avea cum să te apuce. Erai atât de micuţă şi de uşoară încât, până şi un băieţel de şase ani a putut să te ţină.

— Apoi, doi ani am crescut împreună, până când tata şi mama s-au hotărât să ne mutăm în Florida, adaug eu.

— Ce supărat a mai fost Jay atunci, mormăie ea. Şi acum ţin minte că a sărit să-l bată pe Matt. Abia l-am dezlipit de tine şi a trebuit să-l încui în cameră, ca să puteţi pleca, râde. De aceea ne-a acuzat câţiva ani la rând ca noi suntem vinovaţi pentru plecarea ta. Nu era capabil să înţeleagă hotărârea părinţilor tăi.

Oftez şi mă întreb în sinea mea cum ar fi fost dacă mama şi tata nu ar fi luat decizia de a ne muta în Florida şi aş fi crescut alături de Jay. Oare ne-am mai fi îndrăgostit?

Davis revine, mult mai serios decât a plecat. Mă priveşte fix, cu maxilarul încordat, şi îmi dă presentimentul că dimineaţa asta frumoasă e pe cale să se termine.

— Anna, Consiliul a ajuns în Charleston. Trebuie să ajungem la Academie înaintea lor.

Rahat.

— Consiliul? întreabă Sandra mirată, în timp ce eu mă pun în mişcare. Ce se întâmplă?

— Mamă, îţi explic mai târziu.

Sunt târâtă de mână spre maşina parcată pe alcea din

fața garajului.

— Ce naiba e cu atâta grabă? mă răstesc. Nu o să le întind un covor roșu la picioare.

— Nu, dar Morris ne așteaptă în biroul lui. Anna...

Se oprește și mă prinde de umeri, ca să mă întoarcă cu fața spre el. Nu mai înțeleg nimic; nu-i înțeleg agitația, nu înțeleg graba, nu înțeleg de ce Morris ne cheamă chiar acum. Sunt pe dinafară cu totul și mă enervează.

— Orice o să-ți spună Morris să faci, faci. Fără comentarii și nazuri. E vorba despre locul tău în Academie, deci treaba e serioasă.

— Ești conștient că mai mult mă bagi în sperieți, nu? Mai mult mă agiți. Fii mai calm, omule!

— Guralivă, ca de obicei.

Mă sărută scurt, închizându-mi gura, apoi mă împinge pe scaunul pasagerului. Cred că asta a fost liniștea dinaintea furtunii și s-a dus. Ce mă așteaptă de acum încolo nu știu, dar bănuiesc că voi afla curând și nu o să-mi placă de nicio culoare. Deși mă chinuiesc să mă calmez, pulsul mi-o ia la goană și simt cum mă înroșesc toată.

— Dacă mă exmatriculează? întreb brusc, atrăgându-i atenția asupra mea. Sau mai rău, dacă înfund pușcăria? Dacă află că Gloria Montgomery nu există? O să dezgroape morții și pumnul încasat de Dalia o să fie pistol cu apă pe lângă acuzațiile care o să mi se aducă.

— Nu are ce să dezgroape, Anna. Gloria Montgomery e o persoană reală în dosarele școlii. Cât despre membri, am presentimentul că or să fie blânzi.

— Nu-mi spune că sunt prieteni de-ai tăi!

Maxilarul lui zvâcnește nervos, ridicându-mi alte semne de întrebare. Oare am atins un punct sensibil? O fi vorba de o femeie? Suntem împreună de câteva ore și deja îmi fac griji.

— Bănuiesc că o să afli singură cum stă treaba, când o să-i întâlnești.

Răspunsul lui nu face nimic altceva decât să-mi ridice şi mai multe semne de întrebare. Ceva îmi spune că Davis ştie exact cine sunt cei din Consiliu şi nu e vorba de nişte simple cunoştinţe. E ceva mai mult; ceva care nu o să-mi placă.

Încep să urăsc prevestirile.

— Când o să vii acolo, încearcă să-ţi aminteşti că nu eşti singură.

— Da, dar nu tu i-ai dat un pumn lui Chucky, râd forţat. Poţi să fii chiar lângă mine, că tot eu o să o încasez.

Oftând, Davis întinde braţul şi îmi prinde mâna într-a lui, apoi le pune pe amândouă în poala mea. S-au întâmplat atât de multe în ultimele ore, încât nici nu am apucat să mă gândesc la ce înseamnă asta. Eu şi corbul suntem împreună. E o mare chestie, ţinând cont că nu ne sincronizăm mai deloc. Ce ciudată e viaţa.

— Sincer, nu-mi pare rău că ai lovit-o, dar îmi pare rău că s-a ajuns în momentul în care Consiliul e nevoit să intervină.

— Nu putea Morris să mă pedepsească? Chiar era necesar să-i cheme pe călăreţii morţii aici? Mă întreb unde e al patrulea.

— Te pedepsea Morris dacă era un liceu normal. Tot nu ai învăţat că Academia nu e o şcoală normală? În plus, există un Cod al regulilor şi, se pare, tu nu l-ai citit.

Nu l-am citit, dar ştiu exact la ce se referă. La partea aia în care e interzis ca un elev să lovească un profesor şi vice-versa. Dacă îmi aminteam de regula aia tâmpită înainte să o pocnesc pe Dalia, nu mai eram în pragul exmatriculării.

— Măcar dă impresia că ai făcut-o, adaugă el.

— Adică, să mint că am învăţat Codul Regulilor?

— Dacă e nevoie, da.

Asta e o noutate. Nu credeam că o să apuc vreodată

ziua în care Davis îmi cere să mint în legătură cu ceva.

— Păi, dacă mă întreabă de un anumit articol?

— Ți-l șoptesc eu.

Grovază idee. Sandra l-a scăpat în cap când era mic, sunt sigură.

— Iartă-mă că spun asta, Davis, dar tu nu știi ce e ăla șoptit. Tu șoptești cum vorbesc eu prin portavoce.

— Ești răutăcioasă, mă înțeapă el.

Ridic din umeri. Nu-l contrazic, nu-s cea mai simpatică persoană din lume. Îmi place să arunc cu replici acide, e un fel de hobby.

Nu pot spune că mi-a fost dor de biroul lui Morris. Aș fi preferat să-i văd mai degrabă fața lui Maddy, decât cea a directorului.

Eu și Davis intrăm când acesta ne invită și Morris îmi face semn să iau loc pe scaun. Presupun că o să fie o discuție lungă și plictisitoare, altfel m-ar fi lăsat să stau în picioare.

— Ai închis ușa? îl întreabă pe Jay, privindu-l oarecum agitat.

Ce naiba au toți astăzi? Nu știe nimeni că nu trebuie să agiți găina înainte să i se taie capul?

Davis încuviințează, apoi se așază lângă mine, bătând darabana cu degetele pe birou.

— Atunci, bănuiesc că putem începe. Uite cum stau lucrurile, domnișoară Montgomery, începe Morris, făcându-se comod în scaunul lui. Știm cât de crude pot fi deciziile Consiliului, cât de lungi și de stresante pot fi ședințele lor, așa că, mă gândeam la o soluție prin care să scurtăm vizita lor. Ești atentă?

— Niciodată n-am fost mai atentă decât sunt acum.

— Bun.

— Vrem să minţi, aruncă Davis bomba, privindu-mă pătrunzător.

— Cum?

Sunt... debusolată. Ce s-a întâmplat cu Davis? Ce s-a întâmplat cu Morris? Sunt contagioasă, cred. E singura explicaţie pentru comportamentul lor.

— Vrem să negi povestea domnişoarei Dalia, continuă Morris.

— De ce?

— Pentru că acuzaţia e mult prea gravă ca să scapi nepedepsită, îmi răspunde Corbul, punându-şi o mână pe braţul meu.

Ochii lui Morris se îndreaptă fix acolo şi mă fâstâcesc nervoasă, până scap de atingerea lui. Stresul nu-i face bine, văd.

— Aşa, şi? mârâi. Parcă voi eraţi de partea cealaltă a baricadei. Vă place slujba asta, de ce aţi risca-o pentru mine?

Cei doi se privesc direct şi scrâşnesc din dinţi. Ăştia îmi ascund ceva vital şi nu e corect. Nu e momentul bun să-mi umplu capul cu întrebări.

— Davis o să îţi susţină povestea, îmi zice directorul, ocolind intenţionat întrebarea pe care am pus-o. În seara în care ai lovit-o pe domnișoara Dalia, făceai antrenamente suplimentare cu instructorul tău, în sala de sport.

— Făceam?

— Concentrează-te! mă apostrofează Hitler.

Ridic palmele în semn de predare.

— Ok, făceam antrenamente cu Corbul în sala de sport. Atât? Spun asta şi cei din Consiliu o s-o muşte?

— De ar fi atât de simplu! oftează tot prietenul meu de năzbâtii. Consiliul o să te obosească cu întrebări, o să

încerce să te facă să cedezi psihic şi să recunoşti totul. Acelaşi lucru o să i-l facă şi Daliei şi, după cum o cunosc, nu suportă prea bine stresul. Tot ce trebuie să faci e să reziști mai mult decât ea.

Mă irită faptul că Davis o cunoaşte atât de bine pe Dalia. Nu-mi pot închipui cum au fost cei cinci ani lângă ea, dar sunt geloasă pe ideea că l-a făcut pe Corb fericit o perioadă.

Dar chiar ar fi cazul să încep să mă concentrez, altfel risc să zbor din Academie şi să o las pe Dalia prin preajma lui.

— Cred că pot rezista mai mult decât ea, bombăn la un moment dat.

— Nu „cred", Gloria. *Trebuie.*

— Ok, o să rezist mai mult decât ea, repet puţin mai sigură.

— Încearcă să-ţi susţii povestea până la capăt, mă sfătuieşte Morris. Dacă văd că o dai din colţ în colţ, or să-şi dea seama că e ceva în neregulă. Nu cred că vrei ca şedinţa să se lungească şi mai mult.

— Nicio grijă. O să mint convingător.

Davis chicoteşte uşor şi îi trag un cot. Şi totuşi, nu m-am înşelat atunci când am zis că primesc un tratament special. Întrebarea e: de ce primesc din partea lui Morris? Pe Jay îl înţeleg, dar pe director nu. Nu ne leagă nimic în afară de o relaţie strict profesională.

— Eu o să mă asigur că or să te creadă pe tine, bolboroseşte corbul în barbă, mai mult pentru el însuşi. Bănuiesc că acum vom afla dacă sângele se face apă.

Habar n-am despre ce vorbeşte, dar nu m-aş mira deloc dacă un membru din Consiliu ar fi un Davis. Sunt peste tot!

— Am înţeles. Mint, stau dreaptă şi arăt provocator. Asta în caz că e vreun membru tânăr.

De data asta, eu primesc un cot. Gândul ăsta îl nemulțumește pe Bon Jovi.

— Ce? mă rățoiesc la el. Trebuie să arăt bine și când mi-o iau pe coajă.

— Lasă gluma, râmă blondă, și ascultă o dată în viața ta ce ți se spune. Chiar dacă o să fiu lângă tine, tu o să fii singura care o să răspundă în fața lor.

— Nu sunt o râmă și am înțeles. Ai puțină încredere. Până la finalul serii, o să ți-i învârt de nu o să mai știe de ei.

Zâmbesc sigură pe mine, dar sclipirea amenințătoare din ochii lui nu dispare. Abia acum observ cât de încordat e.

Când părăsim biroul lui Morris, Davis rămâne cu aceeași alură. Stresul lui mă stresează și pe mine, de parcă mi-l transmite pe calea aerului.

— Calmează-te, mârâi la el, înaintând pe coridor. Nu e corect să fii mai stresat decât mine. Până la urmă, nu vine adevăratul Hitler, să-mi decidă soarta.

— Nu e amuzant, Anna, mă dojenește el, privindu-mă urât. De la bun început ți-ai cauzat necazuri. Nu poți sta deloc departe de ele.

Clatin hotărâtă din cap. Chiar nu pot sta departe. Eu le atrag pe ele sau ele pe mine. Asta încă nu am aflat, dar e cert că suntem suflete pereche.

— Dacă scapi de asta, o să fiu cu ochii pe tine non-stop. Nu te mai pot lăsa să-ți rişti locul aici. Ți-ai făcut prea mult de cap.

Ajungem la cabana mea și constat că suntem singuri imediat ce intrăm și nu-i aud gura mare a lui Maddy. Mă dezbrac de geacă și o arunc neglijent pe marginea patului, apoi mă întorc spre el.

— Uite ce e, nu mă ajuți cu absolut nimic dacă continui să fii încordat ca un arc. Totul o să fie bine, o să vezi și... tu ar trebui să-mi spui asta, nu eu ție.

— Nu faci lucrurile mai ușoare, Anna. Te cunosc.

Imediat ce o să intri în sală, o să începi să ici peste picior pe cineva. Dacă nu o să fie mult mai rău.

Cade o clipă pe gânduri și îmi țuguiesc buzele, nemulțumită. Se comportă ciudat astăzi.

— Crezi că au ajuns deja? îl întreb.

— Da. Rămâi aici până vin după tine. Te rog, ascultă-mă măcar de data asta și stai aici.

Încuviințez din cap, neștiind ce să mai spun. Seriozitatea cu care tratează el problema mă face să conștientizez că nu mai e loc de glume.

Totuși, îmi fac un plan B în minte. Nu sunt prea sigură că o să scap. Presentimentul rău insistă.

Jay mă smulge dintre gânduri când se apleacă să mă sărute. În niciun caz nu e un sărut de „ne vedem mai târziu", ci unul de „mai vreau să stau puțin prin preajmă". Îmi prinde șoldurile în palme și mă lipește de el, obligându-mă să mă ridic pe vârfuri.

Înainte să-mi dau seama, mă simt nevoită să ridic brațele, ca să-mi scoată tricoul. Mă privește o clipă, apoi se apropie din nou, dar Maddy trântește ușa atât de tare, că mă gândesc deja cu ce să o torturez.

— Oh!

— O să te omor! o informez.

— Gloria, lasă amenințările pentru data viitoare, îmi spune serioasă. Și...

Amândoi ne uităm ciudat la ca când își lasă capul în jos și își strânge brațele la piept, cu o mină supărată.

— Și? întreabă Corbul nerăbdător.

— Știam din nou, știam din nou! explodează și țopăie ca un cangur prin cameră. Știam că v-o trageți de mai mult timp, dar acum v-am prins în acțiune! Bine, aproape. Nu voiam să vă văd goi sau știți voi, dar totuși... Am avut dreptate!

Entuziasmul ei mă șochează oarecum și nu sunt singura.

Jayden a rămas cu tricoul meu în mâini și nu știe cum să reacționeze.

— Un Jay mic când faceți? ne trântește întrebarea și, pentru o clipă, îmi pierd suflul.

— Când o să încetezi să mai dai buzna peste noi și nu o să mai fiu virgină, la dracu'!

— Ești virgină?! icnește Davis și mai îngrozit.

— Ești? întreabă și Maddy, la fel de uimită.

Dacă mă mai întreabă cineva ceva, o să-i bat pe toți. E clar. E ziua bombelor.

— Ce credeai? mă răstesc la Jay, scoasă din sărite. Că într-adevăr m-am culcat cu Jeremy?

Își scutură capul buimac. Idiotul chiar a crezut asta.

— Ai optsprezece ani, adaugă Maddy, năucită. Unde ai crescut până acum? Într-o cutie de carton?

— Am fost în comă, i-o trântesc ironică. Apoi într-o depresie frumușică și de lungă durată. Crede-mă, ultima grijă a unei fete care se trezește fără părinți, este virginitatea sau băieții.

Nepoata Davis ridică din umeri, în timp ce unchiul ei e complet mut. Zici că i-am spus că am SIDA!

— Alo, Mutulică! îmi pocnesc degetele în fața lui. Nu te uita la mine ca și cum mi-a crescut păr pe față. Am spus că sunt virgină, nu un zombie.

— Trebuie să... plec.

Îmi înmânează tricoul și părăsește cabana, comportându-se de parcă i-a căzut un asteroid în cap.

Mă uit la Maddy surprinsă.

— Ce l-a apucat? întreb.

— Ce te-a apucat pe tine? Nici măcar eu nu mai sunt virgină!

Oh, n-a spus asta!

— Nu-mi spune că... Oh, Alex, Alex, ce repede te miști!

— Spre deosebire de alții, mi-o retează. Chiar am

crezut că tu și unchiul vă faceți de cap de mult timp. Uite un sfat, când vrei să mai arunci astfel de bombe nucleare, atenționează-mă înainte. Nu cred că vrei să fac vreun infarct prematur. Unchiul tocmai trece printr-unul. N-ai văzut cum a șters-o? De parcă nici n-a fost aici.

Am văzut și a fost ciudat. Nu mă așteptam la o asemenea reacție.

— În fine, bombăne tot ea. Lăsând la o parte faptul că ești virgină, tocmai am văzut mașina celor din Consiliu. Mai lipseau câteva efecte speciale cu niște frunze zburătoare și o furtună amenințătoare și jur că scena era scoasă din filmele de groază.

— Zău? Și cine sunt membrii? I-ai văzut?

— Crede-mă, scumpo, când vezi un jeep negru și înspăimântător intrând pe porți în reluare, o iei la fugă. Dar ai timp să-i cunoști. O să te și saturi de ei.

Se oprește din vorbit și mă privește lung, pătrunzător, înfiorându-mă.

— Ce?

— Nimic. Doar... îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, dar să știi că toți vom fii lângă tine. Nu scapi așa ușor de noi.

Îmi face cu ochiul și, după ce îmi zâmbește trist, pleacă.

Nu trece nici jumătate de oră și un alt Davis îmi trece pragul. Shannon intră ca la ea acasă și pune pe pat un costum urât, din două piese.

— Nu mă îmbrac cu ăla nici moartă!

— Trebuie, mi-o retează. Nu te poți duce în fața lor în blugi. În plus, ședința începe în scurt timp, așa că ai face bine să te grăbești.

— Așa repede? mă mir eu. Abia au ajuns. Tipii ăștia nu au și ei o viață personală? Nu mănâncă, nu dorm? Sau sunt trei de Dracula?

— Aproape.

Grozav. Smiorcăindu-mă ca un copil selifosit, iau costumul şi, evitând să mă mai uit la el, dau să mă îndrept spre baie.

— Nu avem mult timp, mă atenţionează. Schimbă-te aici, iar eu îţi spun ce trebuie să faci când intri acolo.

Fac cale întoarsă şi mă trântesc pe pat.

— Consiliul pune preţ pe prezenţă, începe Shannon cu vorbăria. Sper că nu ai intenţia să intri în sală, mergând de parcă ai ceva înfipt în fund.

— De ce? Aşa merg de obicei? întreb îngrijorată.

— Nu, dar nici dreaptă nu mergi. Trebuie să stai perfect ţeapănă.

— Ca un mort, completez eu.

Pufneşte şi îşi aruncă braţele în aer, enervată.

— Uite, habar nu am de ce fratele meu e în limbă după tine şi Maddy te consideră cea mai bună prietenă, dar mă calci teribil pe nervi. Dacă nu vrei să fii ajutată, spune-mi şi te las să te descurci singură.

Oftez.

— Scuze. Continuă.

Îmi trag şi pantalonii pe mine, prinzându-i apoi cu centura. Un verde mai hidos ca ăsta nu am mai văzut, dar m-am aşteptat. Niciodată nu mi-au plăcut hainele militare.

Simt nevoita să mă rectific când Davis păşeşte în cameră, îmbrăcat cu haine de aceeaşi culoare. Spre deosebire de mine, el arată perfect în verde.

Mă priveşte sceptic, cu o sprânceană arcuită, ţinând la ureche telefonul mobil. Răspunde monosilabic în timp ce mă scanează în detaliu. Probabil râde în sinea lui acum.

— Vorbeşti la telefon? îl întreb arţăgoasă.

— Nu, ascult cum se descarcă bateria.

— Şi cum se descarcă?

— Cu fiţe, mi-o trânteşte serios, închizându-mi gura.

Touché. De când are Davis replici atât de marfă? După

încă un răspuns monosilabic, încheie apelul și spune:

— Arăți ca naiba.

— Mersi. Urmează să fiu dusă la spânzurătoare. Cum ai vrea să arăt?

— Mai plină de viața și pregătită să urmezi planul.

Shannon își drege glasul, atrăgându-ne atenția asupra ei.

— Eu tot cred că e o idee proastă să o pui să mintă. Nu o să fie în stare să o ducă la final. Uită-te puțin la ea. Nici bine nu o să intre acolo, că o să ia la mișto pe cineva.

Aceeași chestie mi-a spus-o și el și chiar mă întreb ce îi face să aibă impresia asta. Nu sunt atât de răutăcioasă. Cred.

— O să fiu serioasă, promit. Până la urmă, e vorba despre locul meu aici.

— Vorbești de parcă l-ai căpătat corect.

Oh, Shannon joacă dur. I-aș răspunde pe măsură, dar mă abțin. Nu e o idee bună să mă iau în gură cu ea când am nevoie de toată energia din lume să dau ochii cu Consiliul.

— Eu zic că nu e momentul pentru atacuri, mârâi. Știi foarte bine situația și de ce am mințit. Nu e ca și cum tu nu ai mințit vreodată și ești vreo sfântă.

Rahat! Nu mă pot abține niciodată, nici măcar atunci când am de gând să o fac. Shannon mă arde cu privirea și încerc să nu mă uit la ea. Am dat-o în bară bine.

— Încetați amândouă! ne dojenește Jay ursuz. Nu am starea necesară să vă urmăresc și parcă trebuia să ajungem undeva.

O las baltă, doar ca să-mi prind părul la spate cu niște agrafe și să-mi fac ultimele retușuri. Când ies din baie, Shannon nu mai e prezentă și, dacă mă iau după felul în care pumnii lui Davis se strâng, au avut un schimb de replici în lipsa mea.

— Ești gata? mă întreabă.

— Nici pe departe. Hai să mergem.

Îl urmez afară din cabană, apoi prin curte, având pironite în spate privirile curioase ale elevilor. Prin grămada înghesuită într-o parte a curții, dau de ochii lui Anabelle și de zâmbetul ei îngâmfat. E bucuroasă să mă vadă într-o asemenea postură, dar n-am de gând să o las să se bucure și de plecarea mea. O să mint mai bine decât am mințit vreodată, indiferent că asta a început să-mi displacă.

— Iubito, indiferent de ce o să se întâmple acolo, evită pe cât de mult posibil să răspunzi atacurilor Daliei. O să vrea să te scoată din sărite și să acționezi greșit.

Dau din cap și intru prima în clădirea principală. Pulsul începe să-mi crească și palmele să-mi transpire. Trebuie să mă mențin calmă, altfel risc să leșin.

— Nu o să joace corect, adaugă el.

— Dar noi jucăm? Stai liniștit, nici nu mă așteptam să joace cinstit. E vorba despre Dalia, până la urmă. Se vede după ea că e capabilă de orice, ca să câștige.

Cel puțin am un avantaj pe care ea și-l dorește. Însuși Jay. Sunt conștientă de sentimentele ei pentru el și cât de mult o roade gândul că nu o să o apere astăzi. Se pare că cinci ani de relație sunt egali cu zero barat și mi-e cam milă de ea.

— Ai iubit-o? îl întreb.

— Ce?

— Pe Dalia, Jay. Ai iubit-o? Ați fost împreună cinci ani.

Îmi ridic capul din pământ și îl surprind privindu-mă.

— Nu e momentul să discutăm despre asta. Întreabă-mă mai târziu.

Ne oprim în fața sălii de conferințe și simt cum încep să-mi tremure balamalele. Nu sunt în stare să fac asta, dar nu e un lucru de care aș putea să fug.

— O să fie bine, mă încurajează el. O să scăpăm și de asta.

Încuviințez din cap frenetic, înghițind în sec de mai multe ori.

— Te iubesc, Anna.

Asta e tot ce-mi mai spune înainte să deschidă ușa. Inspir adânc, umplându-mi plămânii cu aer, și capăt o idee de curaj. Îndreptându-mi postura, pășesc înăuntru cu Davis pe urmele mele și mă opresc chiar în centrul sălii, în fața mesei lungi la care trebuie să se afle cei trei membri. Îmi ia o secundă să-mi fac curaj să-mi și ridic privirea.

Ochi albaștri în ochi albaștri. Asta e tot ce văd; restul lumii se năruie subit în jurul meu când îmi dau seama de cel mai grav lucru de până acum. Aș prefera de o mie de ori să fiu exmatriculată pe loc, decât să înfrunt asta.

Austin.

Mă răsucesc pe călcâie la comandă, în timp ce mâinile lui Davis îmi cuprind umerii. Nu mă mai pot uita la el; nici măcar nu pot respira același aer cu trădătorul acela. Ce naiba caută aici și de ce stă la masa aia?

— Nu face asta, îmi șoptește Jay, încercând din răsputeri să mă facă să renunț la ideea de a pleca. Înfruntă-l.

De parcă aș putea! Abia de sunt în stare să mă abțin din plâns. Aș sări chiar acum la gâtul lui și să-i cer explicațiile pe care mi le datorează, dar care nu au nicio scuză, însă nu e indicat să plec de lângă Davis când sunt la un pas să o iau razna de tot. E singurul motiv pentru care nu mă răsucesc și nu sparg totul în calea mea.

— E totul în regulă?

Vocea din spatele meu nu îmi dă un impuls pentru care să mă întorc, ca să-i răspund. Știu că nu e a fratelui meu – ticălosul nu are curajul să-mi vorbească direct.

Bănuiesc că e celălalt tip, membru al Consiliului la care nu m-am uitat prea bine, ci l-am văzut în treacăt.

— Lasă-i un minut.

Faptul că îi aud glasul pentru prima oară în cinci ani,

nu mă ajută să mă controlez. Mă simt ca un animal rănit, pe cale să turbeze. Niciodată nu am fost prea stăpână pe mine; mereu am reacţionat impulsiv, de aceea aud vocea sâcâitoare din capul meu, spunându-mi să-l atac.

— Ce face aici? îl întreb pe Jay în şoaptă, privindu-l agitată. Ce caută aici? A venit să-şi bată joc de mine?

Ştiu că exagerez, dar nu mă pot abţine. Prezenţa fratelui meu îmi provoacă paranoia.

— Anna, e aici pentru că asta e slujba lui. E Generalul Consiliului Superior.

Austin, General? Da, când voi fi eu preot. Nu cred o iotă din ce-mi spune, totul mi se pare absurd de suspect. Am impresia că cineva mi-a întins o cursă şi am căzut în ea ca fraiera. Dacă Dalia l-a adus pe Austin aici să mă tulbure, o să regrete că s-a născut.

Cum spuneam, situaţia mă face să fiu paranoică.

— Scoate-l afară! mârâi. Nu vreau să-l văd. Nu vreau să fie aici. Fă-l să dispară.

Davis aruncă o privire pe deasupra capului meu, la Austin, apoi se strâmbă chinuit.

— Nu pot să fac asta, Anna. Mi-e superior.

Mi-e imposibil să accept asta. Davis poate să facă orice, oricând. Nu pare genul care se supune în faţa cuiva şi chiar nu e momentul să înceapă să o facă acum.

— Atunci, plec eu. Nu pot să fiu în aceeaşi încăpere cu el.

Niciodată nu m-am gândit cum o să fie când eu şi Austin ne vom reîntâlni, dar dacă o făceam, cu siguranţă nu mă gândeam ca lucrurile să stea în felul ăsta. Urăsc ce se întâmplă. Înainte să păşesc în sala asta şi să dau ochii cu el, m-am simţit pe deplin sigură pe mine, dar acum mă domină pur şi simplu. Privirea lui îmi găureşte spatele.

— Începem şi noi anul ăsta?! se revoltă membrul celălalt şi mi-l imaginez fâstâcindu-se pe scaun. Şi unde

umblă Keira?

De parcă ar fi chemat-o cu puterea minții, tânăra femeie dă buzna înăuntru, roșie în obraji și cu o alură grăbită.

— Pfiiu, sper că nu ați început fără mine!

Ea e al treilea membru? Că am senzația că tocmai a scăpat de la balamuc. Ochii ei căprui se opresc pe mine și un zâmbet care se vrea a fi prietenos îi răsare pe buzele pline.

Pășește hotărâtă spre locul în care am înlemnit. Se oprește în dreptul lui Jay și îl salută cu o înclinare ușoară a capului, apoi își așază o mână pe umărul meu în semn de încurajare.

— Calmează-te, nu tăiem capete, oricât de distractiv ar suna. O să se termine înainte să-ți dai seama.

Mă îndoiesc. Cu Austin acolo timpul pare să se fi oprit. Nu o să fie deloc ușor să mă concentrez pe ce am de spus când toată atenția lui o să fie fixată pe mine.

În plus, cum o să mă abțin să nu-i arunc niște reproșuri deloc discrete?

— Oh, se pare că domnișoara profesoară nu a apărut, bolborosește ca repede, formând o supă de cuvinte, în timp ce se îndepărtează. Ce plăcere să-mi pierd timpul de pomană!

Tipa e scrântită. Măcar unul dintre cei trei mă face să mă simt puțin mai bine.

Jay îmi ridică bărbia cu un deget și mă obligă să-l privesc și să-l ascult.

— Câteva ore. Atât ești nevoită să-l suporți, apoi o să plece.

Din nou.

— Iar noi o să ne continuăm viața, adaugă pe un ton sigur și plin de hotărâre.

Nu sunt sigură că vreau ca Austin să plece imediat ce vor ajunge la un verdict în privința mea, dar nu sunt sigură

nici că vreau să rămână. Depinde de explicațiile pe care o să mi le dea, cred. Că vrea sau nu vrea, o să fie forțat să-mi spună ce l-a făcut să stea departe de mine timp de cinci ani, deși eu sunt singura care i-a mai rămas.

— Ok, cedez. O să încerc.

Nu că aș avea de ales. Am pierdut prea multe în viață, ca să-mi permit luxul de a-mi pierde și locul aici. Chiar dacă e căpătat pe nedrept, cum mi-a spus Shannon.

Inspir adânc și dau să mă întorc, însă privirea mi se îndreaptă direct spre Dalia, care intră în sală cu un mers arogant, urmată îndeaproape de profesorul de matematică. Se pare că nu sunt singura care a venit cu întăriri, dar s-a străduit degeaba. Îmi aduc aminte că am ceva ce ea vrea din tot sufletul și asta îmi dă puțin curaj.

De când Academia J. F. Kennedy s-a transformat într-un câmp de luptă între dorințe și orgolii?

Când mă întorc cu fața spre Consiliul, evit să mă uit la Austin, așa că mă uit la Keira. Aceasta o urmărește pe Dalia cu privirea, având o grimasă pe buze.

— Gloria Montgomery, cincisprezece ani, anul întâi, citește Austin de pe hârtia din fața lui cu glasul tremurând. Ești acuzată de încălcarea Articolului 1, paragraful 3 al Codului Regulilor. Ai lovit un cadru didactic în incinta instituției, ceea ce a dus la încălcarea drepturilor acestuia. Domnișoară, acuzația care ți se aduce e una gravă.

Nu mai spune! I-aș mai da un pumn, dar unu' care s-o bage în spital.

— Habar n-am despre ce acuzație vorbiți, i-o pasez aparent impasibilă.

Davis mă înghionteşte cu cotul, ca să-mi revizuiesc limbajul și, probabil, tonul ironic. Îmi dreg glasul și îmi îndrept spatele, pregătită să înfrunt orice o să urmeze.

— Mai exact, la ce te referi? mă întreabă celălalt.

Ochii îmi fug rapid pe plăcuța cu numele său, aflată pe masă. Acest Jake pare cel mai serios din tot Consiliul ăsta

enervant. Se vede pe fața lui cu câtă dedicare își execută slujba.

În schimb, Keira arată plictisită și pe punctul să adoarmă.

— Nu țin minte să fi încălcat vreun Articol în ultima vreme, răspund sec.

— Ai fi încălcat, dacă exista un Articol privind tonul obraznic cu care răspunzi unui membru al Consiliului.

Bla, bla. Dacă vrea cumva să mă facă să mă simt mai prost decât o fac deja, nu-i prea iese. Îmi amintesc de ceea ce a spus Morris, vor încerca să mă facă să cedez psihic și Jake a început să-și pună planul în aplicare. Păcat. La prima aparență părea drăguț, asta înainte să deschidă gura.

— Cred că sunt de vină emoțiile. E prima oară când sunt judecată de Consiliu pentru ceva ce n-am făcut, așa că am tot dreptul din lume să fiu puțin... debusolată.

Davis mormăie ceva ce nu înțeleg, dar care pare să fie o dojană pentru mine. Până la urmă, el mi-a propus să lupt, nu? Așa știu eu să lupt.

— Să înțeleg că domnișoara Cooper te acuză pe nedrept?

Întrebarea asta vine de la Austin și chiar nu i-aș răspunde deloc. Trădătorul nu merită nici măcar să deschid gura.

— Să înțeleg că domnul director Morris ne-a chemat degeaba? continuă el.

— Cam așa ceva, mă strâmb eu. Oricum, domnul Morris a fost obligat să vă cheme, deci nu am motiv să fiu supărată pe el.

Trag un zâmbet cu toți dinții și Austin își arcuiește delicat o sprânceană.

— Și lucrurile nu vor fi ușoare deloc, căci tocmai am dat peste un rebel, bombăne Jake, sprijinit lejer de spătarul scaunului.

— Să fim serioși! râde Keira, brusc trezită la realitate.

Nu ne aşteptam niciunul să dăm peste o fată cu o personalitate atât de puternică, dar asta ar trebui să ne facă vizita mai distractivă. Domnişoara doar îşi spune punctul de vedere, însă o face în felul ei.

Oh, avem un dezgheţat în Consiliu care nu ia lucrurile în serios atât de tare.

— Domnişoară Cooper, tu ce ai de spus? o întreabă Austin, evitând să se uite direct la ea.

— Minte, răspunde aceasta convinsă. Instructorul Davis a fost de faţă când domnişoara Montgomery m-a lovit.

Dalia joacă cea mai murdară carte, dar săraca a rămas în urmă cu ştirile. De ce m-ar trăda iubitul, ca să-i ia apărarea?

— Domnule Davis?

Austin îşi ridică privirea asupra lui, arătând ridicol de curios. Însă mai e ceva. O licărire ciudată din ochii lui mă pune pe gânduri.

Sunt nişte tipi drăguţi, Gloria. Şi tocmai am minţit. Ok, poate că nu am minţit în totalitate. Cred. Sunt drăguţi, mai ales A... Andrew.

Doar nu e ceea ce cred eu că e?! Maddy nu cumva a vrut să spună Austin? Oh, Doamne!

Bănuiesc că acum vom afla dacă sângele se face apă.

Replica lui Davis din biroul lui Morris capătă brusc sens. Nu vorbea despre un Davis, ci despre un Fast. Şi cum altcumva, dacă nu ştia că Austin o să fie aici chiar înainte să apară?

Jay şi Maddy ştiau. Dintotdeauna au ştiut. Probabil şi Shannon şi Sandra ştiau; toţi, în afară de mine.

— Domnişoară Montgomery?

Revin cu picioarele pe pământ când Austin mă strigă.

Nu am auzit ce a răspuns Davis; nu știu dacă a mințit sau a spus adevărul. Oricare ar fi răspunsul, tot un trădător e și el.

— Domnul Davis susține că ai fost ocupată cu antrenamente suplimentare în ziua în care domnișoara Cooper spune că ai lovit-o. Pot să aflu de ce erai pedepsită?

— Am fost acuzată de vandalism și suspendată timp de o lună.

Ce ușor mi-a fost să răspund la asta! De parcă nici nu mă acuz cu propria-mi gură.

— E clar! exclamă Jake, fluturând din mână. Fetița asta e o problemă pe două picioare. Pot băga mâna în foc că, dacă mă uit în dosarul tău, o să mă minunez.

Nici nu știe câtă dreptate are. Și eu m-aș minuna dacă m-aș uita.

— Nu e relevant, mă apără Austin, privindu-mă direct. Am venit aici pentru altceva, nu pentru dosarul ei.

Mă și miră că a avut timp să-și dea seama cine sunt și, în niciun caz, nu sunt Gloria Montgomery – cea pe care ei o judecă acum.

— Hă! Îmi aduce aminte de mine, când eram și eu la liceu!

Toți ne uităm la Keira, care are o atitudine energică. Nici nu se sfiește să zâmbească cu toți dinții.

— Toți am fost ca ea, completează relaxată.

— Adică, toți ne credeam buricul pământului? comentează Jake cu aroganță.

— Să nu uităm ce facem aici, intervine Austin. Nu am venit ca să-i revizuim comportamentul și să-i găsim defecte. Asta ține de instructorul ei, el se ocupă de disciplina ei. Oricum, am impresia că niciunul dintre noi nu suntem pregătiți să luăm o decizie astăzi. Amânăm ședința până mâine la ora trei.

Ce repede s-a terminat! Keira a avut dreptate, abia

mi-am dat seama când a început și deja e gata. Austin se ridică în picioare și își adună hârtiile de pe masă, dar nu mai am timp de altceva. Davis mă agață de un braț și mă scoate forțat din sală, apoi mă târăște până la biroul lui, fără să scoată vreun cuvânt.

Imediat ce închide ușa în urma noastră, se răsucește brusc și, cu un aer certăreț, își flutură un deget în fața ochilor mei.

— Obraznico!

— Ah, deci tot eu sunt obraznică! mă răstesc la el. Dar tu cum ești, Jay? Maddy cum e? Austin cum e? Toată familia ta știa unde e Austin și că va veni astăzi, dar niciunul nu ați avut bunul simț să mă preveniți! Și se mai presupune că Maddy îmi e cea mai bună prietenă, iar tu ești iubitul meu.

Pledoaria lui se oprește, iar acum arată ca și cum a rămas fără scuze. Nu-mi foloseau la nimic, oricum. Nimic nu-i scuză că mi-au ascuns un lucru atât de important.

— Și ce voiai să-ți spun? mă atacă într-un final, după un minut de tăcere. „Vezi că vine fratele tău, pe care, apropo, nu l-ai mai văzut de cinci ani, și o să te judece"?! Fii serioasă, Anna, nici dacă te atenționam din timp, nu înfruntai situația mai ușor.

— N-are importanță cum înfruntam eu situația, ci trebuia să-mi spui! L-am căutat timp de cinci ani! Am încercat să-l sun, să dau de el, să-l fac să-mi vorbească, dar nu știam de unde să-l iau. A fost chiar sub nasul meu! Toate răspunsurile de la întrebările care m-au chinuit în ultimii ani erau la tine și tu nu ai avut tupeul să îmi faci viața mai ușor de suportat!

Încearcă să mă atingă, însă îl lovesc cât de tare pot în piept. Când îmi retrag brațul, îmi simt pumnul zvâcnind de durere. Nu e corect ce se întâmplă!

— Anna, nu e de datoria mea să-ți dau explicațiile pe care ar trebui să ți le dea fratele tău.

— Iar Maddy... Ah, o altă trădătoare! Şi mai spuneaţi de mine că mint, când cei mai mari mincinoşi sunteţi chiar voi!

Mă aşez pe scaun, crezând că astfel îmi pot opri genunchii din tremurat. Dar mă înşel, tremur din toate încheieturile şi nimic nu mă mai ajută acum. Văd roşu în faţa ochilor şi sunt în stare să omor pe cineva, doar ca să scap de nervii care îmi joacă pe creier.

— Pun pariu că, şi ce mi-ai spus în trenuleţ e o minciună. Credeai că, dacă ne combinăm puţin, nu o să te urăsc prea tare, nu? Păcat că nu ai apucat să mi-o şi tragi, ca să mă îmblânzeşti de tot.

— Aiurezi, mi-o taie. Ce ţi-am spus ieri nu are nicio legătură cu asta. Si nu te gândi că m-aş culca vreodată cu tine, doar ca să te îmblânzesc. Ăsta e un pas serios şi îl tratez ca atare.

— Poate pentru tine, i-o arunc indiferentă. Pentru mine nu e mare chestie asta cu sexul. Încerci cumva să-mi serveşti minciuni, domnule instructor? Ai uitat că sunt şi eu o mincinoasă? Vorba aia „ Hoţ pe hoţ niciodată nu se fură”.

Îşi dă ochii peste cap şi ocoleşte biroul, ca să se aşeze pe scaun.

— Tu încerci să minţi un alt mincinos, mi-o aruncă. Dacă sexul nu era un lucru mare, nu erai virgină la optsprezece ani, când ai crescut singură atâta timp. Nu eşti o adolescentă tipică, aşa că încetează să imiţi una. Şi, ca şi tine, am avut un motiv bun ca să ascund povestea cu Austin. Să nu crezi că minciuna e vreo pasiune.

De parcă mi-ar mai păsa acum, după ce l-am prins cu mâţa-n sac. Totuşi, m-aş fi aşteptat la o dezamăgire mai grea de suportat, însă există posibilitatea ca Davis să aibă dreptate. Nu sunt o persoană normală şi am început să mă învăţ cu loviturile sub centură. Poate, la un moment dat, nu

o să mai doară deloc.

Două bătăi în ușă mă fac să mă încordez ca un arc. Știu cine e, înainte să intre și să-și înlănțuie privirea albastră de a mea. Are aceeași ochi și aceeași culoare la păr ca mine. Mă întreb cum naiba nu au observat ceilalți asemănarea izbitoare. Suntem ca niște picături de apă.

— Jay, îl salută pe Corb, dând mâna cu el, apoi se întoarce la mine. Ca să vezi, ce surpriză.

— Neplăcută, completez. Deja pleci? Să-ți deschid porțile? Aș putea face asta pentru tine, cu cea mai mare plăcere, domnule General. Apropo, ce ai mai făcut în ultimii cinci ani?

Simte înțepătura din plin, căci se strâmbă atât de tare încât i se schimonosește fața. Măcar să am plăcerea asta după atâta timp, deși merită mult mai mult.

— Dacă nu lași ironiile la o parte, nu o să poți înțelege ce am să-ți spun, îmi replică serios.

Nu mai spune!

— Și scrie cumva pe fața mea că îmi pasă de explicațiile pe care vrei tu să mi le dai?

Sunt curioasă, dar nu am de gând să le arăt asta. Am și eu orgoliul meu.

— Probabil ai fost prea ocupat să fii înfipt în vreuna și ai uitat că ai o soră mai mică, care era singură în Florida, atac iar. Am înțeles. Orice târfă e mai importantă decât singura rudă care ți-a mai rămas.

— Doamne, dar cum ai crescut? se încruntă el. Ce-i cu limbajul ăsta? Și ce-i cu toată atitudinea asta? Tu crezi că te ajută vreun pic?

— Să scap de trădătorii ticăloși ca tine, sigur. Uite, Austin, o să fiu directă. Indiferent de care sunt scuzele tale, nu o să mă faci să te urăsc mai puțin.

Davis își drege glasul și îi aruncă o căutătură urâtă.

— Mai bine l-ai asculta, mă sfătuiește el, ca un bun

așa că ține-ți pliscul.

Îl observ cu coada ochiului pe Jay, cum își freacă fruntea iritat. Discuția asta îl oboșește, așa cum mă obosește și pe mine. Oftez, clatin din cap și mă îndrept spre ușă. Astăzi am adunat suficient stres cât să-mi ajungă și pe lumea cealaltă.

— Unde te duci? întreabă la unison.

— V-ați tăiat dreptul să știți, când ați jucat pe la spatele meu. Asta ca să nu vă întrebați de ce vă urăsc.

AUSTIN

CAPITOLUL VI

Dau târcoale biroului, ca un leu prins în cuşcă. Privirea lui Jay nu mă scapă nicio secundă, dar nici nu spune ceva. Mă lasă să mă agit ca un peşte pe uscat, făcându-mi un milion de griji în privinţa Annei. M-a luat complet pe neaşteptate.

— Nu puteai să mă atenţionezi că soră-mea s-a transformat brusc într-o scorpie? îi reproşez. Tot aveam impresia că a rămas la fel.

— Nu e vina mea că nu m-ai ascultat când ţi-am spus de o mie de ori că a devenit o adoscentă cu probleme. Ştiu că s-a schimbat mult faţă de cum o ştiai, dar o să te obişnuieşti. Uneori, obrăznicia asta a ei poate fi plăcută.

Hă! Da, cum să nu. Ce copil obraznic e plăcut? Şi nu suport deloc felul în care vorbeşte despre ea!

— Dar ţi s-au aprins rău călcâiele, observ, spun cu ciudă. Cât de avansată e relaţia asta?

Jay chicoteşte relaxat, lăsându-se pe spătar.

— Nu atât de mult pe cât spune ea. Nu mă tăvălesc cu sora ta, poţi să te calmezi.

Ăsta e un gând liniştitor, deşi sunt conştient că e doar o amânare. Nu se tăvăleşte *acum*. Mai încolo, cine ştie? Nu o mai cunosc pe Anna deloc şi nu ştiu cât de repede sau de încet ia relaţiile.

Mă opresc din plimbat şi mă aşez pe scaunul pe care a stat ea, trecându-mi mâna peste fruntea udă de sudoare. Nu

mi-am închipuit că poate fi atât de greu să o văd după cinci ani. Deja mi-a răscolit viața, mi-a dat-o peste cap.

— De ce ai lăsat-o să ajungă în halul ăsta? Credeam că o să iasă ceva bun din mâna ta, dar văd că e mai rău. Se comportă ca o needucată. Niciodată nu a vorbit așa, nici măcar când era mică și înregistra toate înjurăturile posibile.

Jay deschide gura să mai spună ceva, dar i-o tai din scurt:

— Stai! Tu ai stat cu ea ăștia cinci ani, nu?

Dacă mă iau după strâmbătura din nas, răspunsul e clar. Nu.

— Ești complet nebun?! sar cu gura. Ai lăsat-o singură?!

— Ia uite cine se trezește să-mi reproșeze asta, îmi replică arogant. Cea mai strălucitoare soluție să scot ceva bun din ea a fost să o las să crească singură.

— Ceva bun? Jay, Anna aceea nu are nimic bun în ea. E un dezastru!

Mă expediază cu mâna, lăsându-mă cu gura căscată. Cât tupeu!

— Asta e doar prima impresie, spune. Dar habar nu ai câte poate să îndure. Singurătatea i-a dezvoltat caracterul, Austin, și îți garantez că Anna poate să fie orice, numai slabă nu. Zace în ea o tărie mai mare ca a noastră.

E nebun! Altfel nu-mi explic cum a putut să riște ceva atât de important, cum e viața surorii mele. Putea să ajungă o depravată, prostituată și o bețivă, dacă nu mai rău. Mă cutremur la gândul ăsta.

— Bănuiesc că am avut noroc că e doar obraznică, nu și o drogată, mormăi ironic.

— Mă crezi idiot? Am știut mereu ce face, nu trecea o zi fără să știu. Dacă lucrurile o luau razna, mă duceam

peste ea. Dar a fost foarte cuminte, să ştii. S-a înrăit când a venit aici şi a dat de mine. Să spunem că nu m-a plăcut din prima.

Zâmbeşte uşor, în timp ce eu îl ard cu privirea. Asta nu-l scuză deloc că a lăsat-o mai singură decât am lăsat-o eu.

— M-am bazat pe tine, Jay. Ţi-am încredinţat tot ce mi-a mai rămas, pe sora mea, iar tu te-ai jucat cu viaţa ei. Când te-am sunat şi ţi-am cerut ajutorul, nu mă refeream la asta! Uită-te şi tu ce a ieşit din ea!

— Încetează! se răsteşte la mine nervos şi mi se închide gura. Încetează să o mai priveşti ca pe un eşec. Habar nu ai cât de mândru sunt de ea şi aşa ar trebui să fii şi tu. Chiar dacă a călcat strâmb, a luptat pentru ce şi-a dorit.

Asta îmi aduce aminte de un alt lucru important.

— Gloria Montgomery, hă? Ce minte trebuie să ai ca să faci o asemenea porcărie?

Jay mă expediază din nou. Dacă mai face asta, o să-i rup mâna şi o să-l bat cu ea în cap.

— Şi-a falsificat dosarul, Jay, spun încet, de parcă m-ar putea auzi cineva. A falsificat acte şi poate să facă ani grei de închisoare, dacă află cineva.

— Şi eu de ce sunt aici? Crede-mă, în Academia asta, Anna Fast nu există. Nimeni nu ştie despre ea, în afară de mine şi de Morris.

Numele lui Morris mă face să oftez melancolic. Nu am avut ocazia să dau ochii cu el, deocamdată, dar bănuiesc că o s-o fac şi o să trebuiască să-i mulţumesc că îngroapă adânc prostiile făcute de Anna.

— Până la urmă o să afle cineva şi nici dracu' nu o va mai scăpa. Ştii şi tu asta.

Doar dă din cap.

— De aceea trebuie să o scoţi din Academie imediat! exclam şi îi atrag privirea şocată. Nu poate să-şi continue

şcoala aici. În plus, cum se face că e în primul an când ea are optsprezece ani?

— Ştiai, dacă sunai mai des, mă înţeapă el. Dar n-ai făcut-o. I-ai trimis din când în când nişte bani care nu o încântau cu nimic şi gata. Ţi-ai făcut datoria de frate, nu? Ei bine, nu fi prea mirat că nu te vrea pe lângă ea. Stai numai să afle că scrisoarea aceea e de la mine, căci tu n-ai avut timp să-i scrii două rânduri nenorocite! Aşa că nu-mi spune mie că am stricat-o, când sunt singurul care s-a zbătut pentru ea!

Împinge nervos hârtiile de pe birou şi le aruncă pe podea, ca să-şi susţină punctul de vedere.

— Vrei să ne apucăm de spart şi aruncat lucruri? întreb iritat. Văd că tu asta faci şi nu ajungem nicăieri, dacă mă apuc şi eu să arunc cu ceva pe jos sau după tine. Am înţeles, ai lăsat-o să-şi clădească singură caracterul şi îţi mulţumesc. Putea să fie mult mai rău.

— Este. Acum ne urăşte pe amândoi şi asta e grav. O cunosc şi nu o să fie deloc uşor să căpătăm credite. E foarte încăpăţânată şi am impresia că o să ne alerge de o să ne iasă ochii.

— Atât de rea e?

Încuviinţează din cap şi înghit în sec, deloc mulţumit de ceea ce mi se spune. Dar trebuie să accept faptul că Anna a crescut şi inocenţa ei a rămas de domeniul trecutului. O să-mi fie al dracului de greu să o cunosc din nou.

— Oricum, pufăi şi mă ridic în picioare, cu gândul să închei discuţia, mai devreme sau mai târziu o să mă ierte.

Sper.

Ies din biroul lui Jay după ce îi strâng mâna şi mă îndrept spre al meu – cel provizoriu. E doar la câţiva paşi distanţă, foarte aproape de biroul lui Morris. Trec chiar prin faţa lui, dar nu mă opresc să-l salut. Deocamdată nu sunt în stare să-l înfrunt şi pe el.

Ajung într-un final în faţa uşii biroului şi îmi vâr mâinile în buzunar, ca să scot cheile. Ia-le de unde nu-s. Pot jura că le-am avut când am ieşit din sală; le-am auzit zdrăngănind în buzunar.

Încerc să le găsesc şi în celelalte buzunare, sperând să le fi mutat inconştient. Ultimul lucru care îmi trebuie acum e să le fi pierdut pe undeva.

— Ce mai zi, mormăi pentru mine, clătinând din cap.

Deja am migrene.

Îmi încerc totuşi norocul şi apăs clanţa. Ştiu sigur că am încuiat uşa înainte de şedinţă, dar acum e deschisă şi un parfum ciudat pluteşte în prag.

Păşeşc în birou şi... surprize-surprize, o femeie ocupă scaunul meu din piele neagră şi stă cu picioarele pe birou. Prima oară îi văd pantofii cu toc ce îmi murdăresc cu neruşinare dosarele importante. Apoi, ironic, nu pot să-i văd faţa, pentru că citeşte cu mult interes o revistă de benzi desenate.

Ciudat.

Îmi dreg glasul şi aud un pufăit. Cred că îşi bate joc de mine.

Îmi mai dreg o dată glasul şi tipa mă pune să aştept, ridicând un deget. Probabil am întrerupt-o din lectură. Ruşine să-mi fie!

— Domnişoară, ai face bine să te dai naibii de pe biroul meu şi să-mi explici ce cauţi aici!

— Aoleu! zbiară iritată.

Trânteşte revista pe birou şi îşi dă ochii peste cap. Închid uşa în urma mea, apoi mă sprijin de ea cu braţele strânse la piept.

— Iubito, iar mi-ai furat cheile?

Clatină din cap, făcându-şi părul cârlionţat să danseze în jurul feţei cu expresie inocentă. Nu mă prosteşte cu zâmbetul ăla. Nu iar.

— Eu tot nu-mi pot da seama cum poţi să mi le iei, fără să simt, mă oftic. Ai fost vreo hoaţă înainte?

— Înainte să găsesc un bărbat atât de chipeş şi de aerian, ca tine? Nu, am fost stripteusă.

— La Universitatea din Colorado? râd eu.

Râzând şi ea, se ridică de pe scaun şi face câţiva paşi spre mine, învârtind pe deget inelul meu de chei.

— Te poate jecmăni oricine, dacă nu eşti mai atent la buzunare. Ai uitat cumva când ţi-am luat şi portofelul, fără să simţi? Putea să-l ia altcineva.

— Că l-ai luat tu sau că îl lua altcineva, am ajuns la acelaşi rezultat. Tot gaură în buget mi-ai făcut.

Oftând melancolic, îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută scurt pe buze.

— Am văzut o pereche de blugi care mi-au plăcut, iar eu nu mai aveam un cent. A trebuit să mă descurc cumva.

— Ai noroc că te iubesc şi nu te-am dat pe mâna poliţiei.

Zâmbind, îmi mai depunde un sărut, apoi porneşte într-o plimbare agale prin birou, întrebându-mă:

— Deci, cum a mers discuţia?

Plescăi din buze şi mă trântesc în scaunul meu, simţind cum încep să mă enervez din nou.

— Un dezastru total! Nimic din Anna cea veche nu a mai rămas. Cea de acum e o scorpie în devenire.

— Chiar aşa? se miră ea. Am văzut-o în sală şi nu pare deloc periculoasă. E ca un copil. Ei bine, apoi, când a început să vorbească, m-a dat gata. A reuşit să-l calce pe Jake pe nervi puţin.

De parcă îmi pasă! Orice fiinţă umană îl calcă pe nervi, de ce ar fi Anna o excepţie când e atât de rebelă?

— Îţi spun, până la final cred că o să-i facă părul alb. Am vorbit cu Jay şi mi-a confirmat. Anna e o mare durere în fund.

Părerea asta nu mă face să o iubesc mai puţin sau să o

mai judec. Timp de cinci ani a crescut singură și mă pot considera norocos că am găsit-o aici, ci nu la pușcărie.

— Mie mi se pare de treabă, ridică Keira din umeri. Puștoaica trăiește intens.

Nu mai spun nimic; cad pe gânduri și o las pe Keira să umble prin sertare, ca la ea acasă. N-am văzut femeie mai curioasă ca asta! O cunosc de patru ani și a rămas exact la fel.

— Când o să mă prezinți? mă întreabă, aplecându-se la sertarul de jos. Adică, suntem împreună de mult timp și nu mai trebuie să-mi arunci gogoașa cu „hai să ne asigurăm că relația asta e stabilă, înainte să te duc acasă".

Chicotesc amuzat, trăgând-o la mine pe genunchi.

— Prima oară cred că trebuie să mă prezint pe mine însumi, căci se comportă de parcă sunt vreun străin care vrea să-i invadeze viața. Pare foarte hotărâtă să mă facă să plătesc.

— E rănită, Austin. Sincer, dacă eram în locul ei, probabil îți luam capul. Nu e ușor să treci prin ce a trecut, trebuie să o înțelegi, mai ales că ai picat de pe Lună în cel mai neașteptat moment.

Are dreptate. Mare mi-a fost surprinderea să o aștept pe Gloria Montgomery și să dau de Anna. Nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată că ar fi în stare să-și falsifice dosarul, ca să poată intra. De fapt, nu credeam că viața ei e atât de dezastruoasă. Singurul lucru bun din ea – chiar dacă nu-mi place să recunosc – e Jay.

— Prefer să nu-mi ia capul. Dacă mor, mori și tu. Și copilașul nostru.

Încep să mângâi cu vârful degetelor abdomenul ei tare, dar încă plat. Ăsta cu siguranță e un lucru bun în viața mea, la fel cum e Keira. Am cunoscut-o după puțin timp de când m-am angajat în armată și m-am îndrăgostit. Era un sentiment neașteptat, mai ales după moartea părinților

și problema cu Anna. Nu mă gândeam că voi avea un asemenea noroc, dar Keira a fost salvarea mea.

Am început o relație, apoi, imediat ce și-a terminat facultatea, a fost angajată ca membru în Consiliul Superior – unde m-am transferat și eu. Lucrurile au fost cât se poate de simple.

Până acum. Viața mea s-a complicat brusc, fără să-mi dau seama, de când am intrat pe porțile Academiei. O oră mai târziu am aflat și de ce, când m-am trezit față în față cu o Anna pe care nu o recunosc. O să-mi fie al naibii de greu să o aduc la sentimente mai bune, când ea mă consideră un trădător.

— Nu-ți face griji, Austin, spune Keira încet după ce oftez. O s-o scoți tu la capăt. Sunteți frați, iar sângele nu se face apă niciodată.

Țin să ascult de sfatul Keirei și mă îndrept curajos spre cabana Annei, ca să înfrunt situația ca un bărbat. Trebuie neapărat să mă asculte până la capăt, înainte să-mi spargă capul cu ceva. Jay a reușit să mă bage în sperieți, așa că mă aștept la orice reacție. Niciodată nu o să știi cum ți-e dat să mori.

Ajung în fața cabanei șapte și constat că mi-am pierdut tupeul pe drum. E ridicol. Am douăzeci și șapte de ani și mi-e frică de sora mea mai mică. Dacă ar auzi cineva de asta, mi-ar râde în față.

Inspir adânc și intru vijelios, fără să bat la ușă.

— Ieși!

O suprind pe Anna pe coridor, ținând cu mâinile strâns halatul de pe ea. Minunat. Abia am apucat să o văd, că mă și dă afară.

— Nu plec nicăieri. O să taci și o să mă asculți.

— O să tac pe dracu', dacă nu ieși acum strig că mă bați

și o să te aștepte ani grei de pușcărie, trădător idiot ce ești! Și chiar nu vreau să te ascult. Tra-la-la!

Îmi dau ochii peste cap în fața imaginii ei cu palmele la urechi. E așa copilă! Aș fi crezut că s-a maturizat puțin. Fac doi pași mari și sunt deja în dreptul ei, ca să o apuc de cot și să o trag în cameră. Se împinge în mine și aproape mă dezechilibez, dar reușește să mă facă să-i dau drumul.

— Ești dereglată! Sunt fratele tău!

— Sunt singură la părinți.

— Ești, pe mă-ta!

Gura ei se întredeschide. Ce? Și eu știu să vorbesc urât.

— Stai jos și, dacă dă dracu' să deschizi gura înainte să termin, o să-ți tai limba aia ascuțită!

O împing și eu și cade pe saltea, șocată. Nu-mi doream o astfel de abordare, dar se pare că e singura soluție prin care pot să vorbesc cu ea fără să mă ia la șuturi.

— Uite, ai tot dreptul din lume să fii supărată pe mine și pe Jay, dar tu nu înțelegi multe lucruri.

— Bine că ești tu deștept, prostule!

— Taci!

Nu-mi mai răspunde verbal, ci îmi arată direct degetul mijlociu. E imposibilă și zace mult tupeu într-un metru și o aruncătură de băț la marginea lacului.

— Jur că te bat, pitic de grădină! Poate că nu am scuza pe care vrei să o auzi, dar am făcut-o pentru tine! Să fii fericită și să nu duci lipsă de nimic. Crezi că mie mi-a fost ușor?

— Mă plictiseşti, Austin, mi-o retează moale. Eu propun să spui restul discursului într-o pungă și o să te ascult mai târziu. Cam... niciodată. Eu trebuie să-mi fac unghiile. Hai, pa.

Se ridică în picioare, dar o îmbrâncesc din nou. Cade pe saltea ca din pod și îmi aruncă o privire urâtă, urmată de o înjurătură colorată pe care nu ar trebui să o știe.

— Anna, dacă mai mişti vreun deget, o să te zbor din Academia asta de nu te vezi!

Asta pare să o liniştească pe moment şi profit din plin de răgazul pe care mi-l oferă, chiar dacă nu arată ca şi cum ar fi cu adevărat atentă.

— Ţi-am dus dorul în fiecare zi nenorocită! Numai cu ştiu de câte ori am vrut să renunţ, dar m-am răzgândit când mi-am dat seama că slujba pe care am primit-o e singura modalitate prin care puteam să te întreţin. Ştim amândoi că mama şi tata ne-au oferit tot ce ne-a trebuit şi nu voiam să-ţi lipsească şi asta.

— Nu vorbi de mama şi de tata, mârâie animalic şi fac un pas în spate, preventiv. Ei ar fi vrut să rămânem împreună, indiferent de situaţie, iar tu ai dat bir cu fugiţii. Ce e, Austin? Îţi era frică? Te-ai trezit că ai pe cap o adolescentă pe cale să crape şi ai rupt-o la fugă unde ai văzut cu ochii? Păi spune aşa! Ăsta e singurul motiv plauzibil, nu te condamnă nimeni că ţi-a fost frică.

E clar, fetiţa asta suferă de o formă gravă de paranoia.

— Eşti cumva ţicnită? Nu mi-a fost frică.

— Aloha!

Mă răsucesc cu faţa spre uşă şi o privesc sceptic pe şatena cu un cap mai înaltă decât Anna, care îşi face intrarea într-un mod original. O clipă o analizez şi deja ştiu cine e. O altă belea, doar că de data asta e un Davis.

— Austin Fast, să-mi dau palme!

— Stai că-ţi dau eu, A-Andrew! o atacă cea de pe pat. Pot să mă şterg cu prietenia ta pe picioare, trădătoareo!

Acum are impresia că toată lumea a trădat-o. Chiar e paranoică. Ca la comandă, de parcă l-a chemat cineva, Jay apare şi el.

— Şi... a venit şi al treilea trădător! Se strigă cumva linie?

Anna intră în ofensivă, iar asta e ceva rău, dacă mă iau

după oftatul plin de chin al lui Jay. Nu știu dacă e cazul să mă pregătesc să mă apăr sau să o las să mă bată.

— Iubito...

— Ce? Parcă am auzit ceva.

— Anna, încearcă el din nou, făcând un pas prudent, nu mai fii atât de încăpățânată. Ascultă-l pe Austin, apoi ascultă-mă pe mine.

— Dar ce sunt eu, psiholog? Doar ei ascultă problemele oamenilor.

Auei! Scorpia mușcă. Davis mai face un pas spre ea și încearcă să o atingă, dar îl pocnește peste mână fără să stea pe gânduri. Nu îmi pot da seama ce fel de relație au ei și cum o poate suporta. Obrăznicia ei întrece orice limită.

— Comportamentul ăsta nu te ajută, o informează, vorbind pe un ton sigur și puțin autoritar. Fii fetiță cuminte și ascultă. E spre binele tău.

Anna pufnește ironică, privindu-ne pe rând.

— Spre binele meu? Ce bine îmi poate face un frate trădător, care m-a abandonat când eram mică? Dar ce bine îmi face mie cea mai bună prietenă când ține ascunse de mine lucruri atât de importante? Ce bine îmi faci tu, iubitule, că minți mai mult decât am mințit eu vreodată? Parcă tu erai ăla cinstit din poveste. Moralistul Jay Davis, care s-a supărat pe mine foc că l-am mințit în legătură cu identitatea mea, s-a dovedit a fii un mincinos mai mare. Ce chestie! Vă învârtiți în jurul meu de parcă sunt un animal sălbatic, când, de fapt, voi sunteți!

Cine e această Anna? Sora mea nu ar spune astfel de lucruri, nu ar fi atât de dușmănoasă și de viperă. Anna pe care o cunoșteam stătea supărată în jur de un minut, apoi îți cerea să te joci cu ea.

Spre deosebire de mine, Maddy și Jay par obișnuiți cu un astfel de comportament ieșit din comun, care pe mine mă șochează. Cel puțin, Davis știe cum să se învârtească

pe lângă ea ca să o poată atinge. Acum are brațul petrecut peste umerii ei și o strânge la piept. Sunt puțin gelos, recunosc, că pe mine nu m-ar lăsa nici să-i ating părul.

Soarta e o jigodie, fără îndoială. N-am mai simțit atâta amărăciune de la înmormântarea părinților și nu-mi era dor de ea.

Într-un moment neașteptat, Anna îl ia pe Jay prin suprindere cu o palmă zdravănă, apoi e fix în fața mea. Încasez și eu una, doar că mi se pare că mi-o dă cu toată forța. Ajunge la Maddy și se privesc sfidător. Șatena arată de parcă abia așteaptă să o încaseze, ca să i-o întoarcă. Dar nu o lovește. În schimb, se întoarce spre noi și rostește furioasă:

— Ieșiți! Toți! Acum, nenorociților!

Se apropie cu viteză de Jay și îl răsucește cu greu spre ușă, apoi îl îmbrâncește, dar nu îl dărâmă așa cum avea intenția să o facă. Davis iese de bunăvoie în hol. Se pare că e ziua „Șocați-l pe Austin", căci maxilarul mi se izbește de podea când Jayden izucnește într-un râs dat naibii, apoi spune:

— Dar măcar dă-mi un sărut!

— Șutul meu vrea să pupe fundul tău! Ieși!

Acum chiar nu aș vrea să am o oglindă în față. Amuzat și șocat în același timp?

— Ai face bine să ieși și tu, Maddy! În seara asta dormi cu Freddy Krueger.

Din două mișcări, ne trezim toți trei pe veranda din fața cabanei, cu ușa închisă în nas. Cum am ajuns la asta? Ah, da, soră-mea e o scorpie.

— Ce tot râzi? mârâi la Jay, văzându-l prăpădit de atâta amuzament.

— Nu-i așa că-i drăguță când e furioasă?

— Drăguță pe naiba, Hitler! Eu unde naiba dorm? întreabă Maddy. Acum, chiar dacă m-ar lăsa să intru în

cabană, nu aş mai accepta eu. E în stare să dea cu mine de pereţi sau să mă sufoce în somn.

— E un drac gol, spun, neluând în seamă ce a zis Maddy.

Am probleme mai importante decât cea că ea nu are unde să doarmă. Pe iarbă. Cu Jay. Chiar nu-mi pasă, când sora mea e o problemă naţională!

— Fii serios, pufneşte Davis, ironizându-mă. E o dulceaţă.

— *Mersi!*

Ne strâmbăm toţi la uşă, când vocea diavolului urlă de pe partea cealaltă.

— De când am ajuns marioneta surorii mele? întreb mai mult pentru mine. Măsoară un metru şi o gumă mestecată, dar are gura cât o şură!

— *Te-am auzit, trădătorule!*

Normal că m-a auzit.

Oftând, părăsesc veranda şi pornesc posomorât spre cabana în care am fost cazat, cu Maddy şi Jay pe urmele mele. Nici discuţia asta nu a mers bine şi bănuiesc că nici următoarea nu o să meargă. Cu o atitudine ca a Annei, mă tem că nu o să meargă bine niciodată.

— Deci, eu unde o să dorm la noapte? insistă Maddy, cu mâinile în şolduri. Cu tine, în niciun caz! îl înţeapă pe unchiul ei şi acesta se bosumflă.

— Ce are dacă dormi cu mine? Sunt vaccinat!

— Poţi să ai şi vaccin anti-turbare, că tot nu dorm cu tine. În primul rând, e ciudat. În al doilea, las loc liber în caz că Gloria se răzgândeşte şi vrea să te călărească la noapte.

Icnetul meu o face să râdă. Chiar nu vreau să aflu detalii de asemenea natură. Mi se face rău.

— Madeline, e virgină şi aşa o să rămână pentru încă o perioadă lungă.

— Virgină? înghit în sec şi încerc să lărgesc gulerul

cămăşii, simţind că mă sufoc. Adică, nu te culci cu soră-mea?

Davis chicoteşte ca o adolescentă, privindu-mă amuzat.

— Ce fel de bărbat mă crezi? Suntem de o zi împreună.

Şi cu care aş fi jurat că au ani în spate.

— Am rămas în urmă cu ştirile, rău de tot.

Pe poteca dintre terenuri, Jay şi Maddy apucă altă cale. Intru bombănind pe porţile terenului băieţilor, gândindu-mă la ce duş fierbinte o să fac imediat ce ajung.

Mergând agale şi cu capul în nori, nu o observ pe Cooper venind. Abia când se opreşte în faţa mea îmi dau seama că vrea să-mi spună ceva.

— Domnule Fast, nu am apucat să facem cunoştinţă oficial. Dalia Cooper.

Întinde mâna spre mine şi o strâng cu ezitare. Nu sunt prea încântat. Nu am nimic personal cu ea, doar că nu-mi place încrederea cu care abordează ea discuţia.

— Şi, vă place aici?

— Am învăţat aici, îi dau peste nas. Îţi aduci aminte?

— Nu prea, se strâmbă ea. Anii de liceu par la mile distanţă.

La ce faţă ai, nu m-aş mira să fi terminat liceul cu o sută de ani în urmă. Deşi e de aceeaşi vârstă cu Jay, arată... îmbătrânită. Frigul nu-i face bine la ten, iar eu tocmai încep să gândesc ca soră-mea.

— Mhm. Ai să-mi spui ceva? Mă cam grăbesc.

Să scap de tine.

— Păi, voiam doar să vorbim puţin, atâta tot.

Flirtează cu mine? Proastă mişcare! Dacă îşi trece mâna prin păr, nu înseamnă că o să-i cad la picioare. Nu-i ajunge Keirei nici măcar la degetul mic.

— Mi-aş fi dorit să te întâlnesc în alte circumstanţe, adaugă ea şi zâmbeşte pisicos.

De ce îmi aduce aminte de Grinch?

— Poate avem ocazia să ieşim la o cafea mai târziu.

— Ăh, nu cred că...

Ochii mi se măresc când îmi închide gura, punându-şi un deget peste buzele mele. Tipa e ţicnită.

— Shh! Ştiu că nu e cel mai potrivit moment pentru asta, dar ar fi mare păcat să fim amândoi în acelaşi loc şi să nu profităm. Nu-i aşa?

Se apropie încet, lingându-şi buzele ca o pofticioasă notorie. Dacă ştiam din timp că tipa asta o să sară pe mine, îmi luam armura.

Chiar înainte să mă sărute, o prind de cap şi o împing.

— Nu-i aşa, i-o retez. Domnişoară Cooper, nu ştiu ce impresie ţi-ai făcut că o să rezolvi cu asta, dar sunt *foarte* logodit şi, în curând, tată. Însă, te sfătuiesc să foloseşti alte arme în lupta ta cu domnişoara Montgomery, că seducţia unui membru e învechită.

Şi tocmai te dai la fratele ei, neghioabo! Bănuiesc că nu ştie asta, altfel ar fi stat în banca ei.

— Acum, dacă nu te superi, mă grăbesc la logodnica mea. O seară bună.

Îi dau drumul şi o ocolesc, lăsând-o cu gura căscată. Mă întreb dacă a folosit manevra asta şi pe Jake. Probabil ar fi pocnit-o direct, fără alte introduceri şi explicaţii.

Grăbesc pasul pe potecă şi năvălesc în cabană, surprinzând-o pe Keira cu tricoul în mână, pregătindu-se de duş.

— Spune-mi că a mers bine! mă ia din prima.

— Ce? Discuţia cu soră-mea sau tentativa lui Cooper de a mă tăvăli puţin?

— Poftim?!

Obrajii ei se înroşesc şi, iniţial, aş fi evitat să-i spun asta, însă eu şi Keira nu avem secrete.

— Am trimis-o la plimbare, dar tare aş fi vrut să-i bag un pumn în freză. Cât tupeu!

— Mie-mi spui?! se agită ea. Mă duc chiar acum la ea și o dau cu capul de toți copacii!

Răsucește tricoul în mâini și bate pasul pe loc, încercând din răsputeri să se controleze. E cam iute la mânie, dar de aceea mă are pe mine. Sunt aici să o potolesc înainte să facă ce și-a propus.

— Liniștește-te, iubito, îi spun, cuprinzând-o în brațe. Nu poți să o condamni. Nu vezi ce sexy sunt?

— Și plin de tine, completează ea, chicotind. Oricum, mă pregăteam să fac un duș. Te alături taberei?

— Să ratez ocazia să-ți văd fundul? Trebuie să fiu nebun!

Îmi arde un cot și pleacă râzând spre baie. Scap de haine direct pe coridor, apoi mă grăbesc să intru sub jetul de apă fierbinte, înghesuindu-mă cum pot în cabina mică, fără să o strivesc pe Keira de faianță.

— Aproape am uitat că lucrurile de aici sunt făcute pentru piticii de grădină. Încăpeam mai ușor în tinerețe.

— În tinerețe nu erai așa mare. Probabil ai explodat imediat după ce ai terminat liceul. Și dă-te mai încolo, că mă sufoci!

Amuzat, mă împing și mai mult în ea, cuprinzând-o cu brațele. Nu e la fel de scundă ca Anna, dar există o oarecare diferență de înălțime între noi. Asta îmi aduce aminte de felul în care arată sora mea pe lângă Jay. Total dominată de acesta, dar cu o gură mare.

— Îmi place să te sufoc, îi spun.

— Mhm, așa m-ai sufocat și când am rămas însărcinată. Apropo de asta, i-ai spus Annei?

— N-am apucat. M-a pălmuit, apoi m-a scos afară. Dar o să-i spun, promit. Imediat ce o să descopăr miracolul care o să-i închidă gura, o s-o pun în temă cu totul. Nu-mi dau seama cum a ajuns Davis să fie imun la vorbăria ei. E insuportabilă, chiar dacă o iubesc.

Keira se răsucește în brațele mele și ajunge să stea cu fața. Cu mâini delicate și răbdătoare, îmi șamponează părul și îmi masează scalpul, în același timp, purtând pe buze un zâmbet poznaș.

— Mie îmi place de ea, îmi mărturisește. Are atitudine. Rar vezi asta la o persoană care a îndurat multe, încă de mică.

Oftez melancolic și îi feresc câteva șuvițe rebele care i s-au lipit de frunte și tâmple, apoi spun:

— Nu o să mă ierte prea ușor. E prea orgolioasă.

— Ești fratele ei. Nu o să poată sta departe de tine, oricât orgoliu ar zace în ea.

Sper să fie așa, altfel nu-mi închipui cum o s-o scap de atâtea probleme, când ea nu mă lasă să mă apropii.

— Doar... ia-o încet. Dacă săriți toți pe ea, o să fugă mâncând pământul. Transmite-i și lui Jay asta, am observat că e puțin cam posesiv cu ea.

— Nu, zău?! pufnesc cu sprâncenele arcuite. Și, mă rog, unde ai observat asta?

— În sală, zâmbește ea. Se uita la ea în felul *ăla*.

Nu știu la ce fel se referă și nici nu vreau să aflu. E de ajuns că lui Davis i s-au aprins călcâiele după cine nu trebuie.

— Dacă o rănește, o să-i rup picioarele, oricât de mare e. Nu mă sperie doi metri de furie.

— Ești sigur? mă ia peste picior. Nu de alta, dar tipul e enorm. Nu mi-ai spus că e cât ușa.

— Eh, e înalt. Și?

— Și nu doar atât. N-ai văzut ce spate are? Pot să jur că aveam o bală când l-am văzut.

Nu mă abțin și o pocnesc ușor peste fund, ca să o dojenesc.

— Mă înșeli cu gândul?

— Puțin. Sunt femeie și sunt gravidă. Am tot dreptul

din lume să bălesc la cine vreau, când hormonii joacă în mine meneaito.

Îmi înclin capul, privind-o sceptic. Știu că face mișto de mine, dar tot simt o fărâmă de gelozie.

— Iubito, sunt gol pușcă și te îngrămădesc în baie, iar tu ești plină de hormoni. Cred că putem face ceva în privința asta.

O înșfac înainte să o rupă la fugă, ca de obicei. Mereu partidele noastre încep cu o alergătură zdravănă, care mă stoarce de puteri.

Dar nu și acum.

Nu știu dacă e cazul să mă mir că Davis mă cheamă în biroul lui la miezul nopții, dar oricât de bine stau în pat și oricât de strâns înfășurată e Keira de mine, catadicsesc să mă ridic. Îmi trec palmele peste față și mă aplec spre bagajul de la marginea patului, ca să-mi aleg niște schimburi ușoare care nu necesită prea multă bătaie de cap.

Ies din cabană în trening și pe jumătate adormit. Sper să merite chemarea lui, altfel o să-i înfig câteva șuturi. Mă târăsc spre clădirea principală, bolborosind câteva înjurături la adresa vremii. Vântul tăios nu-mi aduce un beneficiu și nici cerul fără stele nu mă prea încântă. Vine ploaia, presupun, iar eu mă plimb ca un strigoi prin curte.

— Facem cumva întâlnirea crailor la miezul nopții, pentru o sesiune de voodoo? îl întreb, când intru în birou și îl găsesc supărat pe scaun.

— Doamne, cât semeni cu maimuțica aia blondă!

Amuzat, mă așez pe scaunul liber și privesc sceptic sticla de coniac de pe birou. Davis îmi umple pe jumătate un pahar, apoi îl împinge spre mine, încurajându-mă să-l dau peste cap.

— Ce s-a întâmplat, de avem nevoie de alcool?

Tăcut, se dezbracă de geacă şi îşi lasă la iveală braţele goale şi lucrate. Pe unul dintre ele zace o muşcătură sănătoasă, cu urma dinţilor adâncită în piele. Bufnesc în râs.

— Asta-i bună! Ea ţi-a făcut-o?

— Cine altcineva? Nu sunt masochist, să mă duc la un club de muşcături. E dată dracu' fata asta. Am încercat să discut amiabil cu ea, să-i explic ca la copii mici cum stă treaba, şi uite ce mi-a făcut!

— Şi eu care credeam că relaţia mea e plină de aventuri. Însă, trebuie să recunoaştem. Ştie cum să-şi susţină punctul de vedere.

Flutură din mână şi mai toarnă un pahar. Îl înghite în fracţiune de secundă, atât de supărat e.

— Înainte, ameninţarea cu bătaia funcţiona. Era necesar doar să mă uit urât la ea pentru câteva secunde şi se făcea cuminte la comandă. Tot pentru câteva secunde. Habar nu ai cât m-a alergat soră-ta de când a venit aici. Mi-au ieşit ochii ca la melci.

— Keira zice că are atitudine, râd eu.

— Şi ce mai atitudine! E clar că singurătatea i-a priit de minune, doar că nu ştie pe cine să-şi verse nervii.

— Se pare că ştie. Şi-i varsă pe tine, nu pe mine.

Privirea răutăcioasă pe care mi-o aruncă nu e suficientă să mă oprească din hohote. Probabil e de vină şi lipsa de somn. Nu e nimic amuzant în faptul că sora mea se dovedeşte a fi o rebelă dată naibii, însă nu mă pot abţine sub nicio formă.

— Sincer să-ţi spun, nu ştiu cum poţi să o suporţi. Dacă eram în locul tău, era spânzurată cu capul în jos de un copac.

— Eşti cam sadic pentru un frate care se presupune că îşi iubeşte sora. Şi crede-mă, m-am gândit să o fac, dar nu m-a lăsat inima. E mică, rea şi guralivă, dar...

— Eşti prea moale, Jay. În ritmul ăsta nu o să o pui

cu botul pe labe niciodată, dacă îi sufli în ceafă mereu. Nu trebuie menajată, nu trebuie să-i oferim un *tratament special*, doar pentru că o iubim. În loc să stăm aici, să bem și să ne plângem ca niște târfe, mai bine ne-am duce peste ea să o învățăm ce înseamnă Academia militară. Să o stoarcem de puteri și să o pedepsim cum trebuie, atunci când i se urcă democrația la cap.

Davis mă urmărește curios, cu sprâncenele ridicate, dar și puțin speriat.

— Adică, propui să-i rupem oasele, spune el ca pe o constatare. Stai puțin, vorbim despre Anna, nu? Fetița aia mică și rea de clanță, pe care o iubim.

Îmi rostogolesc ochii.

— Te comporți ca o domnișoară, i-o arunc. Dar da, despre ea vorbesc. Încetează să mai fii o găină îndrăgostită și hai să punem mâna pe ea! De nu o s-o potolim în două zile, să-mi spui cum vrei.

E rândul lui să râdă, și o face cu o forță care mă calcă pe nervi.

— Două zile, Austin? Fii serios! O să ne trebuiască un an întreg! Nu e fraieră deloc și, dacă nu suntem atenți, cei cu oasele rupte o să fim noi. O să ne joace pe degete cum vrea ea și, sincer, abia am câștigat-o. Nu vreau să-mi dea papucii după o zi.

Cum spuneam, Jay Davis e o găină fricoasă, dar îl cred. Nici eu nu sunt prea încântat de soluție, deși bat din gură.

— Ori ești *în*, ori ești *afară*, îi spun. Însă trebuie să facem ceva. Trebuie îmblânzită scorpia, înainte să ne îmblânzească pe noi de tot.

Se lasă pe spătarul scaunul, părând să se gândească intens la asta.

— Îmblânzirea scorpiei, zici?

Încuviinţez.

— **Îmblânzirea scorpici**, aprob.

Se ridică în picioare şi se îmbracă cu geaca, apoi mă priveşte cu capul înclinat, spunând:

— Atunci, să-i dăm drumul!

ANNA

CAPITOLUL VII

Sunt pe plajă în Florida, spre fericirea mea. Am scăpat de tot frigul din Virginia, de Academie, de nesuferita de Dalia și de fratele meu trădător, iar acum doar stau la soare și mă bucur de liniște.

Bineînțeles, până când Davis și înălțimea lui de speriat îmi fură tot soarele.

— O să mă bronzez cu dungi.

— Anna.

— Ce vrei?

— Anna!

O mică fărâmă de rațiune îmi spune că sunt în pericol, înainte să fiu smulsă violent din somn și din pat și luată pe sus de niște umbre înalte și rele. Nu conștientizez din prima cine sunt, unde sunt și ce se întâmplă, dar tot ce știu e că nu ating podeaua cu picioarele.

— Trezirea, domnișoară!

Clipesc des în întuneric, încercând să disting ceva. După voce îl recunosc pe nemernic și mă prind cine e celălalt. Cele mai negre coșmaruri ale mele.

— Davis, lasă-mă jos chiar acum!

Din două mișcări, cei doi mă scot din cameră, pe coridorul rece și la fel de întunecat. Drăcia naibii! Sunt agățată de doi tipi ca stâlpii și târâtă spre ușă. Amândoi mă țin de câte un braț și un picior și, oricât m-aș zbate, nu o să scap prea curând de ei.

— Lăsați-mă jos! urlu puternic și dau din picioare, ca să-i lovesc. Sunteți nebuni?!

— Scuze, surioară, dar tu eşti cea nebună.

— Tu taci din gură, trădătorule!

Unul dintre ei deschide uşa, lăsându-mi un picior liber. Profit de moment şi trântesc uşa la loc, şutând-o, apoi încerc să lovesc ceea ce pare a fi umbra lui Jay. Dacă ei cred că mă las cu una, cu două, nu mă cunosc nici cât negru sub unghie. Nu şi-au ales persoana potrivită pe care să o răpească.

— Stai cuminte, scorpie!

Davis mă eliberează de tot şi braţele lui Austin mă cuprind strâns ca într-o îmbrăţişare, fără să-mi dea drumul pe podea. Cu mâinile libere, îl încarc pe ticălos cu o serie de palme usturătoare, dar nu rezolv mare lucru. Smulg doar nişte înjurături colorate şi capăt o senzaţie de arsură.

Uşa e deschisă din nou, lăsând lumina felinarului să pătrundă. Am greşit. Nu pe Austin l-am încărcat de a văzut stele verzi, ci pe iubitul meu tembel şi pus pe glume proaste la o oră atât de târzie.

Nu că mi-ar părea rău. Nesimţitul a dezertat şi s-a alăturat taberei inamice.

— O să vă jupoi de vii, oligofrenilor! Lasă-mă jos chiar acum!

— E nevoie de mai mult decât o ameninţare, iubito. Şi dacă nu stai locului, o să-ţi întorc palmele!

— Tupeu! Vezi cum te învârţi, că-ţi dau un papuc în gură!

— Eşti desculţă, păpuşă, mă anunţă Austin, râzând. Şi în pijamale.

Drace! Davis mă scoate pe braţe din cabană, în ploaia torenţială. Sar ca arsă sub picăturile reci care se izbesc de pielea dezgolită a braţelor şi a picioarelor. De ce nu mi-am luat şi eu nişte pijamale cu mai mult material? Maioul şi pantalonii scurţi nu îmi sunt prieteni în situaţia asta de criză.

Mă zbat din nou, cu mai multă putere și înverșunare, iar Jay aproape mă scapă din brațe. O clipă de libertate am, înainte ca Austin să intervină și să-l salveze. Mă înșfacă de braț și îmi distruge speranța de a o rupe la fugă.

— Tare alunecoasă mai ești!

— Asta e hărțuire! urlu. O să vă dau în gât lui Morris! Vă aranjez eu, trădătorilor! Să-mi trimiteți vederi de la pușcărie.

Palma peste fund pe care o încasez mă face să mă răsucesc spre Davis și să-l omor cu privirea de trei ori.

— Să-ți ici adio de la relație, Mutulică!

— Da, sigur, pufnește. Am uitat să te atenționez că, dacă intri în relația asta, nu mai e cale de întoarcere, iubito. Nu scapi așa ușor de mine.

Ah, da? Îmi adun toată saliva, o strâng pe vârful limbii și, când se așteaptă mai puțin, îi fac cunoștință cu ea.

— Și eu te iubesc, râde și se șterge cu mâneca pe față.

— Nu-ți consuma energia cu scuipături și înjurături, mă sfătuiește Austin serios. O să ai nevoie de ea.

— Să-ți bag sfaturile în fund!

Deja sunt udă până la piele și pe față îmi curg șiroaie de apă, când cei doi mă cară în clădirea principală. Am o vagă idee unde vor să mă ducă. În sala de sport, să mă omoare, apoi să-mi ascundă cadavrul în sacul de box.

— Crezi că poți să mergi singură, fără să fugi? mă întreabă Austin.

O să-ți dau drumul la gură. Nu o să țipi, nu? Hollywood și filmele lor de rahat!

— Arăt în stare să alerg?

Și încă cum!

Cei doi mă eliberează și Davis mă îmbrâncește de la spate, să înaintez. O să mi-o plătească cu vârf și îndesat! Fac câțiva pași, privind cu coada ochiului înapoi. Șușotesc ca niște puștoaice hlizite, arătând ca cei mai buni prieteni

din lume care se reîntâlnesc după mult timp și acum bârfesc.

Fără să fug? Pe dracu'! Nu aș mai fii Anna Fast, dacă nu mi-aș complica viața degeaba. Mă răsucesc brusc și țâșnesc printre ei, înainte să poată reacționa.

— Oh, n-a făcut asta, bombăne fratele meu idiot și mă bufnește râsul.

Se vede că nu mă cunoaște deloc. Mă bucur de libertate cât pot de mult, alergând de bezmetică pe coridorul clădirii. Mai lipsea să fiu în pielea goală și să-mi flutur brațele prin aer, ca să mă simt cu adevărat liberă.

Dar fericirea mea se încheie brusc; prea brusc, înainte să apuc să ies. Un corp greu și tare se aruncă peste mine, prăbușindu-mă la pământ. Impactul cu podeaua mă face afiș. O durere îngrozitoare pune stăpânire pe trupul meu, insistând la genunchi și palme.

—*Touchdown*! urlă Davis din depărtare, râzând zgomotos.

Nu pot să cred că Austin s-a aruncat, la propriu, peste mine. Deja nu mai am aer. Cu siguranță cântărește mai mult de optzeci de kilograme.

— Dă-te de pe mine, elefantule! Mă strivești.

Se ridică în picioare, apoi mă adună de pe podea și mă asamblează, scuturându-mi grijuliu hainele. Are o expresie inocentă pentru cineva care a fost la un pas să mă omoare.

— Nu se ajungea la asta, dacă mă ascultai. Mișcă!

Mă îmbrânceește brutal să înaintez spre Jay – al cărui râs nu s-a domolit. Îi arunc o căutătură urâtă, care prevestește o ceartă de cuplu monstruoasă, cât de curând. Nu pare deloc impresionat de asta. Probabil știe că nu pot să mă despart de el, indiferent de gravitatea situației. Abia ne-am găsit.

Oh, Doamne! Am amețit. Cât o să mă mai țină așa? Arunc o privire spre cei doi, care stau relaxați pe bancă și comentează împreună ceea ce citesc dintr-o revistă, în timp ce eu atârn la propriu cu capul în jos și cu picioarele suspendate de spalierele prinse în peretele sălii de sport. Simt cum tot sângele din corp îmi coboară în cap și încep să văd totul în dublu exemplar, pe lângă faptul că urechile îmi sunt înfundate de ceva timp. Asta este mai copilărească pedeapsă, dar și cea mai dureroasă.

— Cât o să mai stau așa? îmi fac eu curaj să întreb și atrag atenția asupra mea.

Nu îmi răspunde niciunul, doar se privesc unul pe altul, apoi Austin se ridică de pe bancă, ținând în mână ceea ce pare a fi o hârtie. Doar nu are gânduri sadice și vrea să mă taie cu ea, nu?

— Poftim aici, dulceață. Citește cu voce tare.

Îmi îndeasă hârtia în mână, amuzat.

— Ce e asta?

— Noul set de reguli. Citește!

Rostogolindu-mi ochii, arunc o privire asupra ei și citesc prima regulă:

— Regula 1: Nu vorbi, dacă nu ești întrebată. Hă! Deja am încălcat-o! Regula 2: La fiecare sfârșit de propoziție pe care o rostești, trebuie să existe formula de respect și superioritate „domnule". Da, sigur! Când or zbura porcii, o să vă domnesc pe voi, mătrăgunelor!

Oftând, Austin se întoarce spre Davis și îl întreabă:

— Îi dau?

Ce să-mi dea? Aflu pe pielea mea, când ceea ce-mi dă e o palmă peste piciorul gol. Se lipește la fix și îmi dă senzația că tocmai mi-a crăpat pielea. Țip ca din gaură de șarpe.

— Retardatule!

— Taci și citește.

Ce n-aş da să te împiedici şi să cazi în cap. În mod normal nu aş accepta să citesc regulile lor idioate, însă vreau să văd ce i-a mai tăiat capul pe cei doi copii fără viaţă personală.

— Regula 3: Accepţi pedepsele, fără a avea ceva de obiectat asupra lor. Să ştii că pedeapsa asta e de rahat! îl informez, dar nu mă bagă în seamă. Regula 4: Îţi ispăşeşti pedepsele, fără să protestezi asupra duratei şi asprimii lor. Mare brânză! Mă doare în cot de pedepsele voastre, oricum o să vă las cu ochii în soare.

Şi îmi vine să vărs tot. Nu mai pot sta suspendată, picioarele deja îmi tremură şi am presentimentul că, în mai puţin de două minute, o să iau o trântă zdravănă în cap.

— Regula 5: Nu mai ai voie să părăseşti campusul militar pe parcursul anului şcolar. Aveţi vise prea mari pentru posturile pe care le ocupaţi. Regula 6: Nu ai voie să părăseşti cabana, decât la ora meselor, a antrenamentelor şi a cursurilor. Hai, dă-mă dracu'! Să muriţi voi?

Amândoi pufnesc în acelaşi timp, de parcă sunt gemeni.

— Regula 7: Nu ai voie să vorbeşti sau să fii găsită în compania persoanelor masculine care nu îţi sunt colegi de antrenament sau cursuri. Asta sigur e regula tâmpită a lui Davis, nu-i aşa? Numai el face ca naiba când se apropie un băiat de mine.

Cel cu pricina se uită pe pereţi, vrând să arate nevinovat, dar fluierăturile lui îl cam dau de gol.

— De fapt, e şi regula mea, spune Austin. Nu vreau să te prind prin preajma lor.

— Mai vedem noi, mă strâmb la el, apoi mă întorc la lista cu reguli idioate. Regula 8: Beneficiezi de o oră în plus de antrenamente la prânz şi seară. Nu vreau astfel de beneficii. Să vi le băgaţi în...

— Taci! strigă la unison.

Acestea fiind date, o să am multe reguli de încălcat.

Mototolesc hârtia în pumn şi i-o arunc lui Austin în faţă, ca să priceapă cât de mult mă interesează ce scrie pe ea.

— Acum dă-mă dracu' jos de aici, că o să leşin! mă răţoiesc, fără să-mi pese că din nou încalc reguli.

— Ori taci, ori îţi cos gura, îmi spune aspru, făcându-mă să-i arăt limba.

Înghit în sec şi îmi strâng pleoapele, sperând că astfel îmi voi reduce ameţeala dacă nu mai văd podeaua în loc de tavan, însă imediat după, am impresia că sunt pe cale să cad direct în cap. Îmi deschid ochii speriată şi clipesc de câteva ori, ca să-mi alung lacrimile care îmi încetoşează privirea. Mă cuprinde încetişor o stare de leşin şi încep să nu îmi mai simt picioarele deloc.

Îl urmăresc pe Davis cum îşi priveşte ceasul de la mână şi se ridică de pe bancă, lăsându-şi revista acolo. Se răsuceşte cu faţa la mine şi mă priveşte rece cum mă chinuiesc să respir. Simt că sângele meu e pe care să îmi izbucnească pe nas şi nu e plăcut.

— Acum eşti pe cale să leşini, mormăie. Dă-te jos.

Inspir uşurată şi dau drumul picioarelor, fără să-mi mai pese că o să cad în freză. Tot ce vreau e să mă dau jos de aici şi să îmi simt din nou degetele.

Sunt la o secundă depărtare să mă izbesc puternic de podea, dar Davis mă prinde de spate şi mă ajută să-mi scot picioarele dintre spaliere. Imediat ce mă aflu în poziţia normală şi Davis îşi ia mâinile de pe mine, cad ca un lemn în faţă, fiind incapabilă să-mi susţin echilibrul de la ameţeala severă care mă învârteşte cu tot cu încăpere.

Rămân întinsă pe podea şi mă bucur de valul fierbinte pe care mi-l oferă sângele ce-şi reia locul în părţile corpului pe care nu le mai simt. Nu a fost deloc amuzantă experienţa asta.

— Voi sunteţi nebuni? întreb cu greu. Vreţi să mă omorâţi? Degeaba aveţi vârsta pe care o aveţi, netrebnicilor!

Nu mai am vlagă deloc în mine. Aş trage un pui de somn, iar podeaua e numai bună. Amândoi se afişează înaintea mea şi mă privesc amuzaţi, de sus. Sunt în cea mai jalnică formă, la picioarele lor. Cine ar fi crezut?

— Ce s-a întâmplat, surioară? Deja nu mai poţi?

— Du-te naibii! îi urez.

— Ce? Şi mie mi-a fost dor de tine. Acum, ridică-te, că n-am terminat. Abia am început!

Mă ridic ameţită într-un cot şi îl privesc chiorâş.

— Ce?!

Davis mă priveşte cu îngâmfare de sus, de parcă el a inventat teoria şurubului. Sincer, nu reuşesc să-l înţeleg. De ce s-ar alia cu trădătorul meu frate, ca să-mi pună pielea pe băţ când, de fapt, ei sunt cei cu musca pe căciulă? Nu e cinstit! Ei ar trebui să fie pe podea acum, rupţi de oboseală.

— Ridică-te, iubito. Mai avem treabă.

Îmi întinde o mână ca să mă ajute, dar mă simt de parcă mi-a aruncat un os. Nu sunt la mila nimănui! I-o feresc cu un gest violent, apoi mă repun singură pe picioare. Chit că mă clatin periculos, nu accept ajutorul niciunuia.

— Eu m-am cărat de aici. Să nu dea dracu' să vă mai băgaţi în seamă cu mine, ca şi cum împărţim ceva.

— Împărţim multe, Anna. Cu mine împarţi acelaşi sânge, iar cu Jay împarţi iubirea. Eşti legată de noi.

— Atunci, chem o vrăjitoare să mă dezlege. Nu suport nici măcar ideea că împart ceva cu voi.

Ţip ca o fetiţă când mă înşfacă amândoi, din nou. Încep să mă obişnuiesc cu asta şi e rău, nu trebuie să-i las să mă joace cum vor.

Mă lasă pe podea abia în faţa sacului de box. Numai uitându-mă la el obosesc şi fac febră musculară; nici moartă nu o să le fac pe plac. N-au decât să mă ardă pe rug.

— Nu te mai uita ca proasta şi dă-i drumul! mă apostrofează Austin pe un ton autoritar. Să nu crezi că aici

faci ce vrei tu! E o Academie militară și se muncește, nu ai venit să cești gura.

— Mi se rupe de Academie, de autoritatea ta și de ceea ce vreți să faceți! Nu știu care naiba e problema voastră, dar e cazul să vizitați un psihiatru. Aveți probleme grave la bibilică.

Drept pedeapsă, Jay mă apucă de un umăr și mă întoarce forțat spre sac, apoi îmi îndeasă mănușile în mâini și îmi dă un brânci.

— Lasă vorba, ciocănitoare, și dă-i bice! Nu o să stau toată noaptea după tine.

— Dar cine te pune să stai? Hai, să-ți văd mersul de la spate! Du-te și fă cu Dalia sport.

A naibii gură! Mă fac geloasă singură. Austin îmi dă o palmă după ceafă și aproape mă lipește cu nasul de sac când mă îmbrâncește și el.

— Aveam dreptate, chiar ai o problemă la cap și e în ultima fază.

— Am spus să lovești sacul ăla de box, înainte să te transform pe tine într-unul!

Vena de la gât stă să pocnească. Niciodată nu a răcnit mai tare ca acum, asta înseamnă că e de-a dreptul furios, iar mie nu îmi pasă. Dacă o face pe leul, nu înseamnă că o să execut ce spune el. Nu sunt sora mai mică și mai proastă.

— Ușor, nebunule, că îți crește tensiunea! Ia-o mai ușor, nu vreau să mori de inimă.

În timp ce toate urletele lui Austin nu mă impresionează cu nimic, Davis mă face să execut doar cu o privire dură. Așa o să fie întotdeauna? O să-mi fie teamă de propriul iubit?

Încep cu niște lovituri leneșe, care îi face pe cei doi corbi să mustăcească. Davis parcă și-a găsit clona, doar că în variantă blondă și puțin mai scundă. Nu mi-am dat seama până acum ce comportament asemănător au.

— Mai cu talent, blondino, comentează Jay în spatele meu, suflându-mi în ceafă. În ritmul ăsta nu faci treabă. Credeam că ești gospodină.

— Țeapă. Nu o să stau niciodată închisă în bucătărie, pierdută printre oale și tigăi și nici nu o să-i suflu soțului meu în ciorbă. Așa că, oftez și îmi dau pe rând mănușile jos, ce ar fi să continuați voi? Sunt sigură că nu sunteți în stare de nimic, nici măcar să clintiți sacul ăsta blestemat.

Austin și Jay se privesc o clipă, apoi izbucnesc în râs.

— Serios, iubito? Tu te uiți puțin la noi?

— Da, înalți ca bradul, proști ca gardul.

Forțez un zâmbet, chiar dacă abia mai stau în picioare de somn.

— Demonstrați-mi că puteți să-l clintiți, iar eu o să fac ce vreți voi în noaptea asta minunată.

Pocnindu-și degetele în fața mea, Jay mă ocolește amuzat.

— O să fie distractiv. Te las pe tine primul.

Îl bate pe spate pe fratele meu, iar acesta se pune în poziție. Eu fac câțiva pași cu spatele, îndreptându-mă încet, dar sigur, spre ușă.

Maxilarul meu se izbește de podea când Austin trage un pumn sănătos sacului de box, făcându-l să se legene frenetic. Drace! Nici nu vreau să-mi închipui ce ar face un pumn ca ăsta unei fețe umane. Dezastru total! Mai fac câțiva pași. Sunt prea ocupați cu jocul de-a măsuratul puterilor, ca să observe că o șterg englezește.

— Rândul tău, amice.

Îmi strâng buzele și stau cuminte, legănându-mă pe călcâie când Austin îmi aruncă o privire fugitivă. Aștept până își întoarce capul și face un pas lateral, apoi pornesc ca racul, ghidându-mă după instinct.

Lovitura lui Jay vine pe neașteptate. Își trage brațul în spate, îndoit de la cot, și lovește cu toată puterea de care

dispune, lăsându-mă complet mută. Eu abia de pot să-l nimerese. Ceea ce face el e ieşit din comun; se văd în spate anii de antrenamente pe care îi are, căci sacul se zdruncină o dată şi o poenitură slabă vine din locul în care e prins de tavan. Amândoi fac prudenţi un pas în spate. Oricât de mult îi detest în momentul de faţă, nu-i vreau striviţi sub sac.

E limpede ca apa. Ăştia doi te pot omorî cu un singur pumn, aşa că mai bine fug.

Apuc clanţa cu ambele mâini şi trag cu putere de uşă, dar nenorocita nici nu se clinteşte. Încerc, încerc, şi îi aud râzând în spatele meu.

— Nu l-am crezut pe Jay când mi-a spus că o să încerci să fugi, îmi mărturiseşte Austin amuzat. Dar a trebuit să iau o măsură de precauţie şi să încui uşa. Deci, dacă vrei să ieşi, trebuie să foloseşti fereastra.

— Doamne fereşte, nu-i da idei! ţipă Davis îngrozit. E suficient de nebună să o facă.

— Nu-mi spune că a făcut-o, îi cere Austin.

— Nu pot să spun că nu a făcut-o. De fapt, nu pot să spun de multe lucruri că nu le-a făcut. Eu ţi-am spus că nu e o adolescentă normală. Ar cam fi cazul să mă crezi.

Fratele meu mă priveşte cu ochi mari şi şocaţi, de parcă mi-a crescut un al doilea cap. Dacă era mai prezent în ultimii cinci ani, ştia totul despre mine, dar nu a fost şi e un străin pentru mine, cum sunt eu pentru el. Mă doare sufletul numai când mă gândesc la asta. Nici nu am apucat să-l îmbrăţişez de bun venit.

Îmi scutur capul, ca să scap de părerile de rău. Nu e momentul să mă pierd cu firea şi să-mi plâng de milă când ăştia doi neghiobi vor să mă facă praf.

— Nu ai nicio şansă să ieşi de aici, Anna, aşa că ai face bine să încetezi să te mai zbaţi şi să faci ce-ţi cerem.

— Nu sunt sclava voastră să fac ce vor muşchii voştri.

— Acum, Anna. Dacă nu loveşti sacul ăla nenorocit, nu ieşi de aici nici la anu'.

Nu credeam că Austin poate fii atât de enervant şi strict. Să-l ia naiba!

Mârâi iritată şi pornesc cu viteză spre sacul de box. Cei doi se feresc din calea mea şi aşteaptă. Renunţ la mănuşi şi mă prefac că îmi întind oasele. Doar aşa se face înainte de orice fel de antrenament. Îmi duc piciorul stâng în spate şi ridic pumnii la nivelul pieptului. Îmi iau avânt şi, în loc să lovesc cu braţul, trag un şut cât pot de tare. Sacul se leagănă în spate, apoi vine spre mine, nelăsându-mi timp să mă feresc din calea lui. Mă izbeşte din plin şi mă dărâmă de pe picioare. Toată treaba asta se termină cu mine împrăştiată şi întinsă pe spate, pe când râsetele celor doi zguduie sala.

Nu mai suport! În seara asta au râs prea mult de mine şi nu am starea necesară să le suport batjocura. Izbucnesc în plâns la comandă, întrerupându-le sesiunea de hlizeală. Se îngrămădesc să mă apuce, dar îi resping şi mă târăsc până la salteaua prăfuită din colţ, unde am de gând să mă ghemuiesc şi să dorm.

O femeie care plânge îi poate face pe bărbaţi să se transforme în nişte căţeluşi linguşitori şi enervanţi. Lacrimile mele de crocodil îi înmoaie pe amândoi şi se rostogolesc peste cap, încercând să mă împace.

— Haide, Anna. Nu are rost să plângi, suntem oameni mari.

Serios? Cu asta vrea Austin să mă facă să încetez? Stă prost la capitolul consolări.

— Teoretic, bombăne Davis încurcat. Nu toţi trecem de un metru nouăzeci.

Simt înţepătura asta până în măduva oaselor şi mă uit urât la el. Face o grimasă stânjenită, aducându-şi brusc aminte că eu nu trec nici măcar de un metru şaizeci.

— Scuze, iubito. Nu era ceva personal. Am spus doar

așa, ca fapt divers.

— Și eu, tot ca fapt divers, spun să vă duceți naibii!

Izbucnesc și mai tare în plâns, tăvălindu-mă pe saltea. Știu cum să manipulez un bărbat care se presupune că mă iubește. Smiorcăiala mea îi înmoaie, mai că îi pune pe bocit.

O mișcare în dreapta mea mă atenționează că unul dintre ei e puțin mai curajos decât celălalt. Palma lui mare se așază pe spatele meu și mă mângâie blând, în încercarea patetică de a mă consola. Ce fraieri!

— Anna, ești bine?

— Nu! răspund răstit la întrebarea lui Jay, care vine de aproape.

Deci, el e curajosul. Sau sinucigașul, nu mă pot hotărî dacă trebuie să-l aplaud sau să-l strâng de gât.

— Haide, scumpo, nu fi așa, mormăie și Austin, cu voce emoționată. Nu voiam decât să...

Restul e doar un bla-bla pe care nu-l mai ascult, căci ațipesc în fracțiune de secundă, nepăsându-mi ce mai au de spus.

Mă trezesc într-un mod original, aproape înecându-mă cu apa pe care o aruncă Davis cu o găleată. Îmi ia mai mult de o secundă să realizez ce se întâmplă. Am adormit pe saltea și m-am trezit udă toată, iar afară e tot noapte. Pot paria că nu am dormit mai mult de jumătate de oră, ceea ce mă face să fiu foarte irascibilă.

Îmi feresc cu mâna șuvițele care mi s-au lipit de față și îmi ridic privirea șocată spre ei. Amândoi sunt ridicol de serioși și treji, spre deosebire de mine. Nici după dușul cu apă rece nu sunt capabilă să-mi țin ochii deschiși mai mult de câteva clipe. Sunt pe cale să adorm din nou, în fund, când vocea fratelui meu mă scoate din moțăială.

— Ești incredibilă! Tu ai dormi și în picioare!

— Dacă m-ai lăsa...

— Anna, trezește-te, insistă și Jay, lăsându-se pe vine în fața mea.

Mă concentrez pe fața lui un moment și pleoapele mi se închid din nou.

— Ce... naiba?!

Glasul femeiesc mă face să-mi revin și să privesc chiorâș spre ușă. E tipa care m-a abordat în sală, un membru al Consiliului în halat. Habar nu am ce caută aici, dar sper să nu arunce și ea cu apă pe mine.

— Ce Dumnezeu i-ați făcut bietei fete? Ați stropit-o?

— Stropit e cam puțin spus, când se folosește o găleată, bolborosesc eu, chinuindu-mă să rămân trează.

— Ați bătut-o cu găleata?! răcnește tipa, scoasă din minți.

— Nu am bătut-o, sare Austin. Doar am aruncat apă pe ea, folosindu-ne de găleată.

— Mint, mă smiorcăi eu. M-au bătut de mi-a sunat *apa* în cap. Uite, vezi? A dat și pe dinafară.

Arăt cu degetul spre mine și hainele mele îmbibate. Și acum îmi picură apă de pe față, dar nici sesiunea asta de fleșcăială nu mă ajută cu somnul.

— Anna, ai grijă ce spui, mârâie Austin, făcând doi pași înapoi când femeia se apropie de el.

Cumva îi e frică de ea? Nu știu cine e, dar îmi place. Rău. Îmi place de oricine se teme el.

— Ce fel de bărbat ești tu? îl întreabă nervoasă, lovindu-l peste braț. Cum poți să fii părtaș la așa ceva? E sora ta!

Ce tocmai a spus?! Mă uit curioasă la Austin, care își strânge buzele stânjenit.

— Iubito, a adormit în timp ce o pedepseam. Trebuia să o trezim cumva, am tras de ea o jumătate de oră și nici măcar n-a mișcat.

— Oho! E iubita ta? întreb șocată. Cum dracu' l-ai ales

tocmai pe tâmpitul ăsta?

Tipa – care se pare că mi-e cumnată – îmi trage un zâmbet frumos, lovindu-l din nou.

— Să zicem că el m-a ales pe mine. Naiba mai scăpa de el!

— Hei! Am sentimente, să ştii.

Davis chicoteşte amuzat, strângând găleata în braţe ca pe o femeie cu forme apetisante. Dar tipa are grijă să-i şteargă rânjetul îngâmfat de pe buze, imediat ce îl prinde de o ureche şi îl trage în jos, spre ea.

— Au!

— Taci, namilă! Austin, treci aici!

Îi face semn să se apropie, dar acesta dă în spate.

— Nu face o femeie gravidă să alerge după tine!

— Gravidă? iceesc. Măi, femeie, cum naiba l-ai luat? E şi tâmpit, şi idiot.

— Nu ştiu, îmi calculez şansele să scap acum de el.

La comandă, Austin se îndreaptă spre ea şi se apleacă, ca să-l prindă de ureche. Nici nu ezită. Cumnata mea îl înşfacă şi îi urechează pe amândoi ca pe nişte copii mici şi obraznici.

— Pe cât de mari, pe atât de nătărăi! Cum să chinuiţi o fată neajutorată, mă?! Nu vă e puţină milă?

— E un drac gol, zice Austin. Şi au! Am douăzeci şi şapte de ani, nu mă mai urechea.

Îmi rostogolesc ochii în acelaşi timp cu ea.

— Şi eu douăzeci şi opt, minte Jay.

— Taci, că n-ai atât. Şi oricum sunteţi proşti făcuţi grămadă. Cereţi-vă scuze imediat!

Amândoi pufnesc, ironizând-o, şi tot amândoi ţipă la unison când îi trage mai tare.

— Ne pare rău, Anna! zbiară Austin, deloc convingător.

— Da, iubito. Ne pare.

— Neimpresionant, mormăi. Trebuie să puneţi mai

mult suflet, băieţi. Faceţi în aşa fel încât să vă cred pe cuvânt. Haideţi, ştiu că puteţi!

Austin bombăne o înjurătură, în timp ce Jay îmi aruncă o căutătură urâtă. Tipa îi ciufuleşte şi mai tare, făcându-i să ţipe ca nişte fetiţe.

— Opreşte-te, femeie! zbiară Davis, enervat. Îmi rupi urechea!

— Chiar vrei să-ţi spun unde mă doare? Nu mă interesează că eşti un Davis periculos şi mare cât uşa, dar mie îmi tratezi fetiţa cum trebuie, ai priceput? Nu mă face să te iau la şuturi.

— Dar o tratez cum trebuie!

— Nu prea cred, miştocarule! Haide, să te văd în acţiune!

Îi dă drumul cu o îmbrâncitură spre mine. Nu ştiu câtă forţă zace în trupul femeii minune, dar reuşeşte să-l clatine serios.

— Haide, pup-o, să te văd eu!

— Şi eu pot să te pup, iubito? o întreabă Austin.

— Nu, tu eşti la regim de azi încolo. A început să ţi se îngraşe egoul.

Davis se lasă să cadă pe saltea, lângă mine, apoi se trage mai aproape şi se întoarce cu faţa, şoptindu-mi:

— Pupă-mă, înainte să mă jumulească.

— Mhm, las-o să te jumulească. Asta meriţi, după cât mai chinuit.

— Pup-o odată, n-auzi?! se răsteşte tipa cu privirea aţintită spre noi.

— Keira, chiar nu vreau să văd cum o pupă, comentează Austin, rugându-se de ea.

— Pupă-mă, insistă şi Jay.

Mă doare capul. Rostogolindu-mi ochii, îi depun un sărut scurt pe buze şi mă retrag. Îi ajunge. N-am uitat că el a aruncat cu apă.

— Ce a fost ăla? întreabă Keira consternată. Unde e pasiunea? Unde e iubirea? Unde e...

Se oprește când Jay mă sărută el, așa, ca la carte.

— Așa mai merge. Austin, hai să dormim. Sunt obosită și nu vreau să fiu prezentă, în caz că se încing spiritele pe aici.

— Ăh! izbucnește Austin, plin de dezgust. Mersi mult, nu te puteai abține? O să mă gândesc numai la Jay și Anna, făcând sex.

De am face măcar, dar la cum arăta Jay când a aflat că nu am experiență în domeniul ăsta, o să apuc o sută de ani și tot virgină o să mor.

Mă înfășor mai bine cu brațele, încercând să țin frigul la distanță; în privința picioarelor goale, pe care le simt ca niște sloiuri de gheață, nu pot face nimic. Am rămas singuri, iar asta e grav. Am presentimentul că o s-o comit sau o s-o dau în bară, una din două. În ultimul timp am dat cu bâta în baltă destul de des, dar pe asta chiar nu vreau să o stric. Nu și momentul ăsta!

E prima oară când nu ne poate întrerupe cineva. Noroc că Maddy nu are prostul obicei să fie somnambulă, că ar da buzna peste noi și adormită.

Davis se joacă liniștit cu degetele mele. Încerc să inspir și să expir în ritmul normal, ca să nu par brusc agitată de prezența lui. Mi-am dorit un moment ca ăsta, iar eu o să-l stric.

Ceea ce și fac.

— Vreau să mă culc cu tine.

Asta da abordare, Anna! Privirea lui se ridică de la mâini, spre față și își arcuiește sprâncenele, dar nu arată foarte mirat sau prins cu garda jos. Aș crede că se aștepta la una ca asta din partea mea, vorbesc prostii mai mereu.

— Nu știi despre ce vorbești, îmi spune calm, pe un ton cald.

— Ba eu cred că da. Oricine știe cum se face sexul.

Râde amuzat.

— Tu nu știi, Anna. Cel puțin, așa mi-ai spus.

— Nu pare a fi o așa mare chestie. De ce să nu o facem? Suntem împreună, nu?

În continuare amuzat, mă sărută scurt pe buze, apoi spune:

— Asta nu ajută cu nimic. Anna, e un pas important pentru noi, mai ales pentru tine. Nu-l poți face cu una, cu două. Trebuie să fim implicați, asta cere un act sexual, iar tu ești complet pe dinafară. Vrei doar să scapi de asta, să o faci ca să nu mai poți spune că n-ai făcut-o.

Are dreptate, pe o parte vreau să scap de asta. Parcă îmi stă pe creier ideea că Maddy a făcut-o și eu nu.

— Nu te înțeleg, îl informez. Ești bărbat. Nu așa funcționați voi? O femeie vă cere, iar voi treceți la acțiune, fără alte explicații.

— De obicei se întâmplă asta când cei doi nu sunt legați sentimental, se încruntă el. Începi să vorbești prostii, Anna, și mă cam sperii. În plus, ceea ce ai tu e ceva foarte important și special. Nu o mai trata ca și cum e o haină care ți-a rămas mică.

Ridic din umeri, puțin dezamăgită de felul cum tratează *el* lucrurile.

— Nu văd nimic special la asta, mărturisesc. Dar bănuiesc că poate fi specială când o faci cu cineva special, nu? Iar eu vreau să o fac cu tine. E o chestie atât de respingătoare?

— Respingătoare? pufnește. Glumești, nu? Fetele virgine sunt pe cale de dispariție, ar trebui să fie ocrotite de lege.

— Porcării. O supraestimezi.

— O calculez la valoarea ei, Anna. Știu despre ce vorbesc. Din păcate, nu ești prima.

Nici nu mă aşteptam la asta.

— Dalia? întreb.

Râsul lui zgomotos îmi dă răspunsul şi mă face să mă simt mai bine. Eu cel puţin am ceva în plus faţă de ea.

— E vorba despre nişte fete din adolescenţă şi nu vreau să vorbesc despre asta. Am menţionat, ca să te fac să înţelegi că pun preţ pe asta. E foarte important pentru mine să ştiu că eşti virgină. Nu că nu erai importantă şi altfel, se grăbeşte el să spună, înainte să apuc să replic ceva răutăcios.

— De aceea erai atât de nervos pe chestia cu Jeremy? îl întreb curioasă, cuprinzându-mi genunchii cu braţele.

— Nu-mi aminti! mârâie. Încă îmi doresc să-l prind şi să-l învăţ minte.

Chicotesc, chiar dacă imaginea cu Jay, având degetele înfăşurate pe gâtul lui Jeremy nu e una încântătoare. Oricât l-aş detesta, nu-i doresc moartea.

Oftând, Davis se ridică în picioare, apoi îmi oferă mâna ca să mă ajute.

— Oricum, nu înţeleg de ce vorbim despre asta. Parcă erai supărată pe mine.

— Ah, da! Du-te dracu', trădătorule!

Mă ridică şi pe mine, râzând tare. Îmi oferă geaca şi încearcă să mă acopere cu ea, dar profit de poziţie şi îl lovesc cu cotul în stomac, făcându-l să scâncească.

— Mamă, dar rea eşti!

— Cu trădătorii numai.

Dimineaţa, la micul dejun, am ocolit-o pe Maddy. Nu-mi place să o văd bosumflată şi nefericită, stând cu Edward şi Nate la o masă îndepărtată de a mea, dar o merită. Faptul că a ascuns un asemenea secret de mine necesită timp de iertare, căci ştiu că până la urmă o s-o

iert. E prietena mea cea mai bună şi m-am obişnuit cu ea la fel de mult cum m-am obişnuit cu Jay.

— Mănânci aia?

Cole arată cu degetul spre cartofii mei prăjiţi, având pe chip o expresie pofticioasă.

— Ţi-ai mâncat porţia, campionule. Vrei să mor de foame?

— Păi oricum nu-i mănânci, văd. Te-aş putea ajuta.

Ridică din umeri cu un aer nevinovat şi împing farfuria spre el. Deja m-a prostit să îmi împart porţia care, oricum ajungea la coşul de gunoi. Foamea mea s-a tăiat imediat ce am văzut privirea chinuită şi dezamăgită a lui Maddy, când am intrat în cantină şi m-am aşezat la altă masă.

— Ok, acum că îţi mănânc micul dejun, îmi spui ce s-a întâmplat între tine şi prietena ta sclifosită? Se uită la mine în felul ăla „vreau să te omor de zece ori, doar că stai lângă ceea ce e al meu". Ştii tu, pufneşte, cam aşa e un Davis. Până şi instructorul se uită aşa la tine.

— Adică?

— Mereu are pe faţă împietrită expresia aia de... posesivitate, ca şi cum eşti proprietatea lui. E dezgustător. Mă face să mă gândesc la lucruri indecente.

Păi, cam are dreptate, dar nu pot să o spun cu voce tare. Cole şi-a exprimat opinia în privinţa bârfelor; îl dezgustă gândul că eu şi Davis putem avea o relaţie de altă natură.

— Ţi se pare, blufez. Aşa se uită el la oricine.

— Pe dracu'! Nu e de mirare că toată lumea crede că ţi-o tragi cu el. Toată faţa i se schimbă când e pe lângă tine.

Aoleu! Asta nu e bine. Dacă Cole a observat asta, poate observa oricine e atent la Davis şi aici se include toată specia feminină din campus. Când iubitul meu trece pe coridor ca Moartea, parcă aud cum se frâng inimile. La propriu.

— Poate pentru că nu ne suportăm reciproc? întreb,

încurcată de situație. Ne-am ales unul cu altul fără să vrem, iar asta spune ceva despre Davis. Nu suportă să nu dețină controlul.

Câtă dreptate am! E obsedat după control, am observat asta pe pielea mea, aseară, când el și fratele meu complet și iremediabil de cretin, m-au torturat.

— În fine, plescăie Cole, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mișcarea lui îmi oferă o vizibilitate bună asupra mesei din colț, unde un membru al Consiliului stă singur și scoarbe din cafea. Un fior absurd traversează lent pe șira spinării mele sub privirea lui fixă. Adevărul e că acest Jake mă înspăimântă puțin. E tăcut, e retras și se uită ca un obsedat sexual pedofil care a pus ochii pe un copil.

Îi susțin privirea cât pot de mult, sperând că se va simți și și-o va muta. Pe naiba! Continuă să mă fixeze cu ochii lui verzi, stânjenindu-mă.

Mă fâstâcesc pe scaun și mă uit în farfuria mea, cedând prima.

— Cum e să fii în centrul atenției? pune Cole întrebarea, curios.

— Nu sunt.

— Ba da, ești. A venit ditamai Consiliul pentru tine. Fetițo, strălucești ca un neon în întuneric acum.

— Minunat, mârâi arțăgoasă.

Cole chicotește ușor, amuzat de ironie.

— Tu chiar ai pocnit-o pe tipă sau e o vrăjeală de-a ei, ca să ascundă faptul că a fost pocnită de vreun iubit?

— Nu știu despre ce vorbești, blufez din nou. Din partea mea, putea să fie bătută măr. Probabil tot aici ajungeam, tot în fața Consiliului dădeam explicații ca fraiera. Deci...

Nu apuc să-mi termin fraza, că mă simt ridicată forțat de pe scaun și ținută de gulerul bluzei. Nici nu am nevoie să mă întorc, să văd cine e. Numai animalul de Davis

miroase în halul ăsta, de îţi încurcă circuitele.

Îmi iau la revedere de la Cole fluturând din mână, apoi mă las târâtă spre ieşirea din cantină, chicotind în surdină.

— 'Neaţa şi ţie, sefu'. O plăcere să te văd, ca întotdeauna.

— De ce trebuie să ţi-o iei mereu pe coajă? mă întreabă iritat, vorbind printre dinţii încleştaţi. Nu poţi să stai cuminte o dată în viaţa ta?

— Să-ţi răspund sincer?

Îmi dă un brânci când intrăm în clădirea principală şi fac câţiva paşi stângaci în faţă.

— Brută! exclam şi îmi aranjez nervoasă bluza deranjată. Aşa îţi tratezi tu iu...

Continui cuvântul în palma lui – care îmi acoperă gura înainte să mă audă careva. Îi sunt recunoscătoare pentru asta, era să dau totul de gol fără să-mi dau seama. Înaintăm în tăcere spre biroul lui, stând la o distanţă considerabilă de palma care pare să vrea să mă pocnească peste fund. Aştept cuminte să descuie uşa, apoi intru prima, mergând cu un aer arogant ca să-l calc pe nervi. Nici nu mă grăbesc.

— Da, aşa îmi tratez eu iubita, care e o mare durere în fund de la un timp, îmi spune imediat ce închide uşa în urma noastră. Şi înainte erai, dar acum întreci măsura.

Ridic din umeri, impasibilă.

— Ce căutai cu Cole la aceeaşi masă?

— Narnia. Dar nu era acolo.

Icnesc când mă plesneşte peste degete şi fac un pas în spate. Astăzi nu e în toane bune. Dă din prima, nu mai stă la discuţii.

— Ce căutai cu Cole la aceeaşi masă, când am spus destul de clar că nu ai voie?

— Ai scris, nu ai spus, rânjesc eu. Deci, nu se pune. Şi în plus, chiar dacă eşti iu... meu, nu înseamnă că ai dreptul să-mi interzici interacţiunea cu specia masculină.

— Ba fix asta înseamnă, mârâie nervos, apropiindu-se periculos de mine. Atât timp cât ești cu mine, nu ai dreptul să flirtezi cu altcineva.

Ce să fac? Bufnesc în râs, amuzată de gelozia lui. Am știut dintotdeauna că Jay e un bărbat gelos, dar asta le întrece pe toate.

— Flirtam? Cu Cole? Fii serios, Jay. Numai flirt nu era ăla.

Mai fac un pas în spate, când se apropie. Încă unul și o să mă înghesuie în colțul biroului. Îmi dau seama că nu s-a trezit prea binedispus în dimineața asta. L-a chinuit discuția din sala de sport? Că mie încă nu-mi vine să cred ce am avut curaj să spun. Lipsa de somn mă face să vorbesc prostii mereu.

Nu că atunci când sunt odihnită nu o fac.

— Erați apropiați! aproape țipă.

— Păi, scuză-mă că nu am urechi de elefant și nu pot vorbi cu el din celălalt capăt al cantinei. Tocmai îmi faci o criză de gelozie?

— Și dacă o fac, ce? Sunt gelos, iar tu stăteai cu Cole, aproape lipiți unul de celălalt. Ți-ar plăcea să mă vezi la fel cu Dalia?

Oh, n-a spus asta! E rândul meu să fac un pas spre el și sunt la o secundă depărtare să-l pocnesc, doar pentru că a adus-o în discuție ca pe o armă.

— Mai spune o dată asta și o să vezi tu criză de gelozie adevărată.

— Am spus-o ca pe un exemplu. Tot ție îți sare țandăra? Nu uita că eu te-am prins luând micul dejun cu altul.

Despre ce naiba tot vorbim? Eu și Cole suntem colegi, oarecum, și ne întâlnim destul de des. E inevitabil, iar Davis exagerează așa cum n-a făcut-o niciodată.

— De ce nu spui ce te deranjează, de fapt? îl întreb cu mâinile în șolduri. Care-i necazul tău, de ești așa scorțos

în dimineața asta?

— Cole știe că nu ești disponibilă?

— Nu. Se presupune că nu trebuie să știe nimeni.

O scânteie periculoasă îi licărește în ochi, făcându-mă să ezit. Ce naiba are?

— Nu trebuie să știe că ești cu mine, ci să știe că ești ocupată. Vreau să-i spui. Astăzi.

— Ai visat urât, Corbule?

— Nu mă mai lua peste picior! răcnește în momentul în care ușa se deschide și Austin îngheață în prag.

A venit și al doilea trădător, ca să vezi. Se adună ca furnicile, să-mi facă mie viața mai puțin suportabilă. Oftez și Austin intră cu totul în birou, trântind ușa în urma lui și susținându-și privirea suprinsă pe Davis. Dacă mă iau după expresia feței sale, nu i-a plăcut deloc tonul cu care mi-a vorbit acesta, dar Jay nu e genul de om care să bată spre retragere. O să-l înfrunte, în caz că îi reproșează ceva, știu asta.

— Ce s-a întâmplat? întreabă fratele meu nătâng, cu voce calmă. Doar nu aveți o ceartă de-aia, de cuplu.

— Ba se pare că avem, bolborosesc eu, încărcată cu nervi. Dar nu am de ce să-ți dau ție explicații, nu? Nu îmi ești neam sau ceva.

Privirea pe care o capăt nu e deloc una drăguță. Nu-i place nici înțepătura pe care i-am dat-o, dar ar fi cazul să se obișnuiască. Nu o să-l iert așa ușor.

— Anna, vorbește frumos cu fratele tău, mârâie Davis iritat, dar mult mai calm.

— Care frate? Fratele meu a murit acum cinci ani. Ăsta habar nu am cine e.

Din două mișcări, Austin e lângă mine și mă ține agățată de păr, obligându-mă să-mi las capul pe spate și să-l privesc.

— Uite, am înțeles că ești frustrată că ai stat singură

cinci ani, dar asta nu te scuză că te comporţi ca o jigodie. Sunt fratele tău mai mare şi nu-ţi permit. Nu mă face să recuperez anii pe care i-am pierdut şi să te reeduc, împielţato!

— Hai sictir.

Apucă să mă zdruncine o dată şi tare, înainte ca Jay să mă smulgă din mâinile lui şi să mă dea deoparte. Lucrurile scapă de sub control; nu ştiu cine mai e de partea mea şi cine nu. Davis e tare nehotărât. Ba mă salvează, ba mă aruncă în gura lupului şi îl mai şi ajută să mă mestece.

— Nu aşa rezolvi tu lucrurile, îi spune iubitul meu, strângându-mă în braţe. Nu agresând-o fizic.

— E insuportabilă! Şi egoistă. Dacă nu eram eu, era vai de capul ei!

— Nici n-ai fost! îl atac. Nu o mai trata ca şi cum ai avut vreun rol în viaţa mea în anii ăştia. Ai plecat şi dus ai fost, au avut grijă de mine nişte străini.

Încordarea lui Davis mă atenţionează că am spus ceva ce nu-i convine, dar puţin îmi pasă în clipa de faţă. Mă smulg din braţele lui şi le mai arunc o privire, înainte să dau să plec.

— Stai! strigă Jay, scos din minţi. Dacă ieşi pe uşa aia, am terminat-o definitiv.

Mă răsucesc cu încetinitorul spre el, încruntată de uluire.

— Serios? Mă şantajezi?

— Se pare că altfel nu merge cu tine. În primul rând, nu sunt un străin. Am fost mai prezent în viaţa ta, decât a fost altcineva. În al doilea, ţi s-au dus drepturile de a-l mai critica pe Austin, de îndată ce ţi-a explicat cum au stat lucrurile. Nu te-a abandonat, ci a plecat să muncească şi să te ţină în puf.

— Puf? râd eu. Nu voiam bani şi puf, voiam să fie lângă mine! Şi niciodată să nu mai încerci să mă şantajezi!

Niciunul dintre voi nu ştie cum a fost perioada aia pentru mine. Nu vouă v-au trecut prin cap o mie de modalităţi prin care să vă sinucideţi!

Amândoi tresar sub impactul ultimului cuvânt, pe când mie îmi lasă un gust amar în gură. A fost cea mai dezastruoasă perioadă din viaţa mea şi încă mă întreb cum de am supravieţuit. Uneori, o mână pe umăr e tot ceea ce contează pentru a merge înainte. Eu ... nu o avusesem şi îmi lipsise prea tare pentru a putea înghiţi acum scuze atât de ieftine.

— Niciunul dintre voi nu era suficient de aproape ca să mă oprească, în caz că voiam să-mi iau zilele, aşa că nu vorbiţi de parcă sunteţi cunoscători. Iar tu, mă întorc şi mă uit ţintă la Jay, ai grijă cu ce mă mai ameninţi.

— Scuze, şefa! zice amuzat şi ridică palmele în semn de predare. Austin, oricât de prieten îmi eşti, nu vreau să mă bată iubita.

— Tăntălăule, bombăne Austin şi îşi rostogoleşte ochii.

— Sunteţi nişte idioţi, îi informez şi deschid uşa, ca să părăsesc încăperea deja aglomerată.

Mă opresc în prag şi îmi măresc ochii spre Jake, care stă sprijinit de peretele opus şi se uită la mine. Un alt fior mă scutură şi mă face să înghit în sec; nu ştiu ce e în neregulă cu tipul ăsta şi nici nu vreau să aflu. Pornesc cu paşi grăbiţi pe coridor, ocolind la mustaţă un grup de elevi gălăgioşi. Veselia lor se întrerupe când mă observă şi încep să şuşotească între ei. Alţi imbecili!

Risc o privire în urma mea şi îl văd pe Jake mergând agale după mine, fără să se grăbească. Ce naiba vrea? Cotesc dreapta când ies din clădire, luând-o spre terenul principal. Iniţial, vreau să ajung la cabana mea, doar că fac un mic ocol ca să scap de umbră.

Jake e chiar în urma mea, iar eu grăbesc pasul. Mai am puţin şi alerg, părând disperată să scap de el. Nu-mi

dă o senzație de siguranță să-l știu acolo, venind după mine ca un atacator. Cineva ar trebui să-l supună la un test psihologic pe individ, căci nu mi se pare că ar fi în toate facultățile mintale.

Deja m-a luat cu transpirații, cu toate că afară nu e vreme de plajă. Stresul nu-mi face bine, așa cum nu-mi face nici presentimentul că tipul ăsta vrea ceva de la mine, chiar dacă nu ne-am cunoscut oficial.

După ce traversez terenul, ajung lângă gardul care îl desparte de terenul fetelor și merg de-a lungul lui, ca să ajung la poartă.

— Mai fugi mult de mine? Am obosit.

Vocea lui îmi zbârlește părul de pe ceafă. Mai fac câțiva pași, apoi mă opresc. Ce naiba? E miezul zilei, nu are cum să mă atace. Inspir adânc și mă întorc cu fața spre el și cu o alură arogantă.

— De ce te ții după mine? Nu ai altceva mai bun de făcut? Pentru că eu am.

Mă aștept oricând să explodeze, să facă o criză de nervi, să îmi urle în față că sunt exmatriculată, doar ce dracu'? El e din Consiliul Superior, iar eu un nimic. Dar nu, acesta bufnește în râs și își strânge brațele la piept, apoi mă scanează din cap până în picioare, cu o mină amuzată.

— Să știi că nu am, spune într-un final. Nu-mi spune că nu am voie să cunosc mai bine eleva problemă a Academiei. Și în plus, te găsesc fascinantă.

Îmi măresc ochii, șocată. Cred că am auzit prost. Da, sigur a fost asta.

— Poftim? întreb debusolată.

— Ești fascinantă. Odată ce primești atâta atenție, nu ar trebui să te mire că te găsește cineva interesantă.

Ochii lui se plimbă fără neruşinare pe mine, analizându-mă iar din cap până în picioare, de parcă răspunsurile la întrebările lui se găsesc în vârful degetelor

mele. Mă înfioară de-a binelea, dar nu am de gând să dau bir cu fugiţii. Presimt că nu voi scăpa prea uşor de el.

— Te pot ajuta?

— Nu cred, spune gânditor. Ştiu deja totul despre tine.

— Crede-mă, doar ai impresia că ştii. Ne cunoaştem de câteva ore.

— Mai mult decât suficiente.

Se apropie şi mai mult, ajungând la o aruncătură de băţ distanţă de locul unde am încremenit.

— Totuşi, continuă el, sunt surprins. Nu pari să ai ceva special, ca să ţi se ofere un tratament pe măsură, în afara faptului că ai o înclinaţie periculoasă spre rele.

— Mulţumesc, ce să zic, bombăn ironică. Ai terminat?

— Nici n-am început. Nu eşti curioasă să afli ce ştiu?

Ba da.

— Chiar deloc.

— Bună încercare, bufneşte. Îţi strălucesc ochii de nerăbdare.

Râd şi cu.

— O fi de la alcool.

— Bei?

— Încerci să mă agăţi? Pentru că te descurci foarte prost.

Strâmbă scurt din nas, în semn de dezgust.

— Nu mă interesezi în felul ăla.

— Ce uşurare! exclam sarcastică, trecându-mi o palmă peste frunte. Nici tu.

— Minunat...

— De îngrozitor.

E clar cea mai dubioasă conversaţie pe care am avut-o cu cineva necunoscut. Nici conversaţiile cu Davis nu sunt atât de... lipsite de sens. Şi care credeam că eu sunt cea care se abate de la subiect.

— Eşti o încântare, domnişoară Anna.

— Mer... Cum mi-ai spus?

O panică inutilă pune stăpânire pe mine şi încep să mă fâstâcesc în faţa lui, ca o puştoaică emoţionată. La dracu', nu mă aşteptam la asta!

— Nu aşa te cheamă? mă întreabă cu o mirare falsă care mă face să înghit în sec.

— Mă confunzi. Nu ştii pe cine judeci? Sunt Gloria Montgomery.

Jake râde sumbru, apoi începe să-mi dea târcoale cu privirea-i analizatoare, stârnind alţi fiori reci.

— Mi-am făcut temele, domnişoară Fast. Îmi place să le fac când trebuie să judec pe cineva. Cred că fratele tău, Austin Fast, nu e chiar aşa de mândru de isprava ta, dar trebuie să recunosc că a fost surprins când te-a văzut acolo, în sală. Bănuiesc că nu ştia despre cealaltă ispravă pe care ai făcut-o.

Sunt ţeapănă şi mută, ca un mort. Nu ştiu cum să răspund în faţa lui, dar ştiu cum aş vrea să o rup la fugă şi să mă ascund sub pat. Individul cunoaşte ceva periculos, care mi-ar face numai probleme, dacă ar ieşi la suprafaţă. Fix secretul ăsta nu trebuia să-l afle nimeni.

Minte.

— Habar n-am despre ce tot îndrugi acolo.

— Ba eu cred că ai.

Se opreşte în faţa mea, după ce m-a încercuit de câteva ori, şi mă priveşte direct în ochi, stânjenindu-mă. Arată ca şi cum e pornit să mă facă să scuip tot ce am de ascuns, până şi cel mai întunecat secret.

— Presupun că nu ar trebui să fiu atât de surprins că roiesc toţi în jurul tău, ca nişte muşte. Toţi îţi suflă în ceafă, oferindu-ţi un tratament special, pentru că toţi sunteţi o familie mare şi fericită, nu? Generalul Fast, care e fratele tău, Jayden Davis, care e nimeni altul decât iubitul tău...

Ieşesc, fără să mă pot abţine. Şi pe asta o ştie?

— Până şi Morris, care vorba aia, e unchiul tău.

— Poftim?! izbucnesc. Ce-ai spus?!

Maxilarul meu e undeva pe la călcâie. Încă am impresia că dorm şi am un coşmar, altfel nu-mi închipui cine dracu' e ăsta şi ce naiba îndrugă.

— Nu ştiai? se miră el.

— Ce să ştiu? Că eşti complet ţicnit şi vorbeşti numai prostii? Da, asta am aflat-o acum.

— Dacă nu mă crezi, de ce nu-ţi întrebi fratele? Sunt sigur că are să-ţi dea nişte explicaţii serioase în privinţa lui Morris şi a celorlalte rude ale tale.

Rude? N-am niciun motiv solid pentru care trebuie să mă uit în gura lui, dar pentru prima oară de când am rămas singură, îşi face loc în mine o speranţă mică. Poate la fel de uşor să nu fie nimic adevărat şi să vrea să mă vadă suferind, pentru că l-am adus aici.

— Te joci cu mintea mea, mârâi.

— Oare? întreabă retoric. Eu doar am zis ca fapt divers, că vrei să mă crezi sau nu, e problema ta, ridică din umeri, în continuare amuzat. Nu am ştiut că nu-ţi cunoşti rudele.

Iau în calcul şi posibilitatea că spune adevărul, dar de unde ar şti el toate astea? Doar dacă nu cumva toate persoanele din viaţa mea sunt mincinoase.

— Bănuiesc că nu ştii nici despre vandalism.

Noul subiect îmi atrage atenţia şi îl aţintesc cu privirea.

— Ce să ştiu?

— Că a fost doar un joc de-al iubitului tău.

Deja mi se face rău. Jake aruncă bombă după bombă, făcând pământul să se învârtească cu mine.

— Adică? mârâi la el şi ridică din umeri, din nou.

— Nu ştiu motivul pentru care şi-a distrus singur biroul, ca să arunce vina pe tine şi pe nepoata lui. Ştiu doar că el a fost. Oricum, mormăie el, oftând, ne vedem la şedinţă. Asta dacă nu cumva *intervine* ceva.

Amenințarea lui nu mă copleșește, așa cum trebuia să o facă. Mintea mea a rămas blocată pe toată situația cu Morris și rudele pe care nu le cunosc, dar de care – bag mâna în foc – că Jay și Austin știu.

Mânată de o furie criminală și cu privirea întunecată, îl las pe Jake cu ochii în soare și apuc calea pe care am venit. Presimt că o să omor pe cineva astăzi. Nici nu știu cum năvălesc în clădire, dar știu cum o îmbrâncesc tare pe Anabelle, care îmi iese în cale în cel mai prost moment. Nu-i dau ocazia să deschidă gura și să comenteze ceva nelalocul lui, cum face de obicei. Nu pot să risc să o ascult și să o dau cu capul de pereți, până o omor.

Îi găsesc pe cei doi în birou, așa cum i-am lăsat, dar prinși într-o discuție care pare să-i amuze. Felul cum trântesc ușa prevestește ce furtună o să vină.

— Anna?

Nici nu vreau să văd cum arăt acum, probabil am pe față expresia criminală pe care o simt zvâcnind în mine. Cu pumnii strânși, mă reped spre Austin – fiind cel mai aproape – dar nu îl atac. În schimb, prind cu ambele mâini monitorul computerului lui Jay și îl fac praf de podea. Austin sare de pe scaun și se îndepărtează de mine; Jay doar se ridică și rămâne tăcut, dar surprins. Împrăștii cu brațele tot ce mai are pe birou, aruncând dosare, hârtii importante și telefonul fix, care se dezmembrează tot. Trec apoi la rafturi, mânată în continuare de acea dorință să mă răzbun, ca să scap de toată ranchiunea, deși văd că nu mă prea ajută. Îi răstorn dosar cu dosar, călcându-le în picioare. Cu coada ochiului îl văd pe Austin apropiindu-se, asta până când Davis îl oprește, spunându-i:

— Las-o să termine.

Mă simt ca un animal turbat pe care vor să-l sedeze, doar că așteaptă momentul potrivit să mă înhațe. În clipa asta nu aș da o palmă sau un pumn și Davis e deștept,

de aceea stă la distanţă. Mă cunoaşte mai bine decât mă cunoaşte propriul frate.

Fac un pas în faţă şi piciorul meu loveşte suportul de pixuri răstunat. Mă aplec şi îl apuc între degetele încleştate, neputând să controlez furia ce m-a luat în stăpânire. Îl arunc şi am plăcerea vagă de a-l lovi pe Davis direct în cap, fără să-i pot oferi şansa să-şi dea seama ce vreau să fac şi să se apere.

— Anna, ajunge! zbiară Austin şi îmi atrage atenţia spre el.

— Trădător nesimţit!

Şi îl atac. Mă reped spre el, luându-l prin suprindere cu câteva lovituri învăţate chiar de la Davis. Apuc să-l lovesc doar de câteva ori, înainte să se dezmeticească şi să-mi pareze atacul. Mă blochează imediat, apucându-mă cu o forţă dureroasă de ambele braţe şi răsucindu-le la spate.

— Potoleşte-te! Ce naiba te-a apucat?

Mă zbat pueril, încercând să mă eliberez de presiunea care-mi provoacă dureri mari. M-a prins într-o strânsoare a naibii de dificilă, care abia îmi permite să respir.

— Ce m-a apucat? Sunteţi nişte mincinoşi nenorociţi, aia m-a apucat! Nu o să vă iert niciodată!

— Calmează-te, mă sfătuieşte Davis, vorbindu-mi blând. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Mai bine spune-mi tu! mă răstesc la el, dând din picioare. Tu eşti cel care ştie totul, dar te prefaci că plouă. Parcă spuneai că mă iubeşti.

Cutele de pe fruntea lui mai mult mă enervează.

— Ce legătură are asta cu nervii tăi? Tu ai dat buzna şi mi-ai distrus biroul.

— Pentru a doua oară, nu? Spune, Jay, ţi-am distrus biroul *iar*.

Buzele lui fac o grimasă şi îmi dau seama că mi-a priceput apropoul.

— Spune!

— Nu ai făcut-o! cedează. Dar nu te mai pot stăpâni! Ieşti ca o iapă nărăvaşă şi, oricât încerc să te ţin în Academia asta, îmi dai mereu motive să te zbor. Cât crezi că te mai pot acoperi? Cât crezi că îţi mai pot acoperii toate tâmpeniile pe care le faci?! Se presupunea că mă iubeşti şi tu, dar mă pui numai în situaţii de rahat.

— Ăsta nu era un motiv ca să-mi înscenezi vandalismul şi să mă dai afară timp de o lună! Tu aşa rezolvi problemele?

Îşi trece stresat o mână prin păr şi se întoarce cu spatele, ca să nu mă mai privească. Şi bine face! Nu suport să mă mai uit în ochii lui şi să văd în ei cum îi joacă vinovăţia. Atât de deplasată am ajuns? Exact ca o iapă nărăvaşă, care trebuie să fie potolită sub orice formă?

— Aşa o durere în fund mă crezi? Atunci, de ce dracu' mai sunt aici? De ce nu m-ai dat afară şi m-ai lăsat acolo? Acum nu trebuia să mai stăpâneşti pe nimeni.

— Nu e chiar aşa, îmi spune nervos, aruncându-mi o căutătură urâtă peste umăr. Eşti o durere în fund, dar una suportabilă.

— Oh, mersi, iubitule! Nu pentru compliment, ci pentru că ţi-ai dat arama pe faţă, în sfârşit. Şi mai spuneai de mine că sunt o ticăloasă, că am minţit să mă apăr. Dar tu de ce ai făcut-o?

— Ca să te apăr! zbiară şi ocoleşte biroul, venind în faţa mea. Eşti complet oarbă? Ţi-am ascuns chestia cu Austin pentru că, în primul rând, nu e dreptul meu să-ţi spun şi îl al doilea, pentru că nu-ţi făceam viaţa mai uşoară, ba din contră. Păreai să te fi obişnuit cu ideea că te-a abandonat şi te puteai concentra pe ce aveai de făcut. În schimb, acum eşti un dezastru continuu, eşti scăpată de sub control. Şi totuşi, m-ai auzit pe mine să te judec că simţi ceea ce simţi? Doar încerc să te fac să înţelegi că eşti supărată degeaba. Cât despre vandalism, trebuia să-ţi

tai aripile cumva, înainte să-ţi iei lumea în cap. Tot pentru binele tău am făcut-o, ca să te pot aduce la liman şi să revii cu mintea unde trebuie.

— Eşti bolnav.

Oftează, lăsându-şi umerii să cadă.

— Poate, dar a funcţionat pentru o perioadă, până am aflat că tu nu poţi fi îmblânzită. Dar ce iubit şi instructor aş fi eu, dacă nu aş încerca?

Îmi dreg glasul.

— Pardon, *fostul* iubit.

— Las-o baltă, Anna. Nu ne despărţim pentru porcăria asta. Am alergat unul după altul îndeajuns şi nu o luăm de la capăt.

— Nu mai vreau să am de-a face cu o persoană ca tine. Dar cu Morris cum rămâne, Jay? Hă? Când aveai de gând să-mi spui că e unchiul meu?

Strânsoarea lui Austin slăbeşte încetul cu încetul, până îmi dă drumul de tot. Îmi flutur braţele ca să le dezmorţesc, aştepând răspunsul lui Davis – care întârzie.

— Explică-mi, Jay.

— Ce vrei de la mine, Anna? Nu am vrut eu să ştii! Asta nu te ajuta cu nimic.

— M-ar fi ajutat când aveam nevoie de el! mă răstesc, dându-i târcoale.

Parcă suntem un leu şi o leoaică, gata să se ia la ciufuleală. Ne învârtim unul după altul, sfidându-ne din priviri.

— Cum spuneam, nu te ajuta cu nimic. Trebuia să ieşi singură din impas, altfel nu mai erai aici, făcând o groază de prostii ca să lupţi pentru ce îţi doreşti. Doar ţi-ai fi plâns de milă mulţi ani de acum încolo. Dar să ştii că nu eşti singura persoană de pe lumea asta care a rămas orfană şi nu totul se învârteşte în jurul tău. Nici prezenţa mea, nici a lui Morris nu te-ar fi ajutat, pentru că tu nu aveai nevoie de

compătimire. Poţi să-mi mulţumeşti pentru asta.

— Să-ţi mulţumesc? pufnesc şocată. Că m-am crescut singură?

— Că eşti cine eşti acum. Că eşti capabilă să-ţi înfrunţi problemele, fără să dai bir cu fugiţii. Că ai fost suficient de hotărâtă în privinţa mea şi te-ai luptat pentru mine. Dacă lucrurile stăteau altfel, nu aveai nimic din toate astea. Imediat ce întâmpinai o problemă, dădeai fuga la Morris sau la altă rudă şi te plângeai lor.

Oricâtă dreptate ar avea sau oricât de mult a greşit în planul ăsta mârşav şi de-a dreptul brutal, nu mai suport să respir acelaşi aer cu ei.

— O să... amân şedinţa, ca să îţi las timp să-ţi revii, îmi spune Austin, bâlbâindu-se.

— Poţi să mergi acasă, dacă ai nevoie, continuă Jay. O s-o sun pe mama, să o anunţ.

— Prefer să o sun eu.

Ridicând din umeri, îmi întinde telefonul lui mobil şi părăsesc biroul pentru un moment de intimitate. Mă opresc lângă perete, luptându-mă din greu cu lacrimile. Abia la al treilea apel, Sandra îmi răspunde cu voce moale şi veselă.

— *Te-ai gândit şi tu să mai suni?*

— Sandra, sunt Anna. Am nevoie de ceva. Poţi să vii după mine? Îţi explic totul când ne vedem.

— *Acum plec.*

E deja seară când Sandra opreşte maşina în faţa unei case frumoase, cu etaj. Învârteşte cheile în contact şi se întoarce cu faţa la mine, oftând.

— Nu e necesar să faci asta acum, îmi spune răbdătoare. Putem să mergem acasă şi să o lăsăm pe mâine.

— Am lăsat-o cinci ani, râd amar. Nu mai vreau să aştept încă o zi. Sunt pregătită.

Cred. Nu ştiu cât de pregătită sunt să înfrunt asta; ultimele veşti m-au zăpăcit complet.

— Dacă tu crezi că aşa e mai bine, du-te, scumpo.

— Mă duc.

Dar nu mă clintesc. Mă uit pe geam de jur împrejur. Mai lipseşte să fluier şi e treaba, treabă.

— Vrei să vin cu tine? mă întreabă nedumerită.

— Nu am trei ani, să trebuiască să mă ţii de mână, Sandra. Mă descurc.

Aşa cum am făcut-o mereu. Inspir adânc şi îmi trag centura de siguranţă, ca să o desfac, apoi mai arunc o privire asupra Sandrei, înainte să cobor din maşină.

— Stai cât vrei tu, zice. Am cu ac de cojocul lui Jay, în caz că vrea să te deranjeze.

— Mulţumesc, zâmbesc. Nici nu mă îndoiesc că o să-l pocneşti tare şi din partea mea.

Îmi face ştrengăreşte cu ochiul şi închid portiera, ca să o las să plece. O urmăresc o secundă şi mă întorc cu faţa spre casă, căutându-mi suficient curaj să pot bate la uşă. Aş fi crezut că am mai mult sânge în vene decât o găină speriată.

— Să-i dăm drumul, mormăi pentru mine şi pornesc pe aleea pavată ce mă duce la verandă.

Urc cele două trepte şi mă holbez lung la sonerie, de parcă nu ştiu ce fel de şmecherie cu buton e şi există probabilitatea să mă muşte.

— Bravo, Anna. Începi să o iei razna.

Ridic pumnul, dar rămân cu el în aer când becul de pe verandă se aprinde şi se aud încuietorile. O secundă mai târziu, o femeie mă priveşte zâmbitoare din prag, arătând ca un înger. Părul blond şi buclat îi cade pe umerii înguşti şi o licărire de entuziasm şi nerăbdare îi joacă în privirea albastră. Nu-mi vine să cred că stau faţă în faţă cu ea, nu am mai văzut-o de când aveam în jur de şase ani. Încă ţin

minte imaginea ei, cum mă chema din bucătărie să-mi dea prăjituri, însă știam chiar și la vârsta aia că vrea doar să mă prostească. Mă ademenea cu ce putea, ca să stau lângă ea mai mult de un minut, înainte să o rup la fugă și să mă ascund în camera mea, rușinoasă.

Mi-a fost imposibil să-i uit chipul. E ca și cum l-aș fi uitat pe al mamei, ceea ce era fără îndoială, imposibil. Cele două au fost ca picăturile de apă. Mai exact, gemene identice.

Mă uit cu admirație la ea, simțind nevoia să plâng. Să o compar cu mama nu e o treaba sănătoasă, dar nu mă pot abține. Mă uit la Holly, de parcă îmi zâmbește ea.

— Bună, Anna, îmi vorbește într-un final, neputând să-și reprime zâmbetul. Te-am așteptat o veșnicie.

— Și eu pe tine.

Râzând, face un pas lateral și îmi face semn spre coridor.

— Intră. Avem foarte multe de discutat.

Înaintez puțin, apoi mă opresc lângă ea cu ochii măriți.

— Mă bucur mult că ai venit, îmi spune și închide ușa în urma noastră.

JAY

CAPITOLUL VIII

Mă uit pentru a cincea mia oară la ceasul de la mână, simţind că turbez. A avut douăzeci şi patru de ore la dispoziţie să se gândească, să-şi revină şi să-şi care fundul înapoi, la timp pentru şedinţă.

A întârziat deja cinci minute. De ce nu mă miră? Pentru că mereu e o întârziată şi o aeriană şi încep să cred că ultimele evenimente au fost degeaba. Mă gândesc serios să pun mâna pe telefon şi să încep să o stresez pe Holly cu alte apeluri.

Fac cărare în faţa uşii sălii şi încerc să mă conving de unul singur că nu am motiv să-mi ies din fire şi să fac crize. Anna mereu e aşa, mereu mă scoate din sărite şi mereu o iert. Nu mă pot abţine, pur şi simplu. Parcă am un buton „iart-o pe Anna" ascuns în minte şi se apasă singur.

Vorbind de lup – sau de lupoaică – o observ venind ţanţoşă, fără grabă şi cu părul fluturând, cotind colţul scărilor. Nu pare a fi în toane bune nici astăzi; imediat ce dă ochii cu mine, figura i se aspreşte şi face o grimasă enervantă.

— Unde naiba umbli? o iau la rost. Şedinţa a început de cinci minute.

Ignorându-mă cu vehemenţă, mă îmbrânceşte din calea ei şi intră în sală ca la ea acasă. Îmi ia o secundă să mă dezmeticesc şi să o iau pe urmele ei. Nici măcar nu s-a obosit să-şi îmbrace costumul. A venit în blugi!

— Domnişoară Montgomery, te-ai gândit să apari şi tu? o ia Austin tare, privind-o nervos.

— Da, să îmi fie cu iertare, era coadă la WC. Începem?

Austin clatină din cap în acelaşi timp cu Jake. Nu şi-a făcut o intrare prea bună. Acum sunt şi profesorii în sală şi nu e un moment bun pentru nervii ei îndreptaţi spre Austin. Şi spre mine.

— Păi, depinde, mormăie Jake cu braţele strânse la piept. Tu cu ce vrei să începem?

— Am început deja, i-o taie fratele.

— Fără mine? se arată ea dezamăgită. Data viitoare o să mă ţin, nu mă mai duc la baie.

Îmi vine să mă bat singur. Credeam că o duce capul mai mult; dacă va continua aşa, o vor exmatricula, iar eu nu pot face nimic în privinţa asta.

— Domnişoara Cooper ne spunea o poveste interesantă, înainte să apari ca picată de pe Lună, spune Austin tare, ridicându-şi privirea rece asupra ei. Te mai întreb o dată. Ai lovit-o?

— Uitaţi, recunosc, oftează ea. I-am spus că are faţa crăpată, dar nu ştiam că lovitura în orgoliu poate fi judecată. În plus, am cam lipsit de la şcoală şi, inevitabil, de la antrenamente. Nu ştiu să ţin nici măcar pumnul strâns, darămite să o lovesc. Domnul Davis vă poate confirma punctajele mele proaste.

Mai că mă dau cu capul de pereţi. În ritmul ăsta, o s-o vizitez pe Anna la închisoare, căci la cât de prost minte în momentul de faţă, nu m-ar mira să recunoască vreo crimă pe care n-a făcut-o. Nu are deloc spirit de autoconservare.

— Domnişoară Montgomery, ai fost întrebată dacă ai lovit-o, nu ce punctaje ai la antrenamente, o apostrofează Jake, aplecându-se peste masă. Trebuie să răspunzi cu „da" sau „nu". Nu e mare filozofie.

— Da sau nu, ridică ea din umeri şi bufneşte scurt.

Jake scrâșnește din dinți și se așază mai bine pe scaun, ca să-și stăpânească temperamentul vestit. Anna o să și-o ia ca în Vestul Sălbatic, dacă nu-și ține pliscul.

— Am impresia că am nimerit în mijlocul unui spectacol de comedie, comentează el. Domnișoară Montgomery, te crezi cumva bufon? Dacă o faci, înseamnă că ai probleme grave cu capul.

Ei, drăcie! *Dacă* nu se potolește el, o să aibă probleme grave cu fața.

— Să nu jignim, mârâi eu.

— Atunci, controlează-ți eleva! sare el. Nu se poate să vină cu un comportament ca ăsta în fața Consiliului.

— A trecut prin multe în ultimele douăzeci și patru de ore, plusez eu.

— Da, a stat la coadă la baie. În plus, nu mă interesează prin ce a trecut ea. Trebuia să fie pregătită pentru ședință, însă e varză. N-are respect, n-are maniere și se comportă exact ca un copil prost crescut. De aceea nici nu merită să-mi mai bat capul. Votez cu exmatriculare.

Gura mi se deschide să-i răspund pe măsură, dar Austin mi-o ia înainte și salvează situația.

— Să nu ne pripim. Am venit aici pentru a afla ce s-a întâmplat între domnișoara Montgomery și domnișoara Cooper, în niciun caz să vedem care e mai obraznic dintre elevi.

— Știu pentru ce am venit, dar ea întrece orice măsură.

— E amuzantă și simpatică, i-o trânteşte Keira. Mie îmi place de ea.

Pe Keira o mănâncă limba, pentru că îi dă aripi Annei, care acum mustăcește și se uită cu superioritate la Dalia.

Austin își dă ochii peste cap și după ce își drege glasul, spune:

— Nu are rost discuția asta, așa că propun să revenim la întrebare. Ai lovit-o sau nu, pe domnișoara Cooper?

Răspunde monosilabic și terminăm bâlciul.

O aud pe Anna expirând zgomotos, mi aruncă o privire scurtă, apoi răspunde sec, spre șocarea tuturor:

— Da.

Pentru o clipă nici nu-mi mai bate inima. E nebună cu acte în regulă, mi-e greu să cred că a făcut asta dacă are mințile la locul lor. Tot ce a clădit de când e aici, în Academie, toate legăturile pe care le-a format; toate se duc pe Apa Sâmbetei sub ochii mei.

— Putem să știm și de ce? întreabă Austin cu voce tremurândă, evitând să se uite la ea.

— Am fost învățată să mă apăr și să răspund unei provocări, indiferent despre cine e vorba, iar Cooper m-a atacat.

— Fizic sau verbal? o întreabă și Jake cu o expresie plină de nerăbdare.

Bombăn o înjurătură, încercând să mă obișnuiesc cu gândul că Anna o să plece. Am impresia că s-a sabotat. Din nu știu ce motiv, simte nevoia să părăsească Academia, pot să simt asta.

— Verbal, îi răspunde.

— Atunci, acțiunea ta nu are scuză. Dacă războiul dintre voi e atât de mare, trebuia să o ataci și tu, tot verbal. Violența fizică e interzisă în această instituție, de aceea avem și un Cod de reguli. Domnișoară, dacă cineva te-a învățat că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, nu ai ales locul bun unde să testezi asta. Votul meu rămâne același.

Austin își trece o mână prin păr și știu cum se simte în momentul de față. Oricât de mult ar vrea să îi ofere surorii sale un tratament special, nu poate. Nu atâta timp cât Anna și-a recunoscut vina și toți am auzit-o. Până și Morris e extrem de dezamăgit, stând în colțul lui, complet tăcut și retras.

Probabil că sunt egoist dacă pe o parte mă bucur. Relația mea cu Anna are șansa să devină oficială și în fața celorlalți, fără să fiu tras la răspundere. Dar o să fie departe de mine. Nu o să-i mai văd fața somnoroasă la antrenamente și nici nu o să-i mai aud gura mare prin curte.

Bănuiesc că așa a fost să fie. Poate e un semn; unul care spune că Anna nu e făcută pentru Academia militară.

— Exmatriculare, vine și votul lui Austin.

Privirea mi se duce pe Keira și o găsesc ușor supărată. Chiar pare să o placă pe Anna și nici pentru ea nu e o situație favorabilă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să votez la fel, deci... Exmatriculare.

Acestea fiind spuse, teoretic, Anna nu mai e elev al Academiei și rămâne teoretic până când Austin îi va întocmi actele. Nu ratez zâmbetul plin de victorie și îngâmfare al Daliei – pe care l-aș șterge bucuros cu un alt pumn. Am ajuns în momentul în care, pur și simplu, nu o mai sufăr.

Acum că verdictul este dat, sala începe să se golească ușor, ușor, însă eu nu îmi mai pot mișca niciun mușchi. Sunt complet șocat și nu știu ce să fac acum. Nu știu cum să reacționez, nu știu ce să îi spun Annei.

Keira se oprește în dreptul meu și mă privește compătimitor, probabil își imaginează în ce situație sunt pus și cum se simte asta.

— Nu am avut de ales, Jay. Chiar îmi pare rău.

Încuviințez.

— Și mie, dar nu avem ce face.

Mă bate ușor pe umăr, apoi părăsește incinta. Am mai rămas doar eu, Anna și Austin.

— Doamne, câtă bătaie de cap pentru nimic, spune ea și se trântește pe un scaun.

Amândoi o privim în cel mai urât mod.

— Să vedeţi ce vânt vă fac eu imediat!

— Da, sigur a fost vântul, mormăi eu, ignorând-o cu desăvârşire. Sper să nu se apropie furtuna.

— Furtuna e chiar aici, milogilor, şi prăpăd fac cu voi!

— Nu cred, o ignoră Austin, prefăcându-se că suntem doar noi doi. N-am văzut nori de ploaie.

— În curând, nu o să mai vezi nimic, bolboroseşte blondina, zbătându-se în spatele meu. Vai, o să leşin. Mi-e rău. Văd dublu. Se învârteşte pământul. Mamă, tu eşti?

Îmi dau ochii peste cap. A molipsit-o Maddy până la urmă.

— Bună încercare, covrigel. Nici dacă ţi-ai vomita stomacul, nu o să scapi de ce te aşteaptă.

Ieşim, într-un final, din clădirea principală şi Austin îmi face semn spre terenul din spate. Sătulă să se zbată pueril, Anna se lasă moale în spatele meu şi simt cum îşi bălăngăne braţele după ritmul mersului. Am senzaţia că îşi ţine privirea într-un loc nepermis.

— Nu te mai holba la fundul meu.

— De unde... Ah! Nu mă pot abţine. E sexy.

— Mhm.

Îi dau drumul într-un mod original şi dureros. Imediat cum ajungem în mijlocul terenului principal, o arunc din spate şi dau cu ea de pământ, la propriu. Se văicăreşte de durere, stând într-o poziţie amuzantă, de parcă ar vrea să facă îngeri în noroi. Are braţele întinse lateral şi picioarele depărtate, ţinându-şi privirea la cerul fără nori. E o zi perfectă să îi rupem oasele.

— Cred că mi-am scrântit splina, îngăimă cu voce gâtuită şi plină de durere, apoi îşi mută privirea pe noi. Acum ce? O să mă alergaţi?

— Nu e o idee rea, spun eu. Ştim amândoi cât de prost stai la capitolul ăsta. Dar nu încă. Avem altele de făcut.

— Atunci, nu vă mai reţin.

Dă să se ridice în capul oaselor, dar o împing înapoi, o prind de picioare şi o răsucesc cu o singură mişcare, pe burtă. Scâncеşte puternic.

— Ai impresia că-s rufă să mă storci? Din cauza ta o să trebuiască să-mi bag tot corpul în gips.

Îşi lipeşte faţa de pământ şi oftează. Austin mă înghionteşte cu cotul şi îşi strânge buzele ca să nu râdă.

— Loc numai bun să dormi. Noapte bună.

O ocolesc şi ajung în faţa ei, privind-o sceptic. Dacă i-aş da răgaz de câteva minute, chiar ar dormi. E suficient de nebună să o facă, cu toate că începem să avem spectatori. O duzină de elevi şi-au găsit distracţia în timpul liber; Anna le oferă un circ pe cinste.

— Trezirea, puşlama! Ai de făcut douăzeci de flotări.

— Fă-le tu. Pari să te pricepi de minune la ele. Eu o să... moţăi... puţin.

Gura mi se întredeschide când o văd pe cale să adoarmă de-a binelea. Nu-mi vine să cred că e capabilă să o facă aici, acum, când eu şi Austin vrem să o învăţăm minte că nu s-a pus cu cine trebuie.

Dar nu, ea doarme.

— Dacă nu te trezeşti, începe Austin să spună iritat, o să te pun să numeri firele de iarbă.

— Cu mănuşile de box, adaug.

Însă constat cu stupoare că vorbim singuri. Cu ochii închişi şi respiraţie domolă, Anna trage un pui de somn chiar sub ochii mei. Îl privesc pe Austin şi-l găsesc la fel de şocat.

— Cu apă? îl întreb, referindu-mă la modul prin care să o trezim.

— Am făcut-o deja. În plus, e prea frig.

— Atunci, cred că mă duc să vorbesc cu Dalia.

Austin îmi zâmbeşte complice şi Anna sare în capul oaselor, brusc trezită la realitate şi cu o expresie sălbatică

pe chip. Ar fi în stare să mă strângă de gât, doar pentru că i-am pronunţat numele rivalei sale. Nu cred că există pe lumea asta ceva ce detestă mai mult.

— Te duci, pe dracu'! Şi din mormânt o să vin şi o să te strâng de gât.

— Bine de ştiut, râd eu. Mişcă şi fă flotările alea, că încep să mă plictisesc.

— Şi dacă nu vreau? întreabă obraznică. O să mă dezbraci în fundul gol şi o să mă baţi? Dă-i drumul! Cred că băieţii aceia ar aprecia gestul şi s-ar bucura de privelişte.

Îmi arată cu degetul spre mâna de băieţi care s-au adunat la marginea terenului şi ne urmăresc. Imaginea cu ea dezbrăcată în faţa lor, mă înfurie de pomană.

— Taci dracului odată şi execută ce ţi-am ordonat! Baţi din gură ca o crainică TV.

— Nu cred...

— Ţi-am zis să taci! mă răstesc la ea. Execută, altfel chiar o să te bat de o să-ţi sune apa în cap.

Riscă o privire asupra lui Austin, căutând ajutor, dar nici acesta nu e de clintit. Pare să fie de acord cu mine.

— Bine! cedează.

Se întinde înapoi pe burtă, proptindu-şi palmele în pământ. Îşi susţine greutatea în braţe şi în vârful bocancilor, luând tentativa de poziţie pentru flotări. Numai că stă cu fundul ridicat! Aşa, ca să mă înnebunească pe mine.

— Ce faci? întreabă Austin, iritat şi el, ca şi mine. Trebuie să faci flotări, nu dansuri exotice.

— Lasă-ţi fundul mai jos şi sprijină-te mai bine în mâini, o sfătuiesc eu, străduindu-mă din greu să-mi controlez gândurile.

— Dacă tot fac flotări, o să le fac în stilul meu, comentează ea. Jay, treci sub! Aşa o să am spor.

La naiba! Nici ea nu mă ajută prea mult.

— Îţi trece, mă strâmb eu. Lasă joaca!

Îmi trec palma peste frunte şi constat că am transpirat eu, în locul ei. Austin îmi aruncă o privire curioasă şi mă strâmb iar. Ştiu că nu îi este uşor să înghită relaţia mea cu Anna, dar nu prea are încotro. Nu se simte în măsură să interzică ceva.

— Sunt pregătită! ne anunţă. Acum ce fac?

— În poziţia asta, nimic, replic. Eventual, o să-ţi rupi coloana.

— Taci acolo! Îmi distrugi tot cheful de făcut flotări în faţa atâtor bărbaţi fierbinţi.

Mârâi şi mai iritat, dar nu fac nimic, deşi aş vrea să-i fugăresc pe gură-cască ăia. Ştiu că Anna vrea doar să-mi ies din fire, ceea ce aproape reuşeşte.

Şi face o flotare, dacă pot să-i spun aşa. Se apleacă doar cu partea superioară a corpului, lăsându-şi fundul în sus, în toată splendoarea lui. În curând, o să fie roşu.

— Ce e asta? întreabă Austin nedumerit.

— O flotare marcă proprie. Nu-ţi convine, fă-le tu în locul meu.

— Jos fundul, mârâi iar.

— Perversule, rânjeşte ca. Eu ţi-am zis să vii sub. Ratezi o ditamai ocazia.

Mai vedem noi. Îl feresc pe Austin din calea mea şi îi apăs fundul cu talpa, obligând-o să-l coboare. Nu risc să o ating cu mâinile, când am atâtea perechi de ochi aţintite asupra mea.

Cade direct pe burtă.

— Încearcă din nou, îi ordon. Şi fă-o bine, altfel te iau la şuturi.

— Nu pot, îmi răspunde prompt, ridicându-se în coate. Am obosit.

Enervat, Austin o apucă de bluză şi o ridică în picioare, zdruncinând-o puternic. Credeam că eu stau prost cu nervii!

— O să-mi încurci circuitele, dacă mai faci asta o dată, mormăie slab.

— Iar eu o să-ți trag una peste ochi, dacă nu te potolești și nu execuți ce-ți cerem! Anna, jur că te pocnesc!

Iritată și ea de felul în care îi vorbește, îl îmbrâncește pe acesta și își aranjează hainele nervoasă, arzându-l cu privirea.

— Dar cine naiba ești tu, să mă pocnești? Din câte țin minte, am fost exmatriculată. Nu sunt nevoită să mai execut ceva.

— Așa nu mai merge.

O înhață de încheietură și o trag lângă mine aproape violent, apoi îi indic locul de unde s-a ridicat.

— Jos! Douăzeci de flotări, acum! Nu mă face să mă înfig în părul tău și să nu mai las nimic din el.

— Dar...

— Acum! zbier și o fac să tresară, dându-se un pas în spate.

Nu mai stă la discuții. Ia poziția de flotări, de data asta una aproape corectă, iar Austin mormăie mulțumit. Se apleacă la câțiva centimetri de pământ, apoi se ridică iar în mâini.

— Un sfert de flotare, bombăne Austin.

Se apleacă din nou.

— Alt sfert.

— Asta a fost o jumătate, îi spun.

— Anna, o să ne apuce anul viitor, dacă nu te grăbești și nu le faci corect. Ești la o Academie militară. Flotările sunt sfinte, iar tu nu ești bună de nimic. Ce dracu' ai căutat aici?

— În niciun caz pe tine, îi răspunde tăios. Dacă știam că o să apari, mă duceam naibii direct la închisoare. Era mai bine.

Cu toate că îl înțeleg pe Austin și înțeleg motivul pentru care a plecat, nu pot să fiu de acord cu modul în care își

joacă rolul. În ritmul ăsta, Anna o să-l urască și mai tare, iar eu nu sunt capabil să-i controlez emoțiile. Și așa e o bombă pe două picioare, care poate să-mi explodeze direct în față.

— Lasă prostiile, că nu păcălești pe nimeni, îi replică el, privind-o de sus. Sunt fratele tău și mă iubești. O să găsești o cale prin care să mă ierți.

— O să te iert când o să fii mort.

Impactul cuvintelor îl lasă pe Austin fără suflare și nici eu nu reacționez prea bine. Nu știu ce simte el, dar îmi pot închipui. Mă doare și pe mine, darămite pe el. Bănuiesc că e unul din acele momente când simți lovitura unui cuvânt la nivel fizic.

— Atunci, vorbește el cu greu, îmi pare rău că nu am fost în aceeași mașină cu mama și tata. Poate nu aveam norocul tău.

— *Poate.*

Austin dă scurt din cap, cu buzele strânse, apoi părăsește terenul cu pași grăbiți, complet dezamăgit de părerea surorii sale. Anna se așază în capul oaselor și își strânge genunchii la piept, evitând să mă privească și să-mi vadă scânteia de furie din ochi.

— Haide, ceartă-mă că nu trebuia să-i zic asta. Oricum, simt că ești de partea lui.

— Nu sunt de partea nimănui, dar uneori și eu mi-aș fi dorit să nu mai fie Austin. Așa ai fi aflat pe pielea ta cum e să fii singură cuc, cum îți place. Și, începe să-mi pară rău că m-am băgat în familia asta sau, mă rog, ce a mai rămas din ea.

— Atunci, nu văd de ce mai ești aici.

— Mda, nici eu.

Mă mai uit o dată la ea, înainte să mă întorc pe călcâie și să pornesc pe calea pe care a luat-o Austin. Se pare că ne aflăm într-un impas pe care nu știu cum să-l depășesc;

nu cât timp Anna continuă să se comporte ca și cum ar fi buricul pământului. Pe o parte, îi înțeleg și frustrarea și nu mi-aș dori să mă aflu în locul ei nici măcar pentru un minut. Nu știu ce înseamnă să ai familia destrămată, să fii singur, când eu am crescut înconjurat de toți membrii ei.

Și totuși, Anna a regăsit calea cea dreaptă și refuză cu vehemența unui copil sclifosit să pornească pe ea.

Un strigăt venind din locul de unde am plecat, mă face să mă opresc din mers și să mă întorc. O găsesc pe Maddy îndreptându-se cu furie spre o Anna care stă în picioare cu ochii măriți și surprind cireașa de pe tort, dacă îi pot spune așa. Nu știu motivul, dar nepoata mea cu o doagă mai întreagă la minte decât prietena ei, îi trage un pumn în plină figură, care mă doare și pe mine.

Anna cade în fund, ținându-și ambele palme peste față. De data asta grăbesc pasul în direcția lor și mă reped spre Maddy, ca să o trag în spate, în caz că vrea să-i mai tragă unul.

— Ce te-a apucat? o întreb nervos.

— O merita de mult timp, îmi răspunde mândră, ridicându-și bărbia. Pentru toate. Nu e drept să împartă pumni și să nu primească înapoi nici măcar unul. Acum a primit.

Îmi scutur capul, buimac, și o eliberez ca să o studiez pe Anna și daunele pe care nepoata mea nebună le-a provocat. Mă las pe vine și o îndemn să-și ferească mâinile, lăsând la iveală sângele ce-i curge din nas care i-a pătat palmele.

— Oh, Doamne!

— A dracului să fii, Maddy! exclamă, dar nu pare foarte supărată. Ce pumn tare ai. Șterge-mă.

Neavând la îndemână un șervețel, îi ofer marginea tricoului de pe mine. La început ezită sceptică, dar într-un final mă lasă să o curăț cât de bine pot din poziția asta.

— Te doare?

— Tu ce crezi? Mi-am luat un pumn în față. Cu siguranță nu gâdilă.

— Vorbești ironic, constat încruntat. Asta înseamnă că nu o să mori.

Mă ridic, trăgând-o și pe ea odată cu mine. Se clatină periculos pe călcâie, amețită de impactul loviturii.

— Mereu o plăcere să te văd, Maddy, bombăne sprijinită de mine. Spargi de fel capete sau e un nou hobby?

— E un nou hobby să bat blonde răsfățate, îi răspunde aceasta detașată, ridicând apoi din umeri.

— Eh, nimic nou sub soare. Toată lumea vrea să mă bată, în ultimul timp.

Îmi dau ochii peste cap, sătul de atâta dramă adolescentină. Maddy o privește amuzată pe blondă și ea la fel. Acum sunt confuz. Asta ce trebuie să mai însemne? Șocul mi se citește clar pe față când acestea izbucnesc în râs și bat palma.

— Ce dracu'? mormăi pentru mine.

Iritat de hlizeala lor, o apuc de braț și o târăsc după mine la cabană.

— Stai, că o să cad!

Încearcă să își smulgă brațul, dar o prind mai bine.

— Cazi, îi replic. Dar mai stai puțin, cazi după ce îți oprim sângerarea. Zici că e izvor, la cum curge.

Mă lasă să o trag după mine, fără să mai aibă ceva de obiectat, ținându-și în continuare mâna la nas. Câteva picături îi murdăresc bluza deschisă la culoare si îmbibată pe alocuri cu noroi, completând ținuta care te duce cu gândul la o bătălie între femei, într-o piscină gonflabilă plină cu ciocolată.

Urc grăbit treptele de la cabană și aproape o pierd pe drum, când se împiedică amețită, de propriile picioare. Sunt nevoit să o iau mai încet și să mă asigur că nasul rămâne singurul lucru spart sau rupt.

— Ce mai zi, pufnește și înaintează pe coridor, spre baie.

Mă țin după ea și rămân în prag, așteptând să dea drumul la robinet și să se curețe.

— Roata se întoarce, nu?

— Adică? mă întreabă și agață din fugă prosopul din suport.

— Nu poți să fii rea și să nu suporți niște consecințe. Asta ar însemna să te scalzi în noroc, ceea ce nu e cazul când vine vorba de tine. I-ai spus fratelui tău ce i-ai spus, iar acum o încasezi.

Zâmbesc malițios, cu toți dinții, oarecum mulțumit de situație. A meritat-o din plin, vorba lui Maddy, doar că nu puteam să dau cu.

— Vrei să zici că ești bucuros de pumnul pe care l-am luat?

— În proporție de cincizeci la sută. Oricât de ipocrit aș părea, trebuia să te coboare cineva de pe norișorul tău pufos, iar eu nu dau în femei.

— Dar mi-ai fi dat vreo două.

Râd.

— Doar vreo două?

Ochii ei frumoși se măresc de spaimă, însă nu arată prea afectată de părerea mea. Ba chiar pare să o amuze.

— Mă bucur că nu dai în femei, îmi spune. Altfel, un nas spart era ultima mea problemă. Dar trebuie să recunosc că știi să te răzbuni în alt mod. Încă am impresia că mi-ai luxat splina când m-ai izbit de pământ.

Reușește, într-un final, să-și oprească sângerarea și să se curețe. Iese din baie, lovindu-mă peste braț, și intră în cameră, ducându-se țintă spre șifonier. Cred că e timpul să mă car. Povestea cu fundul mi-a fost suficientă pe ziua de azi, ca să evit să mai asist la înlăturarea bluzei murdare.

— Oricum, ce mai cauți aici? mă întreabă, făcându-mă

să-i arcuiesc o sprânceană curios. Pareă mi-ai dat papucii.

— Când?

— Când ai plecat furtunos, înainte ca Maddy să-mi arate abilităţile ei de ninja. Aşa părea, ca şi cum mi-ai dat papucii pentru ce i-am zis lui Austin.

Îşi scoate un schimb de haine şi intră din nou în baie.

— Ba n-am făcut asta! Am nevoie de mai mult decât atât, să-ţi dau papucii. De exemplu, dacă m-ai înşela, atunci cu siguranţă ţi i-aş da. O ceartă nu e îndeajuns.

— Bine de ştiut, pentru că o să ne mai certăm. Des. Asta fac oamenii care au caractere şi opinii diferite. Tu spui că nu trebuia să-i vorbesc astfel lui Austin, însă eu am altă părere. A meritat-o.

— Nu chiar, o contrazic.

Abia acum înţeleg ce voia să spună cu opiniile diferite.

— În fine, oricât de greşit ai procedat, nu e treaba mea să mă bag în relaţia voastră. Ţin la Austin şi la fel ţin şi la tine. Implicarea mea ar face să pierd pe unul dintre voi.

— Nu ţi-am cerut niciodată să te implici. Dar ai dreptate, problemele pe care le am cu el trebuiesc rezolvate de noi. Nu vreau să ne certăm din cauza unui lucru care nu ne include ca şi cuplu.

Zâmbesc mulţumit şi îi sărut scurt buzele, înainte să mă retrag.

— Te las să faci duş.

— Sau poţi rămâne, ridică ca din sprâncene jucăuş.

Plescăi din buze şi mă apropii rapid de uşă, înainte să îi mai treacă vreo idee asemănătoare prin cap.

— Bună încercare.

ANNA

CAPITOLUL IX

Un sunet asurzitor în miezul nopţii mă face să sar din pat ca arsă. Totul se întâmplă prea repede. Văd nişte lanterne, două mai exact, două siluete şi una vine fix spre mine. *Nu din nou!* Aş fi crezut că ultima discuţie cu Austin o să-l ţină la distanţă, dar m-am înşelat. L-am înrăit şi acum vrea să-mi rupă fundul. Abia clipesc şi sunt înşfăcată de nişte braţe băţoase, în care îmi înfig colţii.

— Auci! M-a muşcat! Incredibil!

— Ia-ţi labele de pe mine, cămilă hodorogită!

Austin – căci l-am recunoscut după glas – mă apucă mai bine şi mă zdruncină o dată, asigurându-se că sunt prea ameţită să mă mai zbat. Mă răsuceşte şi mă aruncă în spate ca pe un sac de cartofi.

Vag observ că nici Maddy n-a scăpat. O altă siluetă se luptă cu ea şi bag mâna în foc că e Davis. Cei doi au făcut un fel de formaţie de bătăuşi enervanţi, care dau buzna peste noi când ne e somnul mai dulce.

— Fugi, Maddy! Salvează-te!

Pufnetul lui Austin îmi aduce aminte că stau în spatele lui şi încep să-l încarc cu pumni unde apuc. Cei mai mulţi îi dau în spate, făcându-l să scâncească de durere şi să înjure.

— Hai odată, că o scap! se răsteşte.

Lupta dintre Davis şi Maddy ia sfârşit când o apucă zdravăn pe aceasta şi o aruncă pe umăr aşa cum m-a aruncat şi Austin pe mine.

— Unchiule, dacă nu mă laşi jos, îţi fac fundul aşchii!

Nici nu o bagă în seamă. Austin mă scoate din cameră, apoi din cabană, nelăsându-mi ocazia să îmbrac ceva mai gros decât pijamalele subţiri şi *de Florida* de pe mine.

Imediat ce ieşim pe verandă şi lumina felinarului mă ajută să disting mai multe, bufnesc în râs la imaginea lui Maddy, cărată de un Jay cu faţă acră.

— Frumos fund, spun.

— Frumoasă moacă, mi-o întoarce Davis, cu o sprânceană arcuită.

— Nu cu tine vorbeam, egoistule, dar dacă tot ai deschis subiectul...

Rânjesc larg, amintindu-mi de priveliştea pe care am avut-o când *el* m-a cărat în spate. Şi oricum, rolurile nu se puteau inversa? Nu suport ideea că fratele meu se poate holba unde nu trebuie.

— Să îţi ţii privirea în faţă, campionule. Sunt soră-ta.

— Zău? Parcă erai de altă părere.

Pufnesc şi îmi rostogolesc ochii, făcându-mă mai comodă, în timp ce Maddy continuă să se zbată degeaba. Am mai trecut prin asta şi ştiu că nu face decât să obosească.

— Las-o baltă, surioară de suferinţe. Îţi consumi energia şi ai nevoie de ea pentru ce urmează.

— Ai vorbit ca o fiinţă cu creier acum, îmi spune Austin serios şi încerc să-l lovesc, dar mă ţine prea strâns. Se pare că noaptea eşti puţin mai inteligentă.

— Să mă pupi.

Mă uit din nou în faţă – sau ar trebui să spun spate? – şi observ că Davis îmi zâmbeşte complice. Doar nu are impresia că voi uita de tot chinul ăsta dacă mă vrăjeşte cu felul dulce în care îmi zâmbeşte. E nevoie de mai mult decât atât. Nu sunt una dintre blondele acelea proaste despre care e vorba mereu în bancuri.

Îmi ridic privirea spre cer când simt ceva mic şi rece,

așezându-se pe vârful nasului și observ cu stupoare că ninge. Mișto. Ce e mai plăcut decât o pedeapsă în mijlocul nopții, pe ninsoare, când ești îmbrăcat în pijamale? A da, să fii cărată de fratele tău trădător în spate, în mijlocul nopții, pe ninsoare și aproape dezbrăcată. Asta e mai plăcut decât orice altceva.

Sau nu.

— Unde ne duceți? întreabă Maddy într-un final, respirând greoi.

— Sper că în Bora Bora, mormăi eu, amețită de atâta legănat. Deja mă imaginez într-o fustă hula și sutien din nuci de cocos. Am lângă mine și un tip sexy, care îmi face vânt cu o frunză de palmier.

— Ai vrea, nu-i așa? mârâie Davis, uitându-se urât. Ai profita de orice ocazie ca să te întinzi puțin sub privirea unui bărbat la bustul gol.

Chicotesc când îi simt gelozia din voce. E atât de ușor de enervat, încât e o distracție.

— Cine a spus că nu vorbeam despre tine? vreau să par inocentă și clipesc des. Stai să termin de povestit. Tu ești tipul care îmi aduce un cocktail enorm și mă unge cu cremă.

Austin scoate un sunet indignat și oarecum scârbit. Am uitat că printre noi mai e și un frate care nu vrea să audă toate detaliile sexuale din mintea surorii sale bolnave.

Înainte să-mi dau seama, sunt lăsată jos cu picioarele goale în stratul subțire de zăpadă depusă pe pământul înghețat. Prima reacție e să mă cocoț înapoi în brațele lui și să scap de răceala de sub tălpi, dar aș îndura de o mie de ori mai bine zăpada, decât îmbrățișarea unui trădător.

— Pune-ți ăștia în picioare.

Scoate de nicăieri perechea mea de papuci de casă cu

cap de pinguin. Sigur îşi bate joc de mine! Pe o vreme ca asta, bocancii erau mai mult decât acceptabili, dacă tot sunt îmbrăcată sumar.

Dar bănuiesc că asta e o parte din pedeapsă, căci şi Maddy primeşte o pereche aproape la fel. Ai ei sunt în formă de picioare păroase şi cu degete mari.

— Zici că eşti Big Foot! râd eu.

O rafală de vânt ca gheaţa îmi ridică părul de pe ceafă şi mă face să scâncesc. Asta nu mai e pedeapsă, e execuţie, doar că ei nu folosesc un pistol adevărat. Sunt mult mai cruzi dacă lasă nişte fetiţe inocente să se transforme în nişte cuburi de gheaţă cu păr şi papuci haioşi.

— Simţi? mă întreabă Maddy, zgribulită de frig. E vântul schimbării. Asta e noaptea în care vom deveni nişte criminale, când o să îi omorâm cu sânge rece pe ăştia doi cretini tâmpiţi!

Glasul i se ridică cu câteva octave spre sfârşitul propoziţiei, demonstrând cât de nervoasă e. Adevărul e că simt la fel. Sunt furioasă, doar că sunt pe mine însămi. Nu puteam să-mi iau şi eu nişte pijamale căptuşite cu blană?

— Ce s-a întâmplat, prinţeselor? ne ironizează Austin, înclinându-se în faţă. V-au îngheţat fundurile?

— N-Nu, răspund cu dinţii clănţănind.

De fapt, îmi clănţăne dinţii atât de tare, încât nu mai aud ce gândesc.

— O să muriţi de cald curând, când o să începeţi să alergaţi pe lângă zid, de o să vă iasă ochii.

— C-Ce vorbeşti a-acolo, ne-neghiobule?

— Ba, eu zic să alergaţi voi, sare Maddy. Şi dă-mi fularul tău, să-mi acopăr fundul!

Încearcă să fure fularul gros de la gâtul lui Jay, dar acesta se fereşte şi, strângându-şi buzele, clatină din cap. Nici nu mi-am dat seama ce poartă ei. Sunt înarmaţi până-n

dinţi cu geci groase, fesuri şi fulare, de parcă revine era glaciară. Mă simt ca în Ice Age.

— N-ai să vezi, Hulk. Am văzut că eşti bună la dat pumni, acum vreau să-ţi văd rezistenţa. Dacă mai staţi mult pe loc, o să începeţi să degeraţi şi să pierdeţi părţi importante ale corpului.

Cu asta m-a convins din prima. Nu aş vrea să-mi degere capul şi să cadă de pe umeri. Răsucindu-mă spre dreapta, pornesc cu paşi mărunţi pe lângă zid. Îmi oblig picioarele să-şi găsească tăria şi să pornească mai cu viteză. Austin vine în urma mea, râzând pe sub mustăţi ca o pisică care tocmai a mâncat canarul. Am vaga impresie că cei doi au un plan bine pus la punct, de la care nu vor să se abată.

Dar asta nu înseamnă că nu pot să mă joc puţin, nu?

— Eu nu alerg! Să vă băgaţi pedepsele în fund! urlă Maddy, rămânând cu mult în urmă, ca să se certe cu Jay.

Nu aud ce îi răspunde acesta, fiind prea ocupată cu gândurile. Îmi amintesc de orele petrecute la Holly, de căldura casei sale şi de ceaiul cu mentă pe care mi l-a servit zâmbitoare şi nerăbdătoare să începem discuţia. Mi-ar prinde bine un ceai asemănător şi fotoliul său din faţa şemineului.

Timpul petrecut cu ea e nepreţuit. Am privit-o în ochi fără ruşine şi mi-am adus aminte de mama. Nu m-am reţinut, ca altă dată când amintirea ei îmi făcea mai mult rău.

Nu-mi vine să cred că am uitat de existenţa lui Holly! Eram foarte mică atunci când am văzut-o ultima oară, asta înainte să plece şi să se mute într-un oraş îndepărtat – care s-a dovedit a fi chiar Charleston. Sau poate că am vrut să o uit, tocmai din pricina mamei. Nu cred că aş fi rezistat să o privesc pe Holly în ochi cu cinci ani în urmă, şi să mă mint de una singură că e mama. E o chestie complet bolnavă, care nu m-ar fi ajutat cu nimic, în afară de a mă scufunda

și mai mult în depresie.

Poate că aș fi urât-o doar pentru că seamănă prea mult cu ea. Și așa revin la vorbele lui Davis și îi dau dreptate, pe de-o parte. Cu siguranță nu m-ar fi ajutat să o văd pe Holly. Aș fi luat-o razna.

— Aleargă! Nu șlefui pământul! Până la urmă, ai de înconjurat ditamai Academia. Nu te ajută cu nimic dacă stai și cești gura.

Să înconjor campusul înseamnă să alerg o distanță asemănătoare cu cea dintre Academie și Charleston, poate și mai mare. Academia deține un teren pur și simplu uriaș și ceea ce îmi cere Austin e absolut imposibil, fără să cad moartă pe la jumătatea drumului și mai târziu să fie nevoie să îmi amputeze ambele picioare. Dar nu pot protesta, așa că încep mai întâi să o iau la pas ușor alergător pe lângă zid, ignorând faptul că Austin se ține după mine la un metru în spate, să se asigure că nu mă abat de la traseu și trișez, traversând curtea în lat ca să ajung mai repede în capătul celălalt.

Picioarele îmi obosesc după câțiva metri alergați, însă strâng o clipă pleoapele și mă încăpățânez să continui fără să mă plâng. Alerg încet, simțindu-l în spatele meu și auzindu-i respirația calmă pe care o are, pe când respirația mea e ca un taifun de furie și oboseală. Nu am fost atentă când mi s-au explicat detaliat regulile respiratului atunci când alergăm și de aceea acum abia mai pot să trag aer în piept. Niciodată nu e destul. Trag pe gură, cauzându-mi o ușoară durere în gât și de plămâni.

— Am obosit, mă plâng mai mult pentru mine.

Alerg pe lângă zid și simt că picioarele îmi sunt pe cale să cedeze. Dacă știam că asta avea să mă aștepte, nu mă mai avântam să-l enervez pe Austin atât de tare. Nu e ca și cum aș mai putea schimba ceva.

— Mișcă și taci! se răstește în spatele meu. Nu știi

decât să te plângi.

— Poţi să nu mai fii şi tu atât de Corb? îi replic tăios, fără să mă întorc. Mă calci pe nervi.

Aud vag cum îi scapă o înjurătură printre dinţi, iar eu zâmbesc discret, făcând un dans al fericirii în sinea mea că reuşesc să-l calc pe bătături la fel de tare cum îl calc pe Davis. Trebuie să recunosc, îmi place să-i enervez, să-i sfidez, să le arăt că şi eu am ceva de spus în toată povestea asta. Puţin îmi pasă că e o Academie militară şi că aici trebuie să-mi ţin pliscul şi să mă supun ascultătoare. Cu un instructor ca Davis – egoist, dur şi un fel de maestru în ale pedepsitului – şi cu un frate precum Austin – cam cu aceleaşi calităţi – îţi e cam greu să te abţii să nu-ţi doreşti să-i pui şi tu la respect, nu doar ei pe tine. Prea se cred buricul pământului.

Continui să alerg până la gaura din zid – unde mă opresc şi analizez situaţia în detaliu. Pot să evadez uşor, să ţâşnesc prin gaură şi să fug cât mă ţin picioarele, cât mai departe de Davis şi Austin, însă speranţele îmi sunt spulberate când fratele meu idiot mă înşfacă de braţ şi mă zdruncină puternic, împingându-mă în faţă, pesemne să continui. Al dracului să fie el!

Alerg numai spre enervarea lui. Parcă mă mişc în reluare şi cu încetinitorul, fluturându-mi braţele pe lângă mine mai mult decât ar fi trebuit.

— Doamne! exclamă enervat. Ce dracu' faci? Aleargă!

— Asta fac. Domnule.

Mă împinge de la spate şi prind viteză pentru câteva clipe, ca apoi să încetinesc din nou până îi simt respiraţia în ceafă. Toată tentativa mea de alergat îl scoate din sărite şi asta şi căutam. Dacă de pedepsit nu pot să-l pedepsesc – fizic vorbind – măcar pot să-l enervez. Mă împinge din nou şi înaintez în faţa lui, apoi încetinesc. Când ajunge din nou aproape de mine, palma lui face contact dureros şi

usturător cu fundul meu. Tresar surprinsă și mă răsucesc cu fața spre el. Ochii negri ai lui Davis mă ațintesc furioși. Sunt oarecum ușurată că el a dat, altfel ar fi fost ciudat.

— Dacă te mai joci, jur că o să te bat măr, mârâie spre mine cu o ușoară tentă de amuzament.

— Aș vrea s-o mai văd și pe asta, i-o trântesc înfuriată.

Își flutură scurt un deget spre mine, apoi înaintează ca să o ajungă pe Maddy din urmă – care a prins momentul și a luat-o la sănătoasa. Ce bine a mai dresat-o!

— Stăm aici să-ți înghețe organele sau continuăm?

Întrebarea lui Austin mă face să strâmb din nas, dar, oricât de mult aș vrea să-i trag una, îmi reiau alergatul mulțumindu-mă doar cu înjurăturile.

În scurt timp îi ajungem pe Maddy și Davis. Îmi potrivesc pasul cu ea și ne uităm una la alta complice. Amândouă căutăm planul perfect de evadare.

— Trebuie să le facem fenta, spun încet, ca cei doi căpcăuni din spate să nu mă audă. Am înghețat de frig și nu o să las asta așa. Vreau răzbunare.

— Parcă mi-ai citit gândurile, însă ne trebuie un plan bine pus la punct ca să... Gloria?

Dar Gloria nu-i. E prea îngropată cu fața în zăpadă ca să mai poată răspunde, căci tocmai a luat trânta vieții sale. Papucii mei de casă nu-mi sunt prieteni pe o vreme ca asta.

Râsetele izbucnesc în același timp. Cele două gorile din spate mai au puțin și se tăvălesc și ei în zăpadă, pe când Maddy își pierde suflul. Amuzant, ce să zic.

— Ești o...

Se întrerupe brusc și, încruntată, mă uit la ea. Madeline Davis e întinsă cât e ea de lungă la nici un metru în fața mea. Asta se întâmplă când râzi de necazul altuia.

—... împiedicată.

— Oh, acum nu mai râdem, nu? o întreb arțăgoasă. Nu mai e amuzant când ești la același nivel. Apropo, ai albit.

Se ridică cu ajutorul unchiului său și se scutură nervoasă de zăpadă. Eu aștept, dar Austin nu se sinchisește să-mi dea o mână de ajutor.

— Ridică-te! Hai, că până acum ai fost tare în clanță.

Îl înjur printre dinți și mă repun cu greu pe picioare, privindu-mi uluită genunchii juliți. Nici când eram mică nu arătam în halul ăsta, cu toate că luam trânte des. Pasul și trânta, așa și-a trăit Anna Fast copilăria.

Și adolescența, se pare. În curând și bătrânețea. O singură viață am la dispoziție și o trăiesc din plin!

— Halal frate mai am și eu. Nu ești bun de nimic. Cu tine sau fără, tot cu genunchii franjuri sunt.

— Păi, dacă ți-ai vedea de lungul nasului, ai fii mai stăpână pe propriile picioare.

Nu-i iau în seamă comentariul răutăcios; vrea doar să mă înțepe, ca să se răzbune. Bună treabă mai face!

— Dacă nu aveam un frate trădător, totul era bine și frumos, dar din păcate m-am ales cu tine. Ca să vezi ce soartă crudă.

Austin își mijește ochii, arătându-și supărarea. Nu știu când va înceta războiul ăsta dintre noi – dacă va înceta vreodată – dar încep să obosesc. Rămân fără replici, iar el devine imun la răutatea cu care îl tratez.

— Hai, dă-i drumul la alergat, deja începi să congelezi.

Oare din cauza cui? Cu o ultimă privire urâtă aruncată asupra lui, îmi forțez din nou picioarele acum bocnă și încerc să ajung în dreptul lui Maddy. Trebuie să facem ceva să scăpăm. Mă simt ca la închisoare.

Austin continuă să îmi sufle în ceafă și tot bombăne ceva ce nu înțeleg. Cât seamănă cu Davis! Îmi dă impresia că s-a născut în familia greșită, că e un fel de geamăn de-al corbului și că împart aceeași minte. Mă zburlesc la gândul ăsta. Fix asta mai trebuie lumii, un alt Davis.

O jumătate de oră mai târziu, eu şi Maddy abia ne mai tragem suflul. Acum stăm aliniate pe terenul principal, sub lumina vagă a nocturnelor, aşteptând vreun miracol. În momentul ăsta aş da orice să cadă un asteroid peste cei doi nemernici pentru că ne-au chinuit în halul ăsta.

Şi nici măcar nu au terminat!

Davis învârteşte în mâini o minge ovală NFL, purtând pe buze un zâmbet prevestitor de rele. Nu-mi dau seama ce vor să facă şi mi-e frică să întreb. Presimt că urmează o altă sesiune de alergat.

— Ştiţi cum se joacă fotbalul american? ne întreabă Corbul, amuzat.

— Da, cum să nu, comentez. Că toţi am crescut în Virginia.

— Gura! mă apostrofează Austin, tranşându-mă cu privirea şi mă strâmb copilăreşte. Vom juca o partidă. Voi, împotriva noastră.

Grozav! Abia aştept să dea cu mine de pământ.

— Nu, mersi. Prefer fotbalul european. Ştii tu, cel care nu necesită să ne îmbrâncim unul în altul şi să ne rupem coastele.

— Coastele or să fie ultima ta problemă, îmi replică Jay serios, înfiorându-mă. Mai degrabă ai avea grijă la gât.

Bine de ştiut. Deja îmi fac în cap planul de evadare. Pot să o fac pe moarta. Am impresia că deja arăt ca un mort. Unul incredibil de simpatic.

— Nu, mersi, din nou. Nu e indicat să joci fotbal când măsori un metru şi porţi papuci de casă cu ursuleţi. Nu avem nicio şansă împotriva voastră, dar nu m-ar deranja să fiu în echipă cu Jay.

Ridic jucăuş din sprâncene şi Austin are aceeaşi reacţie. Se strâmbă dezgustat.

— Nu tu faci regulile, blondo, mi-o retează Davis. Sunt în echipă cu Austin. Voi două... vă descurcați cum puteți.

Cei doi încep să râdă, pesemne că nu cred într-o victorie a fetelor în seara asta. Are dreptate. Ne putem considera norocoase dacă supraviețuim acestui joc.

— Nicio grijă, Gloria, mă bate Maddy pe umăr. Praf îi facem! Poate că nu avem corpurile lor, dar avem mai multă minte.

Rânjim îngâmfate spre ei și ne răspund cu un pufnit la unison. Oh, acum ne cred absurde.

— Voi chiar vreți să muriți, nu? ne întreabă Austin, amuzat de încrederea noastră. Nu o să aveți ocazia să atingeți mingea asta.

Arată cu degetul spre ovalul din mâinile lui Jay și deja mă bate gândul să sar după ea.

— Păstrați-vă energia pentru joc, i-o trântește Maddy hotărâtă și mă uit chiorâș la ea.

Chiar are impresia că vom câștiga? Atunci, e nebună! Eu sunt mai sigură că o să mor, încercând să iau mingea aia ca să le-o trântesc de cap.

— Super. Eu pot fi arbitru. Eu vă țin scorul și vă număr juliturile, spun eu și mă dau un pas în spate.

Le zâmbesc cu toți dinții și clipesc des spre ei.

— Tu încă crezi că e după tine, îmi spune fratele meu și strâmb din nas.

Credeam că Jay îmi va juca în sturnă, măcar un pic, dar e de neclintit. Prezența lui Austin îi dă mai multă încredere în el și îi umflă egoul.

— Da? Bine, fie! Să jucăm atunci. Spre final, o să vă pară rău că ați ieșit din cabană în seara asta.

Amândoi bufnesc în râs. Jay pasează mingea lui Austin și își dă geaca jos, ca să rămână în tricou. Deja mă ia cu

călduri când mă holbez fără ruşine la braţele încordate. Îşi azvârleşte şi fesul de pe cap, apoi face câteva exerciţii de încălzire.

— Nu e corect! urlu. Trişezi.

— Cu ce? mă întreabă nedumerit.

— Eu nu mă despoi în faţa ta, ca să-ţi pierzi concentrarea. Joci murdar!

Prind de tivul maicului de pijama şi dau să-l ridic, dar mă opreşte punându-şi mâinile peste ale mele.

— Eşti nebună.

Ridic din umeri. Puţin îmi pasă că sunt.

Şi jocul începe. Austin dă cu banul, ca să vedem cine are întâietate. Moneda se învârteşte în aer şi cade în palma lui.

— Ce alegi? o întreabă pe Maddy, înainte să descopere partea pe care moneda a căzut.

— Pajură.

— Eşti sigură?

Îl lovesc în braţ. Austin descoperă moneda şi bat cuba cu Maddy. Avem lovitura de început.

Mă pun în poziţie, aplecată de la mijloc în faţa lui Austin – care are aceeaşi poziţie ca a mea. Mă sprijin în mingea pe care o ţin lipită de pământul acoperit cu un strat subţire de zăpadă şi mă strâmb jucăuş.

— Mă distragi, îmi spune.

— Mă doare în cot, îi spun şi eu.

Habar nu am ce urmează să fac. Am văzut la televizor că trebuie să pasez mingea printre picioare, lui Maddy – care stă pregătită să o prindă. Nimic complicat până acum. Partea grea vine abia când o să trebuiască să mă îmbrâncesc în Austin, ca să-l împiedic în drumul lui spre victorie.

Am pus-o!

Nu-mi pot calcula şansele să-l dobor, atâta timp cât acestea nu există. Am şanse mari să-mi rup toate oasele, pe astea le pot calcula fără probleme.

— Poţi să-i dai drumul oricând, păpuşă.

Scot încetişor limba la el şi pasez mingea la Maddy. Văd o clipă chipul fratelui meu cum se transformă, se schimonoseşte pur şi simplu, înainte să se izbească în mine cu forţă. Impactul dintre corpurile noastre mă aruncă la pământ, dându-mi senzaţia că toate organele mele s-au mutat din loc. Scâncesc de durere şi nu cutez să mă uit în ochii fratelui meu, care atârnă deasupra. Aud doar respiraţia lui sacadată şi strigătul speriat al lui Jay.

— Stop!

Îl trage cu uşurinţă pe Austin, aruncându-l într-o parte, apoi se apleacă spre mine.

— Ce dracu', Austin? tună enervat. Trebuia doar să o împingi, nu să o omori.

— Scuze. M-a luat valul.

Îl cred. Valul „fă-o pe Anna să regrete".

Jay îşi strecoară braţele sub mine şi mă repune pe picioare, scuturându-mă de zăpada care mi-a intrat şi în pantaloni. O durere ascuţită mă săgetează în spate, dar o ignor. E rândul meu să-i rup oasele şi n-o să ratez asta nici dacă o să fiu nevoită să merg în mâini.

Corpul îmi tremură mai ceva ca gelatina, iar mâinile îmi sunt roşii. Nu mai e mult până se fac vineţii. Nu le mai simt absolut deloc. Încerc să strâng degetele, însă nu pot; parcă m-a părăsit forţa şi nu îmi mai pot coordona corpul cum trebuie.

— De la capăt! strig.

Davis mă priveşte neîncrezător.

— Eşti sigură că nu ai ceva rupt?

— Nu, dar Austin o să aibă sigur.

Ne repunem în poziţie, dar Maddy mă dă la o parte de parcă dă o muscă.

— Lasă-mă pe mine, blondo. Ferfeliță ți-l fac!

Se pune amenințător în fața lui Austin, iar acesta chicotește. Îl distrează tot jocul ăsta tâmpit și dureros.

Mă poziționez în spatele ei, ușor aplecată ca să prind mingea. Rise o privire spre Davis și îl găsesc zâmbind. Altul care ia totul în glumă, pe când eu și Maddy tratăm totul cu multă seriozitate, visând la victorie cu ochii deschiși.

Abia apuc să prind mingea, care vine pe neașteptate. Pentru o secundă mă blochez, strângând-o la piept ca pe un trofeu, în timp ce Maddy se aruncă peste Austin cu un strigăt de luptă. Ochii mi se măresc; fratele meu nu era pregătit pentru o asemenea abordare, ceea ce îl costă. Nepoata Davis îl răstoarnă pe spate și începe să-l gâdile, distrăgându-i atenția de la joc.

Mârâitul lui Jay mă scoate din reverie. Vine cu pași rapizi spre mine, băgându-mă în panică. Nu! Nu o să-l las să-mi ia mingea! E a mea!

Sau a fost.

Mi-o smulge pur și simplu din mâini, lăsându-mă cu gura căscată, apoi i-o pasează lui Austin. Cumva, cel din urmă a scăpat de Maddy și de ideea ei ingenioasă de-al opri.

Minunat. Nici n-am început și deja pierdem.

Posesorul mingii o rupe la fugă spre partea noastră de teren, urmat îndeaproape de nebuna Davis, care se ține de el ca un scai de pantalon. Eu și Davis rămânem să ne sfidăm din priviri. Face un pas în stânga cu intenția de a mă ocoli, însă îi tai calea la timp, chiar când Austin îl strigă. Arunc o ochiadă în spate și simt cum mă bufnește râsul. Maddy e urcată în spatele său și îl încarcă cu pumni, mușcându-l adeseori de urechi. Trebuie să recunosc că știe exact cum să se folosească de toate armele din dotare.

— Doamne, ce sălbatică! Dă-te jos! Îmi faci semne!

Austin se scutură ca un câine ud, încercând să o dărâme pe Maddy din cârca lui, însă aceasta se prinde cu brațele de gâtul acestuia.

— Nu te mișca!

— Jay, mingea! zbiară Austin, aruncând-o spre noi.

Ovalul se rostogolește prin zăpadă de câteva ori, înainte să se oprească la trei metri. Mă uit din nou la Davis; am două soluții. Ori mă arunc, la propriu, spre minge și risc să o pierd, ori îl împiedic pe Davis să ajungă la ea.

Gândesc.

Gândesc.

Am șanse slabe să scap întreagă, dacă se aruncă o sută de kilograme peste mine.

Fac doi pași în spate când văd în ochii lui Davis hotărârea de a porni după ea. Îmi iau avânt și îi tai calea din nou, aruncându-mă spre el. Pregătit, își înfășoară strâns brațele în jurul meu, susținându-mi întreaga greutate când îl încolăcesc cu tot corpul.

E o idee jalnică, dar altceva mai bun n-am.

Contactul dintre noi îl face să piardă din echilibru; bocancii îi alunecă pe un strat subțire de gheață acoperită de zăpadă și cădem amândoi. Cel puțin eu cad pe moale, căci nu simt nicio durere.

Davis scâncește, apoi pufnește spre mine, privindu-mă printre gene.

— Nu te-ai putut abține.

Zâmbesc inocentă, aplecată deasupra lui. Părul meu îi încadrează fața amuzată, împiedicându-i vederea periferică. Cel puțin l-am oprit și, se pare, i-am alungat cheful de joc.

— Ok, dacă tot e atât de convenabil, dă-mi un sărut, îmi spune.

— Roagă-mă.

— Te...

— Grămada cere vârf!

Odată cu strigătul lui Maddy, simt o lovitură în spate şi îmi pierd suflul. Noua greutate pe care o duc mă lipeşte cu totul de corpul fierbinte al lui Jay.

— Cum a spus ea!

O altă zdruncinătură şi o greutate în plus îmi aduce la cunoştinţă că, acum, amândoi stau călare pe noi. Pot să-i simt fundul lui Maddy între omoplaţi.

— Au! Ăla e piciorul meu! zbiară Jay, văitându-se ca un copil.

— Nu-mi mai simt buricul, mormăi.

Sunt de-a dreptul strivită de Maddy şi Austin, prinsă între ei şi corpul de piatră al lui Davis. Nici dacă mă prindeau la pământ nu aveam asemenea dureri.

— Cred că mi-am scrântit părul, îngăimă Maddy deloc convingătoare, lungindu-se pe spatele meu.

Ştiu că doar ne ia peste picior. Bombănind o înjurătură printre dinţi, Davis se chinuieşte să tragă o gură mare de aer, înainte să ne răstoarne pe toţi, răsucindu-se pe o parte. Măcar am plăcerea să cad peste Maddy; o merită din plin.

— Mi-a ajuns pe seara asta, mormăie Austin.

Lui sau mie? Eu am fost chinuită, lovită, ameţită, strivită şi obosită, nu el. Ar fi cazul să nu se mai plângă atât. Spre deosebire de mine şi de Maddy, tot se lăfăie într-o geacă groasă.

Abia o gândesc, că Jay mă înfăşoară în geaca lui şi îmi zâmbeşte dulce. Ca să vezi, un cavaler!

— Eşti incurabil, i-o trânteşte fratele meu idiot. O certi şi o pedepseşti, apoi o pupi în fund.

— Vrei să mă pupi şi tu? mă răstesc la el. Că n-ai dreptul nici măcar la asta.

Îşi rostogoleşte ochii, apoi îmi întoarce spatele, bolborosind. Se pare că ne-am întors la vechile sentimente, deşi pot spune că m-am distrat.

— Haideţi să nu distrugem seara, vorbeşte Davis şi mă cuprinde cu braţul. Toţi avem nevoie de un somn bun.

Ne îndreptăm încet de ieşirea de pe teren. Austin şi Maddy merg în faţă; cel dintâi s-a gândit să facă acelaşi gest şi să-i ofere geaca lui. Eu şi Davis rămânem în spate, cu mâinile împreunate şi un zâmbet prostesc pe buze. Chiar dacă nu-mi mai simt picioare şi ştiu că mă paşte o răceală zdravănă, nu regret seara asta. Oarecum, simt că pentru o perioadă am putut lăsa garda jos pentru Austin, iar ăsta e cu siguranţă un pas important spre împăcare.

— Bănuiesc că ne vedem la micul dejun, nu? îl întreb pe Davis, cuibărindu-mă sub braţul lui.

— Sau imediat ce deschidem ochii. Adică, patul meu e suficient de mare să cuprindă şi fundul tău enorm.

Iniţial, l-aş lovi. Tare, ca să o simtă, dar nu o fac. Propunerea lui mă face, în schimb, să-mi ridic sprâncenele curioasă şi să-l privesc.

— Tocmai m-ai invitat în patul tău?

— Când o spui aşa, sună pervers. Te-am invitat să *dormi* cu mine. Ia-ţi gândul dacă te pregăteai de altceva.

Mă bosumflu.

— Spărgător de petreceri ce eşti.

Îi fac complice cu ochiul lui Maddy, când ajungem în dreptul porţilor şi înţelege că, de data asta, nu mă duc cu ea. Asta o face oarecum fericită, iar lui Austin pare să-i taie elanul.

— Da' repede vă mai mişcaţi, mârâie nemulţumit când intrăm pe porţile terenului băieţilor.

— Tu taci, îl apostrofez. Tu ai avut parte de acţiune, altfel nu era Keira *foarte* însărcinată. Mai lasă şi pe alţii.

Davis oftează.

— Ştii, meriţi cucuiul ăla din frunte cu vârf şi îndesat, mă atacă Austin, rânjind.

Aproape uitam de el, dacă nemernicul nu-mi aducea

aminte. Tot el mi l-a făcut, bineînțeles, de aceea e atât de mândru.

— Data viitoare tu ești ăla care o să se facă afiș de un perete. Să nu mai zic de urechile tale, râd eu. Maddy are dinți ascuțiți, nu-i așa?

Mijește ochii la mine, dezvelindu-și dantura albă, cu canini la fel de ascuțiți.

— Vine și rândul meu cândva.

— Să nu dea dracu' să-mi muști nepoata! sare Davis. Are un iubit. Spre fericirea mea, e vorba doar de unul singur și abia m-am împăcat cu gândul ăsta. Nu-l distruge.

Râzând, Austin îi strânge mâna, apoi dă să-mi ciufulească părul. Îl pocnesc fără ezitare peste degetele lungi și neastâmpărate, aruncându-i o căutătură urâtă în timp ce se îndepărtează de noi.

Davis mă trage după el în cabana lui. Imediat ce închide ușa, se apleacă și mă sărută adânc, luându-și revanșa pentru ocazia ratată.

Iar eu tocmai constat cât de repede mă aprind. Îmi înfig unghiile în tricoul lui și îl lipesc de mine, eliminând distanța dintre noi. Cu mâna îmi prinde spatele coapsei și îmi ridică piciorul. E incredibilă senzația pe care mi-o oferă inima bătându-mi în timpane. Această apropiere îmi face sângele să se înfierbânte, să uit de tot frigul pe care l-am îndurat în orele astea.

Nerăbdătoare, apuc de tivul tricoului de pe el și încerc să-l ridic. Davis bufnește în râs, dând ca un rac în spate, spre marea mea enervare. Cam atât a fost și cu scurtcircuitul.

— Ah! mârâie și râde iar. Mă duc să fac un duș rece. Fă-te comodă.

— În pielea goală?

Râde și mai tare. Deja e în pragul băii când se întoarce și îmi spune:

— Îmbrăcat până în dinți.

*

Goarnele anunţă trezirea, dar nu şi pentru mine. Pot rămâne în pat şi să moţăi până a doua zi. Nu mai sunt elev al Academiei, teoretic. Practic, Austin ar trebui să-mi completeze fişa de exmatriculare astăzi, asta în caz că nu o să fie prea ocupat să mă cicălească la cap cu tentativele lui de a mă pedepsi.

Stau tolănită pe burtă în patul enorm din cabana lui Davis, refuzând cu încăpăţânare să deschid ochii aşa de devreme. Încă simt urmările de seara trecută; nici n-am cum altfel. Îmi curge nasul de parcă-i robinet şi tuşesc ca un câine. Premoniţia s-a adeverit; oricum era la mintea cocoşului. Răceala zdravănă pe care o am se datorează doar lui Austin şi lui Jay – care mă muşcă de spatele coapselor, insistând să mă trezesc.

— Trebuie să merg la antrenament, îmi spune, ştiind că îl pot auzi. Mă pupi?

— Nu.

Mă încrunt şi deschid ochii, privindu-l.

— Grozavă voce, mormăie nemulţumit.

Grozavă usturime în gât! Nu doar vocea îmi sună de parcă vorbesc din fundul unui borcan. Răceala vine la pachet cu toate calităţile ei.

— Bag mâna în foc că Maddy vorbeşte la fel, bodogănesc. E numai vina voastră.

— Nu te grăbi să arunci vina pe altul, dulceaţă. Dacă stăteai pe fundul tău, acum erai perfect sănătoasă şi în drum spre antrenament.

Nu era necesar să-mi aducă aminte şi el că am fost exmatriculată. Ştiu foarte bine ce am făcut. M-am gândit să spun adevărul când nu trebuia.

— Ce să faci, la toţi ne e greu, rânjesc. Îmi pare rău totuşi că nu i-am mai dat câţiva pumni Daliei, dacă tot am ajuns aici. Nu poţi să fii judecat pentru fiecare lovitură.

Davis îşi rostogoleşte ochii, ironizându-mă, apoi se ridică în capul oaselor şi se apropie de mine.

— Astăzi o să trebuiască să pleci, imediat ce o să semneze Austin actele, îmi spune.

— Mişto. O să dorm pe-o bancă.

Câtă fericire. Nu-mi mai încap în piele de fericire.

— Nu fi idioată, mă dojeneşte amuzat. Te aşteaptă mama acasă.

— Şi mai mişto. O să petrec timp cu Sandra Davis. E o soacră pe cinste.

— Soacră?

Rânjesc. Ce mai contează cum tratez lucrurile? Nu e ca şi cum Davis mai poate scăpa de mine. N-are decât să mă înghită cu forţa, căci nu o să mai părăsesc Charleston în veci. Florida e deja de domeniul trecutului.

Asta îmi aminteşte de faptul că trebuie să am o discuţie cu Morris. Nu am apucat să vorbesc cu el, deşi pun pariu că a auzit de vizita pe care i-am făcut-o soţiei sale, Holly. Brusc, m-am umplut de rude.

— Cum rămâne cu tine? îl întreb. Acum, că suntem împreună, o să fac crize de fiecare dată când o să mă gândesc că Dalia se poate apropia de tine. Poate că o să încerce să-ţi intre în cabană, în timp ce dormi. Poate că o să te şi violeze!

Mă cutremur la gândul ăsta. Atât îi trebuie!

Davis chicoteşte.

— Îmi iau măsuri de precauţie şi o să vin acasă în fiecare seară. E bine, geloaso?

— Aproape. O să fii mai mult pe drumuri și mort de oboseală. Lasă, o să mă descurc cu cumva. Poate vin cu, intru în Academie prin efracție.

Flutur din gene cu un aer inocent.

— Știi, chiar nu vreau să fiu nevoit să te scot din închisoare, mormăie arțăgos și chicotesc. Mai bine stai cuminte pe fundul tău care, și așa, m-a dat jos din pat azi-noapte.

Chiar mă întrebam când o să se lege de fundul meu. Nu-și putea începe dimineața altfel.

— O să țin cont de comentariul tău și data viitoare te culc direct pe podea, mă strâmb eu. Nu de alta, dar mai jos de pământ nu ai unde să cazi.

Zâmbindu-mi ironic, mă ciupește de obraz și spune:

— Ce inimoasă ești tu. Lăsând gluma la o parte, îți sugerez să vorbești cu Austin înainte să pleci. Știi, să vorbiți și să lăsați războiul ăsta dintre voi, ca să ajungeți la sentimente mai bune.

Prost sfat mai poate să-mi dea. Niciodată nu voi ajunge la sentimente mai bune, ținând cont că fratele meu tot un trădător rămâne. Și el e unul, dar e unul mai simpatic.

— Cum spui tu... trădătorul numărul doi.

Își trece mâna prin păr și oftează, sătul să-i fie scoși ochii, însă nu mă pot abține. Orice acțiune de-a lui îmi aduce aminte că m-a mințit mai rău decât am făcut-o eu. Și oricum nu se pune. El știa de la bun început care a fost adevărul.

— Cât ai de gând să o mai ții cu asta? mă întreabă. Amândoi am făcut ce am făcut pentru binele tău.

Parcă am mai auzit asta, dar tot nu îmi pot lăsa de la mine și să nu mai fiu așa orgolioasă. A fost un șoc pentru mine când am văzut că cel care trebuie să mă judece este

chiar fratele meu – fratele cu care nu am mai vorbit de cinci ani. Nu este floare la ureche și nu pot digera totul așa ușor.

— Până când mă plictisesc, îi răspund sec. Hai să schimbăm subiectul, că deja îmi strică cheful.

— Ești încăpățânată, dar o să-ți pară rău mai târziu. Austin se simte nedorit și o să plece din nou.

Lucrul ăsta nu l-am luat în considerare. Oricât de scorpie am fost cu el, nu sunt prea sigură că vreau să plece. Abia l-am revăzut și începe să-mi placă la nebunie să-l calc pe coadă, la fel cum îmi place să îl enervez pe Jay. Lăsând totul la o parte, Austin e tot ce am, ce mi-a rămas, ce pot numi familie.

— O să mă gândesc. Altceva?

— Altceva? Trebuie să mă duc la antrenament, deja am întârziat și nu se cade. Dă-mi sărutul ăla despre care am discutat.

Râzând, mă ridic în genunchi și îl sărut... pe obraz. Asta pare să-l nemulțumească; îmi aruncă o privire răutăcioasă, îmi fură un sărut adevărat și se îndreaptă spre ușă. În graba lui nu o observă pe Maddy. Se izbește de ea și aproape o dărâmă de pe picioare.

Am avut dreptate. Maddy nu arată mai bine decât mine; are nasul roșu și și-l trage des.

— Bună, Rudolph, râd eu. Te simți bine? Pari... palidă.

— Bună și ție. Și tu pari... răcită. Dar trebuie să recunoaștem un lucru, îmi spune și se așază în genunchi pe pat. Arătam mai bine ca Dalia.

— Zău? Pentru că și un mort arată mai bine decât ea, dar nu vreau să vorbim despre acea... Deci?

Maddy strănută și își mai trage o dată nasul.

— Păi, am vrut să văd dacă și tu ești răcită, dar am antrenament. E foarte posibil să cad pe teren și să îmi sparg capul.

Asta sună mai mult a Anna, nu a Maddy, deşi nu e imposibil. Nici ea nu prea e pe picioarele ei. Nu mi-ar fi mare mirarea ca stângacia mea să fie contagioasă.

— Nu sunt răcită, sunt sănătoasă tun. Doar îmi plânge nasul.

— Cum se face că mereu eşti ironică, deşi arăţi în cel mai jalnic mod? Arăţi ca naiba!

— Mulţumesc, la fel. Tu arăţi ca dracu'.

Rânjeşte şi se ridică de pe pat, scuturându-şi praful inexistent de pe pantaloni.

Jay îşi drege glasul în pragul camerei, ştergându-şi faţa cu un prosop.

— Cred că mai bine rămâi în pat astăzi, îi spune lui Maddy. Te învoiesc eu de la instructorul tău.

— Aleluia!

Nepoata Davis îşi face rapid o cruce şi se vâră sub pilotă, încovrigându-se lângă mine.

— Doamne, ce bine e.

— Credeţi că puteţi sta cuminţi câteva ore, fără să incendiaţi cabana?

Mă uit la Maddy şi ea la mine, apoi încuviinţăm din cap ca nişte fete cuminţi şi nevinovate – ce nu suntem.

— Nu vă cred, dar nu mai am timp să vă ţin o prelegere acum. Doar... staţi aici.

Şi dispare. Privim lung uşa, păstrând tăcerea un minut întreg, apoi Maddy spune:

— Săracul. L-am terorizat.

— Mie-mi spui? Deci, ce facem acum?

Mă întorc la ea cu speranţă; sper să aibă o idee distractivă.

— Dormim.

— De când te-ai transformat într-o babă căreia i se pare distractiv să sforăie, când poate să facă cu totul altceva?

— Nu ştiu să-ţi răspund la asta. Mi-e lene să gândesc.

Un lucru am descoperit astăzi, chiar dacă e abia şase dimineaţa. Doamne, ce devreme! Când Maddy e bolnavă, nu e... Maddy. E un fel de umbră de-a ei, una incredibil de plictisitoare şi de morocănoasă, care îşi trage nasul prea des. Nimic din veselia ei nu se regăseşte în Maddy cea palidă, care e pe punctul de a adormi.

— Ok, atunci, mormăi mai mult pentru mine. Mă duc să mă distrez singură.

Sau cel puţin asta aveam în plan, înainte ca Austin să dea buzna înăuntru, tras de braţ de către Keira. Drace, ce relaţie mai au şi ăştia.

— Care dintre voi e vinovată de muşcăturile de pe iubitul meu? ne pune ea întrebarea, proptindu-şi palmele în şolduri.

O ador pe fata asta! E o gură proaspătă de aer.

— Eu, ridică Maddy mâna. Dacă vrei să mă baţi, fă-o în linişte. Vreau să dorm.

— De fapt, voiam să te felicit.

Amândouă ne uităm curioase la ea.

— Ţi-am muşcat iubitul şi tu mă feliciţi? se miră Maddy. Fato, trebuie să ai nervi de oţel. Dacă eram în locul tău, mă lăsam fără păr.

Privirea mea se mută pe Austin. Nu spune nimic, dar întreaga lui atenţie e fixată pe mine şi arată uşor îngrijorat. O fi de vină felul în care arăt *eu*. Modul în care o fereşte pe Keira din faţa lui în secunda doi, e unul deloc cavaleresc. Dintr-un pas mare, e lângă pat şi face ceva ce nu credeam că o să facă. Mă ridică în capul oaselor şi mă trage la pieptul lui, strângându-mă cu putere. Sunt şocată, nu ştiu ce ar trebui să fac acum. E ultimul lucru la care mă aşteptam să-l facă, după tot ce s-a întâmplat între noi.

— Te simţi rău?

Se trage doar câţiva centimetri înapoi, ca să mă poată privi. Îmi fereşte cu degetele şuviţele lipite de frunte, iar

cu mă las copleşită de sentimentul vag de căldură care mă năpădeşte.

Dau scurt din cap.

— Am avut zile şi mai proaste.

Căldura îmi urcă în obraji şi clipesc des, când îşi apasă buzele de fruntea mea transpirată. N-am mai simţit ceva asemănător de atât de mult timp, încât am uitat cum e. Am uitat cum e să-l îmbrăţişezi pe Austin.

Mi-a fost al naibii de dor de el, însă orgoliul nu mă lasă să o rostesc cu voce tare. Conturile noastre nu s-au reglat; e nevoie de mai mult decât atât.

— Doamne, Anna, nici nu ştii cât de dor mi-a fost de tine.

Mă îmbrăţişează din nou şi nici nu mi-aş fi dat seama că lăcrimez, dacă nu m-ar fi usturat ochii. Keira se smiorcăie şi ea. Îşi suflă zgomotos nasul într-o batistă, apoi îşi face vânt cu o mână, încercând să-şi oprească lacrimile.

În schimb, Maddy doarme. Ba chiar sforăie puţin.

Stânjenită de situaţie, mă foiesc până când braţele lui mă eliberează. Risc o privire şi îl surprind îndepărtându-şi o lacrimă. Grozav. Am înfiinţat un club al plângăreţilor şi Davis lipseşte.

Asta îmi aminte de ceva. Multe lucruri îmi mai amintesc în dimineaţa asta.

— Jay spune că o să-mi semnezi actele de exmatriculare astăzi, vorbesc cu, controlându-mi vocea tremurândă. După asta o să pleci?

— Dacă vrei să plec, plec.

Clipesc surprinsă; de când depinde de mine? Am auzit câteva lucruri despre Consiliu şi ştiu că, imediat după judecată, părăsesc instituţia. Călătoresc mult, fiind singurul Consiliu care se ocupă de Academiile militare ca aceasta. Munca lui îl împiedică să rămână într-un loc pentru mai mult timp.

— Știi, poți să-mi ceri să rămân, adaugă.

— Pot? întreb nesigură.

— Mhm. Trebuie doar s-o spui.

Ușor de zis, greu de făcut. Cert e că nu sunt pregătită să-i cer ceva. M-am dezobișnuit de prezența lui și mi-e teamă să mă obișnuiesc la loc. Mai exact, mi-e teamă să nu mă dezamăgească iar.

Și așa constat cât de puțină încredere am în oameni.

— Oricând, Anna.

— Și ce se va întâmpla cu slujba ta?

— Or să se descurce și fără mine și Keira, pufnește el. Sunt sigur că vom găsi de făcut ceva prin zonă.

Iar eu sunt sigură că Davis o să le găsească ceva chiar aici.

— Nu știu, mormăi indecisă. Trebuie să mă gândesc.

Acesta dă absent din cap și se ridică de pe pat, luând distanță.

— Rămâi prin zonă, totuși.

— Anna, ori azi, ori niciodată.

Atât îmi mai spune, înainte să iasă pe ușă. Mă uit curioasă la Keira, care a încremenit la capătul patului și ridică din umeri.

Se pare că azi am de făcut o alegere importantă.

După o oră de când Keira a părăsit al doilea bârlog al lui Davis, mă ridic din pat și arunc o ocheadă asupra lui Maddy, care se întoarce pe burtă cu un sforăit mai profund. La cât de adânc pare să doarmă, nici un război nu ar trezi-o, darămite o găleată cu apă rece – așa cum mi-am pus în gând. Îmi dau ochii peste cap și părăsesc cabana de îndată ce mă asigur că drumul e liber. Nu cred că aș scăpa fără bârfe dacă m-ar vedea cineva ieșind din cabana lui Davis,

purtând pijamale și papuci de casă. Ba din contră, vorbele răutăcioase la adresa mea ar exploda; s-ar discuta despre asta mai ceva ca presa, discutând despre cineva celebru.

Traversez cele două terenuri fără să întâmpin probleme. Lumea e prea ocupată cu antrenamentul de dimineață pe cale să se sfârșească, ca să mă observe bântuind ca o fantomă răcită și palidă. Ajunsă în cabana mea, mă înfig la propriu în șifonier, căutând ele mai groase haine pe care le posed. Nu am prea mare lucru, așa că împrumut și de la Maddy, gândindu-mă că e prea bolnavă ca să-i pese.

De data asta mă îmbrac bine, arătând la final ca un eschimos cu picioare prea scurte. Așa mă târăsc până la cantină, deși n-am nicio poftă de mâncare. Apuc de mânerul din fier al ușii și încerc să o deschid. Doar încerc; asta nu înseamnă că se și deschide, ca să-mi facă viața mai ușoară. Nenorocitele sunt defecte de când am venit la Academie, dar e prima oară când întâmpin probleme cu ele. Apuc mânerul și cu cealaltă mână și trag cu forță. Dacă nu auzeam gălăgie venind dinăuntru, aș fi spus că e închisă cantina, când, de fapt, eu sunt cea închisă pe dinafară.

Mârâi frustrată. Chiar nu e momentul să mă lupt cu o blestemată de ușă. Numai mie putea să mi se întâmple. Bat pasul pe loc, gândindu-mă dacă ar trebui să o las baltă, dar un Fast nu se dă bătut niciodată. Mai apuc o dată de mâner și de data asta îmi proptesc și piciorul în perete, înainte să trag cu mai multă ambiție. Ușa se deschide cu un pocnet și îmi pierd echilibrul. Aterizez pe spate cu un sunet înfundat și scâncesc. Nu e ca și cum nu m-ar fi durut spatele de la cealaltă trântă din cauza lui Austin. Însă e diferit acum. Am și spectatori care bufnesc în râs imediat ce mă văd întinsă cât sunt de lungă în zăpadă.

— Asta da intrare, râde Anabelle, venind din spate. Și mersi că ai deschis ușa pentru mine.

Mă ocolește cu grijă și intră în cantină de parcă merge

pe covorul roşu. Bolborosind, mă ridic şi eu şi, fără să mă scutur, apuc calea pe care a apucat-o şi ea.

Nu scap de priviri şi râsete nici în drumul spre spre masa lui Morris. Iniţial, aş face cale întoarsă la cabana lui Davis, direct în patul mare şi călduros, dacă nu ar fi trebuit să stau de vorbă cu directorul. Încă am întrebări fără răspuns.

Ochii lui blânzi se ridică asupra mea când mă opresc în dreptul scaunului gol. Îmi face semn din mână să iau loc, ceea ce şi fac. Mă dor picioarele de parcă am alergat la cros.

— Mă întrebam când o să-ţi faci curaj să vorbeşti cu mine, îmi spune. Mi-a spus soţia mea de vizita pe care i-ai făcut-o.

Normal că i-a spus. Dacă mă iau după fotografiile pe care le-am văzut împânzite în toată casa lor, soţii Morris sunt de nedespărţit.

— Credeam că o să vii la mine înainte, să te asiguri că poveştile sunt adevărate.

— Mi-a confirmat-o Davis, îi replic. Şi ştiţi cum sunt eu, nu am prea multă răbdare.

Directorul chicoteşte uşor, privind în jurul lui. Câteva perechi de ochi curioşi sunt îndreptate asupra noastră. Probabil, toţi se întreabă cum de am tupeul să mă aşez la masa lui. Simplu, niciunul dintre ei nu ştie adevărata poveste despre mine. Abia acum constat că, în afară de Maddy, nici unul dintre ei pe care îi pot numi prieteni nu ştiu cine sunt. Nici măcar Cole, care e tare perspicace.

— Bănuiesc că ai întrebări, îmi atrage el atenţia, jucându-se cu furculiţa în farfurie.

— Bănuiţi bine.

— Poţi să mă tutuieşti, ştii.

Să-l tutuiesc pe directorul Morris, e ca și cum aș luat masa în fiecare zi cu toți instructorii. Adică, imposibil și ciudat.

— Prefer să rămânem la formulele de respect, înainte să-și dea cineva seama că directorul Academiei e rudă cu mine. Nu cred că vreți să se audă că faceți nepotism.

Dă absent din cap, fiind de acord cu mine. Nici nu are altă soluție. Și așa se zvonește că toată lumea îmi suflă în ceafă, nu e nevoie de încă un motiv în plus.

— Asta ar stârni, fără îndoială, o revoltă, mormăie. Vezi tu, Anna, oamenii de aici sunt invidioși. Fiecare e pentru el și o astfel de bârfă ar aduce Academia în pragul scandalului.

— Scandal e un termen prea simplu.

Mă întorc spre Davis și îl surprind cu tava în mână, vrând să ocupe scaunul de lângă mine. Grovază mișcare. Acum stau la masă și cu instructorul.

— Mai bine mă car, bombăn. Nu e indicat să respir același aer cu voi, în fața tuturor.

— Pleacă și nu o să-ți afli răspunsurile, zâmbește Morris.

La naiba, m-a convins. Până la urmă, ce e o bârfă în plus? Mă fac mai comodă pe scaun și oftez.

— Dă-i drumul, Anna, îmi cere Davis. Nu lăsa curiozitatea să te roadă până la oase.

Ticălosul mă ia peste picior. Știe cât de curioasă pot să fiu.

— Păi, mă gândeam să încep cu ceva simplu, ca să nu vă sperii, râd eu. Deci, știați cine sunt de la bun început, nu?

— Asta sună mai mult ca o afirmație, mă cicălește el. Dar da, știam de la început. Davis m-a pus în temă, nu aveam de unde să te recunosc. Tot ce am avut cu tine a fost o poză de când erai mică. Bineînțeles, fiul meu a făcut-o dispărută.

Fiul lui? Holly nu mi-a vorbit despre el şi nici nu am văzut vreo poză printre zecile aflate în casa lor.

— Nu ştiam că aveţi un fiu, spun nedumerită.

Morris şi Jay se privesc o clipă, apoi cel dintâi îmi zice:

— Nu ţinem legătura.

— De ce nu?

— Anna, mârâie Davis şi clatină din cap.

Nu insist pe subiectul ăsta, însă sunt convinsă că voi afla ce vreau la momentul potrivit.

— Şi, cu toate că ştiaţi cine sunt, nu mi-aţi spus. Să înţeleg că nasul lui Davis s-a băgat şi în treaba asta? Nu de alta, dar e foarte băgăreţ şi nu m-aş mira.

Trădătorul!

— A avut argumente destul de convingătoare, îmi răspunde Morris serios. Odată ce era spre binele tău, a trebuit să accept.

Binele meu... Am mai auzit asta.

— Puteaţi să fiţi un rebel şi să-i distrugeţi planurile, râd eu. Nu m-aş fi supărat.

— Anna, nimeni nu ştia cum o să reacţionezi, îmi explică Jay. Şi, din câte ţin minte, nu ai reacţionat prea bine. Mi-ai spart computerul.

— Eh, îţi cumperi altul. Aşa îţi trebuie, dacă te joci cu nervii mei. Chiar stăteam bine pe norişorul meu pufos, înainte să fiu suspendată degeaba.

Acesta îmi zâmbeşte inocent, fiind în contradicţie cu scânteia jucăuşă din ochii lui negri. Şi-a vandalizat singur biroul şi s-a distrat făcând asta. A jucat bine teatru după. Şi eu care credeam că Maddy e cea mai bună, dar m-am înşelat.

— Din câte îmi amintesc, m-ai împins atunci.

— Scuze, iubito.

Ochii îmi fug instantaneu pe Morris și nu îl găsesc surprins de apelativul lui Jay. La naiba, toată lumea știe despre tot, numai eu sunt pe dinafară cu toate.

— Să înțeleg că nu aveți nimic împotrivă că eu și Davis avem o relație? întreb prudentă.

— Davis e ca un fiu pentru mine. Nu cred că puteai să găsești o persoană mai potrivită cu care să pui temelia unei relații.

Încep să mă întreb dacă nu cumva fiul lui Morris e gelos pe Davis pentru relația strânsă pe care o au cei doi. Aș vrea să aflu, dar subiectul mi-e interzis deocamdată.

— Despre altceva mai vrei să știi?

— Mai las și pentru altădată, zâmbesc. Aș trage un pui de somn acum.

— Nu mănânci? mă întreabă Davis, ușor iritat.

Credeam că o să scap de asta, fără să observe că în fața mea nu stă nicio tavă plină cu mâncare.

— Îmi simt gâtul în flăcări. Nu o să pot înghiți nimic.

Mă ridic de la masă sub atenta privire a corbului. Îi salut cu o înclinare ușoară a capului, apoi pornesc spre ieșire, unde, fără să ezit vreo clipă, mai iau o trântă chiar după ce cobor treptele și piciorul îmi pleacă singur pe o bucată de gheață.

— Așa intrare, așa ieșire.

Mârâi iritată și îmi ridic privirea asupra lui Jake, care are un zâmbet enervant pe față. Inițial, vreau să-l ignor cu speranța că va pleca, dar nu. Membrul țâfnos al Consiliului mă agață de braț și mă adună de pe jos, hlizindu-se.

— Ai noroc că te-ai îmbrăcat gros, altfel aveai fundul tăbăcit de atâtea trânte.

— Nu doar că o să-ți ignor zâmbetul de pe față, ci o să ignor și comentariul despre fundul meu și o să mă prefac că nu ne-am întâlnit deloc în dimineața asta.

Bodogănind ceva ce nu înțeleg, începe să mă scuture

de zăpadă, insistând cam prea mult. Fac un pas lateral și îl poenesc peste mână, când aceasta ajunge în dreptul fundului.

— Ține-ți labele departe.

— Doar voiam să te ajut, ridică el mâinile, în semn de predare. Și, nici după ce ai fost exmatriculată, nu îți controlezi limbajul.

Asta mă înfurie puțin. Nu era necesar să-mi aducă aminte că astăzi trebuie să mă car.

— Mi-a făcut o plăcere nebănuită să-ți văd moaca, domnule membru, și vorbesc cum vreau. Nu mai sunt elev aici și, sincer, nu te prea suport. N-am niciun motiv să fiu drăguță.

Îi arunc o tentativă de zâmbet, apoi pornesc spre cabană, sperând să mă lase în pace. Dar nu. E chiar pe urmele mele și continuă să mă sâcâie cu prezența lui.

— Ești supărată pe mine pentru ceea ce ți-am spus atunci? mă întreabă. Ar trebui să-mi mulțumești că nu te-am lăsat să trăiești în ceață în continuare.

— Nu am pentru ce să-ți mulțumesc, i-o retez fără să mă întorc. Nu are rost să mă prefac că te plac sau ceva de genul ăsta. Adevărul e că abia aștept să plec.

— Să plec cu fratele tău?

Nu există îndoială că lui Jake îi place să arunce cu sare pe rană. Nu i-am văzut chipul fratelui meu în cantină, dar nu înseamnă că am uitat de ceea ce mi-a spus. Așteaptă să-i cer să rămână și nu știu ce să fac.

— Lasă-mă în pace, mârâi, strângându-mi pumnii pe lângă corp. Vorbesc serios. Nu vreau să te mai apropii de mine.

— Cum zici tu, râde el.

Mă uit peste umăr și îl văd plecând în cealaltă direcție, spre clădirea principală. Expir ușurată. Nu știu ce naiba vrea de la mine, dar abia aștept să scap de el.

Când ajung în cabana lui Davis, o găsesc pe Maddy dormind dusă, de-a latul, cu un braţ atârnat pe lângă pat şi cu gura deschisă. Nici nu are rost să mă apropii, ca să-mi dau seama că salivează excesiv pe aşternuturile albe.

O apuc de umeri şi încerc să o împing pe partea cealaltă a saltelei, ca să-mi fac loc. Somnoroasă şi iritată, mă loveşte cu piciorul, apoi adoarme la loc, încolăcită la margine. Nici că n-am de gând să o mai mut, n-are decât să cadă.

Adevărata mea problemă nu e ea şi poziţia ei ciudată de somn. Încep să cred că patul lui Davis provoacă somnolenţă, căci Alex – venit probabil să o verifice – a adormit şi el într-un colţ, sprijinit de tăblia patului.

Ridic din umeri şi îmi dau geaca jos, aruncând-o pe podea, urmând să-mi scot fesul şi fularul. Apoi mă urc şi eu în pat. Unde încap doi, încape şi al treilea.

Când deschid ochii, Maddy şi Alex nu mai sunt, însă Jay le-a luat locul. Stă şi mă priveşte fix, lungit pe partea lui de saltea.

— Zi-mi că n-am dormit o săptămână.

— Aşa s-a simţit, râde el. Sunt de două ore aici şi nici n-ai mişcat. Dacă nu sforăiai, aş fi crezut că eşti moartă.

Îl lovesc peste braţ şi îl fac să râdă şi mai tare.

— Ticălos.

— Haide, iubito, ai sforăit ca o domnişoară. Nu trebuie să te superi.

Îl mai lovesc o dată că mă ia peste picior. Nu sunt vinovată că am nasul înfundat.

— Şi ai bălit şi pe perna mea.

— Bravo mie! Trebuia să bălesc peste tot, ca să dormi la noapte pe podea, îngâmfatule. Din cauza ta abia pot să respir.

Îmi trag nasul şi arunc o privire asupra ceasului de pe noptieră, constatând cu stupoare că am dormit toată dimineaţa şi o bună parte din amiază. E cinci şi afară începe să se însereze, iar stomacul meu protestează zgomotos.

— Pun pariu că eşti ruptă de foame, îmi spune.

— Geniule. Dar pot să mor din foame, că nu plec nicăieri. Mă simt ca o legumă.

— Arăţi ca una, se încruntă el. Eşti roşie şi transpirată.

Mă cutremur când îşi trece palma rece peste fruntea mea înfierbântată, apoi o lasă să alunece pe gât, ştergându-mi sudoarea. Se apropie la fel de încruntat şi îmi depune un sărut moale pe buze; un sărut care mă face să oftez mulţumită. Încă mi-e greu să cred că e al meu şi că face asta de bunăvoie. Mi-e greu să cred că am reuşit să ne acceptăm sentimentele şi să facem ceva cu ele.

— Ţi-am spus că te iubesc? îl întreb cu ochii închişi, stând cuminte sub respiraţia lui răcoroasă.

— Nici nu mai ţin minte când ai spus-o ultima oară. Dar te iert.

— Câtă bunătate din partea ta, mă strâmb eu. Tu mă iubeşti?

— Trebuie să mă gândesc.

Îşi mângâie bărbia şi îl lovesc. Pentru a treia oară. Constat că îmi place al naibii de mult să o fac.

— Tocmai pentru că te iubesc, o să-ţi aduc ceva de mâncare. Rămâi aici.

Se ridică din pat şi dispare pe uşă.

Trece un sfert de oră de când e plecat şi uşa se deschide într-un final, însă Maddy e cea care intră având o expresie uşor îngrozită.

— Ai auzit? mă întreabă.

— Ce să aud?

— A luat foc cantina.

Nu înţeleg din prima clipă ce legătură are asta cu mine.

O privesc oarecum impasibilă, apoi simt cum parcă mă loveşte cineva în moalele capului.

— Ce a luat foc?! întreb panicată, sărind din pat.

Maddy îşi saltă sprâncenele, însă nu mai stau să-i explic. Mă reped la geaca de pe podea şi o îmbrac din două mişcări, sărind în acelaşi timp în bocanci.

— Îmi spui şi mie ce te-a apucat? vrea nepoata Davis să ştie.

— Jay! Jay e la cantină! Oh, Doamne!

Ies pe uşă nepăsându-mi că nu mi-am legat şireturile. Reuşesc să le înnod pe drum, cad în genunchi, mă ridic şi mă împiedic iar, dar nu mă las. Privesc în sus şi fumul dens acoperă ultimele raze aruncate de soare. În aer e un miros înecăcios şi mă ia cu ameţeală. Teroarea pe care o simt nu se compară cu nimic.

Împing în drumul meu mai mulţi elevi strânşi aproape de cantină. Aici, fumul se simte mai puternic şi îmi acopăr nasul cu mâneca, căutându-l pe Davis cu privirea prin mulţimea adunată de jur împrejur.

Echipa de salvare a Academiei se mobilizează. Şeful lor începe să coordoneze grupuri de bărbaţi, indicând cu braţul locul în care vrea să-i trimită şi tot ce aud sunt urlete şi multe voci suprapuse. Nu mai înţeleg nimic din ce se întâmplă. Toată lumea face ceva şi, în acelaşi timp, nimeni nu face nimic, iar eu nu-l găsesc pe Davis.

Disperarea care mă cuprinde mă ameţeşte şi mai tare şi mă învârtesc în jurul axei mele, încercând să-l zăresc. Mai multe corpuri mă lovesc în trecerea lor grăbită, dar nu mă clintesc din loc. Mi-e prea frică să nu se adeverească bănuiala mea.

— Nu! Rahat!

Mă întorc brusc spre şeful echipei de salvare. Îl surprind punându-şi ambele mâini în cap. Flăcările se pot zări pe ferestrele cantinei, iar eu mă panichez mai tare.

— Ce? Ce dracu' s-a întâmplat?! urlu la el și tușesc puternic.

Acesta mă privește confuz și își strânge buzele.

— S-au blocat ușile.

Normal că s-au blocat!

Trec zece minute și nimic nu se schimbă, în afară de focul care continuă să crească în intensitate. Stau deoparte doar ca să nu încurc echipa de salvare – care în sfârșit pare să se mobilizeze. Două mașini de pompieri ajung la fața locului și aceștia trag furtunurile.

Shannon își așază mâna pe umărul meu, pesemne să mă calmez. Am auzit asta atât de des încât m-am săturat. Nu pot să mă liniștesc când Davis nu e nicăieri. Nici măcar ea nu e calmă, de ce se așteaptă de la mine să fiu?

— Poate e plecat în oraș, o spune că pe o încercare eșuată de a mă face să respir normal.

— Davis a intrat în cantină, Shannon. Davis s-a dus să-mi aducă mâncare. Doamne, e numai vina mea!

Îmi trec palma peste frunte, oripilată de ideea asta. Nu-mi vine să cred că l-am trimis la moarte. Fumul înecăcios îmi inundă plămânii și tușesc puternic iar.

— Gata! se enervează sora Davis. Maddy, ia-o de aici! Mirosul ăsta îi face rău.

Mă feresc când întinde mâna să mă apuce de braț. Nici nu-mi dau seama când au ajuns cele două, dar asta e ultima mea preocupare.

— Nu plec de aici nici moartă, le mârâi printre dinți.

— Gândește-te la sănătatea ta! țipă Shann la mine.

În momentul ăsta nu mă pot gândi la nimic altceva, în afară de Davis.

— Mă voi gândi la mine, asta după ce îl văd pe Davis. Până atunci nu vreau să mă calmez, să beau, să mănânc sau să mă gândesc la altceva. Îl vreau pe Davis! țip frustrată.

— Calmează-te, femeie!

Maddy mă prinde de umeri şi mă zdruncină puternic.

— Nu avem nevoie şi de tine leşinată sau cu o criză de nervi!

Inspir adânc, ca să mă calmez măcar puţin, dar reuşesc să-mi fac şi mai mulţi nervi. Mă ridic în picioare şi sunt tentată să-l strâng de gât pe şeful echipei de salvare. Până acum am stat pe tuşă, aşezată pe bordură, dar tocmai mi-am ieşit din minţi.

— Bărbosule, fă dracu' ceva că te omor!

Bărbatul mă priveşte nedumerit cum mă îndrept furioasă spre el. Sunt pregătită să-i dau câteva, însă Shannon mă ţine de braţ.

— Anna, potoleşte-te!

— Am să-i omor pe dobitocii ăştia! Stau şi se uită la mine ca nişte curci în lemne. Fă naibii ceva, n-auzi?! mă răstesc la el.

— Nu avem ce să facem, uşile sunt blocate, iar geamurile sunt blindate, deci nu putem să le spargem.

— De ce naiba sunteţi aşa calmi?! zbier iar. Ia un bolovan şi sparge nenorocitul ăla de geam, înainte să-ţi sparg ţie capul!

Noua rundă de tuse nu mă opreşte, ba chiar mă enervează mai rău. Mă infoi la el ca un păun, gata să-i sar la gât, dar sora Davis mă smulge din loc şi mă aşază forţat înapoi pe bordură.

— Dacă nu stai aici, te pocnesc! urlă la mine, înfuriată. Nu te las să te avânţi ca nebuna şi să-ţi pui viaţa în pericol! Jay nu ar fi de acord nici să stai aici, aşa că spune mersi că nu te duc la cabana ta!

— După câte observi, Jay nu e aici! Şi asta mă sperie! Nu e aici! Îl vreau pe Davis aici!

Palma pe care o primesc de la Maddy mă trezeşte la realitate şi o privesc uluită. Mi-am ieşit prea tare din minţi şi asta nu e bine. Nu pot gândi corect.

— Mai deschide gura o dată şi îţi mai dau vreo două peste ochi! mârâie la mine cu o mină periculoasă.

Tac pentru că nu mai am ce spune, nu pentru că mi-e frică de ea. Panica mea ajunge la un nivel mai înalt, odată ce flăcările par să înghită cantina, iar Davis nu e nicăieri şi asta mă omoară încet. Îmi pun ambele mâini în cap şi încerc să mă gândesc la o soluţie. Aş da orice să vină corbul în faţa mea şi să mă pocnească şi el, pentru că mă panichez degeaba.

— Încearcă la geamul celălalt! zbiară şeful către unul din membrii echipajului.

Între timp, Keira şi Jake apar şi ei în cadru, ca două bufniţe. Privesc uluiţi cum toţi par să se lupte cu flăcările şi cumnata mea şovăie:

— Unde naiba e Austin?

Înţeleg că Austin e prins şi el în calvarul care mă înnebuneşte. Văd negru în faţa ochilor, inima îmi bubuie în timpane şi sunt pe cale să fac un atac de panică. Asta dacă nu am făcut deja.

Îmi frec picioarele stresată şi mă uit ba la Maddy, ba la Shannon. Niciuna nu e atentă, aşa că mă ridic şi dau în spate ca un rac. Când mă îndepărtez suficient, o rup la fugă şi ocolesc cantina – care acum pare ca o torţă mare. Ajung repede pe partea cealaltă, unde un membru din echipaj încearcă să spargă geamul blindat, folosindu-se de un topor. Atmosfera e încinsă aici, ca în iad. L-aş fi preferat pe dracu', în locul presentimentului că Davis şi Austin sunt blocaţi înăuntru.

Rămân retrasă în spatele lui, urmărindu-l cum continuă să lovească sticla cu putere, fără sorţi de izbândă. Mă înfurii şi mai tare şi mă aplec să iau bolovanul de lângă picior. Arunc fără prea multă direcţie şi bucata mare de piatră se izbeşte de geam cu un sunet asurzitor, chiar deasupra capului său. Sticla respinge obiectul şi pariez că

nenorocitul n-are nici măcar o zgârietură.

— Ești cumva nebună? țipă la mine și mă strâmb la el. Puteai să-mi spargi capul!

— Asta și voiam! Sparge nenorocitul ăla de geam, înainte să arunc după tine cu ceva! Nu ești bun de nimic!

Îl împing cu ambele mâini din calea mea și îi iau toporul.

— Dispari de aici!

Acesta își face cruce, apoi fuge spre partea opusă a cantinei, lăsându-mă singură pe partea asta. Privesc o clipă toporul și îl strâng mai bine în mâini. Mă dau doi pași în spate și, luându-mi avânt, îl arunc cu totul. Am impresia că geamul se îndoaie o clipă, înainte să ricoșeze toporul și să-l arunce înapoi, chiar lângă mine. N-am mai pomenit să mă bat cu un geam până acum.

O umbră stranie apare dincolo de fereastra încăpățânată și îmi mijesc ochii, ca să-l disting mai bine. Inima mi se oprește o clipă, înainte să înceapă să bată cu putere. Corbul îmi face semn să plec, fluturând frenetic din braț. Cu celălalt, își acoperă nasul și gura cu o cârpă albă. Unde e Austin?

— Jay... Jay!

Sar și îi fac semne înapoi, dar acesta continuă să-mi ceară să plec. Mă încăpățânez mai rău ca de obicei și mă aplec după topor. Cu puțin noroc – de care nu prea dispun în ultima vreme - poate reușesc să sparg geamul. Tot ce vreau e să mă țină din nou în brațe. Ochii mă ustură și nu știu dacă este din cauza plânsului sau a fumului dens.

— Jay! Fă ceva! urlu, deși știu că nu mă poate auzi. Vă scot eu de acolo, chiar dacă trebuie să-mi dau o mână!

Ridic toporul la nivelul umărului și îmi întorc corpul într-o parte. Mă las puțin pe spate și cu toată forța de care dispun, îl arunc iar. Întâmpin aceeași problemă care mă face să urlu de frustrare. Geamul îmi respinge iar toporul

fără să se ciobească măcar. Îmi şterg câteva lacrimi cu dosul palmei şi mă uit iar în cantină.

Davis nu mai este acolo, dar e Austin, iar cu tocmai simt că sar de pe fix. Nu îl pot vedea clar şi primul instinct este acela de a mă trânti la pământ. Îmi încleştez degetele în păr şi ţip din nou.

Înţeleg într-un final că nu mai am ce face aici şi mă întorc în faţa cantinei – unde numărul spectatorilor s-a mărit. Îl văd direct pe Morris şi mă duc plângând la el. Nici nu e nevoie de cuvinte ca să-i cer sprijinul, căci mă primeşte în braţele lui imediat ce ajung în faţa sa.

— Jay şi Austin sunt acolo, spun fără vlagă.

Mă mângâie liniştitor pe spate, dar ştie şi el că nu mă pot calma până nu îi văd lângă mine. După ce mă smiorcăi şi pe umărul lui, mă întorc cu faţa spre foc şi urmăresc fiecare mişcare pe care echipajul o face, având sufletul la gură.

Un bărbat înalt şi îmbrăcat în echipament, trage furtunul lung până înaintea noastră şi se apropie de uşile din fier ale cantinei. O idee nebunească îmi trece prin cap şi nici nu ştiu cum mă strecor printre braţele care vor să mă prindă, dar ajung lângă el.

Primul lucru pe care îl fac e să lovesc cu piciorul uşa de neclintit şi aproape cad pe spate. Mă întind să prind cu mâinile mânerul, dar bărbatul mă trage înapoi, urlandu-mi în ureche:

— Ard ca dracu'!

— Nu-mi pasă! Dă-mi drumul!

Mă zbat în braţele lui, dar nu reuşesc să scap. Îmi ridic piciorul să-l calc puternic, dar se dă odată cu mine doi paşi înapoi.

— Potoleşte-te şi stai aici. Te poţi răni!

Prefer durerea fizică, decât cea sufletească. Braţele lui încă mă ţin departe de iadul în care sunt ceilalţi. Ţip cât mă

în plămânii și aud vocea lui Jay venind de dincolo de ușă.

— Anna, pleacă!

În loc să fac ce îmi cere, mă zbat mai tare ca să ajung la el, repetându-mi în minte că nu îl pot pierde. Nici pe el, nici pe Austin. Toată viața mea am pierdut persoane importante, dar aceasta e apogeul rezistenței mele. Știu sigur că aș înnebuni fără ei.

Scap din mâinile necunoscutului ca prin urechile acului și mă reped spre ușă. O mai lovesc o dată cu piciorul și aud din nou vocea *lui*.

— Iubito, pleacă! Acum!

— Nu!

O a treia voce intervine și îmi dau seama că vorbește cu bărbatul din spatele meu.

— Ia-o și plecați! Poate exploda oricând.

— Ce?! urlu șocată. Ce explodează?

— Cantina. Sunt conducte de gaz acolo.

Ating un nivel înalt al nebuniei și toate cunoștințele mi se adună în cap. Instinctiv îmi duc mâna spre urechea dreaptă și mângâi cercelul. Am învățat cândva că diamantul taie geamul și, inițial, am crezut că informația asta nu-mi va folosi niciodată. Dar e singura mea șansă.

Mă îndepărtez de bunăvoie de uși și mă apropii de aglomerație.

— O gumă! Vreau o gumă!

Toți mă privesc ca pe o nebună.

— Serios? mă întreabă un băiat necunoscut. Cantina arde odată cu oamenii dinăuntru și tu vrei să molfăi o gumă?

Mă arunc asupra lui, înfuriată, și îl prind de guler.

— Dă-mi dracului o gumă și taci!

Speriat de felul în care l-am abordat, bagă mâna în buzunar și îmi întinde o gumă mentolată. Trec ca o nesimțită pe lângă el, fără să-i mulțumesc și rup ambalajul în care e

învelită, apoi o arunc în gură, mestecând-o minuţios. Mă apropii de laterală în care am aruncat cu toporul şi aştept până guma se înmoaie bine.

Inspir adânc şi mă apropii de geam. Valul de căldură îmi arde faţa, dar nu dau înapoi. Mă ridic pe vârfuri şi lipesc guma de geam, rugându-mă să nu se dezlipească. Scot cercelul din ureche şi îl lipesc de gumă, apoi caut prin jur un obiect greu. Zăresc bolovanul la câţiva paşi distanţă şi mulţumesc cerului că am măcar atâta noroc. Fără să stau prea mult pe gânduri, îl izbesc cu putere fix în diamantul care luceşte chiar şi acum.

Geamul care măsoară nu mai puţin de doi metri lăţime şi unul înălţime se face praf. Mii de cioburi mici cad peste mine şi îmi acopăr capul cu braţele, căutând să mă protejez. Sentimentul de uşurare e ceva sfânt. Îmi vine să râd ca o nebună.

— Anna!

Imediat ce ploaia ascuţită încetează, îmi ridic capul şi privesc în ochii negri ai lui Davis. Întind braţele instantaneu şi încerc să o susţin pe Anabelle – care pare a fi leşinată – dar cad cu tot cu ea. Următoarea pe care o văd, escaladând cadrul ferestrei e o altă elevă pe care am văzut-o adeseori prin curte. Cu o expresie neobişnuit de uşurată şi bucuroasă, sare lângă mine şi mă ajută să mă ridic. Davis ni se alătură, împreună cu încă câţiva elevi şi corbul mă îmbrăţişează strâns.

— Austin?! Austin, unde e Austin?

— Aici.

Fratele meu escaladează cadrul geamului şi sare lângă noi, înlăturându-şi cârpa de la gură. Aproape să mă prăbuşesc de emoţii, dar braţele lui mă agaţă şi mă strânge la piept, tremurând amândoi din toate încheieturile.

Totul se întâmplă prea repede. Echipajul ajunge lângă noi şi o ia pe Anabelle şi pe ceilalţi, ca să le acorde primul

ajutor. Același bărbat care m-a oprit la uși îl trage pe Davis de braț, însă corbul refuză să pornească de pe loc, deși continuă să tușească. Mă fac mică în brațele călduroase ale lui Austin și încep să plâng din nou.

— Haideți! O să explodeze!

Ducându-și o mână după genunchii mei, fratele meu mă ridică pe brațe și pornește spre clinică, pe urmele bărbatului care ne conduce. Totul pare să se termine și îmi permit în sfârșit să spun că m-am calmat. Îmi las capul pe umărul lui, ascunzându-mi fața în scorbura gâtului său și mă las purtată. Îmi eliberez mintea de tot ce o încărca și nu mă mai gândesc la nimic.

Absolut nimic.

Când deschid ochii, primul lucru pe care îl fac este să privesc la ceas. E aproape patru dimineața și salonul în care sunt e liber. Doar de pe coridorul clinicii se mai vede lumină, iar în rest e liniște. Îmi duc mâna spre față și ating cu vârful degetelor masca de oxigen, când asistenta drăguță care mi-a luat sânge înainte să adorm, intră în salon zâmbind.

— Ce face pacienta noastră? mă întreabă voioasă.

— Unde e Davis și Austin? vreau să știu. Adică, domnul Fast.

— În saloanele alăturate. Stai liniștită, sunt foarte bine, tocmai i-am verificat. Se pare că ești eroina Academiei.

Mă încrunt la zâmbetul larg pe care îl afișează. Habar nu am despre ce vorbește și nici nu-mi pasă. Îmi scot masca de oxigen și dau să mă ridic din pat.

— Unde crezi că te duci? mă ia la rost și, cu mâna, mă împinge să mă întind la loc.

— Vreau să-i văd.

Oftează.

— Trebuie să stai liniştită în pat. Cum ţi-am zis şi acum câteva secunde, instructorul Davis şi domnul General sunt bine, nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Dar sunt calmă! ridic tonul. Şi vreau să-i văd, aşa că du-mă la ei!

Asistenta care nu mi se mai pare aşa drăguţă se strâmbă, dar mă ajută să mă ridic. Ca pe o invalidă, mă ţine de braţ şi mă conduce spre scaunul cu rotile din colţ. Îmi cere blând să mă aşez şi nu comentez, deşi aş vrea. Încă un cuvânt şi presimt că nu voi mai avea voie să ies de aici.

Mă împinge pe coridor până la uşa salonului de alături. Aştept să o deschidă şi mă ridic înainte să intre şi ea.

— Mă descurc de aici. Mulţumesc pentru amabilitate şi călătorie.

Îi închid uşa în nas, fără să mă las impresionată de expresia oripilată pe care o face. Mă întorc şi înaintez uşor spre patul pe care Austin doarme. Keira îmi zâmbeşte cu ochi strălucitori, făcând un pas în spate, ca să-mi facă loc. Trag un scaun şi mă înjur în gând pentru zgomotul produs. Acesta deschide ochii şi îmi zâmbeşte.

— Arăţi groaznic, îi spun, analizându-l într-o doară.

Ambele mâini ale sale sunt bandajate şi cred că le-a folosit în timpul incendiului ca să spargă geamul. În rest, în afară de părul ciufulit care îl face să arate ca un copil, nu e nimic schimbat la el. Are aceeaşi mină enervantă ca şi până acum.

— Şi eu te iubesc. Eşti bine?

Stomacul scoate nişte sunete ciudate şi îmi strâng buzele ca să nu râd.

— Păi, cred că ăsta este răspunsul stomacului meu.

Îşi muşcă o buză şi se întinde spre mine. Cu palma îmi mângâie părul, iar eu zâmbesc. O face timp de câteva secunde, apoi se retrage şi îşi reia poziţia de adineauri.

— Acum, spune-mi. Cum naiba ai spart geamul ăla?

Instinctiv, îmi duc mâna la ureche – acolo unde un cercel lipsește.

— Am vrut să testez dacă au fost într-adevăr diamante veritabile, nu Zirconiu.

Râzând, îmi prinde ceafă cu mâna și mă trage spre el, ca să îmi sărute fruntea.

— Copil deștept! Nu-mi vine să cred că mi-ai salvat viața, mormăie.

— De ce nu?

Îmi ridic capul și îl privesc în ochi.

— Să nu mai faci niciodată asta! mă dojenește serios. Te-ai pus într-o situație periculoasă. Putea să explodeze cantina și să te rănești sau chiar să mori!

— Dacă tu mureai, oricum muream și eu, chiar dacă nu în explozie. Austin, nu vreau să trăiesc fără tine, îi spun cât de sinceră pot. De fapt, nu cred că pot să o fac. Ești singurul meu frate și nu vreau să te pierd ca pe ceilalți.

Ochii lui albaștri se plimbă pe fața mea cu rapiditate, apoi zâmbește dulce.

— Scumpo, nu o să mă pierzi niciodată. Nici dacă mor. Voi trăi prin tine. Aproape că avem aceeași față.

Mă împunge ușor cu degetul, în semn de glumă.

— Te vreau și pe tine. Nu vreau să pleci. Rămâi.

Austin mă privește mut, apoi își ridică ochii asupra Keirei, zâmbind. Aceasta își așază o mână ușoară pe umărul meu, atrăgându-mi atenția. Zâmbetul ei îmi dă mai multă vlagă.

— Nu-ți face griji. Rămânem. Toți trei.

Își mângâie abdomenul, râzând. Deja mi-l imaginez având ochii fratelui meu, indiferent de sex.

— O să-l învăț numai la prostii, zic amuzată.

— Anna, dispari! se răsteşte Austin, frecându-și tâmplele. Deja mă doare capul numai când mă gândesc.

Şi pe mine, dar n-o spun cu voce tare. Nu vreau să-l sperii şi mai tare.

— Cred că ar trebui să-l vizitez şi pe Davis. Rămâi prin preajmă, îi cer lui Austin, ridicându-mă.

— Nu mai scapi de mine, surioară.

Dau din cap, apoi părăsesc salonul şi dau nas în nas cu aceeaşi asistentă, doar că acum e puţin cam nervoasă.

— Trebuie să te întorci în pat!

— După ce îl văd pe Davis. Condu-mă. Te rog.

Ţâfnoasă, pleacă înaintea mea spre salonul celălalt.

— După te duci în pat! se răsteşte şi deschide uşa.

Insistentă tipa. Intru şi îi trântesc uşa în nas, din nou. Mormăitul lui Davis mă face să râd.

— Ce nepoliticoasă eşti.

Mă întorc cu faţa spre el şi îi zâmbesc cât de dulce pot. Arată ciudat în patul ăsta, cu masca de oxigen atârnată de gât, însă, spre deosebire de Austin, a scăpat fără arsuri.

— Vino aici, puştoaică nebună.

Îmi face semn să mă apropii şi mă urc direct în pat, încolăcindu-mă lângă el. Cu un braţ mă curprinde de spate, iar eu îmi pun capul pe pieptul lui, inspirând liniştită. Stresul prin care am trecut seara trecută nu-mi lasă urmări. Mă simt, în sfârşit, ciudat de calmă.

— Mulţumesc pentru cercei, iubitule. Mi-au fost de mare ajutor, dar ţi-am spus, diamantele dispar mereu.

Chicotind, mă sărută scurt pe nas, apoi îşi reia poziţia dreaptă şi cu ochii închişi.

— N-aş fi crezut că eşti atât de sărită de pe fix. Întreci orice limită.

— Corbule, ţi-am salvat fundul. Mulţumeşte-mi cu o partidă.

— N-ai să vezi.

— Nu eşti distractiv deloc. Să-mi înapoiezi cercelul.

Râzând, mă strânge mai bine lângă el şi spune:

— Aşa o să fac, dar o să-ţi iau unul de plastic. Am auzit că diamantele dispar mereu.

— Mare dreptate are ăla care a spus asta. Dispar mereu în buzunarele altora. O să mă asigur că o să-mi cumperi unii cu lanţ, ca să-i leg de gât.

Se foieşte o clipă şi oftează.

— Dar de un inel ce zici? mă întreabă.

Mă prind din prima unde vrea să bată, dar prefer să mă fac că plouă, decât să discutăm despre asta când suntem legaţi de un pat de spital.

— Ăla nu se pune în ureche, Corbule.

Chicotind din nou, mă ciupeşte de şold, dar nu mai spune nimic. A priceput şi el că nu e momentul.

Totuşi, sunt copleşită de gândul lui.

ANNA

CAPITOLUL X

Zilele trec greu, ţinând cont că am mai zăcut în patul de la clinică ceva timp. Vizitele lui Maddy îmi aduceau şi veşti despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Conducerea a improvizat un alt bufet în sala de sport. Chiar dacă la început mi s-a părut cea mai ciudată idee, trebuie să recunosc că Morris a fost inspirat. E de-ajuns de mare cât pentru toţi elevii.

Între timp, am aflat şi de starea lui Anabelle. Spre deosebire de Davis şi Austin, ea n-a prea fost inspirată. Cei doi s-au ferit de fumul înecăcios, acoperindu-şi gura şi nasul cu o cârpă umedă, însă ea a inhalat întregul fum, iar acum are probleme cu respiraţia, pe lângă cele câteva arsuri minore de la nivelul mâinilor.

Dar Academia e în doliu acum. Se pare că incendiul a răpit trei vieţi – elevi devotaţi ai institutului. După nume nu-i cunosc, dar tot lăcrimez de fiecare dată când cineva îmi pomeneşte de ei.

Edith, Scott şi Flynn vor rămâne vii în amintirea celor care se apropie des de clădirea principală – acolo unde chipurile lor zâmbesc din tablourile de pe altarul improvizat de prieteni, aflat pe coridor.

— Gloria!

Maddy mă zdruncină uşor de umăr şi mă uit urât la ea. Iar am fost cu mintea plecată. Mă uit pierdută prin noua sală de mese şi îmi înclin capul dezorientată.

— Dacă nu ai mai fi aşa pierdută în gânduri, ai fi auzit ce ţi-am zis.

Înghit sucul din gură și îi zâmbesc strâmb.

— Scuze, poți să repeți?

Își rotește ochii, enervată. Se fâstâcește puțin în scaun, apoi replică:

— Când o să încetezi să mai fii atât de aeriană? Știi că dăunează grav sănătății, nu?

Ridic din umeri impasibilă.

— Deci, ce spuneai?

— Păi, propuneam să mă învoiesc de la instructorul meu și să mergem la o rundă de cumpărături, doar noi două. Să ne mai destresăm puțin.

— Mhm.

Îmi amintesc, din nou, că trebuia să fiu plecată până acum din Academie. Austin, însă, are alte planuri. Dintr-un anumit motiv știut doar de el, mi-a cerut să mai rămân prin preajmă.

Mda, mi-a furat replica.

— Poate găsim și niște armăsari cu care să ne facem de cap, mârâie Maddy iritată.

Râd.

— Alex nu se ridică la nivelul așteptărilor?

— Dar Jay? mi-o întoarce.

Mă uit urât la ea.

— Jay se comportă de parcă n-a pus mâna pe o femeie în viața lui. Am încercat să-l ademenesc, dar și-a luat scut anti-Anna. Nici nu-l ating, că o și rupe la fugă.

Maddy se îneacă în propriul râset, bătând cu palmele în masa din plastic tare. Pe ea o distrează, pe mine mă enervează. Ba chiar încep să cred că lui Davis nu-i place de mine, că nu-l atrag.

— Puteam să bag mâna în foc că voi o să rupeți paturile, dar m-am înșelat amarnic, horcăie ea. Le rupi singură.

— Ha, ha. Ce-am mai râs.

Mârâi amenințător spre ea, dar nu mă bagă în seamă.

E prea ocupată să se prăpădească de râs din pricina vieţii mele sexuale inexistente.

— Scuze, spune şi îşi şterge o lacrimă din colţul ochiului. Doar că e amuzant. Adică, nu mă aşteptam să fie atât de stăpân pe sine. La cât de mult te-a aşteptat, credeam că o să te ţintuiască şi de pereţi, nu doar de pat.

Plescăi zgomotos din buze. Eu nu am gândit aşa departe, dar totuşi mă aşteptam la ceva.

— Ai terminat? o întreb.

— Uite, eu propun să-l iei cu forţa. Odată ce apari în faţa lui goală puşcă, nu mai are cum să te refuze.

Din câte îl ştiu pe Davis, nu doar că m-ar refuza, ci m-ar îmbrăca cu propriile mâini.

— Aşa i-ai făcut tu lui Alex? îmi arcuiesc o sprânceană.

Maddy îşi strânge buzele, înainte să bufnească în râs şi să răspundă:

— Da. Şi el voia să aşteptăm, dar a lăsat garda jos până la urmă. Nici n-a clipit, săracul, că a şi fost călare pe mine.

Înţeleg că ghemul pe care-l simt în stomac e de ciudă. Mi-e ciudă pe relaţia lor.

— Nicio şansă, mormăi şi clatin din cap. Jay o să se întoarcă cu spatele în secunda doi. E prea bine crescut. Nu m-aş mira dacă mi-ar cere să mă culc cu el abia în noaptea nunţii.

Un glas dres mă blochează pentru o clipă, apoi forţez un zâmbet spre Davis.

— Anna, mormăie corbul şi se apleacă peste masă, ca să mă privească.

Dar nu apucă să mai spună altceva. Jake apare de nicăieri, trăgând-o pe Dalia după el. Şi eu, cât şi Davis suntem nedumeriţi de prezenţa lor, mai ales împreună. Însă nu au venit ţinându-se de mână, spre bucuria stomacului meu, ci mai mult pare că Jake o ţine cu forţa pe Chucky, în timp ce aceasta mârâie ca o căţeluşă turbată.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Davis debusolat.

— S-a întâmplat să văd ceva ce nu ar fi trebuit, dacă o întrebăm pe domnişoara Cooper, aici, de faţă.

— Nu-i adevărat! sare ea cu gura.

Până aici, n-am înţeles absolut nimic, dar bănuiesc că voi înţelege curând. Dacă mă iau după faţa palidă a Daliei, sigur a făcut ea ceva care nu o să mă bucure.

— Trebuie să fii mai explicit, îi cere Jay. Ce ai făcut, mai exact?

— Am văzut-o pe Dalia, *jucându-se* cu nişte chibrite şi o sticlă cu benzină, pe lângă cantină.

Impactul cuvintelor e devastator. Faţa lui Davis se schimonoseşte, înfiorându-mă pentru o clipă, şi nu suntem singurii care au auzit asta. Mai mulţi elevi se ridică de la masa lor şi ne încercuiesc, aşteptând punctul culminant al poveştii.

Şi nici nu întârzie să vină.

Davis o înhaţă pe Dalia de un braţ şi o trage spre el într-un mod brutal, care mă face să strâmb puţin din nas. Jake face un pas în spate şi îşi prinde mâinile la spate, luând o poziţie dreaptă.

— Ce-ai făcut? o întreabă încet, printre dinţi.

— Iubitule, nu-i adevărat. N-am făcut ce a spus Jake.

Eu una nu o cred nici negru sub unghie, însă de Jay nu ştiu ce să spun. Cândva mi-a dovedit că mai există un strop de încredere pentru ea. Care, se pare, se duce pe Apa Sâmbetei într-o clipită.

Palma pe care Davis i-o dă e una răsunătoare şi cauzatoare de steluţe verzi. Pot simţi pe obrazul meu durerea, luându-mă doar după sunetul pe care îl produce contactul dintre pielea palmei lui cu obrazul acesteia.

Dalia aterizează chiar în braţele mele, înghenunchiind lângă scaunul pe care stau. Ce ironic. A ajuns exact unde voiam să ajungă. Izbucnirea ei în plâns mă lasă rece, pe

când celorlalţi prezenţi le scoate câte un sunet de uluire şi surprindere. Urechile mele prind momentul când şuşotelile dintre ei explodează şi niciunul nu pare să-l critice pe Davis pentru acţiunea la care a decurs. Mai precis, niciunul nu a uitat de cei trei elevi care au murit din cauza ei.

O greaţă teribilă îmi strânge stomacul şi scutur din mâini scârbită până când Jake se hotărăşte să o ia pe Dalia de pe mine. Imediat ce sunt eliberată, sar din picioare şi mă retrag în spatele lui Davis, prinzându-l de braţ. La cum arată, e în stare să o omoare, dar, oricât de mult aş vrea să văd asta, încep să-l trag după mine.

Abia când ieşim din sala de sport, îl întorc cu faţa ca să-l privesc. Scânteia criminală din ochii lui e încă prezentă.

— Ţi-am spus că e sărită.

Surprinzându-mă, Davis chicoteşte amar şi îşi dă ochii peste cap, apoi spune:

— Îmi pare rău că nu te-am crezut pe cuvânt. Credeam că vorbeşte gelozia din tine.

— Păi, vorbea şi ea peste mine. Nu e cazul să-mi pupi picioarele acum şi să mă venerezi. Eşti iertat.

Pufnesc şi flutur din mână, smulgându-i un râset adevărat.

— Mereu plină de tine.

— Oricum, ce o să se întâmple cu ea?

Ridică nepăsător din umeri.

— Sincer, habar n-am, dar n-o să mai bântuie pe aici. În plus, sunt sigur că o să ţi se retragă exmatricularea. Dalia o să fie găsită cu probleme psihice, iar pumnul pe care l-a încasat de la tine o să fie considerat în legitimă apărare.

— Asta înseamnă că rămân? mă mir eu.

— Vom afla.

Sunetul urmat vine de la telefonul lui mobil, pe care îl scoate din buzunarul din spate al pantalonilor. Îl priveşte atent şi, oricât aş vrea să-i invadez intimitatea şi să trag cu

ochiul, aştept să-mi spună el.

— Se pare că fratele tău e de aceeaşi părere ca şi mine. A aflat înaintea noastră de isprava Daliei. Acum organizează o festivitate şi eşti invitată. Shannon o să-ţi aducă costumaţia.

— Ce festivitate? Pentru ce?

Ridică din umeri şi se îndepărtează, iar Maddy apare brusc lângă mine. O privesc nedumerită, dar dacă mă iau după expresia ei, e la fel de paralelă ca şi mine.

Aşa cum Davis mi-a spus, Shannon îmi aduce costumaţia şi mi-o pune pe pat. E compusă dintr-o pereche de pantaloni şi un sacou tipic de un verde închis – care nu-mi place. E aproape la fel ca cel pe care l-am purtat la şedinţă, doar că e puţin mai sofisticat şi mai... de fete. Mă uit strâmb la el şi oftez. Nu înţeleg de ce trebuie să port asta.

— Anna, rosteşte sora Davis şi se apropie de mine. Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Mi-ai salvat fratele.

— Nu am făcut-o pentru tine, recunosc eu. Dar cu plăcere.

Shannon oftează, apoi adaugă:

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am comportat cu tine. Nu am avut niciun motiv plauzibil pentru care să fac asta, doar că... nu ştiu, cred că am fost puţin geloasă. Abia ai apărut şi deja ai captat atenţia familiei mele. Nu mi se părea corect să roiască toţi în jurul tău, doar pentru că eşti cine eşti. Evenimentele petrecute m-au făcut să înţeleg că meriţi din plin toată atenţia.

— Exagerezi, pufnesc. Mă iubesc pentru că sunt blondă.

Comentariul meu o face să râdă.

— Da, sigur de-asta. În sfârşit, sper că îmi poţi ierta obrăznicia.

— Tu eşti obraznică? râd şi eu. Atunci, cu ce sunt? Mi-am luat la pedepse de când sunt aici, încât am început să mă obişnuiesc cu asta. Dorm cu papucii sub pat, să fiu pregătită în caz că Davis dă buzna peste mine, să mă urecheze. Dar... eşti iertată. În ultimele zile, am iertat la oameni de m-am plictisit.

— Obişnuieşte-te cu asta, îmi zice, apropiindu-se de uşă. Jay o dă des în bară.

De îndată ce Shannon părăseşte cabana, mă întorc sceptică spre costumul de pe pat. Nu-mi închipui cum o să intru în el. Doar analizându-l, îmi dau seama că e cu un număr mai mic.

Ridic din umeri şi îl apuc. Arunc sacoul pe pat şi mă pregătesc să îmbrac pantalonii. Mai exact, mă pregătesc să mă lupt cu ei. Nu sunt dintr-un material elastic, ca să se întindă pe aripioarele pe care le-am căpătat de când m-am pus pe mâncat carne. Iniţial, am făcut-o de ciudă, nu ca să mă îngraş şi, nici dacă vreau, nu-mi pot scoate din cap comentariile lui Maddy şi ale lui Davis, privind fundul meu.

Îi strecor uşor pe picioare, apoi mă întind pe pat, ca să le închei mai uşor nasturele şi trec la cămaşă. Asta, cel puţin, îmi vine fără prea multe bătăi de cap.

Cu coafura nu mă strofoc deloc. Fiind prea scurt să-l prind în coc, îl leg cum pot într-o coadă de cal, ajutându-mă de câteva agrafe ca să potolesc şuviţele rebele. Îmi trântesc chipiul miliar în cap şi îmi înşfac sacoul de pe pat, ca să completez ţinuta.

Cel puţin arăt cu o idee mai bine ca data trecută.

Trag aer adânc în piept şi nici nu ştiu cum ies pe uşă. Îl salut în treacăt pe Cole – care continuă să se amuze de ţinuta mea – şi intru în clădirea principală. Mai mulţi elevi se opresc din mers şi mă privesc cu ochi măriţi. Îmi îndrept postura şi ridic uşor bărbia, continuându-mi drumul spre sala de conferinţe.

Davis mă aşteaptă chiar la uşă şi imediat ce ajung în dreptul lui, îmi las umerii să cadă. Ignor faptul că râde şi el de mine.

— Acum îmi spui şi mie de ce m-am îmbrăcat ca un clovn?

Chicoteşte.

— Ai răbdare şi nu mai fii curioasă. Curiozitatea a omorât pisica.

Îmi dau ochii peste cap. El este total relaxat şi chiar nu are de ce să nu fie. Nu el este îmbrăcat ca un maimuţoi.

— A omorât-o de a luat-o naiba!

Îşi trece o mână peste spatele meu şi mă conduce înăuntru. Sala e arhiplină şi încă se fac pregătiri. Pe mini-scena din faţă, Keira şi cei doi bărbaţi din Consiliul Superior au o discuţie aprinsă, toţi fiind îmbrăcaţi la fel ca mine. Până şi Davis are un costum asemănător, dar pe el chiar îl prinde.

Ce naiba?

— Dacă nu îmi spui repede ce se întâmplă, o să leşin de la emoţii, bombăn spre Corb.

Expresia lui fericită se transformă rapid şi ajunge să mă privească îngrijorat.

— Ţi-e rău?

— Nu, dar am o gaură în stomac cât Marele Canion.

— Ba nu, cred că ţi-e foame, îmi şuşoteşte înapoi.

Îmi face cu ochiul complice, iar eu mă strâmb. Are dreptate, mi-e foame. În ultimele zile n-am înghiţit mare lucru.

— Nu-mi mai vorbi de parcă sunt un bebeluş! îl apostrofez.

Faţa lui Davis se schimonoseşte într-o strâmbătură copilărească. Oftând, îmi aranjez chipiul pe cap şi Davis mă împinge spre mini-scenă, la semnul lui Austin. Urc treapta care mă ridică mai sus şi mă poziţionez în stânga

instructorului meu, cu fața spre public.

Trebuie să o spun din nou: ce naiba se petrece?! Sunt singurul elev care stă cățărat pe mini-scenă și chiar mă întreb dacă nu cumva asta e vreun fel de festivitate prin care se anunță că mi se retrage exmatricularea. Atâta tam-tam pentru nimic.

Cei trei membrii al Consiliului Superior se opresc înaintea noastră. Îmi îndrept degetele de la mâna dreaptă și o duc la tâmplă, salutând în același timp cu Davis. Măcar atât țin minte din toată instrucția pe care am primit-o.

— Pe loc repaus, cadet!

Austin îmi zâmbește prietenos, dar nu-i răspund. E interzis prin Codul Regulilor să arăt afecțiune unui cadru militar, indiferent de natura relației noastre în afara programului. Bineînțeles că am încălcat regula asta de atâtea ori, încât nici nu-mi amintesc. Eu și Davis am fost prieteni încă de la început, cu toate că a vrut sau nu.

Fratele meu, care se întâmplă să fie General, face un pas în fața lui Davis – care a rămas înțepenit în aceeași poziție, cu mâna la tâmplă.

— Pe loc repaus, îi spune și acestuia. Sergent Jayden Davis, pentru dedicarea și seriozitatea cu care își exerciți slujba în folosul Armatei Statelor Unite ale Americii, te ridic la gradul de Sergent Major.

Îmi simt genunchii tremurând de emoții și mai că mă pun pe bocit de mândrie, când Austin întinde brațul spre Jake și ia insigna asezată pe pernuța de catifea. Ochii mi se opresc pe cealaltă insignă și nu surprind momentul când fratele meu i-o agață în piept.

Sunt copleșită de amalgamul de sentimente care mă ia pe nepregătite; nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

Imediat ce termină cu Davis, Austin face un pas în lateral, ajungând în fața mea. Zâmbind, îmi șoptește:

— Acum nu știu dacă e cazul să-ți spun Montgomery sau

Fast, îmi şopteşte el. Dar ţinând cont că eşti Montgomery aici, îţi voi spune aşa.

Inspir din nou şi mă uit la Jay. Acesta îmi zâmbeşte strâmb, dar mândru.

— Domnişoară Gloria Montgomery, începe fratele meu să vorbească, pentru curajul şi devotamentul de care ai dat dovadă, pentru că ai salvat viaţa instructorului tău şi a unui General, pe lângă vieţile colegilor tăi, fără să-ţi pese de consecinţe, retrag decizia de exmatriculare şi te ridic la gradul de Caporal.

Îmi abţin urletul de victorie şi fac un dans al fericirii în sinea mea, cât Austin îmi prinde insigna în gulerul sacoului. Emoţionată până în măduva oaselor, îi strâng mâna buimacă, când o întinde spre mine. Sunt pe punctul de a plânge de-a binelea.

— Felicitări, Anna! Sper să ai o viaţă lungă şi plină de bucurii.

Îi mulţumesc cu o bâiguitură, apoi se apropie de Davis. Îi strânge şi lui mâna, în timp ce eu le-o strâng lui Jake şi Keirei.

— Jay, ai făcut o treabă minunată cu creşterea surorii mele. Ai avut dreptate, până la urmă. I-a făcut bine singurătatea.

— Nu mai spune, o să i se urce la cap.

Amândoi râd, iar eu fac o faţă consternată. Austin şi cei doi colegi ai săi părăsesc mini-scena şi mă întorc spre Corb, emoţionată până la lacrimi. Îmi frec pleoapele cu podurile palmelor şi el mă strânge în braţe.

— Felicitări, iubito!

— Nu înţeleg, mormăi cu nasul în pieptul lui. Am fost rea, ţi-am făcut o mie de nervi, am încălcat până şi regulile care nu există! Cum am ajuns aici?

— Cred că ştim amândoi cum. Mi-ai salvat viaţa de două ori.

— Și tot din cauza mea ai fost în pericol.

Chicotind, mă eliberează și face un pas în spate. Lumea se holbează la noi.

— Anna, detaliile sunt irelevante. Tocmai ai înaintat în grad. Asta înseamnă că o să ne tutuim?

— Nu o facem deja? Ar fi ciudat să strig după tine „domnule Sergent Major și plin de el".

— Oricum, îmi spui așa pe la spate, te știu eu. O să fii un Caporal enervant.

Ca-ntotdeauna.

*

Deși aud goarnele răsunând, nu cutez să mă trezesc. E prea cald și prea bine ca să mă mișc vreun centimetru din brațele care mă țin strâns. Davis se foiește și îi simt zâmbetul când mă sărută pe umăr.

— 'Neața, domnișoară Caporal.

— Corbule, acum ar trebui să-mi aduci cafeaua la pat. Am reușit o performanță la care nici nu visam, mormăi cu ochii închiși. Sau cel puțin să mă lași să am un somn mai lung.

Chicotește și se rostogolește pe saltea, ca să ajungă la marginea ei. Mă întorc și eu pe spate și îl privesc cum se ridică și înaintează spre ușă.

— Vii sau mai stai să lenevești?

— Unde să vin? întreb nedumerită.

— La antrenament. Asta dacă vrei să vezi ce ți-am pregătit.

Ce mi-a pregătit? Mă uit confuză la el, însă acesta îmi zâmbește inocent și ridică din umeri. După câte observ, nu are de gând să-mi spună ceva, așa că aștept, deși mă roade

curiozitatea.

Cincisprezece minute mai târziu sunt gata echipată pentru primul antrenament din zi. Prima oară îmi scot capul prin ușa întredeschisă și mi-l bag la loc la fel de repede. Doi baieți trec chiar în momentul acesta prin fața cabanei și pot să spun că sunt a naibii de norocoasă că nu m-au văzut.

— O să-i spun lui Morris să-mi facă o ușă în spate, bombăne corbul în spatele meu.

Așteaptă de ceva timp să ies, doar că nu am avut ocazia. Deja începe să mă calce pe nervi tot jocul ăsta de-a v-ați ascunselea.

— Deseară dorm în cabana mea, spun convinsă. Și mâine seară. Și poimâine seară, și...

— Ușor! mi-o taie el. Te-ai plictisit să dormi cu mine?

Îmi arcuiesc o sprânceană sceptică.

— M-am plictisit să plec pe furiș și să mă uit peste umăr, ca să verific dacă mă vede cineva. Davis, trebuie să facem ceva! Nu o putem ține așa timp de patru ani. O să înnebunesc!

Jay mă privește cu compătimire. Știe și el cum mă simt de fiecare dată când trebuie să mă furișez *în* și *din* cabana lui, dar mai știe și că nu are ce să facă. Știu și eu asta, doar că sunt prea încăpățânată să o accept.

— Or să se schimbe lucrurile. Doar ai răbdare.

Nu prea am ce să mai zic, așa că doar încuviințez din cap. Reușesc într-un final să ies din cabană, dar asta doar după ce a început antrenamentul. Davis a plecat înaintea mea și cu toate că „am întârziat", nu-mi spune nimic. Mă aliniez între Edward și Nate și ignor privirile lor confuze. Amândoi se așteaptă sa fiu pedepsită.

Ceea ce mă diferențează de toți este insigna agățată de hanorac – pe care o port cu mândrie. Se pare că sunt singura care a reușit performanța de a înainta în grad atât

de devreme. Până şi la Davis a durat mai mult.

— Montgomery. O întârziată, ca de obicei.

Chicotesc în sinea mea. Acum sunt sigură că o spune doar din cauza colegilor mei.

— Îmi pare rău, domnule Davis. Nu-mi găseam un bocanc.

Mai bine zis, ocazia.

— Nu e de mirare, însă nu e vina mea că eşti tu o împrăştiată. Ar trebui să ştii unde ţi le pui, ca să ştii de unde să ţi le iei şi să nu mai întârzii la antrenamentul meu, pentru că o să dau cu tine de toţi pereţii!

— Am înţeles, domnule. Mă scuzaţi.

Îmi muşc buzele ca să nu râd, îmi îndrept spatele şi, ducându-mi o mână la tâmplă, îl salut milităreşte. Bineînţeles, ştie prea bine că îl iau peste picior.

Davis clatină din cap şi oftează ca şi cum ar avea o greutate pe suflet. Îşi mută privirea de pe mine şi o plimbă peste ceilalţi, începând să vorbească:

— Cum ştiţi cu toţii, domnişoara Montgomery a primit rangul de Caporal după ce ne-a salvat fundurile din cantină, folosindu-se doar de un amărât de cercel. După cum spun regulile campusului, cel care este ridicat în grad primeşte ca sarcină conducerea mai multor antrenamente sub supravegherea instructorului, pe baza cărora se poate discuta mai apoi despre un posibil loc de muncă la Academie, imediat după absolvire.

Deja înghit în sec. Ceea ce îmi spune Corbul, reprezintă visul pe care am început să-l am de curând şi simt cum emoţiile pun stăpânire pe mine. Nu-mi închipui cum o să conduc eu un antrenament, dar ştiu că o să-l transform într-un dezastru. Am înclinaţia spre rele.

— Montgomery, vino în faţă!

Flutur din cap în semn că n-am de gând să mă clintesc.

— Haide odată!

Rămân pe loc, cu toate că acesta mârâie deja. Se apropie de mine iritat și mă târăște după el, la propriu. Se oprește, mă răsucește cu fața spre colegi și simt cum îmi vine să leșin. Toți se uită la mine.

— De când aștept momentul ăsta! exclamă Davis amuzat, frecându-și palmele una de alta. O să conduci antrenamentul, iar eu îți iau locul în rând. Să vedem cum te descurci cu un elev năzdrăvan!

Cu ochii cât două cepe, îl urmăresc cum se poziționează între Edward și Nate și își prinde mâinile la spate, cu o mină inocentă. Se leagănă și pe călcâie ca să-mi facă ciudă.

Îl înjur în gând și inspir adânc, încercând să-mi capăt curajul să vorbesc. Nu durează prea mult.

— Jay Davis! mă trezesc urlând. Ce-i cu părul ăla?! Tu nu vezi că îți intră în ochi?

— Pof...

— Niciun „poftim?"! Treci aici!

Cu o mină nervoasă îi indic cu degetul locul de lângă mine și, bătând din picior, aștept să execute ordinul. În timp ce ceilalți râd de se prăpădesc, corbul pare să fie mai mult decât oripilat de tupeul meu.

— Tu n-auzi?! Și ce stai așa, ca o baghetă? Poziția normală e cea de covrig.

Umflat și el de râs, se apropie de mine când îi cer din nou. Ca de obicei și cum el o făcea, încerc să-i caut și eu nod în papură.

— Tu cu înălțimea asta vrei la Academia militară? Dacă aveam nevoie de un om care să ne schimbe neoanele, angajam unul calificat!

— Anna, ce faci? mă întreabă în șoaptă, ușor jenat.

— Ți-o întorc. Apleacă-te!

Execută ordinul mai repede decât m-aș fi așteptat. Am crezut că el trebuie să joace rolul meu. Clatin din cap și scot un ac de păr din coc, apoi răsucesc pe deget suviețele

care-i intră în ochi și le prind înainte să se retragă.

— Mult mai bine.

Își ridică mâna să îl scoată, dar îl opresc la timp.

— Nici să nu îndrăznești! Vrei să te pun să cureți fiecare colțișor al bibliotecii, doar pentru că ai scos o amărâtă de agrafă din păr?

— Ok, nu astfel mi-am imaginat că o să fie, râde el.

Deși îmi vine să izbucnesc într-un râs haotic, îmi strâng buzele și, arătându-i cu degetul spre grupă, îi zic:

— Acum du-te înapoi în linie, înainte să-ți îndes vreo două șuturi în fund!

Nu se sfiește nicio clipă să-mi facă jocul și, păstrând agrafa, se întoarce la locul său. Ia poziția de drepți, apoi se apleacă spre Edward și îi șușotește ceva. Când râd amândoi, îmi dau seama că tocmai și-a intrat în rol.

— Nici musca să nu o mai aud, huliganilor! Davis, cum îl cheamă pe Edward? Numele de familie mă interesează.

Acesta nici nu se obosește să-mi dea un răspuns și acum îmi dau și eu seama ce durere în fund puteam să fiu. Și acum sunt uneori.

— Pentru început, vreau să alergați zece ture de teren. Poate așa vă trece cheful de vorbit. Dacă vreți să bârfiți, mergeți la o cafea!

— Domnișoară Montgomery?

Corbul ridică două degete, ca la grădiniță. E de-a dreptul hilar.

— Ce vrei, vierme?!

— Pot să mă duc la baie?

Edward chicotește cot la cot cu el.

— Cinșpe' ture pentru voi doi! îi anunț. Fără nici o pauză, firește! Vreau să vă văd limbile ieșind din gură, până la brâu!

— Dar...

— Douăzeci de ture, Davis, pentru gura ta spartă!

— Dom...

— Douăzeci și una.

— Glo...

— Douăzeci și două, i-o tai. Continuă tot așa și o să alergi vreo cincizeci de ani.

Își dă ochii peste cap. S-a prins și el că vreau să mă răzbun.

Toți pornesc în pas alergător și, în sfârșit, îmi permit să mă așez pe bancă și să mă uit cum alții muncesc. Viața de instructor e mai frumoasă decât am crezut și chiar vreau să iau în calcul un posibil loc de muncă aici, dacă mi se oferă. Așa voi fi mereu în locul pe care am început să-l iubesc, dar și lângă Davis.

Râd amuzată când îl văd pe Corb alergând în același pas cu elevii la care urla până ieri. Astăzi totul a luat o întorsătură care îmi convine, însă știu că nu va ține mult și mi-o voi lua pe coajă din cauza tratamentului pe care i l-am aplicat. Ridic din umeri. Măcar acum să mă bucur și eu!

Când grupa ajunge în dreptul meu, îl opresc pe Davis. Îi fac semn din deget să se apropie de mine în timp ce toți ceilalți continuă.

— Gloria, nu astfel mi-am imaginat antrenamentul, se plânge el.

— Domnișoara Montgomery pentru tine, neobrăzatule! Mișcă și fă niște flotări! Repede, că n-am timp!

— Glumești! pufăie.

— Arăt ca și cum vreau să o fac pe bufonul? îl întreb ironic, arătând cu un gest teatral spre fata mea. Flotări, acum!

Intrându-mi în joc și de data asta, corbul ia poziția de flotări. Spre deosebire de mine, poziția lui e demnă de pozat. E perfectă și nu mă miră.

— Câte? mă întreabă amuzat.

— Cât mai multe! Îţi spun eu când să te opreşti. Cam pe la miezul nopţii, oricum.

Înjură în bărbie şi face flotările cu o rapiditate care mă ameţeşte. Mi-e cam imposibil să-i găsesc nereguli.

—Asta e flotare? ţip dintr-odată. Asta nu e flotare! Arăţi de parcă vrei să culegi flori!

— Fii serioasă! comentează. Nici până la sfârşitul liceului nu o să reuşeşti să le faci ca mine.

Pufnesc.

— Nici măcar nu te-ai pus în poziţia corectă. În primul rând, mâinile le îndoi de la cot, fundul în sus şi bărbia în piept!

Se uită chiorâş la mine.

— Aşa le faci tu!

— Şi aşa e corect! sar cu gura. Fundul sus, craiule!

Îl lovesc peste fund şi îl aud pufnind.

— Domnişoară Montgomery, vreţi să fac „plângere" la conducerea liceului şi să zic că mă abuzaţi? Cum puteţi să mă atingeţi? Am cinşpe' ani!

— Pe un picior, râd eu.

Davis icneşte şi se opreşte, ridicându-se în genunchi.

— Tu tocmai m-ai făcut bătrân?

— Voiai să îţi spun că ai cinşpe' ani de închisoare şi să te fac puşcăriaş? Dă-i drumul la flotări şi taci din gură! Vorbeşti ca o moară stricată!

Îşi reia poziţia şi execută flotările în timp ce eu mă aşez în poziţie turcească chiar în faţa lui şi îl privesc amuzată. Nu credeam că o să văd asta vreodată!

— Câte am până acum? întreabă.

— Dracu' ştie! Ce, eu le-am numărat? Pe mine nu mă interesează câte faci, ci cum le faci! Şi le faci prost! Ridică-ţi fundul!

— Asta e o treabă pentru tine, iubito. Mai bine te-aş învăţa să faci tu flotări, nu să le fac eu!

— Nu mai comenta, cadet! Să nu crezi vreun moment că, dacă ai doi metri, nu o să te bat ca pe covoare. Praf te fac! *Te mato*, dacă mă înțelegi.

Chicotește amuzat și se întinde pe burtă cât e el de lung.

— Iubito, în loc să-mi vorbești limbi străine, mai bine te-ai întinde lângă mine, ca să faci și tu.

— Vezi că te scalpez, neruşinatule! Ai cinşpe' ani şi continui să îmi faci propuneri deocheate!

Dispoziția lui se schimbă şi ajunge să mă privească înfumurat. Ăsta e un subiect pe care încearcă să-l evite mai ceva ca un virgin.

— Sincer, uneori chiar îmi faci viața imposibilă.

— Ți-o faci singur, dragule. Tu ești ăla care fuge de mine ca de bube dulci.

— Pentru că e prea devreme pentru asta. Suntem împreună de prea puțin timp.

— Și?

— Niciun „și", Anna. Așteptăm. Prima oară trebuie să avem încredere deplină unul în altul și în relația noastră.

Zâmbește, iar eu oftez. Nu-l conving nici dacă folosesc tactica lui Maddy.

— Te învăț să faci flotări? mă întreabă la un moment dat.

Privesc peste el, la grupa care încă aleargă și încuviințez din cap. Nu o să pară nimic suspect, ținând cont că eu conduc antrenamentul astăzi.

Mă ridic din șezut și mă poziționez. Bombănind. Davis își vâră un braț sub mine și mă ridică mai mult, apoi îmi explică cum să-mi țin brațele și cum să stau în vârful picioarelor.

— Gloria, am zis „picioare apropiate", nu „picioare depărtate"! Chiar nu știi diferența?

— Nu când sunt cu tine, se pare.

Îmi lipesc picioarele și privesc în sus spre el.

— Să zicem că e bine, mormăie.

— Să zicem?! Dar ce are poziţia mea?

— Păi, cum să-ţi zic? Arăţi de parcă ai o sfoară prinsă de brâu şi atârni de un copac. Eşti perfect...

Flutură din mână, strâmbându-se.

— Ok, nici nu ştiu ce formă geometrică ai. Îndreaptă-ţi spatele!

— E drept, la dracu'! Mă înveţi odată să fac flotări sau facem matematica acum?

Davis pufăie şi o lasă baltă. Mă las spre pământ şi ţipătul lui mă face să tresar atât de tare, încât braţele îmi cedează.

— Ce e asta?! Asta nu e flotare!

— Îţi baţi joc de mine?! mârâi la el. E flotare marca Fast, ce ştii tu? Flotările mele sunt speciale. Auzi? Dar parcă eu eram instructor. Puţin respect, cadet!

Mă ridic şi mă aşez în şezut pe zăpadă, ignorând răceala ei şi faptul că mi-au îngheţat toate organele şi mă uit la el cu o privire care prevesteşte o „ceartă" ca la carte.

— Nu am nevoie de flotări ca să pot absolvi şi tu eşti cel care ar trebui să le facă! Ei drăcie, aproape m-ai păcălit!

Jay izbucneşte în râs şi mă scutur nervoasă de zăpadă.

Imediat după antrenament, mă schimb în uniforma şcolară şi mă opresc în dreptul dulapului meu pentru a-mi lua cartea de matematică.

— Domnişoara Montgomery?

Mă întorc uimită spre directorul Morris. Continuă să-mi spună pe celălalt nume când ne poate auzi oricine, ca acum. Coridorul e plin.

— Da?

— Crezi că poţi întârzia cinci minute la primul curs ca să vorbim despre ceva?

Îmi mijesc ochii suspicioasă.

— Dumneavoastră să-mi spuneţi dacă pot sau nu să

lipsesc cinci minute.

Bufnește scurt, apoi îmi face semn să îl urmez. Mă conduce spre biroul lui Davis, dar ne oprim în fața ușii de lângă. Aștept cât de răbdătoare pot să-mi spună despre ce e vorba. Morris descuie ușa cu mișcări încete, apoi o împinge puțin și mă pofțește înăuntru.

Nedumerită, rămân în centrul încăperii și privesc în jur. Înțeleg că e loc proaspăt renovat pentru că încă miroase a vopsea și a mobilă nouă.

Spre deosebire de celelalte birouri pe care le-am văzut în Academie, acesta e oarecum diferit. Mobilierul nu e maroniu ca în restul cazurilor, ci alb și elegant, special făcut pentru o femeie. Mi-e imposibil să nu-mi dau seama de asta și mă întreb dacă nu cumva va apărea un nou personaj. Să se întoarcă Dalia? Nu prea cred. E închisă la ospiciu.

— Ce căutăm aici, domnule Morris?

— Păi, având în vedere că ești Caporal acum, vei avea propriul birou. Și în caz că ai nevoie de ceva, ușa aceea o folosești ca să intri la Jay în birou și să te lămurească.

Îmi indică cu degetul spre o ușă din stânga biroului și îmi salt surprinsă sprâncenele. Adevărul e că nu înțeleg pe deplin ceea ce se întâmplă.

— De ce aș avea nevoie de un birou? întreb și mai nedumerită.

Morris zâmbește și face un pas spre mine, ajungând acum în față.

— Domnișoară Fast, amândoi știm foarte bine că nu vei părăsi Academia decât la pensie, îmi răspunde cu o notă de amuzament în glas. Astea sunt procedurile. Odată ce Davis te-a inclus în program și, practic, ai condus primul antrenament, putem spune că faci deja parte din lista cadrelor didactice. Bineînțeles, deocamdată nu se pune problema de asta, dar ca să fiu sincer, trebuie să ai un

loc al tău în care să te ascunzi de Davis.

Chicotim la unison și mă îndeamnă cu un gest al mâinii să deschid ușa care dă în biroul lui Davis – ceea ce și fac. Corbul stă trântit pe scaunul lui rotativ din piele neagră și mă privește acum uluit. Cel mai probabil, nu știa de noul meu lăcaș de cult.

— Ce faci acolo?

— Păi, m-am gândit că, dacă nu sunt bună la făcut flotări, să mă reprofilez. De azi înainte voi fi Testator de uși.

— Testa-cum?

Se ridică în picioare și vine agale spre mine. Îl observă și pe Morris, într-un final și își mijește ochii.

— Trebuia să mă aștept că e numai mâna ta la mijloc, îi replică țâfnos și îi strânge mâna.

— Ce să fac? râde unchiul. Mai am câțiva ani până ies la pensie și mă gândeam să mă distrez și eu puțin și să mă asigur că domnișoara de față îți va face viața un calvar.

Amândoi mă privesc amuzați și Davis îmi mângâie pentru o clipă părul.

— Deja mi-o face.

Îi arunc o căutătură urâtă și mă adresez lui Morris:

— Bine ai făcut! Îți mulțumesc din suflet. Am de gând să îl pun cu botul pe labe în decursul săptămânii acesteia.

— Ești foarte optimistă pentru un metru și jumătate! mă ia corbul peste picior.

— În mine clocotește un metru și jumătate de furie, așa că ai grijă, îl avertizez. Nici nu știi când explodez.

Directorul Morris părăsește biroul râzând și rămân doar eu și Davis – care ne amenințăm din priviri. Dacă o uitătură ar putea provoca dureri, se zvârcolea în chinuri.

— Deci, începe el să vorbească după câteva minute de tăcere. Ai un birou. Personal. Doar al tău. Lângă al meu. Adică, fix lângă al meu. Și mai ai și o ușă.

— Da, am și sunt mândră de ele. Am și o fereastră.

— Văd. Dar mai ales, ai încă o ușă care întâmplător dă în biroul meu și pe care trebuie să o zidesc neapărat.

Clatin din cap, apoi mă încrunt.

— Să înțeleg că nu te bucuri de prezența mea? Dacă nu, îmi pot lua biroul și mă pot muta. Așa nu o să aud când o să-ți aduci amantele.

Cu aceea alură arogantă pe care o abordează mereu când e vorba despre vreo posibilă greșeală de-a lui, își arcuiește delicat o sprânceană și mă privește sceptic. Intenționat îl imit, doar că eu îmi mai pun și mâinile în șolduri.

— Vino aici, taifunule! exclamă și mă înșfacă. Amante zici? Niciodată nu am avut amantă.

— Ești sigur? Ia mai gândește-te. Cafenea, roșcată cu cracii lungi și cine mai știe câte au mai fost? Să înțeleg că nu erau un fel de amante, ci doar împărțeați toți o figură geometrică frumoasă a dragostei?

Amuzat, mă sărută pe vârful nasului și spune:

— Dacă m-aș gândi logic, Dalia a fost amanta din toată povestea.

— Deci, recunoști că ai înșelat-o.

Îmi mușc interiorul obrazului și mă retrag din brațele lui, pășind galeșă pe parchetul nou. Mă apropii de birou și privesc lung suportul de creioane aflat chiar lângă tastatura computerului. Nu calculez în minte de două ori, că îl și apuc și îl arunc după el. Se ferește la mustață și îmi aruncă o uitătură confuză.

— Pentru ce a fost asta? vrea el să știe.

— Îmi trebuie vreun motiv anume pentru care să te bat? Sau să-ți reamintesc cât mai alergat tu de la începutul anului?

Își scărpină ceafa încurcat și întreabă iar:

— Și chiar trebuie să te răzbuni?

— Sunt femeie, zic și ridic din umeri. O femeie n-are

nevoie de motiv ca să-şi cotonogească iubiţii. În plus, ne place să ne răzbunăm aşa, fără motiv.

Apuc şi micuţa vază cu orhidee de pe birou şi îmi închid un ochi, ca să-l ţintesc. Davis se muta de pe o parte pe alta, căutând să mă deruteze, dar tot îl lovesc peste picioare. Scânceşte şi îmi abţin un râset.

— Au! Vrei să mă ologeşti, nebuno?!

Gura mi se întredeschide de uimire când aud apelativul pe care îl foloseşte. Dacă până acum a fost un fel de joacă – doar pentru că îmi place să sparg chestii – acum totul e serios.

Mă apropii de el încet, încercând să-mi stăpânesc nervii. Corbul rămâne pe loc şi cel mai probabil crede că am de gând să-l sărut pentru prostia pe care a scos-o pe gură. Mă opresc chiar lângă el şi îmi muşc buza languros, asigurându-mă că îl fac atent. Ochii îi scelipesc şi pe buzele lui apare un mic zâmbet.

Cu degete dibace îi desfac cureaua înainte să reacţioneze şi o scot din găici, apoi o adun şi tun dintr-odată:

— Cum m-ai făcut?!

Înghite în sec, uitându-se atent la degetele mele cum mângâie pielea fină a curelei.

— Iubito, doar nu ai de gând să mă baţi cu aia, nu?

— Nu, Davis! Am de gând să te mângâi cu ea, Corb nesuferit şi arţăgos!

Înainte să apuc să-l şi lovesc, dispare brusc din faţa mea şi mă răsucesc pe călcâie. Acum e în spatele biroului şi mă urmăreşte oarecum înspăimântat.

— Iubito, ştii că te iubesc, nu?

Se uită la mine cu ochii măriţi şi mai înghite o dată în sec.

— Şi eu, dragă. Dar în felul meu! Acum fii bărbat şi mişcă-te aici!

Îi indic cu degetul locul de lângă mine şi clatină hotărât din cap.

— Davis, nu suntem într-un episod cu Tom și Jerry! Vino odată! Dacă te bat, numai dungi te fac!

Clipește des și își schimbă brusc atitudinea. Cu un nou tupeu, își propteşte palmele de birou și mă privește în așa fel, încât zici că mă provoacă să-l caftesc.

— Anna, uiți mereu că ești cât o gumă de mestecat. Ce ar fi să lași cureaua aia jos înainte să te răneşti și să mă îmbrățișezi, în schimb?

— Iar cu zic să vii aici, până nu te bag la regim. Corbule și nu glumesc deloc. Nici nu te las să mă mai atingi! Nu că ai fi făcut-o prea mult până acum. Și nici dacă ai vrea, n-ai să mai primești, pentru că nu mai vreau eu.

Îmi muşc obrazul pe interior, încercând să îmi abțin râsetul când acesta mă privește îngrozit.

— Tu glumești! exclamă și trânteşte iar palmele de birou.

— Arăt de parcă aș glumi?! Treci aici, Davis! Ai douăzeci și patru de ani, la naiba! Ți-e frică de o curea micuță?

Ridic cureaua la nivelul feței mele și o analizez minuțios. Arată bine acum, dar nu știu sigur cum va arăta după ce am să o folosesc pe fundul nesuferit al corbului.

Pentru câteva momente pare nehotărât, dar într-un final ajunge în fața mea și se înfoaie ca un păun gata de luptă.

— Vrei să ne batem?

— Jayden, încetează! Eu îți voi fi călău!

— Ești cam plină de tupeu, pitic de grădină. Și lasă luptele pe seama profesioniștilor. Noi doi ne putem lupta altfel.

Ridică din sprâncene în repetate rânduri și zâmbește maliţios. Îmi dau seama că îi trec multe prin cap și că e o metodă de distragere.

— Și cam cum ne putem lupta noi?

Își muşcă buza inferioară și îmi răspunde:

— Într-un fel mai... erotic?

— Te crezi vreun Christian Grey? Lasă erotismul pentru cine se pricepe.

Îi fac complice cu ochiul şi plec din calea lui când îşi întinde braţele să mă înşface.

— Ei, drăcie, ce obraznică eşti!

Chicotesc şi mă las intenţionat prinsă şi manipulată. Davis mă răsuceşte şi mă manevrează cum doreşte, până când ajunge să mă izbească de uşă, fix când cineva vrea să intre.

— Aştepţi pe cineva? mă întreabă şi se îndepărtează puţin de mine.

Dacă mă iau după privirea lui, aş crede că tocmai i s-a activat gelozia. Mă priveşte suspicios, cu ochii mijiţi şi cu o sprânceană arcuită în modul acela care mă face să înţeleg că am dat de necazuri, dacă se află un bărbat dincolo de uşă.

— Ia cureaua şi puneţi-o mai repede, Grey, şi lasă vrăjeala!

Bombănind în bărbie, se îndepărtează, îşi ia cureaua de jos şi dispare în biroul lui, folosind uşa de rezervă. Îmi netezesc fusta şi, în sfârşit, îmi fac curaj să răspund persoanei insistente care mi-a tulburat liniştea.

Sau gălăgia.

— Intră!

Când Holly îşi vâră capul înăuntru, gura mi se arcuieşte într-un zâmbet de încântare. Nu-mi vine să cred că e aici; chiar plănuiam să-i fac o altă vizită cât de curând.

— Am auzit că am pierdut o festivitate importantă, îmi zice când intră şi închide uşa după ea. Totul s-a întâmplat prea repede şi nu am apucat să vin. Felicitări, Anna.

Mă îmbrăţişează strâns şi, ca data trecută, mă fac moale în braţele ei, tremurând de emoţii. Bănuiesc că aşa o să fie mereu când o să-i văd chipul. Îmi voi aduce aminte,

inevitabil, de mama.

— Ai auzit şi că am salvat nişte funduri? o întreb şi o fac să râdă. Davis şi Austin îmi sunt datori vânduţi. O să-i store de bani.

Ridic jucăuş din sprâncene, deşi nu vorbesc serios. Doar pe fratele meu o să-l store.

— Aşa te vreau. Adună bani de o maşină, să vii mai des în vizită.

Bună idee.

— Doamne, nu-i da idei!

Austin intră pe uşa dintre biroul meu şi al lui Davis, purtând pe chip o expresie terifiată.

— E de ajuns să fie un pericol pe picioare, ca să mai fie şi un pericol la volan.

Îmi strâng braţele la piept şi mă bosumflu, cât Austin şi Holly se îmbrăţişează şi ei, bolborosindu-şi cuvinte.

— Ba să ştii că o să iau ideea în serios, mârâi. Am o vârstă şi nu vreau să mă rog de fiecare dată de tine sau de Jay să mă ducă undeva. Am nevoie de o maşină proprie.

— Doamne fereşte!

Ăsta e Davis şi are aceeaşi reacţie ca şi fratele meu. Parcă sunt traşi la indigo. Corbul vine lângă mine şi o salută pe Holly cu un mormăit. Normal că n-a văzut-o pentru prima oară.

— De ce ţi-ar trebui o maşină, când ai şofer personal cu tot cu echipament, chiar aici? mă întreabă amuzat, arătând cu degetul spre el.

— Da, sigur, pufnesc. Dacă vreau să mă duc la amanţi, cum o s-o fac cu tine de mână?

Cu o sprânceană arcuită, corbul îmi replică plin de aroganţă:

— Te pot bate şi de faţă cu Austin şi Holly. Nu mi-e ruşine să-ţi dau vreo două peste fundul ăla obraznic.

Simt cum încep să mă fac ca semaforul la faţă. Risc o

privire spre Holly şi o găsesc amuzată. Toată treaba asta îmi dă sentimentul că mama tocmai îmi cunoaşte iubitul bătăuş. Nu e o treabă sănătoasă, dar mă ajută să înţeleg că nu mai sunt singură deloc. Ba din contră, am ajuns să fiu înconjurată de persoane dragi.

— Ai grijă pe cine ameninţi cu bătaia, mă răţoiesc la el. Poate vrei să dormi pe preş.

— Nu e necesar, rânjeşte. Am un pat enorm în cabana mea şi, ai face bine să nu mai comentezi, altfel nu-l mai vezi.

— Argh! se strâmbă Austin, scoţându-şi limba în semn de dezgust. Abţineţi-vă să-mi mai daţi detalii de-astea.

Tind să cred că niciodată nu o să se obişnuiască. O să fie treabă complicată să petreacă timp cu noi, fără să audă astfel de detalii.

— Atunci, surzeşte brusc, îi răspund amuzată.

— Sau încetaţi voi să mai vorbiţi de-astea prin preajma mea. Pot trăi liniştit fără să ştiu ce relaţie sexuală palpitantă are sora mea.

Măcar de-ar încăpea vorbă de aşa ceva. Numai palpitantă nu se poate numi, ci inexistentă. Ridicol de inexistentă şi o ştie şi el.

— Să înţeleg că asta e o înţepătură discretă? îl întreb iritată, făcând un pas ameninţător spre el.

Austin dă un pas prudent în spate.

— De fapt, te felicita, spune Davis amuzat şi mă trage înapoi lângă el. În felul lui complet ciudat, dar era de bine.

— Îmi închipui, mârâi.

Nu e corect ce mi se întâmplă! Nu e corect ca relaţia mea sexuală inexistentă să devină ţinta glumelor nesărate ale fratelui meu. Rânjetul lui Austin îmi spune că e prea relaxat şi pot simţi gustul răzbunării când o trântesc sec:

— Holly, Austin urmează să fie tată.

Şi atât a fost cu veselia asta a lui. Zâmbetul arogant i

se șterge de pe buze când Holly reacționează exact cum mă așteptam. Sunt nevoită să mă ferese din calea ei când se aruncă peste Austin în semn de bucurie, sufocându-l cu o îmbrățișare puternică. Fața lui se înroșește brusc și chiar îmi fac griji să nu-l strangulez, dar îmi trece repede. Ridic din umeri și, după ce îi trântesc un rânjet asemănător cu cel pe care obișnuiește să-l aibă când mă tachinează, ies din birou.

Ce dulce e răzbunarea!

ANNA

CAPITOLUL XI

Niciodată nu mi-a fost aşa de frig, cum îmi este acum, cu toate că m-am îmbrăcat cât de gros am putut. Prin asta vreau să spun că mai aveam puţin şi mă îmbrăcam cu toate hainele pe care le am în şifonier, nimic ciudat. Răceala pe care o am e cea mai puternică de până acum şi nu mă pot opri din tremurat.

Strâng mai bine paharul din carton cu cafea între palme. Nu am uitat că trebuie să o fac pe secretara, mai ales că suspendarea lui Jay a fost retrasă. Am scăpat o zi, dar n-am norocul atât de mare să mai scap şi a doua oară.

Sunt posacă. E cea mai urâtă dimineaţă, iar asta îmi descrie la perfecţie starea pe care o am. Dacă până acum aveam chef de glume mereu, ei bine, acum mă simt de parcă mi-a murit hamsterul.

Bat pasul pe loc în faţa cabanei lui Davis, aşteptând să iasă. Din când în când mai sorb şi eu câte o înghiţitură mică din cafeaua lui, chiar dacă nu are niciun firicel de zahăr.

Acum mai iau o sorbitură, strâmbându-mă. Cel puţin e fierbinte.

— Hei! Lasă-mi cafeaua în pace! urlă Davis, iritat.

Îmi smulge cafeaua din mână, privindu-mă răutăcios, apoi îşi măreşte ochii uluit când priveşte în pahar. De la atâtea sorbituri, i-am băut jumătate de cafea.

— Şi restul unde e?

— Am vărsat-o. Pe drum, blufez.

— Da, pe drumul gâtului tău!

Zâmbesc. Mai mult mă strâmb, oricât mă chinui să îl fac să arate ca un zâmbet adevărat. La ce dureri am, mi-a pierit simțul umorului. De fapt, și-a făcut bagajele și a plecat în vacanță pentru un timp nedefinit.

— Ce-i cu fața asta? mă întreabă el, părând mai voios ca mine.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule instructor Davis, dar alta n-am.

Se încruntă. E pentru prima oară când îi spun conform regulamentului de când suntem împreună.

— Ai înghițit cartea cu bunele maniere azi-noapte?

— Da, dar cred că mi-a rămas pagina cu saluturi în gât.

Forțez o tuse falsă.

— Și nu s-a dus? mă întreabă, făcându-mi jocul. Poftim, mai bea niște cafea! Poate cealaltă jumătate pe care n-ai băut-o o să te ajute.

Îmi întinde paharul cu un aer ironic, dar îl ignor. E prima oară când nu am chef să-l iau peste picior. Îmi bag capul între umeri și pornim încetișor spre teren. Nici măcar nu s-a luminat afară; abia au sunat goarnele.

— Nicio replică tipică? insistă el. Niciun „du-te naibii" sau „să-ți bag cafeaua pe gât"?

Oftez și mă uit fix în față. Căldura inexplicabilă mă face să gâfâi, dar știu că e înșelătoare. Mă simt ca un pui în cuptor.

— N-am chef, mormăi.

— N-ai chef să mă iei la mișto? Anna, te simți bine?

Întrebarea lui are și o tentă de amuzament.

— M-aș simți mai bine dacă aș fii undeva prin Bora Bora sau Hawaii.

Îmi trec limba peste buze, umezindu-le. Nici nu cred că

pot zâmbi fără dureri. Jay bufnește scurt.

— Nu se poate, mi-o trântește. Ar trebui să te simți bine. Adică, trebuie să înveți ca să recuperezi la... toate materiile.

De ce trebuia să-mi strice mai rău dispoziția? Știu și eu foarte bine în ce hal e situația mea școlară, dar nu mă pot învinui și nu doar pentru că nu îmi place să o fac; îmi place să dau vina pe altul. În capul meu Austin și Jay sunt de vină pentru notele și absențele mele. Asta mă face să mă simt mai bine, oarecum.

— Nu fi Corb de la ora asta. Fii și tu un pui de cioară.

Se oprește în loc și mă sfredelește cu privirea. Asta îmi dă de înțeles că nu îi place să fie pui de cioară, preferă corb. Da, așa e, nici eu nu prea-l văd așa, e prea mare pentru un pui.

— Uau, dar ce veselie pe capul tău, mă ironizează. Începi să bați câmpii cu noaptea în cap.

— Păi, dacă i-aș bate ziua, aș face insolație.

— Deja ai făcut, deși n-am avut soare de câteva zile bune. Sigur te-a bătut soarele în cap, de n-ai chef să îți bați joc de mine, chiar dacă îți dau ocazia. Poate îmi spui și mie de ce ești supărată.

De ar ști... Mă întorc cu fața la el și flutur din mână, străduindu-mă să arăt că mă simt mai bine.

— M-am trezit cu fața la perete, rânjesc eu. Și nu prea am dormit. O să-mi treacă.

Însă nu pare convins. Ba chiar începe să plescăie nemulțumit din buze, uitându-se la mine în felul ăla de „știu că minți, așa că scuipă tot". Ei bine, are dreptate, mint de îngheață apele.

— Anna, spune-mi. Care-i treaba?

— Păi... picură ulei de la motor.

Expresia lui e una tâmpă. Nici nu mă aşteptam la altceva, nici eu nu mă prea pricep la comparaţii.

— E o... scurgere la instalaţie. S-a spart ţeava, ia-o cum vrei.

Clipeşte des şi se încruntă confuz. Ce mama naibii e aşa greu de priceput? Mă uit scurt prin jur şi când observ că nu e nimeni prin preajmă, îi urlu în faţă:

— Probleme femeieşti, Corbule!

— Aa!

Dă din cap de parcă-l doare. Cred că aud cum încep să i se învârtească rotiţele şi-şi pune creierul la treabă, scoţându-l din hibernare. Aş fi crezut că Davis e deştept în orice moment al zilei, dar m-am înşelat.

— De ce n-ai spus aşa de la început? mă întreabă, făcând un pas spre mine. Ştii că poţi să-mi spui orice. Chiar dacă sunt bărbat, ştiu şi eu cum merg lucrurile... astea. Nu trebuie să te ruşinezi.

Nu trebuie, dar o fac. Mă înroşesc până în vârful urechilor, puţin speriată de viteza pe care a prins-o relaţia noastră. Dacă am ajuns să-i împărtăşesc astfel de lucruri într-un timp atât de scurt, mă întreb care va fi următorul pas măreţ pe care îl vom face.

Mă pârjoleşte cu privirea, păstrând distanţă între noi de un pas. Nu-şi permite să mă atingă sau să se apropie mai mult, când poate apărea oricine. Suntem opriţi chiar în mijlocul potecii, oricine ne poate observa.

— Ai dureri?

Întrebarea lui mă face să bufnesc de amuzament, dar şi de enervare.

— Dureri? Zici că mă înjunghie cineva întruna.

— Atunci, ce cauţi aici? Trebuia să rămâi în pat şi să o pui pe Maddy să mă anunţe.

Nu cred că asta ar fi ieşit prea bine. Adică, Maddy pare mai rău ca mine, abia vorbeşte şi abia îşi ridică fundul din pat să se ducă la baie. Cu siguranţă m-ar fi luat la înjurături sau cel mai probabil – şi în cel mai bun caz – mi-ar fi întors spatele.

Îmi aranjez mai bine fesul pe cap şi privesc în jos, la vârful bocancilor. Îl aud pe Davis cum se fâstâceşte pe loc, neştiind ce să spună.

— Haide, du-te la cabană. Ne descurcăm şi fără tine.

— Da, sigur, pufnesc. Fără mine sunteţi morţi. Sunt sufletul petrecerii.

Sau mai bine zis, moartea petrecerii.

— Nu şi azi, chicoteşte el. O să-i molipseşti şi pe ceilalţi şi chiar nu am nevoie să mă lupt cu întreaga grupă. Stările de spirit se transmit şi tu eşti foarte contagioasă atunci când vrei. Nu m-ar mira să-i văd pe toţi rostogolindu-se pe jos de tristeţe.

Ha, ha! Unde era glumeţul.

— Davis, şi în starea în care sunt acum, sunt mai veselă ca tine. Spune mai degrabă că vrei să mă trimiţi la cabană, ca să nu îţi imit faţa de Corb. Adică, lumea e prea mică pentru doi înfumuraţi.

Rânjesc cu toţi dinţii şi simt cum mi se crapă buzele. Scâncesc şi bat cu piciorul de pământ. Acum sunt nervoasă. Mă enervează că mă doare şi când zâmbesc.

Davis îşi aşază mâna pe umărul meu şi îmi atrage atenţia. Orice urmă de amuzament i-a dispărut de pe chip, iar acum e ridicol de serios.

— Uite, dacă nu vrei să te duci la cabană, n-ai decât să te chinuieşti. O să-ţi aduc o pastilă de la clinică.

Bine că n-a pomenit de injecţii!

— Şi, dacă nu are niciun efect pastila, o să încercăm cu

o injecție. Așa te-ai făcut bine data trecută.

Am gândit prea repede. Mă înfior numai când mă gândesc la acul lung și ascuțit; nu vreau să ajung atât de departe.

— Mă mulțumesc cu pastila.

Zâmbindu-mi arogant, pornește de pe loc și ne continuăm drumul spre teren. Mai durează câteva minute până când colegii mei încep să se adune somnoroși. Edward își freacă pleoapele cu podurile palmelor, apoi mă salută cu un mormăit.

— N-a venit instructorul morții?

Chicotesc. Nu doar eu îl poreclesc pe Davis.

— S-a dus până la clinică, dar stai calm. Nu scapi, îi iau locul.

Dacă mă iau după expresia pe care o face, asta îl îngrijorează. Pe bună dreptate, în caz că voi căpăta o slujbă aici, o să fie vai de elevii mei.

— Mai bine îl așteptăm pe Davis, mi-o taie el.

— Mai bine începeți înainte să pun joarda pe voi! mă răstesc pe un ton autoritar, dar răgușit. Haide, douăzeci de flotări, repede!

Tușesc puternic, până mă ustură gâtul și lăcrimez. La dracu'! Cred că ar trebui să nu mai zbier.

Spre surprinderea mea, toți execută ordinul. Cu ochii măriți îi urmăresc cum se aliniază și iau poziția de flotări, așteptând să dau startul. Drace, nu am crezut că o să văd asta vreodată!

Nate ridică fața din pământ și îmi face ștrengărește cu ochiul. Sunt prea șocată să-i mai spun ceva; până și Shannon are ochii bulbucați și privește spre noi, din fața grupei sale. Nu zilnic vezi așa ceva. Ei tocmai execută un ordin venit de la unul dintre colegi, adică eu. Execută

un ordin de-al meu! Încep să cred că îmi stă mai bine ca instructor, decât ca elev.

Se pare că ziua asta nu e chiar aşa proastă.

Fac un semn din mână şi colegii mei fac prima flotare, apoi încremenesc. Ce naiba fac eu aici?

— Ok, ridicaţi-vă, spun. Deja am obosit privindu-vă. Am alte treburi mai serioase cu voi. Mergem în vizită.

— Unde? întreabă Edward amuzat.

— Cum unde? Nu vă aşteptaţi să vă duc la Disneyland. Mergem să vă prezint clădirea principală.

— Am văzut-o deja, zice un alt coleg, mascând totul cu o tuse.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp şi îl ard cu privirea pe nemernic.

— Ei bine, mergem să o mai vezi o dată. Să fim siguri că nu ţi-a scăpat din ochi vreo intrare secretă spre lumea piticilor.

Acelaşi dobitoc chicoteşte amuzat şi replică:

— Tu sigur trebuie să o ştii. Doar de acolo vii, nu?

Bate palma cu un alt coleg şi râd amândoi ca două sfecle pe seama înălţimii mele. Nu e prima şi nici ultima oară când or să râdă de mine, dar nu mă pot abţine.

— Eu îţi sugerez să-ţi ţii pliscul închis, că nu eşti mai breaz. Dacă eşti cu un cap mai înalt, asta nu te face mai inteligent. Haideţi, împrăştiaţi-vă şi să mergem.

Fac semn spre clădire, dar Edward mă întrerupe:

— Nu era „aliniaţi-vă”?

— *Era*, dacă şi eu eram Davis. Dacă nu mai ai întrebări tâmpite, mişcă-ţi fundul odată şi taci!

Tuşesc din nou când ridic tonul cu câteva octave. Pornesc înaintea lor şi îi zâmbesc lui Shannon inocentă, ca şi cum nu tocmai fug cu toată grupa. O întreagă zarvă

izbucneşte în spatele meu, dar sunt prea concentrată pe mers, pentru a le mai atrage din nou atenţia. Din partea mea n-au decât să răguşească mai rău ca mine.

Arunc o privire peste umăr, ca să mă asigur că toţi mă urmează. Şi chiar o fac, spre amuzamentul meu. Pare sunt o turmă de berbeci scăpaţi de sub control. Edward îşi potriveşte pasul cu mine şi îmi înconjoară umerii cu un braţ, pe deplin amuzat de toată mascarada pe care am produs-o.

— Eşti mai tare ca Davis, îmi zice. Trebuie să ai curaj să faci asta. Nu o să fie prea fericit când o să vină şi nu o să mai găsească pe nimeni.

— Îi trece supărarea, replic arogantă.

Intru lejer pe uşa clădirii principale, pe când cei din spatele meu se îmbulzesc deodată, înjură şi râd, nepăsându-le că nu doar eu o să mi-o iau pe coajă.

Încă de când intrăm pe coridor, îmi dau seama ce fel de prezentare urmează să le fac. Mă ţin în faţa lor şi cu braţul le indic fiecare birou, spunând:

— Uşă, uşă, uşă, altă uşă, încă o uşă. Asta tot uşă e.

Din biroul indicat iese Anabelle, cu ochelarii pe nas şi cărţile în braţe.

— O idioată, ignoraţi-o, dar în spatele ei e uşa. Asta e relevant de reţinut.

Anabelle îşi aranjează ochelarii pe nas, pufneşte şi mă expediază cu un semn din mână, grăbindu-se pe coridor cu un mers de divă. Se pare că şi-a revenit.

Edward mă pocneşte peste braţ.

— Are sentimente, să ştii!

— Fii serios, Eddy, e doar o bucată de lemn!

— E o fiinţă umană! insistă.

— Cine, uşa?! Păi, ce gen e?

— Ce?!

— E femeie sau bărbat? Dacă e femeie, e cam plată. Mă laşi să îi dau forme după corpul tău?

Clatină din cap şi oftează melancolic, privind în urmă. Cuiva i s-au aprins căleâiele! Ajungem la scări şi urcăm încet, ceilalţi fiind atenţi la ceea ce mai vreau să le prezint, dar ştiu foarte bine că se abţin să nu izbucnească în râs.

— Ăsta e un geam, spun şi le indic fereastra dintre etaje. Asta vă ajută să priviţi afară. Iar lângă, e un perete, iar asta cu siguranţă e o balustradă!

Mă prind hotărâtă de ea şi o zdruncin, făcând zgomot.

— Dacă nu-mi spuneai asta, Sherlock, muream prost! comentează Nate.

— Nu vă las la greu, zâmbesc.

Îl bat pe umăr şi ridică piciorul să mai facă un pas, dar îl opresc brusc, răstindu-mă tărăgănat:

— Stai! Am uitat ceva!

— Ce?!

— Aia e o treaptă.

Îşi dă ochii peste cap şi continuă să urce, luând-o înaintea mea. Nate îşi sprijină o mână de peretele opus şi mârâie printre dinţi:

— Dacă spui că şi ăsta e un perete, te sugrum în somn!

— E un perete, râd eu. Nu pot să spun că e un geam, dacă e clar că ziua că e perete!

După o lungă plimbare pe coridor, în care le prezint până şi alarma de incendiu, luăm cale întoarsă spre ieşire. Morris ne iese în cale şi se încruntă la noi, neînţelegând ce se petrece. În continuare amuzată, mă întorc spre colegii mei şi spun:

— Şi aici e domnul director Morris, în cel mai profund stagiu de confuzie. Fiţi bine crescuţi şi salutaţi-l frumos.

— Bună dimineața, domnule Morris! strigă toți în cor.

Numai unul care are mâncărimi, iese din grup și îl bate pe Morris pe umăr, zâmbind ca un idiot.

— Yo! Ce mai faci, don M.?!

Oh, greșeală fatală. Din două mișcări, Morris îl apucă de mânecă și dă cu el de podea, folosindu-se de o figură scoasă din filmele cu karate. Asta pățești când te pui cu domnul M., căci, chiar dacă are vârsta pe care o are, se ține extrem de bine.

— De mult voiam să fac asta, râde Morris și îl adună de pe jos. Mi-a fost dor, ce-i drept.

— Au, domnule Morris, se văicărește idiotul. Se vede că v-a fost dor, că mi-ați rupt oasele.

Încă râzând, Morris îl scutură de praf, apoi îl bate pe spate, făcându-l să se strâmbe de durere.

— Haide, ești ditamai bărbatul! N-ai nimic.

Un glas dres ne face să înțepenim cu toții, mai puțin pe Morris. În timp ce noi nici nu mai respirăm, directorul se îndepărtează de Houston și face un pas lateral, lăsându-l pe Davis la iveală în toată splendoarea lui. Înghițind în sec, mă întorc spre colegii mei și le vorbesc cu voce tremurândă:

— Și așa arată un instructor furios, care urmează să ne sucească gâturile cu o plăcere bolnavă. Uitați-vă bine la el, căci nu o să mai apucați. O să avem cu toții ochii umflați.

— Nu mai bine fugim? mă întreabă Edward discret, fără să-și ia privirea de pe Davis.

Pare o idee mai bună.

— Sau așa.

Țâșnesc prima, făcându-mi loc cu greu printre colegi, ca să fug cât mă țin picioarele. Știu că doar amân bătaia, dar nu mă simt în stare să stau și să o încasez acum.

Îmi place grav să o caut cu lumânarea! Mă întreb cât o să o mai fac și dacă următorii trei ani de școală o să mi-i petrec la fel. Acum sunt nemulțumită de felul în care sunt îmbrăcată. Geaca groasă mă împiedică să îmi mișc brațele pe lângă corp, ca să pot prinde mai mulți kilometri la oră.

Fesul deja îmi este jumătate ridicat și am impresia că semăn cu un spiriduș.

— Sunt cuminte! strig.

Dau un picior la ușă și apuc doar să ies și să fac doi pași, înainte să fiu înșfăcată și trasă cu putere. Mă izbesc cu fruntea în pieptul corbului și sâsâi printre dinți. Mai bine trânteam un cap în perete, am impresia că ar fi durut mai puțin.

— Te grăbeai undeva, ștrumfiță? Nu de alta, dar ai de încasat o bătaie soră cu moartea.

Cu calm îmi ridic privirea în ochii lui furioși. Aruncă lasere spre mine; nu m-ar mira să mă trăznească în vârful capului. E atât de furios, încât îl simt tremurând cu putere.

— Domnule Davis, vă pot explica.

— Am înțeles deja, mi-o taie. Te-ai prefăcut că ai dureri, ca să mă trimiți la clinică și să-ți faci de cap. Ei bine, ți-a funcționat... până acum.

Asta nu sună bine și nici nu se simte bine. Mă agață de glugă și mă târăște ca pe o lichea până pe teren. O văd din mers pe Shannon, dând mulțumită din cap. Nu se poate! O altă trădătoare?

— Ca să vezi, se umple lumea de Davișii trădători, pufnesc. Mai este vreunul de partea mea?

— Eram de partea ta, dacă nu aveai mâncărimi și nu făceai ce ai făcut. Acum, taci și îndură!

Îmi dă drumul atât de brusc, că mă dezechilibrez și cad în genunchi. Grozav și josnic. Acum mai lipsește să aibă o

secure în mână și peisajul e întreg.

— Ușurel, Hitler. Genunchii unei domnișoare nu trebuie să fie juliți.

Adevărul e că nu simt cine știe ce durere, iar asta îmi amintește de lucrurile prin care am trecut. Aș fi dat orice să nu mă mai pot întoarce cu mintea în urmă cu cinci ani, însă lipsa durerii de la genunchiul drept îmi amintește inevitabil de momentul în care a fost prins în caroseria contorsionată.

Țin minte și acum cât de liniște s-a făcut când mașina s-a oprit din rostogolit. Nimic nu se mai auzea, nici măcar o blestemată de respirație șovăitoare.

Țin minte și acum părul blond al mamei, răsfirat pe tetieră. Nu se mișca deloc și avea o poziție ciudată, neomenească care mă îngrozea. Nu aveam decât treisprezece ani și am privit moartea în ochi; o experiență greu de uitat.

Deși eram pe deplin conștientă că părinții mei erau morți, am stat nemișcată și am numărat în gând clipele care treceau, până când m-am trezit la spital un an mai târziu.

Durerea de la genunchiul drept e inexistentă și întreaga mea bună dispoziție – deși nu e vorba despre multă – s-a dus pe Apa Sâmbetei.

— Gloria!

Mă uit în sus spre Davis, apoi la colegii mei, care deja stau aliniați. Eu sunt încă în genunchi și nu-mi dau seama cât timp a trecut.

— La ce ți-e capul?

— La acum cinci ani, îi răspund sec.

Ignor confuzia de pe chipul lui și mă agăț de mâna pe care mi-o întinde, ca să mă ridic. Îmi scutur pantalonii de zăpadă cu mișcări încete și leneșe, fără să mă grăbesc

vreun pic. Mintea mea încă oscilează între prezent și acel moment critic din viață.

— Am înțeles, îmi spune slab, privind țintă genunchiul cu probleme. Uite, te învoiesc la antrenamentul ăsta. Încearcă să te aduni pentru cel de la prânz. Ai de recuperat multe, dacă vrei să absolvi anul ăsta.

Dau ușor din cap și mă îndepărtez de grupă, urmărită de privirile curioase ale colegilor mei. Cel mai probabil, așteptau să vadă o luptă.

Când Maddy intră pe ușa camerei, ochii mi se fixează pe ea și zâmbetul larg pe care îl are. Abia s-a terminat antrenamentul de la prânz, dar ăsta nu e motiv de bucurie, nu?

— Ai înviat, frumoasa din pădurea răciților? o întreb ironică.

— Ce nu fac eu pentru Jay, bombăne și își trage nasul.

Vocea ei e mai groaznică decât a mea.

— Adică? mă încrunt.

— Cum adică? se încruntă și ea. Tu și Jay sunteți împreună, da?

— Corect.

— Și vă iubiți, da?

— Încercăm.

— Dar știți multe unul despre altul, corect?

Habar nu am unde vrea să ajungă cu asta, dar încuviințez din cap, deși Jay știe mult mai multe despre mine, decât știu eu despre el.

— Tot nu te-ai prins?

— Nu sunt lapte, să mă prind, Maddy, și știi că nu știu să decodez lucruri. Spune direct ce ai de spus.

Nepoata Davis își dă ochii peste cap, enervată, apoi

mârâie:

— E ziua lui Jay! Face douăzeci și cinci de ani. Parcă erai iubita lui.

Mă plesnesc singură peste frunte. Cert e că nu aveam de unde să știu. Am avut treburi mai importante de făcut, decât să aflu ziua în care e născut iubitul meu.

Idioată, Anna! Idioată!

— Sunt cea mai groaznică iubită din lume!

— Da, ești, mi-o trântește Maddy cu un aer serios.

— Știi, aici era partea aia în care îmi spuneai că nu sunt, și că sunt cea mai tare! Trebuia să mă contrazici, Maddy. Asta fac prietenii buni. Acum mă simt mai rău decât o șosetă folosită.

Se trântește în patul ei, oftând obosită. Își trage plapuma până sub gât și se face mai comodă. Mă încrunt și mă aplec la piciorul patului, apoi iau un papuc – pe care i-l arunc direct în cap. Parcă trebuia să mă facă să mă simt mai bine. Altă trădătoare?

Ridicându-se în capul oaselor, mă sfredelește cu privirea și îmi spune pe un ton tăios:

— Nu, Gloria, începe ea și îmi dau ochii peste cap. Ești cea mai bună iubită, fizic, tușește ea. Dar nu cea mai inteligentă. Cum dracu' să nu știi când e ziua iubitului tău?

Plescăi nemulțumită din buze. Eu tot pledez nevinovată.

— De parcă tu știi când e ziua lui Alex, îi zic cu ciudă.

— De fapt, știe.

Alex intră în cameră, închizând ușa în urma lui și îmi zâmbește cu toți dinții, când îmi vede expresia.

— Dar, pe tine te înțeleg, îmi zice el și gura mi se întredeschide.

Doar nu are de gând să-mi zică ceva care îmi jignește culoarea părului? Părul nu are nicio legătură cu creierul și

inteligența.

— Nu mă refeream că ești blondă, sare el repede. Ai avut o perioadă grea și e de înțeles că ai uitat.

— Îhî. Mersi pentru înțelegere, domnule Alexander, dar nu ai cum să uiți ceva de care nu știi.

Alex ridică din umeri și se așază lângă iubita lui, dăruindu-i un sărut grijuliu pe frunte. Imaginea lor îmi face un dor nebun de Davis, așa că nici nu știu cum sar din pat cu o idee mai voioasă.

— Unde te duci? mă întreabă Maddy curioasă.

— Mă duc să-l împac pe Jay. Probabil stă în birou și plânge acum.

— Da, sigur. Nu cred că unchiul a plâns vreodată în viața lui.

— O singură dată, Maddy. O singură dată taci și tu!

O las râzând în cameră și ies pe coridor, înșfăcându-mi geaca din cuier.

Dar fac cale întoarsă și mă opresc în dreptul patului ei, sprijindu-mă de perete. Aștept și aștept să termine sărutul, dar nu. Sunt prea prinși în moment. Când Alex îi pune mâna pe posterior, izbucnesc:

— Stați, nu!

Amândoi tresar și se uită la mine cu ciudă. Da, cred și eu. Le-am întrerupt un moment drăguț – un moment din cauza căruia Alex s-ar alege și el cu o gripă frumușică.

— Maddy, mi-am adus aminte de ceva despre care voiam să-ți spun, dar n-am prins ocazia. Ghici cine a vandalizat biroul lui Davis?!

Pufăind, își dă ochii peste cap și-mi răspunde prompt:

— Tu cu vești de-astea expirate vii la mine? Știu dinaintea ta că Jay și-a distrus biroul.

— Poftim?! icnesc. Și nu mi-ai spus?! Ce fel de prietenă

eşti tu, trădătoare mică şi nesuferită? Credeam că aşchia a sărit departe de trunchi în cazul tău.

Râzând, ridică din umeri.

— Sunt un Davis, Gloria. Ne spunem mereu adevărul. Secretul lui Jay a ţinut doar câteva ore, până să-şi dea drumul la gură.

Oare de ce nu mă uimeşte? Familia Davis e în esenţa ei o familie onestă, dar nu şi cu cei din afara ei. Mint de îngheaţă apele *afară*, şi sunt ciudat de sinceri *înăuntru*.

Iar eu nu fac parte din familia asta.

— Mulţumesc pentru informaţie. Acum chiar plec.

Părăsesc cabana şi încerc să mă calmez pe drum. Nu am de gând să mă mai cert cu Jay din cauza asta. Pentru mine e un subiect oarecum închis, deşi nu pot spune că nu m-a rănit când am aflat ce mi-a făcut.

Davis e scufundat între hârtii când intru în biroul lui fără să bat la uşă. Nu-şi ridică privirea din ele până nu îl încalec pe scaun şi mă agăţ de gâtul lui, ca să-i atrag atenţia.

— Ce face boşorogul meu?

— Cum mi-ai spus?! icneşte.

Plin de ciudă, mă apucă de şolduri şi-şi înfige unghiile în ele în semn de pedeapsă.

— Păi, la douăzeci şi cinci de ani eşti deja ramolit, rânjesc eu. Ar trebui să-mi caut unul mai tânăr, continui meditativ. Adică, la anul o să începi să umbli în baston.

— Stai tu liniştită, puşlama mică, nu scapi aşa uşor de mine. Dacă m-ai luat, n-ai decât să mă ţii.

— Să o iau ca pe o ameninţare? râd eu.

Strănutul meu îl întrerupe când vrea să-mi replice ceva arogant, ca de obicei. Îmi trag nasul neputincioasă, apoi mă sprijin de Davis, sleită de puteri. Acum pot spune că ştiu cum se simte o macaroană fiartă.

— Ar trebui să fii în pat acum, nu să umbli după cai verzi, comentează.

— Nu ştiam că eşti un cal verde. Adică, nu ştiam că eşti verde. De cal nu ştiu ce să spun...

Nici palma peste fund care mi-o dă nu mă mai deranjează. Cuibărită în braţele lui, poate să mă şi bată măr, că nu mă mişc.

— Chiar şi răcită cobză, ai chef de glume, constată el pe un ton dojenitor. Înainte de antrenamente erai posacă, acum enervant de glumeaţă.

— Dacă nu te-ai prins, încerc să te înveselesc şi să te fac să nu-ţi dai seama că n-am ştiut de ziua ta.

— Oh, deci asta era, îngaimă el. Păi, dacă aşa stau lucrurile, eşti o iubită groaznică. Trebuie să mai lucrezi la asta.

Ienetul meu îl face să râdă.

— Dacă aşa stau lucrurile, îl imit eu, nu-ţi mai dau cadoul.

O licărire de curiozitate îi joacă în ochi, spunându-mi că e nerăbdător să vadă cadoul.

— Ce cadou?

— Eu! exclam şi bufnesc în râs. Odată ce sunt cadoul tău, poţi să faci ce vrei cu mine.

Ridic jucăuş din sprâncene, dar nu pare convins.

— Oricât de tentant ar suna, o să-mi pun cadoul în aşteptare. Dar fii sigură că o să profit de el la momentul potrivit.

Îmi depune un sărut mic pe vârful nasului, făcându-mă să mă simt ca un copil de grădiniţă. Minunat, nici de ziua lui nu lasă garda jos.

— Şi dacă o să prindă picioare şi o să fugă? Dacă se duce la altul care ştie să profite de cadouri?

— Asta înseamnă un singur lucru. Cadoul nu mă

iubeşte precum spune.

— Dar poţi măcar să-l despachetezi, îl ispitesc eu. Sigur nu muşcă. Cred.

— Chiar pot?

Încuviinţez din cap şi se ridică de pe scaun cu tot cu mine. Mă aşază grijuliu cu fundul peste dosare, apoi mă priveşte, ferindu-mi părul din faţă.

Şi mă sărută. Nu o face cum a făcut-o până acum, scurt, inocent, fără promisiuni tăcite. De data asta mă pot aştepta la mai multe; îmi dă de înţeles că ar vrea şi el să facem *acel* pas. Însă e în continuare reţinut de acea idee străveche, ce mă face să vreau să-mi dau ochii peste cap.

Cu braţele îi înconjor gâtul şi îl trag mai aproape, iar pasiunea lui începe să se reverse asupra mea. Grăbeşte sărutul, mă prinde de cap, de şolduri, de peste tot, încearcă să mă tragă şi el mai aproape, cu toate că stau chiar pe marginea biroului.

Îmi trece prin cap ideea să fac eu prima mişcare şi să-i deschei nasturii cămăşii, dar rămâne la stadiul de idee. Austin intră val vârtej şi ne întrerupe. Ne uităm la el şocaţi, el se uită la noi cu ochii măriţi şi cu gura larg căscată.

Înghite o dată în sec şi închide uşa încet, cu un calm ieşit din comun, apoi, pur şi simplu, se dă cu capul de ea.

— Doamne, ce-am făcut să merit să văd asta?

Jay chicoteşte în surdină şi mă pune cu picioarele pe podea, aranjându-mi la fel de calm bluza de sub geacă. Austin încă nu e pregătit să se întoarcă cu faţa la noi. Adevărul e că poate fi puţin traumatizant pentru el să-şi vadă sora mai mică făcând asta.

— Mulţumesc că ai stricat cadoul lui Davis! mârâi eu, înainte ca Hitler să-mi acopere gura cu palma.

Prea târziu. Deja am spus-o.

— Nu te-ai gândit şi tu să-i cumperi un ceas, ca un om normal? mă întreabă fratele meu, continuând să ne trateze cu fundul.

— Ceasurile sunt demodate, moşule, îl atac. Cadoul meu e cât se poate de original, iar tu l-ai stricat.

Davis îşi ascunde faţa ruşinată în mâini, bombănind nişte nemulţumiri asupra felului direct în care mă exprim. Ridic din umeri spre el. Nu înţeleg ce e atât de ruşinos, încât amândoi să nu-şi poată arăta faţa.

— Ei, haideţi! Nu mai fiţi nişte muieri. Vorbim despre sex aici, nu despre menstruaţie.

De data asta şi Davis îmi întoarce spatele şi se apropie de fereastră. Drace, dar ce găini fricoase!

— Nu mai sunt un copil, ce naiba?! Austin, comportă-te ca un bărbat! Davis?!

Mă uit ba la unul, ba la celălalt şi niciunul nu-mi răspunde. Copii!

— Jay, cred că trebuia să pui un semn de atenţionare pe uşă, îi spune Austin. Un fel de „Nu intra, dacă nu vrei să fii traumatizat pe viaţă!".

— Puneam, dacă ştiam ce mă aşteaptă, răspunde acesta, stând în continuare cu spatele.

Tot nu înțeleg de când a devenit Spintecătorul Davis un aşa ruşinos. Eu ar fi trebuit să mă ruşinez de chestii d-astea, nu... el. De fapt, ei.

— Păi, cel puţin ştiu că o iubeşti pe soră-mea şi că te iubeşte şi ea, bombăne Austin, cercetând colţul încăperii cu privirea. Nu ştiu de ce am impresia că relaţia voastră nu o să se oprească aici. Avansează foarte repede.

Nu avansează deloc. Mă simt de parcă eu sunt bărbatul în relația asta.

— Oh, nu mai fiți fetițe! mă răstesc furioasă. Tu, arăt cu

degetul spre Austin, în scurt timp o să fii tată și te stânjenește o discuție și niște săruturi mai compromițătoare, ce-i drept, dar nu e cazul să reacționezi așa.

Austin ridică din umeri și își lipește fruntea de ușă. Îmi dau ochii peste cap.

— Iar, tu, domnule Hitler, zic și mă întorc cu fața spre el, punându-mi mâinile în șolduri. E de-a dreptul hilar ca o namilă să se înroșească.

— Și tu ești prea directă și dai detalii care nu îi privește pe alții.

I-am dat detalii fratelui meu, nu unui necunoscut de pe stradă. Deci, despre ce vorbim?

— Atunci, ca să evităm astfel de momente, măcar spune-mi la ce să mă aștept, bufnesc. O să mă atingi abia în noaptea nunții?

Jay îmi aruncă o privire peste umăr, amuzat.

— Posibil... Poate nici atunci.

Ok, este ceva putred la mijloc și nu mă prind despre ce e vorba, dar bănuiesc că o să aflu cândva. Lui Davis îi trebuie un motiv bun pentru care face asta.

Mârâind nervoasă, îl feresc din calea mea pe Austin și plec, trântind ușa în urma mea. Înjur la fiecare pas pe care îl fac și feresc elevii de pe coridor care nu au aflat de spațiul personal. Sunt frustrată de-a dreptul de ideea că mă respinge intenționat, de parcă aș suferi de vreo boală venerică. Respingerea din partea lui nu e ceva cu care aș putea să mă obișnuiesc și să o las baltă. Dar sunt sigură că, într-un fel sau altul, tot o să aflu ce îl reține. Iar eu o să încerc să nu îi mai dau de înțeles că vreau în continuare să facem pasul ăla.

Ies din clădirea principală și bufnesc scurt. Chiar nu am dispoziția necesară pentru o ceartă cu Anabelle. Nu a

prins momentul bun să-mi iasă în cale. Din doi paşi ajunge în dreptul meu şi îşi fereşte părul peste umăr, fixându-mă cu privirea.

— Tu! Vreau să-ţi spun ceva.

Tonul răstit nu mă ia prin surprindere.

— Tu! o imit eu. Nu vreau să ascult ce vrei tu să-mi spui.

— Dar o vei face, zice sigură pe ea. Altă ocazie nu mai prinzi. Ai face bine să stai cuminte şi să asculţi, că nu mă repet de zece ori.

Nici nu credeam că o să o facă. Dacă o pun să repete ce vrea să-mi spună, cu siguranţă uită. Nu pare aşa inteligentă.

— Ia spune, Zâna Măseluţă, o iau eu peste picior. Sunt ochi şi urechi, când vine vorba despre nevoile tale imediate.

Îşi fereşte părul din nou şi îşi tuguieşte buzele, făcându-mă să strâmb din nas. Trebuie să recunosc că nu-mi plac persoanele care au prea multă încredere în felul cum arată. Într-adevăr, Anabelle e o fată frumoasă, dar cu mintea pustie.

— Ştim cu toţii ce s-a întâmplat în seara în care a luat foc cantina, începe ea, şi cum ai spart tu geamul ăla ca un erou din benzi desenate.

— Vorbeşti de momentul ăla în care ţi-am salvat fundul? mă prefac eu gânditoare.

— Fii atentă la mine, n-auzi?!

Scâncesc când îşi înfige unghiile în braţul meu, ca să mă facă să încetez.

— Dacă nu vrei să-mi accepţi mulţumirile, n-ai decât să pleci.

— Mulţumiri? mă mir eu. Stai, tu vrei cumva să-mi mulţumeşti că te-am salvat?

Dă din cap grăbită.

— Uau, asta e ceva... neașteptat. Dă-mi un pix și o foaie nemototolită.

— De ce? se încruntă ea.

— Pentru că vreau să scriu data și că Anabelle mi-a mulțumit, apoi să o înrămez și să o agăț deasupra patului. Sau ar trebui să o donez unui muzeu?

Îmi bat bărbia cu degetul și Anabelle mă pocnește peste braț, râzând.

— Poți să încetezi să mă mai ironizezi?

Șoc după șoc. Anabelle știe ce e aceea „ironizare".

— Dar te-ai prăjit rău în cantina aia, nu? o întreb. Anabelle de dinainte nu mi-ar fi mulțumit, nici dacă o salvam de la viol. Adică, sigur s-a produs niște schimbări atunci.

— Doar... te văd cu alți ochi acum, se bâlbâie. Ești... de gașcă.

— Sunt?!

Drace, chiar i s-au prăjit neuronii!

— Nu te mai preface atâta, se răstește ea. Oricum, voiam să te mai întreb ceva. Prietenul tău... ăla... Edward, parcă.

— Ce-i cu el?

— E singur?

Simt cum mă umflă râsul.

— De ce? Vrei să-l inviți la una mică?

Mă lovește din nou, cu o forță atât de mare încât mă clatin pe picioare. Să înțeleg că asta ține de vreo posibilă prietenie între noi?

— Dacă voiam una mică, îl alegeam pe Davis, mi-o trântește și mă înfoi la ea, gata să o pocnesc. Dar nu. Prietenul tău e... cum spuneți voi, oamenii de rând? Drăguț,

cred. Și am impresia că îmi face ochi dulci.

— Păi, și eu am aceeași impresie, recunosc. Uite, nu sunt prietena ta și nici nu vreau să fiu, dar îți dau un sfat. Vorbește cu el. Sunt destul de sigură că o să merite.

Prudentă, își mijește ochii spre mine, apoi întreabă:

— Sigur nu faci mișto de mine?

— N-o să afli, dacă nu încerci, rânjesc eu.

Deschid gura să îi mai spun ceva, însă simt cum mă zgârie pe gât și tușesc puternic, în așa fel încât abia mai pot trage aer. Doamne, o să mor. Anabelle ieșește și îmi dă două palme pe spate atât de tare, încât simt durerea până în măduva oaselor. Două lacrimi se desprind de gene și flutur din mână. La ce putere are, dacă îmi mai trage una, o să cad în genunchi.

— Nu muri, blondo!

— Ai vrea tu, îngăim și inspir adânc. Nu scapi așa ușor de mine. O să-ți rămân în gât până terminăm liceul.

— Asta dacă nu cumva o să-ți rămân eu ție, îmi replică zâmbitoare și, după ce își mai fereşte o dată părul din față, pornește cu pași legănați spre clădire.

Nu a fost așa rău. Credeam că o să ajungem cu degetele încleștate în părul celeilalte.

Fac un pas în față și mă opresc debusolată. Imaginea din fața mea îmi taie suflul și nu știu ce să fac. Să râd sau să o rup la fugă? Nu înțeleg ce a făcut Maddy de e târâtă la propriu de Corb. Se zbate ca un pește pe uscat și observ în ultimul moment când aceasta încearcă să îl lovească cu piciorul. Chiar pare o sălbatică.

Și totuși, când a avut timp Davis să iasă din birou, să treacă pe lângă mine fără să-l văd și să se ducă după ea? Sigur e magician.

— Am avut dreptate, bombăn. Madeline Davis chiar

face parte dintr-o familie de demenți.

— Nu că tu ai fi mai puțin sălbatică, vorbește Austin fix deasupra urechii mele, apărut de nicăieri.

Cu ambele brațe mă înșfacă, înainte să pot reacționa. Mă ține strâns, nelăsându-mi șanse să fug sau să mai mișc.

— Am prins-o! strigă. Hai repede, că mușcă!

Bună idee. Chicotesc și îmi pot imagina că este foarte confuz acum. Înainte să se prindă ce am de gând să fac, îmi înfig colții în mâna lui și strâng cât de tare pot. Urletul pe care îl scoate e demn de un film horror din anii '80.

— Sălbatico!

Maddy și Jay ajung în dreptul nostru, gâfâind. Se pare că l-a obosit pe Hitler.

— Acum! spune Jay și apuc doar să mă încrunt.

Amândouă suntem luate pe sus de cei doi, dar de data asta nu ne aruncă pe umăr, așa cum și-au făcut obiceiul, ci ne țin de șolduri și defilează cu noi printre ceilalți elevi care se sparg de râs.

— Termină ei cu noi, și după termin eu cu voi, cretinilor! urlu spre ei, dar tot ce reușesc să fac e să îi amuz și pe cei doi idioți care au de gând să ne pedepsească din nou.

De data asta chiar nu știu ce am mai făcut. Am fost fată cuminte.

— O să mă răzbun, trădătorilor! zbiară și Maddy. O să vă flenduresc hainele! O să pun poze cu voi despuiați în toată școala! O să le lipesc fix pe geam, să le vadă toată lumea!

— Las-o baltă, Mads, mormăi eu. Îți consumi energia degeaba. Mai bine ai spune și de boli, nu doar de astea. Poți să le iei în ordine alfabetică.

Suntem duse direct într-o sală de curs, unde un profesor așteaptă cuminte lângă catedră. Austin mă trântește

în prima bancă, apoi își trage un scaun în dreptul meu, privindu-mă fix. Se comportă ca un obsedat, dacă nu mai rău. Atât el, cât și Davis întrec orice măsură și am de gând să le sparg fața imediat ce scap de asta.

— Îmi spui și mie de ce m-ai adus aici? mârâie Maddy în spatele meu, adresându-i-se unui Jay amuzat. Petreceam un timp extraordinar cu iubitul meu.

— Te cred, bombăne el. Mai aveați puțin și vă smulgeați hainele de pe voi.

Noroc că Jay a învățat cum să șoptească, altfel expresia profesorului nu mai era atât de relaxată.

— Trecând peste această întâmplare deloc fericită, adaugă el, v-am adus aici ca să recuperați lecțiile pe care le-ați pierdut. Doar nu credeați că ați scăpat, nu?

Se uită direct la mine și mă strâmb.

— Deja m-ai plictisit, îi replic. Nu ești deloc o persoană distractivă.

Îmi zâmbește într-o parte.

— Nici nu trebuie să fiu.

— Bună ziua, fetelor!

Mă întorc la profesorul cu față constipată și mă strâmb din nou. Am impresia că, până la finalul zilei, o să ajung să-l urăsc.

— Cât timp ați lipsit de la cursuri, am vorbit despre Mândrie și Prejudecată, a lui Jane Austen. Ați citit-o?

— Ultima oară am citit o carte tip revistă, mărturisesc eu. Pozele m-au fascinat.

Palma pe care o primesc după ceafă are scopul de a mă face să mă opresc din ironizat. Mă uit urât la fratele meu nătâng.

— Chiar trebuia să dai așa tare?

— Zi mersi că nu te-am dat cu capul de bancă.

Îmi dreg glasul și mă reîntorc spre profesor, adăugând:

— Capitolul care m-a atras cel mai mult a fost „Ce se poartă în iarna lui 2015". Trebuie să recunosc, nu toate hainele mi-au plăcut. Dar bocancii ăia mișto, tip gorilă m-au dus cu gândul la cineva foarte apropiat. Cineva... care are pene. Un Corb mai exact.

Următoarea palmă e mai intensă decât prima și dată tot de Austin.

— Corb? întreabă Maddy. Fii serioasă, Gloria, e o jignire la adresa speciei, să o compari cu un nătărău ca Jay.

Bufnesc în râs când încasează și ea o palmă de la umbra ei. Ăștia doi s-au înțeles, e clar. Vor să ne încarce.

— Dacă mai dai o dată...

— Domnișoarelor, intervine profesorul, să revenim la Jane Austen.

— Asta e vreo cântăreață? întreb. Vreo pictoriță, ca Leonardo di Caprio?

— Cred că vrei să spui da Vinci.

— Ăla cine mai e? se bagă Maddy în discuție. După rezonanța numelui, o fi vreun film, ceva.

Suntem pocnite amândouă în același timp. Îmi masez ceafa îndurerată, dar decid să nu-i mai dau atenție.

— Leonardo da Vinci a fost un reprezentant al Renașterii, îmi explică profesorul, ridicol de calm.

— Bafta lui, râd eu. Dar să nu mai vorbim despre morți acum. Mă prost dispune mai mult decât o fac căpcăunii ăștia doi.

Îl indic pe Austin cu degetul, cuprinzându-l totodată și pe Davis. E așa drăguț să îi iau peste picior! Dar eu nu o să mai arăt așa drăguț dacă continui cu asta.

— Hai să vorbim despre capitolele minunate din revistele de modă de Leonardo di Caprio, propune Maddy,

luându-i și ea peste picior. Chiar m-au impresionat până la lacrimi, zice și își trage nasul. Gata. Eu zic să mergem să ne plimbăm. Hai!

Se ridică din bancă și se trezește cu o palmă după cap, înainte să fie așezată forțat pe scaun.

— Tu ai vrut-o, mârâie.

Jay ienește și am vaga impresie că l-a călcat pe picior.

— Ajunge! zbiară profesorul impacientat. În felul ăsta nu pot să lucrez. Dacă domnișoarele de față nu vor să treacă cu bine anul școlar, nu e problema mea. Să nu uităm că sunt voluntar aici.

— Domnule Richard, v-am atenționat în privința comportamentului celor două, vorbește Davis cu un ton calm. Ăsta e modul lor de a vă scoate din sărite. Nu trebuie să le dați apă la moară.

— Nu mai are relevanță, flutură el din mână. Am terminat-o cu voluntariatul. Nu aveți decât să le educați voi, pentru că e treaba voastră.

Adunându-și lucrurile de pe catedră, profesorul pleacă tunând și fulgerând din sala de curs. Imediat ce trântește ușa în urma lui, Austin se întoarce spre mine și îmi spune printre dinți:

— Nu ați vrut să o facem pe calea ușoară, lasă că o facem noi pe cea grea.

Și mă agață de braț, ridicându-mă forțat din scaun.

— Cronometrezi tu? îl întreabă Austin pe Davis, râzând.

— Dă-i drumul, îi zice acesta amuzat. Maddy o s-o facă praf pe Anna. Îmi cunosc nepoata și o cunosc și pe blondină, care, apropo, e o picioare-încâlcite.

Mă înfoiez la el, gata să-i dau o corecție cu dreapta, dar Austin mă trage înapoi și-mi spune:

— Gloria, pregăteşte-te. Tu urmezi.

Îmi dezbrac geaca, aruncând-o pe iarbă. Primesc o serie de fluierături din partea băieţilor care s-au adunat pe marginea terenului ca să urmărească spectacolul şi câteva bombăneli din partea lui Austin şi a lui Jay. Corbul mârâie mai nemulţumit ca fratele meu, când îmi vede bustiera – singurul obiect vestimentar care mă acoperă în partea de sus – dar nu spune nimic.

Mă opresc în dreapta lui şi privesc oarecum dezinteresată de pedeapsa lui Maddy. Aerul pe care îl inhalez mi se opreşte în gât când simt mângâierea uşoară a lui Jay pe dosul palmei. Privesc în jos şi văd cum arătătorul lui îmi atinge pielea în repetate rânduri.

Întreaga lui postură e dreaptă şi nemişcată şi nu dă de înţeles că s-ar întâmpla ceva ferit de ochii celorlalţi, aşa că îmi întorc capul şi mă prefac şi eu. Îmi întorc palma, o duc în spatele mâinii lui şi înţelegând aluzia, îşi strecoară degetele între ale mele şi mă strânge delicat, făcându-mă să zâmbesc ca o idioată.

Traseul de pedeapsă e în cerc. La câţiva metri de locul în care suntem, sunt două panouri puse în picioare, cu câte o frânghie. Bănuiesc că trebuie să ne căţărăm pe el şi să sărim pe partea cealaltă. Ceva mai încolo, o construcţie din oţel ce pare solidă şi arată mai mult ca o balanţă cu trei funii atârnate de fiecare capăt, mă cam înspăimântă. Judecând după felul în care arată -ca o caracatiţă cu tentacule ridicate- serveşte ca şi şedinţa pregătitoare de alpinism şi, anume, pendulul. Traseul pe care trebuie să-l urmăm se întoarce brusc spre două rânduri de sârmă. Din poveştile lui Davis, trebuie să traversăm pe sârme până în capătul celălalt.

De acolo, trebuie să ne aruncăm în coate şi să ne

tăvălim prin noroi pe sub terenul alunecos cu plasă, apoi să ne întoarcem la ei pentru terminarea testării și anunțarea câștigătoarei. Floare la ureche, ce să zic? Parcă vor să mă cațăr pe cel mai înalt vârf al unui munte.

Maddy tocmai scapă de balanță și se îndreaptă hotărâtă spre sârme. Privirea îmi fuge la Austin o clipă și îi surprind zâmbetul care îi apare brusc pe buze când ne vede mâinile împreunate, apoi mă uit din nou la Maddy. Se urcă pe sârme cu genunchii, în timp ce își menține echilibrul în mâini și, pornind de-a bușelea, traversează greoi. Au dresat-o bine, nu glumă! Se vede de la o poștă că ea se împacă cu Academia militară mai mult decât o fac eu.

— Nu e drept, eu o să rămân înțepenită acolo, comentez eu și îmi strâng brațele la piept. Nu fac nimic. Nici dacă mă amenințați că îmi luați capul cu o secure, nu mă mișc de aici. Prind rădăcini.

Îmi îndes bocancii sub zăpadă și mă uit țâfnoasă prin jur. Cei doi izbucnesc în râs, dar decid să nu le dau impresia că mai sunt atentă la ei. Vreau să se simtă nebăgați în seamă.

Maddy termină traseul în timp record. Se oprește lângă Austin și își aruncă privirea asupra cronometrului, apoi scoate un sunet de mulțumire.

— Ok, Anna, e rândul tău, mă informează Jay, purtând pe buze un zâmbet arogant.

Mă uit speriată la traseu și înghit în sec. Nu-mi închipui cum o să-l parcurg. Mă cunosc prea bine și știu că nu o să scap nevătămată din toată chestia asta.

— Mai repede, deja începi să degeri.

— Nu putem negocia? întreb cu speranță în glas.

Se strâng toți trei în jurul meu.

— Depinde, spune Davis serios. Poți alege calea mai ușoară și să renunți, dar, în schimb, o să faci doar ce îți

cerem noi, fără comentarii, încăpățânări și luat peste picior.

Al naibii să fie el, oferta lui e greu de refuzat.

— Ok, cedez nesigură.

— Juri?

— Pe degetul mic, rânjesc.

Încruntătura lui îmi amintește că nu am dreptul să-l mai iau peste picior.

— Jur!

Se privesc între ei, de parcă ascund cel mai mare secret. Nu-și vorbesc, dar se înțeleg din priviri și, cumva, toată treaba asta o include și pe Maddy. Ceva îmi scapă sigur.

— Ce treabă are nepoata Davis în discuția asta? mă încrunt. Parcă trebuia să o îmblânziți și pe ea.

— De fapt, eu nu am nevoie de îmblânzire, mărturisește. Toți am complotat să te îmblânzim pe tine și se pare că ne-a reușit. Ai jurat.

Stai, ce?! Îi privesc cât de urât pot, dar nu mă bagă în seamă. O iau ușor la pas, lăsându-mă să fierb în suc propriu și să privesc în urma lor.

La naiba, ce mi-au făcut-o!

Sfârşitul volumului 2

Editura LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30
Sector 2, Bucureşti

Tel. 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Mai hotărâtă ca niciodată și cu inima frântă din cauza faptului că Jay Davis a alungat-o din viața lui, eroina se întoarce în Charleston cu gândul să recupereze tot ce a pierdut când secretul pe care l-a ținut ascuns timp de două luni, iese la iveală. Aceasta e nevoită să se confrunte cu o nouă respingere, dar și cu o umbră a trecutului său - care apare în cel mai nepotrivit moment și îi dă întreaga viață peste cap. Apariția lui Austin, cât și explicațiile pe care acesta le aduce odată cu el, dezgroapă o altă serie de secrete și stârnește în sinea Annei o revoltă.

Scăpată de sub control, Davis și Austin încearcă să o aducă la sentimente mai bune și să o facă să înțeleagă scopul pentru care secretele au fost nespuse până acum.

Dar oare vor reuși să îmblânzească scorpia?

Librex Publishing
www.librex.ro
comenzi@librex.ro

ISBN 978-606-94311-3-9 (vol 1+2)
ISBN 978-606-94311-5-3
9 786069 431153